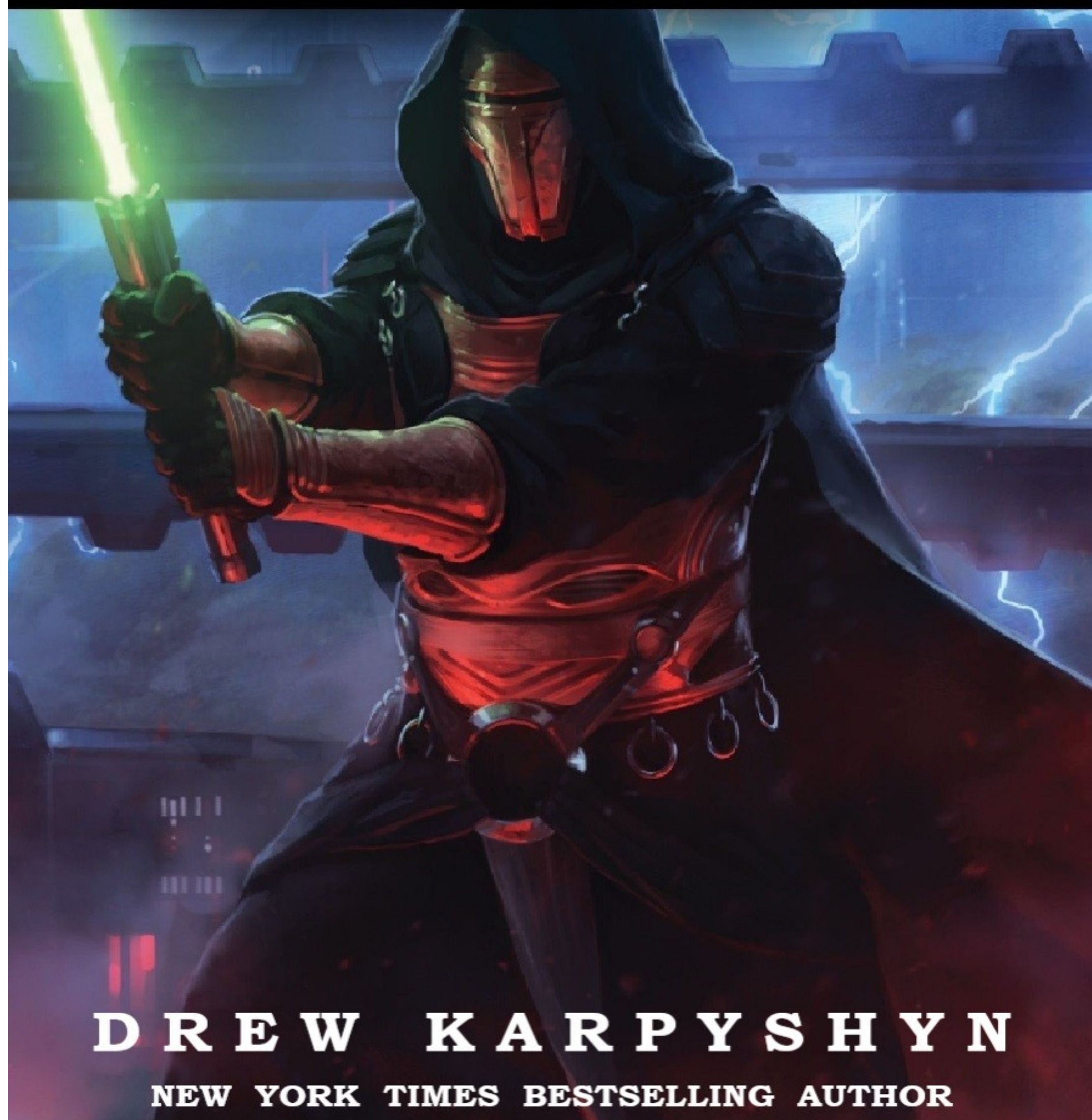
STAR WARS

VECHEA REPUBLICĂ

REVAN

DREW KARPYSHYN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DREW KARPYSHYN

STAR WARS

VECHEA REPUBLICĂ
REVAN

Traducere făcută de *Sebastian*
şi *Dumitrescu Cristian*

După volumul
DREW KARPYSHYN
The Old Republic - Revan
2011

SCUOLA
DEL FUMETT
35° Anno

DREW KARPYSHYN

Drew Karpyshyn (născut pe 28 iulie 1971) este scenarist pentru jocuri video, scenarist şi romancier canadian. A lucrat ca scriitor principal pentru *Star Wars: Knights of the Old Republic* şi scriitor pentru primele două jocuri video *Mass Effect*. A părăsit BioWare în 2012 pentru a se concentra pe romanele din seria *Chaos Born* şi a revenit trei ani mai târziu, în 2015. La 9 martie 2018, a anunţat că părăseşte din nou BioWare pentru a se concentra asupra activităţii sale independente. Locuieşte în Alberta, Canada, împreună cu soţia sa, Jen, şi pisica lor.

DRAMATIS PERSONAE

Revan – Maestru Jedi (bărbat uman)
Bastila Shan – Cavaler Jedi (femeie umană)
Meetra Surik – Cavaler Jedi (femeie umană)
Ordo Canderous – Mercenar Mandalorian (bărbat uman)
Darth Nyriss – Consilier Întunecat (femelă Sith)
Darth Xedrix – Consilier Întunecat (bărbat uman)
Lord Scourge – Lord Sith (mascul Sith)
Sechel – Consilier (mascul Sith)
Murtog – Şeful Securităţii (bărbat uman)
T3-M4 – astromec (droid)

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PROLOG

Întunericul domneşte veşnic aici. Nu există nici soare, nici zori, ci doar bezna perpetuă a nopţii. Singura iluminare provine de la bifurcaţiile zimţate ale fulgerelor, care îşi scrijelesc un drum nefast printre norii furioşi. În urma lor sălbatică, tunetul sfredeleşte cerul, dezlănţuind un potop de ploaie torenţială şi rece.

Furtuna se apropie şi nu există scăpare.

Revan deschise ochii brusc, furia animalică a coşmarului trezindu-l pentru a treia noapte la rând. Rămase nemişcat şi tăcut, concentrându-se în interior pentru a-şi linişti bătăile inimii, în timp ce recita în tăcere primul vers al mantrei Jedi.

Nu există emoţii; doar pace.

Un sentiment de calm îl cuprinse, îndepărtând teroarea iraţională a visului său. Totuşi, ştia că nu avea cum să-l înlăture pur şi simplu. Furtuna care îl bântuia de fiecare dată când închidea ochii era mai mult decât un coşmar. Invocată din cele mai adânci colţuri ale minţii sale, furtuna avea un sens. Dar, oricât de mult ar fi încercat, Revan nu reuşea să înţeleagă ce încerca să-i spună subconştientul său.

Era un avertisment? O amintire demult uitată? O viziune a viitorului? Toate trei?

Cu grijă, ca să nu-şi trezească soţia, coborî din pat şi se duse în baie pentru a-şi stropi faţa cu apă rece. Privindu-se în oglindă, se opri pentru a-şi studia propria reflexie. Chiar şi acum, la doi ani standard de la redescoperirea adevăratei sale identităţi, încă mai avea probleme în a reconcilia chipul din

oglindă cu omul care fusese înainte să-l readucă spre lumină Consiliul Jedi.

Revan: Jedi, erou, trădător, cuceritor, răufăcător, salvator. A fost toate astea şi chiar mai mult. A fost o legendă vie, întruchiparea mitului şi a folclorului, o persoană care a intrat în istorie. Cu toate astea, tot ce văzu în faţa lui era un om obişnuit care nu dormea de trei nopţi. Oboseala îşi făcea simţită prezenţa. Trăsăturile sale colţuroase deveniseră mai slabe şi mai alungite. Pielea palidă îi accentua cearcănele de sub ochii care îl fixau din orbitele întunecate.

Sprijinindu-şi câte o mână de fiecare parte a chiuvetei, îşi coborî capul şi lăsă să iasă un oftat lung şi adânc, părul negru, lung până la umeri, alunecându-i peste faţă şi acoperindu-i chipul ca o perdea întunecată. După câteva secunde, se îndreptă, folosindu-se de degetele mâinilor pentru a-şi pune părul la locul lui. Mergând în linişte, plecă din baie şi traversă sufrageria mică a apartamentului său. Ieşi pe balcon, unde se opri şi se uită la peisajul fără sfârşit al oraşului Coruscant.

Traficul din capitala galactică nu se oprea niciodată, iar el găsea liniştitor zumzetul constant şi amestecul de transportoare care treceau cu viteză. Se aplecă peste balustrada balconului cât putu de mult, ochii săi nereuşind să străpungă întunericul pentru a distinge suprafaţa planetei aflată la câteva sute de etaje mai jos.

— Nu sări. Nu vreau să fiu nevoită să curăţ mizeria.

Îşi întoarse privirea la auzul vocii Bastilei din spatele lui. Stătea în pragul uşii de la balcon, cu cearşaful de pat înfăşurat în jurul umerilor pentru a se feri de răcoarea nopţii. Părul ei lung şi castaniu – în mod normal ridicat de pe frunte într-un coc în partea de sus şi o coadă scurtă de cal în partea de jos – îi atârna liber şi ciufulit de somn. Faţa îi era luminată doar parţial de strălucirea oraşului de dedesubt, dar el putea să-i vadă buzele strânse într-un zâmbet ironic. În ciuda cuvintelor ei amuzante, putea vedea o reală îngrijorare întipărită pe trăsăturile ei.

— Îmi pare rău, spuse el, îndepărtându-se de balustradă şi întorcându-se spre ea. Nu am vrut să te trezesc. Aveam nevoie doar să-mi limpezesc mintea.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu Consiliul Jedi, sugeră Bastila. Ei ar putea fi în măsură să te ajute.

— Vrei să cer ajutorul Consiliului? replică el. Cred că ai

băut prea mult vin Corellian la cină.

— Îţi sunt îndatoraţi, insistă Bastila. Dacă nu erai tu, Darth Malak ar fi distrus Republica, ar fi eliminat Consiliul şi ar fi exterminat aproape toţi Jedii. Îţi datorează totul!

Revan nu răspunse imediat. Ceea ce spusese ea era adevărat – îl oprise pe Darth Malak şi distrusese Forja Stelară[1]. Dar nu era atât de simplu. Malak fusese ucenicul lui Revan. Împotriva voinţei Consiliului, cei doi conduseseră o armată de Jedi şi soldaţi ai Republicii împotriva invadatorilor Mandalorieni care ameninţau coloniile din Inelul Exterior... doar pentru a se întoarce nu ca eroi, ci ca şi cuceritori. Revan şi Malak căutaseră amândoi să distrugă Republica. Dar Malak îşi trădase Maestrul, iar Revan fusese capturat de Consiliul Jedi, abia în viaţă, cu trupul şi mintea distruse. Consiliul îi salvase viaţa, dar îi luase amintirile şi îl reconstruise ca o adevărată armă ce putea fi dezlănţuită împotriva lui Darth Malak şi a adepţilor lui.

— Consiliul nu-mi datorează nimic, şopti Revan. Tot binele pe care l-am făcut nu poate compensa răul dinainte.

Bastila îşi ridică mâna şi o aşeză uşor, dar ferm, peste buzele lui Revan.

— Nu vorbi aşa. Nu te pot învinovăţi pentru ce s-a întâmplat. Nu şi acum. Nu mai eşti acelaşi om care ai fost. Revan pe care îl cunosc eu este un erou. Un apărător al luminii. Tu m-ai salvat după ce Malak m-a atras spre partea întunecată.

---

[1] Forja Stelară a fost gloria Constructorilor, apogeul Imperiului lor Infinit. Era o maşinărie de o putere invincibilă, un instrument de cucerire de neoprit. Forja Stelară a fost un şantier naval uriaş şi automatizat, proiectat pentru a crea cea mai puternică armată din toate timpurile. A fost construit de Imperiul Infinit Rakatan în anul 30.000 ÎBY (Înainte de Bătălia de la Yavin), cu cinci mii de ani înainte de apariţia Republicii Galactice. Forja Stelară atrăgea energie şi materie de la o stea din apropiere care, atunci când era combinată cu puterea Forţei, era capabilă să creeze o sursă nesfârşită de nave, droizi şi alte materiale de război. Rakatanii, cunoscuţi şi sub numele de *Constructorii*, au construit Forja Stelară folosind sclavi din mai multe lumi supuse, printre care Belsavis, Corellia, Coruscant, Dantooine, Drall, Duro, Kashyyyk, Manaan, Selonia, Sleheyron, Malastare şi Tatooine. Această minune tehnologică a avut un cost teribil, deoarece Rakatanii erau, prin natura lor, o specie crudă şi sălbatică. Forja Stelară a început să se folosească cu aceste trăsături negative specifice creatorilor săi. Ca urmare, a devenit un instrument imens de putere a părţii întunecate. Forja Stelară, devenită o uniune a tehnologiei şi a energiei părţii întunecate, începând să corupă populaţia Rakatană pentru a obţine puterea imensă de care avea nevoie pentru a funcţiona şi, în cele din urmă, a provocat prăbuşirea Imperiului Rakatan.

Revan se întinse şi îşi înfăşură degetele în jurul mâinii delicate care se odihnea pe buzele lui, apoi o trase uşor în jos.

— Aşa cum tu şi Consiliul m-aţi salvat pe mine.

Bastila se întoarse, iar Revan îşi regretă instantaneu cuvintele. Ştia că îi era ruşine de implicarea ei în capturarea lui şi de rolul avut în ştergerea memoriei.

— Ceea ce am făcut a fost greşit. La momentul respectiv am crezut că nu aveam altă opţiune, dar dacă ar trebui să o iau de la capăt...

— Nu, spuse Revan, întrerupând-o. N-aş vrea să schimbi nimic. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, poate că nu te-aş fi întâlnit niciodată.

Ea se întoarse cu faţa spre el, iar el putu vedea durerea şi amărăciunea care persistau în ochii ei.

— Ceea ce ţi-a făcut Consiliul nu a fost corect, insistă ea. Ţi-au luat amintirile! Ţi-au furat identitatea!

— Memoria mi-a revenit, o asigură Revan, trăgând-o aproape şi înfăşurându-şi braţele în jurul ei. Trebuie să renunţi la furia ta.

Ea nu se opuse îmbrăţişării lui, deşi la început rămase neclintită. Apoi simţi cum tensiunea i se topeşte în trup, iar ea îşi coborî capul pe umărul lui.

— *Nu există emoţii, doar pace*, şopti ea, recitând cu voce tare aceleaşi cuvinte în care căutase Revan alinare cu doar câteva minute mai devreme.

Rămaseră acolo în tăcere, ţinându-se unul pe celălalt, până când Revan o simţi tremurând.

— E frig afară, spuse el. Ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

Douăzeci de minute mai târziu, Bastila adormise repede, dar Revan stătea pe pat cu ochii deschişi, uitându-se la tavan. Se gândea la ce spusese Bastila despre faptul că îi fusese luată identitatea de către Consiliu. Pe măsură ce mintea i se vindecase, multe dintre amintiri îi reveniseră, împreună cu respectul de sine. Dar ştia că unele părţi încă lipseau, fiind posibil să fi fost pierdute pentru totdeauna.

Ca Jedi, ştia cât de important era să renunţe la supărare şi furie, dar asta nu însemna că nu se putea întreba ce anume pierduse. Ceva se întâmplase cu el şi cu Malak dincolo de Inelul Exterior. Plecaseră să-i învingă pe Mandalorieni, dar se

întorseseră ca discipoli ai părţii întunecate. Povestea oficială era că fuseseră corupţi de către puterea străveche a Forjei Stelare, dar Revan bănuia că era vorba de mai mult decât atât. Şi ştia că are legătură cu coşmarurile sale.

O lume teribilă de tunete şi fulgere, învăluită într-o noapte eternă.

El şi Malak găsiseră ceva. Nu-şi putea aminti ce anume era – sau unde era – dar se temea de acest lucru la un nivel profund, la un nivel fundamental. Ştia cumva că, oricare ar fi fost cumplitul secret, era o ameninţare mult mai mare decât Mandalorienii sau Forja Stelară. Şi Revan era convins că încă mai era acolo.

Furtuna se apropie şi nu există scăpare.

PARTEA I

Capitolul 1

Lordul Scourge îşi ridică gluga mantiei în timp ce cobora din navetă, ca pe un scut împotriva vântului şi a ploii torenţiale. Furtunile erau frecvente aici, pe Dromund Kaas; norii negri obturau perpetuu soarele, făcând ca noţiunile precum zi şi noapte să nu mai aibă sens. Singura iluminare naturală provenea de la fulgerele frecvente de care se arcuiau pe cer, dar strălucirea portului spaţial şi a oraşului Kaas din apropiere îi asigurau o lumină mai mult decât suficientă pentru a vedea încotro se îndrepta.

Puternicele furtuni electrice erau o manifestare fizică a puterii părţii întunecate care cuprinsese întreaga planetă – o putere care îi adusese pe Sith înapoi aici, cu un mileniu în urmă, când însăşi supravieţuirea lor fusese pusă la încercare.

După înfrângerea zdrobitoare în Marele Război Hiperspaţial, Împăratul se ridicase din rândurile zdrenţuite ale Lorzilor Sith rămaşi pentru a-şi conduce adepţii într-un exod disperat spre cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei. Fugind de armatele Republicii şi de răzbunarea necruţătoare a Cavalerilor Jedi, se stabiliseră în cele din urmă mult dincolo de graniţele spaţiului cartografiat al Republicii, pe planeta lor ancestrală demult pierdută. Acolo, ascunşi în siguranţă de duşmani, Sithul începu să-şi reconstruiască Imperiul. Sub călăuzirea Împăratului – salvatorul nemuritor şi atotputernic care încă domnea asupra lor, chiar şi după o mie de ani – abandonaseră stilul de viaţă hedonist al strămoşilor lor barbari.

În schimb, creaseră o societate aproape perfectă, în care armata imperială funcţiona şi controla practic fiecare aspect al vieţii de zi cu zi. Fermierii, mecanicii, profesorii, bucătarii, îngrijitorii – toţi făceau parte din marea maşinărie militară, fiecare individ fiind o rotiţă din mecanism, antrenată să îşi îndeplinească sarcinile cu o disciplină şi eficienţă maxime. Ca urmare, Sithul reuşi să cucerească şi să înrobească lume după lume din regiunile neexplorate ale galaxiei, până când puterea şi influenţa lor au rivalizat cu cele din trecutul lor glorios.

O altă rafală de fulgere despică cerul, luminând

momentan impunătoarea citadelă care se înălţa deasupra oraşului Kaas. Construită de sclavi şi de adepţi devotaţi, citadela servea atât ca palat, cât şi ca fortăreaţă – loc de întâlnire neatacabil pentru Împărat şi pentru cei doisprezece Lorzi Sith aleşi cu grijă, care formau Consiliul Întunecat al acestuia.

Cu un deceniu în urmă, când Scourge sosise pentru prima dată pe Dromund Kaas ca tânăr ucenic, îşi jurase că într-o zi va pune piciorul în sălile exclusiviste ale citadelei. Cu toate astea, în toţi anii săi de pregătire la Academia Sith de la graniţele oraşului Kaas, nu i se acordase niciodată acest privilegiu. Fusese unul dintre cei mai buni studenţi, remarcat de către superiori pentru puterea sa în Forţă şi pentru devotamentul său pătimaş faţă de căile Sith. Dar acoliţilor nu le era permisă intrarea în interiorul citadelei; secretele acesteia erau rezervate numai celor aflaţi în serviciul direct al Împăratului şi al Consiliului Întunecat.

Puterea părţii întunecate care emana din interiorul edificiului era de netăgăduit; simţise energia brută, scânteietoare, în fiecare zi în timpul anilor săi de ucenicie. Se bazase pe ea, concentrându-şi mintea şi spiritul pentru a canaliza puterea prin propriul corp, pentru a-l susţine în timpul şedinţelor brutale de antrenament.

Acum, după aproape doi ani de absenţă, se întorsese pe Dromund Kaas. Stând pe pista de aterizare, putea să simtă din nou partea întunecată, adânc în oase, căldura ei sfârâitoare compensând fără probleme micul disconfort provocat de vânt şi ploaie. Dar nu mai era un simplu ucenic. Scourge se întorsese la sediul puterii imperiale ca Lord Sith cu drepturi depline. Ştiuse că această zi va veni în cele din urmă. După absolvirea Academiei Sith, sperase la o repartiţie pe Dromund Kaas. În schimb, fusese trimis la marginea Imperiului pentru a ajuta la reprimarea unei serii de revolte minore de pe lumi recent cucerite. Scourge bănuia că această detaşare fusese un fel de pedeapsă. Unul dintre instructorii săi, gelos pe potenţialul strălucitorului ucenic, recomandase probabil ca acesta să fie detaşat cât mai departe de sediul puterii imperiale, pentru a-i încetini ascensiunea către rangurile superioare ale societăţii Sith.

Din nefericire, Scourge nu avusese nicio dovadă care să-i susţină teoria. Cu toate astea, chiar şi exilat în sectoarele

necivilizate de la cele mai îndepărtate graniţe ale Imperiului, reuşise totuşi să îşi făurească o reputaţie. Abilităţile sale în domeniul artelor marţiale şi urmărirea nemiloasă a liderilor rebeli, atrăseseră atenţia mai multor lideri militari proeminenţi. Acum, la doi ani după ce părăsise Academia, se întorsese pe Dromund Kaas ca Lord Sith proaspăt numit.

Mai mult de atât, se afla aici la cererea personală a lui Darth Nyriss, unul dintre cei mai importanţi membri ai Consiliului Întunecat al Împăratului.

— Lord Scourge, strigă o siluetă acoperind vântul şi alergând să îl salute. Eu sunt Sechel. Bine aţi venit pe Dromund Kaas.

— Bine aţi *revenit*, completă Scourge, în timp ce bărbatul se lăsa în genunchi şi îşi cobora capul în semn de respect. Nu este prima dată când vin pe această lume.

Gluga lui Sechel era trasă peste cap împotriva ploii, acoperindu-i trăsăturile, dar în timpul apropierii sale Scourge observase pielea roşie şi tentaculele care îi atârnau pe obraji şi care îl marcau ca fiind un Sith pur-sânge, la fel ca Lordul Scourge însuşi. Dar, în timp ce Scourge avea o siluetă impunătoare, înaltă şi cu umerii largi, Sechel era mic şi slab. Întinzându-se în Forţă, Scourge percepu în celălalt doar o slabă urmă de Forţă, iar trăsăturile i se contorsionară într-un rictus de repulsie. Spre deosebire de oamenii care constituiau cea mai mare parte a populaţiei Imperiului, speciile Sith erau toate binecuvântate cu puterea Forţei în diferite grade. Asta îi făcea să fie elita; îi ridica deasupra rangurilor inferioare ale societăţii Imperiale. Şi era o moştenire care fusese protejată cu străşnicie. Un pur-sânge născut fără nicio legătură cu Forţa era o abominaţie; conform obiceiului, o astfel de creatură nu putea fi lăsată să trăiască. În timpul petrecut la Academie, Lordul Scourge întâlnise vreo cinci Sith a căror putere în Forţă era evident fragilă. Împiedicaţi de incapacitatea lor, se bazau pe influenţa familiilor lor de rang înalt pentru a-şi asigura posturi de asistenţi de rang inferior sau de funcţionari administrativi la Academie, unde handicapul lor ar fi fost prea puţin observat. Separaţi de castele inferioare doar prin moştenirea lor pur-sânge, în ochii lui Scourge abia dacă erau ceva mai buni decât nişte sclavi, deşi trebuia să recunoască faptul că cei mai competenţi dintre ei puteau fi foarte utili.

Dar nu mai întâlnise niciodată până atunci pe cineva din neamul său cu o atât de slabă legătură în Forţă, precum cel care se ghemuia la picioarele lui. Era tulburător faptul că Darth Nyriss trimisese pe cineva atât de slab şi de nedemn să-l întâmpine. Se aşteptase la o primire mai substanţială şi mai impresionantă.

— Ridică-te, mârâi el, fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde dezgustul.

Sechel se ridică repede în picioare.

— Darth Nyriss îşi cere scuze pentru că nu a venit să vă întâlnească personal, spuse el repede. Au fost mai multe atentate la viaţa ei în ultima vreme şi nu mai părăseşte palatul decât în foarte rare cazuri.

— Sunt conştient de situaţia ei, răspunse Scourge.

— D-da, my lord[2], se bâlbâi Sechel. Bineînţeles că da. De aceea vă aflaţi aici. Scuzaţi-mi prostia.

Zgomotul unui tunet aproape că acoperi scuzele lui Sechel, anunţând o creştere a intensităţii furtunii. Ploaia torenţială începu să cadă în valuri.

— Instrucţiunile Stăpânei tale au fost să mă laşi să stau aici, în această ploaie, până mă înec? întrebă Scourge.

— Iertaţi-mă, my lord. Vă rog, urmaţi-mă. Avem un speeder care aşteaptă să vă ducă la reşedinţă.

La mică distanţă de portul spaţial se afla o platformă de aterizare. Un flux constant de aeroglisoare aterizau şi decolau – modalitatea preferată pentru a străbate oraşul a celor de rang inferior care nu-şi permiteau propriul speeder. Aşa cum era tipic pentru un port spaţial aglomerat, o mulţime numeroasă înconjura baza platformei de aterizare. Cei care abia sosiseră se încadraseră rapid la cozi, aşteptând să angajeze un şofer, mişcându-se cu precizia disciplinată care era semnul distinctiv al societăţii Imperiale.

Bineînţeles, Lordul Scourge nu avea nevoie să stea la coadă. În timp ce unii din mulţime îi aruncau priviri ascuţite lui Sechel, care încerca să-şi forţeze trecerea, mulţimea se despărţea rapid când vedea silueta impunătoare din spatele său. Chiar şi cu gluga trasă împotriva ploii, pelerina neagră a lui Scourge, armura cu ţepi, tenul său roşu închis şi sabia de lumină

---

[2] My lord – pentru Sith se poate traduce şi folosi undeva la jumătatea dintre *domnule* şi *stăpâne*.

afişată proeminent într-o parte, îl evidenţiau clar ca fiind un Lord Sith. Indivizii din mulţime manifestau o mare varietate de reacţii la prezenţa sa. Mulţi erau sclavi sau servitori sub contract, care făceau comisioane pentru stăpânii lor; aceştia îşi ţineau cu înţelepciune ochii fixaţi pe pământ, având grijă să nu stabilească niciun contact vizual. Cei înrolaţi – indivizii obişnuiţi care fuseseră recrutaţi în serviciul militar obligatoriu – luau cu eleganţă poziţie de drepţi, ca şi cum ar fi aşteptat ca Scourge să îi inspecteze în timp ce trecea pe lângă ei.

Subjugaţii – casta negustorilor, comercianţilor, demnitarilor şi vizitatorilor de pe planete cărora nu li se acordase încă statutul deplin de membru al Imperiului – se uitau cu un amestec de uimire şi teamă în timp ce se dădeau repede la o parte. Mulţi dintre ei se înclinau în semn de respect. Pe planetele lor de origine puteau fi bogaţi şi puternici, dar aici, pe Dromund Kaas, erau conştienţi de faptul că se situau doar cu puţin deasupra servitorilor şi sclavilor. Singura excepţie de la regulă era o pereche de oameni, un bărbat şi o femeie. Scourge îi observă stând la poalele scărilor care duceau spre platforma de aterizare, rămânând pe loc, încăpăţânaţi. Purtau haine scumpe – pantaloni şi bluze roşii asortate, cu ornamente albe – şi amândoi purtau în mod clar armuri uşoare pe sub îmbrăcăminte. Pe umărul bărbatului atârna o puşcă de asalt mare, iar femeia avea câte un pistol blaster legat la fiecare şold. Cu toate astea, era clar că cei doi oameni nu făceau parte din armată, deoarece niciunul dintre ei nu purta pe haine însemnele Imperiale oficiale sau vreo indicaţie a rangului. Nu era neobişnuit ca mercenarii *Subjugaţi* din alte lumi să viziteze Dromund Kaas. Unii veneau în căutare de profit, oferindu-şi serviciile celui care oferea mai mult; alţii veneau pentru a-şi dovedi valoarea în faţa Imperiului, în speranţa că într-o zi li se va acorda privilegiul rar al cetăţeniei Imperiale depline. Dar mercenarii reacţionau de obicei cu respect şi umilinţă atunci când se confruntau cu cineva de rangul lui Scourge.

Prin lege, Scourge putea dispune întemniţarea sau executarea lor chiar şi pentru o infracţiune mult mai neînsemnată. Judecând după comportamentul lor provocator, nu erau deloc conştienţi de acest fapt. În timp ce restul mulţimii se despărţea, mercenarii rămaseră pe loc, privindu-l sfidători pe Scourge, care se apropia de ei.

Lordul Sith fu iritat de lipsa lor continuă de respect. Sechel trebuie să fi simţit şi el asta, pentru că se repezi înainte pentru a discuta cu cei doi.

Scourge nu încetinise pasul, dar nici nu făcuse vreo mişcare pentru a-l ajunge din urmă pe servitorul care o luase înainte. De la distanţa aceea, nu putea auzi ce se discuta din cauza vântului şi a ploii. Dar Sechel vorbea frenetic, gesticulând şi agitându-şi braţele, în timp ce oamenii îl priveau cu un dispreţ rece. În cele din urmă, femeia dădu din cap, iar cei doi se îndepărtară încet din drum. Mulţumit, Sechel se întoarse şi aşteptă sosirea lui Scourge.

— O mie de scuze, my lord, spuse el în timp ce urcau treptele. Unii dintre *Subjugaţi* nu înţeleg cum se cuvine obiceiurile noastre.

— Poate că au nevoie de ajutorul meu ca să le reamintesc unde le este locul, mârâi Scourge.

— Dacă asta este dorinţa dumneavoastră, my lord, spuse Sechel. Totuşi, trebuie să vă reamintesc faptul că Darth Nyriss vă aşteaptă.

Scourge hotărî să lase subiectul deoparte. Se urcară în speederul care îi aştepta, Sechel trecând la comenzi. Scourge se aşeză pe scaunul luxos, bucuros să observe că vehiculul avea acoperiş – multe dintre taxiurile aeriene erau expuse la intemperii.

Motoarele porniră şi se ridicară la o înălţime de zece metri înainte ca speederul să accelereze, lăsând în urmă portul spaţial. Călătoriră în tăcere, apropiindu-se tot mai mult de citadela masivă care se afla în inima oraşului Kaas. Dar Scourge ştia că nu aceea era destinaţia lor. Ca orice membru al Consiliului Întunecat, Darth Nyriss avea acces în citadela Împăratului. Cu toate astea, în urma celor două tentative recente de asasinat, Scourge se aşteptase ca ea să rămână între zidurile fortăreţei personale pe care o deţinea la periferia Oraşului Kaas, înconjurată de cei mai de încredere angajaţi şi servitori ai ei. Asta nu i se părea deloc lui Scourge a fi un gest de laşitate; Nyriss era pur şi simplu pragmatică. Ca orice Sith de rang înalt, avea mulţi duşmani. Până când nu descoperea cine se afla în spatele tentativelor de asasinat, ar fi fost un risc prostesc şi nejustificat să se expună fără să fie necesar. Cu toate astea, simţul practic trebuia pus în balanţă cu

conştientizarea faptului că rangul ei se baza exclusiv pe putere. Dacă Nyriss părea slabă sau neeficientă – dacă nu era capabilă să ia măsuri ferme şi decisive împotriva celui care îi plănuia moartea – ceilalţi ar fi simţit asta. Rivalii, atât din afara Consiliului Întunecat, cât şi din interiorul acestuia, ar fi profitat de situaţie, folosindu-se de poziţia ei vulnerabilă în avantajul lor. Darth Nyriss nu ar fi fost prima din cercul de apropiaţi ai Împăratului care şi-ar fi pierdut viaţa.

De aceea era Scourge aici. Pentru a descoperi conspiratorii secreţi din spatele asasinatelor şi pentru a-i elimina. Având în vedere importanţa misiunii sale, nu înţelegea de ce Nyriss nu trimisese o gardă de onoare completă pentru a-l escorta prin oraş. Ar fi trebuit să ştie toată lumea de sosirea lui. El era dovada că se luau măsuri pentru rezolvarea problemei; un avertisment pentru orice alţi rivali care ar fi putut fi încurajaţi de recentele atentate la viaţa ei. Păstrarea sosirii lui aproape secretă nu avea niciun scop… cel puţin, nu unul pe care Scourge să-l poată desluşi.

Trecură pe lângă citadela Împăratului şi se îndreptară spre marginea vestică a oraşului. După alte câteva minute, Scourge simţi speederul începând să încetinească în timp ce Sechel îl ducea spre pista de aterizare.

— Am ajuns, my lord, spuse Sechel în timp ce vehiculul atingea pământul.

Se aflau într-o curte mare. Zidurile înalte de piatră se ridicau la nord şi la sud. Capătul estic era deschis spre stradă; vestul era mărginit de ceea ce Scourge presupunea a fi fortăreaţa lui Darth Nyriss. În multe privinţe, clădirea semăna cu citadela Împăratului, deşi la o scară semnificativ mai mică. Asemănările arhitecturale erau mai mult decât un simplu omagiu adus Împăratului. La fel ca şi citadela acestuia, această clădire servea atât ca locuinţă pentru Nyriss, cât şi ca o fortăreaţă la care se putea întoarce în caz de primejdie, şi fusese proiectată pentru a fi în acelaşi timp ornamentată, impunătoare şi uşor de apărat. Curtea în sine avea o jumătate de duzină de statui mari, fiecare dintre ele având o lăţime de câţiva metri la bază şi fiind de cel puţin două ori mai înalte decât Scourge. Cele două cele mai mari reprezentau umanoizi îmbrăcaţi în haine Sith – un bărbat şi o femeie. Stăteau cu braţele ridicate uşor în faţă, cu palmele în sus. Faţa bărbatului

era ascunsă de o glugă – o reprezentare obişnuită a Împăratului. Femeia avea gluga dată pe spate pentru a-şi dezvălui trăsăturile Sith feroce; dacă lucrarea sculptorului era exactă, Scourge ştia că aceasta era prima sa imagine despre cum arăta de fapt Darth Nyriss.

Celelalte statui erau piese abstracte, deşi fiecare încorpora emblema casei lui Nyriss – o stea cu patru vârfuri în interiorul unui cerc larg. Solul era acoperit cu pietricele albe şi fine. Un tip rar de licheni care prospera în întunericul de pe Dromund Kaas fusese plantat în modele decorative pe toată piatra, strălucirea slabă de culoare purpurie oferind o iluminare fantomatică. O cărare netedă de piatră finisată ducea de la uşile duble masive care marcau intrarea în fortăreaţă, prin centrul curţii şi până la mica platformă unde aterizase speederul lor.

Sechel coborî din vehicul şi se grăbi să deschidă trapa de ieşire de pe partea cealaltă, pentru pasagerul său. Scourge coborî din speeder, în ploaia care nu se mai domolise decât foarte puţin în timpul călătoriei lor.

— Pe aici, my lord, spuse Sechel, îndreptându-se spre cărare.

Scourge îl urmă, aşteptându-se ca uşile să se deschidă larg la apropierea lor. Spre surprinderea lui, intrarea rămăsese închisă. Sechel nu părea însă surprins. În schimb, se întoarse spre micul holoecran de pe lateral şi apăsă butonul de apelare.

O imagine pâlpâitoare se materializă pe holecran – un bărbat uman de aproximativ patruzeci de ani. Părea să poarte uniforma standard a unui ofiţer de securitate Imperial, iar Scourge presupuse că era şeful gărzii personale a lui Nyriss.

— A sosit oaspetele nostru, Murtog, explică Sechel, dând din cap în direcţia lui Scourge.

— I-ai verificat identitatea? întrebă Murtog.

— Despre ce vorbeşti? se bâlbâi Sechel.

— De unde ştim că acesta este adevăratul Lord Scourge? De unde ştim că nu este un alt asasin?

Întrebările părură să-l prindă pe Sechel complet nepregătit.

— Nu ştiu... adică, pare să fie... ăăă, adică...

— Nu-l las să intre până nu am dovezi, declară Murtog.

Sechel aruncă o privire peste umăr spre Lordul Scourge, expresia lui fiind un amestec de umilinţă şi teamă. Apoi se

aplecă mai aproape de holocomunicator şi, cu voce joasă, spuse:

— Este foarte nepotrivit. Ţi-aţi depăşit autoritatea!

— Sunt şeful securităţii, îi reaminti Murtog. Am în mod clar această autoritate. Dă-mi doar cinci minute să confirm că totul este în regulă.

Scourge făcu un pas înainte, apucându-l pe Sechel de umăr şi dându-l deoparte.

— Îndrăzneşti să mă insulţi făcându-mă să aştept în ploaie ca un cerşetor? scuipă el spre comunicator. Sunt un oaspete! Darth Nyriss însăşi m-a invitat!

Murtog scoase un râset ascuţit.

— Ar fi bine să te mai gândeşti la ceea ce tocmai ai spus.

Holoecranul se închise brusc. Scourge se întoarse şi îl văzu pe Sechel ghemuit lângă perete.

— Îmi pare rău, my lord, spuse el. Murtog a devenit oarecum paranoic de când...

Scourge îl întrerupse.

— Ce a vrut să spună cu *să mă mai gândesc la ceea ce tocmai am spus*? Am fost invitat de Darth Nyriss sau nu?

— Aţi fost. Bineînţeles că aţi fost. Într-un fel.

Scourge ridică mâna spre Sechel şi se întinse în Forţă. Servitorul începu să gâfâie şi să se ţină de gât, în timp ce corpul îi era ridicat încet în aer de o mână invizibilă.

— Îmi vei spune ce se întâmplă, zise Scourge, cu vocea lipsită de orice emoţie. Îmi vei spune totul, sau vei muri. Ai înţeles?

Sechel încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să tuşească şi să se bâlbâie. În schimb, dădu frenetic din cap. Mulţumit, Scourge îşi eliberă strânsoarea. Brusc, Sechel căzu un metru până la pământ, unde ateriză grămadă, icnind de durere înainte de să se târască în genunchi.

— Nu a fost ideea lui Darth Nyriss să vă angajeze, explică el, cu vocea încă groasă şi aspră din cauza sufocării. După a doua tentativă de asasinat, Împăratul a sugerat că ar putea fi implicat cineva din propriul ei anturaj. I-a sugerat să aducă pe cineva din exterior.

Dintr-o dată, totul căpătă sens. Voinţa Împăratului era absolută; o *sugestie* din partea lui era de fapt un ordin. Darth Nyriss îl invitase aici pentru că nu avusese de ales. Scourge

presupusese că era un oaspete de onoare, dar în realitate nu era decât un simplu intrus. Prezenţa lui era o insultă la adresa acoliţilor ei loiali şi o amintire a faptului că Împăratul se îndoia de capacitatea ei de a se ocupa singură de asasini. Acesta era motivul pentru care avusese parte de o primire atât de modestă şi pentru care şeful securităţii lui Nyriss reacţionase cu atâta ostilitate la adresa lui.

Scourge realiză că se afla într-o situaţie delicată. Eforturile sale de a investiga asasinatele vor fi întâmpinate cu rezistenţă şi suspiciune. Orice greşeală – chiar şi dacă nu era din vina lui – i-ar fi fost imputată. Un singur pas greşit putea însemna sfârşitul carierei sale, sau chiar al vieţii.

Încă se gândea la această nouă informaţie când auzi un speeder apropiindu-se prin furtună. Sunetul era inofensiv, dar îi puse instantaneu simţurile în alertă maximă. Inima începu să-i bată rapid şi respiraţia i se acceleră. Un val de adrenalină făcu să i se strângă tentaculele pe obraji şi să i se tensioneze muşchii. Scoase sabia de lumină şi se uită spre cer. La picioarele sale, Sechel strigă şi îşi acoperi faţa, presupunând că sabia îi era destinată lui. Scourge îl ignoră. În întunericul furtunii, abia putea distinge silueta speederului care venea direct spre ei. Se întinse prin intermediul Forţei, sondând vehiculul şi pasagerii din el. Simţi cum îl străbate un fulger de furie când suspiciunile sale se confirmară. Oricine se afla în speeder, venea să-l ucidă.

Toate astea, de când Scourge devenise conştient în privinţa speederului şi până la confirmarea intenţiei ostile a ocupanţilor acestuia, nu durară mai mult de două secunde. Timp suficient pentru ca speederul să reducă distanţa şi să se îndrepte spre el. Scourge sări în lateral în timp ce o ploaie de focuri de blaster se declanşară din vehicul. Se aruncă la pământ într-o rostogolire care îl aduse iar în picioare exact la timp pentru a scăpa de o a doua serie de proiectile. Mişcându-se cu viteza orbitoare a Forţei, străbătu curtea, în timp ce proiectilele ricoşau pe sol în spatele său la fiecare pas. Se aruncă în spatele statuii Împăratului, evaluând situaţia.

Speederul trebuie să fi fost echipat cu un tun blaster cu ţintire automată; altfel nu l-ar fi putut urmări atât de aproape în fuga sa disperată spre adăpost. Nici măcar un Lord Sith nu putea să se ferească la nesfârşit de o asemenea putere de foc. Trebuia să neutralizeze vehiculul. Speederul se îndepărta de el,

întorcându-se pentru un alt atac. Înainte să-şi termine virajul, Scourge ieşi din spatele statuii şi îşi lansă sabia de lumină pe deasupra curţii. Lama purpurie zbură în spirală prin noapte, trasând un arc larg, în buclă. Atinse capătul din spate al speederului, scoţând o ploaie de scântei şi flăcări, şi îşi continuă traiectoria pentru a se întoarce în mâna întinsă a lui Scourge.

Zumzetul motorului speederului se transformă într-un vuiet ţipător în timp ce îşi termina virajul. Fumul negru, abia vizibil pe fondul norilor întunecaţi, ieşea din motorul din spate. Vehiculul începu să se balanseze şi să se clatine, pierzând rapid altitudine, chiar în timp ce deschidea din nou focul. Scourge se ascunse în spatele statuii Împăratului, apăsându-şi bine spatele de ea în timp ce o ploaie de proiectile se năpusti asupra lui. O secundă mai târziu, speederul zbura pe deasupra, cu un unghi de atac atât de abrupt încât efectiv decapitase statuia în spatele căreia se ascundea el. Capul greu de piatră se prăbuşi spre el, obligându-l pe Scourge să renunţe la adăpostul său pentru a evita să fie strivit. În acelaşi timp, văzu speederul izbindu-se de pământ. Câmpurile de siguranţă ale repulsorului absorbiră impactul, oprind vehiculul să se facă bucăţi, dar impactul fu totuşi suficient de puternic pentru a face să zboare prin aer o bucată din motorul avariat.

Ţinându-şi sabia deasupra capului cu ambele mâini, Scourge se îndreptă spre speederul doborât. Din epavă ieşiseră doi pasageri, zdruncinaţi, dar nevătămaţi. Scourge fu uşor surprins să îi recunoască pe cei doi mercenari îmbrăcaţi în roşu pe care îi întâlnise la staţia de speedere din apropierea portului spaţial.

Bărbatul se afla pe partea cealaltă a speederului, luptându-se să-şi scoată puşca blaster din epavă. Femeia se afla pe partea apropiată, cu pistoalele blaster scoase deja. Scourge era la mai puţin de cinci metri distanţă când aceasta deschise focul. Nu se deranjă să încerce să blocheze loviturile. În schimb, se lansă în sus, impulsul purtându-l într-un salt înalt, dându-se peste cap, în timp ce trecea atât peste femeie, cât şi peste speederul avariat. Mişcarea bruscă o prinse pe aceasta nepregătită şi, deşi trase mai multe focuri de armă în grabă, niciunul nu îl atinse.

Răsucindu-se la 180 de grade în timp ce zbura prin aer, ateriză pe partea cealaltă a speederului, lângă bărbatul

mercenar, chiar în momentul în care acesta îşi recupera propria armă. Înainte să poată trage, Scourge tăie cu sabia în diagonală peste trunchiul inamicului său. În timp ce cadavrul bărbatului se prăbuşea la pământ, Scourge îşi îndreptă atenţia înapoi spre femeia mercenar. Aceasta se întorsese deja cu faţa spre el şi, în timp ce partenerul ei cădea la pământ, mai trase o serie de focuri de blaster, forţându-l pe Scourge să se adăpostească în spatele speederului. De data asta, câteva dintre loviturile ei îşi găsiră ţinta. Armura lui Scourge absorbi cea mai mare parte a atacului, dar simţi o durere usturătoare în umăr când o cantitate mică de energie a fasciculului de particule îşi croise drum printr-o articulaţie a armurii sale pentru a-i arde carnea. Se concentră asupra durerii, transformând-o în furie, pentru a alimenta Forţa în vederea unui contraatac sălbatic. În acelaşi timp, instinctiv, se hrăni cu frica adversarei sale, adăugând-o la propria sa pasiune şi amplificând şi mai mult puterea pe care o acumula. Canalizându-şi furia, declanşă un val concentrat de energie care lovi femeia direct în piept. Impactul o ridică de pe picioare şi o trimise într-un zbor înapoi prin aer. Zborul fu scurtat atunci când femeia se izbi de baza uneia dintre statuile abstracte. Oprirea bruscă îi smulse pistoalele din mâini, lăsând-o momentan fără apărare. Scourge puse o mână pe capota speederului şi sări peste el, grăbindu-se să se apropie de inamicul aflat în poziţie culcată, înainte ca aceasta să-şi poată recăpăta echilibrul. Dar mercenara era rapidă: sări în picioare şi scoase o lance scurtă cu electroşocuri, vârful acestuia scânteind de la încărcătura suficient de puternică pentru a lăsa inconştient un adversar chiar şi cu o simplă atingere.

Scourge se opri brusc. Mercenara se lăsă într-o poziţie de luptă, iar cei doi combatanţi îşi dădură ocol unul altuia cu precauţie. Dacă ar fi vrut, Scourge ar fi putut pune capăt întâlnirii chiar atunci şi acolo. Fără pistoale, cu sau fără electroşocuri, mercenara nu avea nicio şansă în faţa unui Lord Sith cu o sabie de lumină. Dar uciderea ei nu i-ar fi adus ceea ce-şi dorea cu adevărat.

— Spune-mi cine te-a angajat şi te voi lăsa în viaţă, spuse el.

— Arăt eu atât de proastă? replică ea, fentând şi dând o lovitură rapidă pe care Scourge o evită cu uşurinţă.

— Este evident că eşti pricepută, spuse el. Mi-ar fi de folos

cineva ca tine. Spune-mi cine te-a angajat şi te voi lăsa să lucrezi pentru mine. Ori asta, ori vei muri.

Ea ezită şi, pentru o clipă, Scourge se gândi că s-ar putea să-şi arunce arma.

Şi apoi noaptea fu spulberată de sunetul mai multor carabine blaster. Focurile de blaster o loviră pe mercenară în spate, făcând-o să se poticnească în direcţia lui Scourge. Acesta văzu privirea de nedumerire totală pe faţa ei, în timp ce se prăbuşea în genunchi. Gura i se mişcă, dar nu ieşi niciun cuvânt. Apoi căzu cu faţa în jos, în pietriş, moartă. Întorcându-se, Scourge observă o jumătate de duzină de gărzi care stăteau în curte, lângă uşa care ducea în fortăreaţă. Printre ei se afla un om care purta o uniformă de comandant. Era scund, cu umerii largi şi pieptul în formă de butoi, cu părul blond tuns scurt şi o barbă blondă bine tunsă, care contrasta puternic cu pielea sa maro închis. Scourge îl recunoscuse din holocomunicator: era Murtog, şeful securităţii lui Darth Nyriss.

Înainte ca Scourge să poată spune ceva, Sechel exclamă:

— Era şi timpul să vii.

Încă era ghemuit lângă perete, aproape în acelaşi loc în care îl lăsase Scourge după scurtul interogatoriu care precedase ambuscada.

— Ridică-te, îi spuse Murtog, iar lacheul Sith făcu aşa cum i se ordonase. Curăţaţi mizeria asta, le spuse Murtog gărzilor sale, care se grăbiră să se supună.

Satisfăcut, şeful securităţii îşi aruncă arma pe umăr şi dădu din cap în direcţia lui Scourge.

— Darth Nyriss vă va primi acum.

Capitolul 2

În timp ce Murtog îi conducea pe holurile fortăreţei, Lordul Scourge făcea tot posibilul să ignore durerea care se propaga din umărul rănit. În schimb, se concentră asupra împrejurimilor sale, sperând să afle mai multe despre Lordul Nyriss înainte să se afle faţă în faţă cu ea. Arhitectura interioară era tipică aristocraţiei Sith: o serie de coridoare lungi şi largi, cu pereţi groşi de piatră, tavane boltite şi nenumărate uşi de oţel impunătoare, toate închise pentru a ascunde încăperile din spatele lor. Sălile erau somptuos decorate în culori îndrăzneţe: roşu, negru şi violet. Covoarele scumpe ţesute acopereau podelele, iar pereţii erau tapetaţi cu o colecţie de tablouri, sculpturi şi holoproiecţii demne de orice muzeu.

Murtog impusese un ritm rapid, lăsându-i lui Scourge puţin timp pentru a putea studia operele. Cu toate astea, Sechel – mergând la câţiva paşi în urmă – îi oferea câte un comentariu despre piesele semnificative, pe măsură ce treceau pe lângă ele.

— Acesta este un bust al infamului Lord războinic Ugroth. I-a jurat credinţă lui Darth Nyriss cu mai bine de zece ani în urmă, pe când aceasta conducea o armată Imperială în sectorul său, pentru a reprima o potenţială revoltă. Această holoproiecţie a fost un cadou din partea Reginei Ressa din Drezzi, pentru a-i mulţumi lui Darth Nyriss pentru tratamentul milostiv pe care l-a oferit familiei regale atunci când Imperiul le-a cucerit lumea. Soţul ei a fost executat, dar regina şi copiii ei au fost cruţaţi. Acest portret comemorează victoria lui Darth Nyriss în timpul...

Dându-şi seama că nu avea să obţină nicio perspectivă reală din descrierile lui Sechel, Scourge îl ignoră. Totuşi, înţelese şi aprecie demonstraţia evidentă de opulenţă. Nyriss era o membră a Consiliului Întunecat; una dintre cele mai importante şi mai influente douăsprezece persoane din Imperiu. Comorile materiale erau un simbol al propriei valori; un memento pentru orice vizitator că era o fiinţă de rang înalt şi cu putere.

Numeroase santinele stăteau de pază în toate sălile. Acestea dădeau din cap în semn de salut când trecea Murtog pe

lângă ele. Un număr atât de mare de gărzi staţionate în interiorul fortăreţei era puţin neobişnuit, dar, având în vedere recentele tentative de asasinat, nu era ceva neaşteptat. Scourge se întrebă dacă Murtog le va mări numărul, având în vedere cel mai recent incident... deşi nu era convins că fusese chiar o tentativă de asasinat. Partea întunecată se alimenta din pasiune şi emoţie brută, dar era important să o temperezi cu o analiză rece şi cu raţiune. Chiar în timp ce mărşăluia pentru a-şi întâlni noul suzeran, mintea lui Scourge încerca să pună cap la cap piesele unui puzzle care nu părea să se potrivească. Presupuşii asasini loviseră în curte, expunându-şi prezenţa în timp ce se aflau încă în afara zidurilor şi a porţilor securizate ale fortăreţei. Chiar dacă Scourge nu i-ar fi oprit, nu exista nicio şansă ca ei să fi putut intra efectiv în interiorul clădirii pentru a o ataca pe Nyriss. Ceea ce însemna probabil că nu ea fusese adevărata lor ţintă, ci el.

Dar cine îi întinsese o asemenea cursă şi de ce? Murtog părea un candidat probabil. Deşi era doar un om, ajunsese la un rang important în slujba lui Nyriss – o poziţie aproape la egalitate cu statutul recent atribuit lui Scourge. Prima lecţie pe care Scourge o învăţase în timpul petrecut la Academie fusese că semenii lui puteau fi cei mai periculoşi rivali ai săi, indiferent dacă erau sau nu utilizatori ai Forţei.

Iar Murtog avea toate motivele să se simtă ameninţat. Nu reuşise să-i găsească pe cei care se aflau în spatele tentativelor de asasinare a Stăpânei sale. Sosirea lui Scourge era o provocare directă la adresa competenţei sale ca şef al securităţii. Ce modalitate mai bună de a elimina un potenţial rival decât să-i expună incompetenţa, ucigându-l într-o tentativă de asasinat înscenată? Asta ar fi putut explica de ce Murtog refuzase să-l lase pe Scourge să intre atunci când sosiseră şi de ce soldaţii lui o uciseseră pe femeia mercenar tocmai când aceasta era pe punctul să se preda.

Cu toate astea, Murtog nu era singurul suspect al lui Scourge. Sechel avea motive similare de autoconservare. Dacă Scourge reuşea în misiunea sa, ar fi fost probabil recompensat cu o poziţie permanentă, care cu siguranţă ar fi fost mai sus în ierarhia lui Darth Nyriss decât cea a servilului consilier Sith. Sechel reuşise să-şi găsească o anumită poziţie în societatea Sith, agăţându-se de rolul său de consilier al lui Nyriss. Era logic

să presupui că ar fi făcut orice îi stătea în putere pentru a înlătura un individ pe care îl vedea ca pe o ameninţare la adresa propriei sale poziţii de putere. Scourge îl văzuse mai devreme pe Sechel vorbind cu mercenarii la portul spaţial. La momentul respectiv, păruse că îi îndepărta din respect pentru Lordul Sith de rang înalt, proaspăt sosit pe planetă. Acum, Scourge se întrebă dacă nu cumva le dădea instrucţiuni de ultim moment. Faptul că Sechel supravieţuise bătăliei din curte era, de asemenea, suspect. Era posibil să fi fost doar norocos sau să fi avut abilităţile de supravieţuire extrem de evoluate ale unui adevărat laş, dar era de asemenea posibil ca mercenarii să fi avut grijă să nu tragă nici măcar prin apropierea lui.

Murtog trecu de un alt colţ. Durerea din umărul lui Scourge devenea din ce în ce mai intensă, în timp ce armura lui se freca de carnea rănită. Cu toate astea, menţinu pasul cu omul corpolent, refuzând să dea vreun semn de slăbiciune.

Coridorul se termină în faţa unei alte uşi impunătoare. Închisă ca toate celelalte, aceasta era flancată de ucenici Sith. Se îndoia că Nyriss i-ar fi pus pe ucenicii Sith în subordinea directă a unui om, aşa că, probabil, nu se aflau sub comanda lui Murtog. Dar, bazându-se pe faptul că nu făcuseră nicio mişcare pentru a-l provoca pe şeful securităţii în timp ce acesta se apropia, era clar pentru Scourge că Murtog se bucura de o poziţie privilegiată în casa lui Nyriss.

Şeful de securitate făcu un pas în faţă şi îşi lovi uşor cu degetele în uşă, apoi făcu un pas înapoi şi rămase în aşteptare. În timp ce aştepta un răspuns la bătaia în uşă, Scourge realiză că exista o a treia posibilitate: Murtog şi Sechel ar fi putut lucra împreună pentru a plănui atacul din curte. La Academie, studenţii mai mici conspirau uneori împreună pentru a elimina un individ mai talentat. Nu era greu de imaginat că acelaşi lucru se întâmpla şi în afara zidurilor instituţiei. Deocamdată nu era posibil să ştie care dintre teoriile sale era corectă – dacă era vreuna. Dar ştia că trebuia să-şi păzească spatele.

Uşa se deschise pentru a dezvălui o tânără Twi'lek. Era îmbrăcată în veşminte negre, cu steaua cu patru colţuri a lui Nyriss inscripţionată în mov atât pe piept cât şi pe spate, înconjurată de un cerc roşu. În jurul gâtului avea fixat un guler pentru electroşocuri, dar chiar şi fără el, statutul ei era imediat evident datorită speciei sale. Când Sithul se retrăsese complet,

în ultimele zile ale Marelui Război Hiperspaţial, luaseră un număr mare de prizonieri capturaţi în timpul primelor lor victorii asupra lumilor Republicii. Acei prizonieri – în mare majoritate oameni şi Twi'leki – fuseseră condamnaţi la o viaţă de sclavie.

Din ordinul Împăratului, niciun sclav nu-şi putea primi vreodată libertatea, iar statutul părintelui urma să fie transmis copilului din generaţie în generaţie. Din cauza acestei directive, nu exista niciodată vreo urmă de îndoială cu privire la rolul oricărui Twi'lek în Imperiu – fuseseră şi vor rămâne întotdeauna sclavi, descendenţi ai unor strămoşi prea slabi pentru a se salva de invadatorii Sith.

Sclava se plecă într-un genunchi şi îşi ţinu ochii în pământ în timp ce Murtog, Scourge şi Sechel păşiră înăuntru. Apoi închise uşa în urma lor şi se retrase într-un colţ. Camera bine luminată părea a fi un birou sau o bibliotecă privată. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi vechi de lemn care se deformaseră din cauza greutăţii comorilor pe care le susţineau. Scourge nu se putu abţine să nu privească mirat colecţia. În timpul zilelor petrecute la Academie, văzuse un singur manuscris fizic – un tom antic datând de peste zece mii de ani, de la sosirea primului Jedi Întunecat pe Dromund Kaas. Cartea era considerată un artefact de o valoare inestimabilă, una dintre cele mai mari comori ale Academiei. Şi totuşi, aici, zeci – dacă nu sute – de volume umpleau rafturile de pe peretele din stânga. Cele mai multe dintre cărţi erau mari şi groase, paginile lor legate fiind protejate de coperţi din piele sau dintr-un material prelucrat în mod similar... deşi Scourge bănuia că nu toate erau făcute din pielea tratată a unor fiare negânditoare. Aveau un aspect învechit, deşi cele mai multe păreau să se fi păstrat în stare bună, chiar dacă erau oarecum uzate de folosire. Evident, Nyriss le răsfoise de multe ori. Rafturile de pe peretele din dreapta conţineau materiale de referinţă care păreau chiar mai vechi şi mai delicate. Foile libere de pergament îngălbenit erau ţinute la locul lor cu cleme delicate de metal; pergamentele rulate erau închise în tuburi de protecţie transparente. Un capac de sticlă cu balamale adăpostea mai multe cărţi care păreau că s-ar fi putut preface în praf dacă ar fi trecut prin cameră o briză puternică.

Dar nu tot ce se afla în cameră era o relicvă arhaică. Pe peretele din spate se afla o colecţie mare de holodiscuri şi datacarduri, iar în centrul camerei se afla o consolă de

calculator, unde o siluetă pe care Scourge nu putea decât să o presupună a fi Darth Nyriss, stătea aplecată, privind fix la ecranul monitorului. Gluga mantiei ei largi – roşie, accentuată cu violet şi negru – era trasă pe cap, iar mânecile lungi şi largi îi acopereau mâinile şi degetele chiar şi în timp ce lucra la terminal.

Nici Murtog şi nici Sechel nu scoaseră vreun sunet care să le anunţe prezenţa, aşa că Scourge le urmă exemplul şi rămase tăcut în timp ce Nyriss se concentra cu atenţie asupra ecranului computerului. Silueta ei acoperită bloca orice vedere a ecranului, aşa că îi era imposibil să vadă ce anume studia. Cu toate astea, credea că poate să bănuiască: Darth Nyriss era bine cunoscută pentru priceperea ei în artele antice ale vrăjitoriei Sith. În timpul petrecut la Academie, Scourge descoperise că existau multe moduri de a atrage puterea Forţei. Talentele sale naturale îl conduseseră pe calea războinicului: învăţând să-şi canalizeze emoţiile în puterea fizică şi în explozii brute de energie letală. Dar alţi studenţi se antrenaseră cu Inchizitorii, studiind o disciplină foarte diferită. Cu milenii în urmă, cei care urmau partea întunecată, învăţaseră să controleze şi să modeleze Forţa prin intermediul unor ritualuri complexe care puteau stăpâni mintea unui inamic şi, uneori, puteau chiar distorsiona însăşi realitatea. O mare parte din aceste cunoştinţe arhaice se pierduseră, dar cei care reuşeau să desluşească măcar o parte dintre secretele trecutului erau adesea răsplătiţi cu o formă de putere mai subtilă, deşi la fel de puternică. Se zvonea că furtunile perpetue de pe Dromund Kaas erau rezultatul faptului că Împăratul efectua unul dintre aceste ritualuri. Scourge nu ştia dacă era adevărat, dar ştia că Nyriss îşi câştigase locul în Consiliul Întunecat prin cunoaşterea şi înţelegerea unor lucruri pe care el nu ar fi putut vreodată să spere să le înţeleagă pe deplin.

După câteva minute, Nyriss se îndepărtă de birou, se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa spre ei, dându-şi pe spate gluga mantiei în timp ce făcea acest lucru.

Scourge fu luat prin surprindere de vederea ei, deşi făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde reacţia. Ca şi el, era o Sith pur-sânge. Dar faţa îi era încreţită de riduri adânci, iar tentaculele care îi atârnau pe obraji şi bărbie erau ofilite. Pielea îi era palidă, mai mult roz decât roşie, şi era marcată de pete de vârstă maro

închis. Nu ştia câţi ani avea Darth Nyriss, deşi ştia că făcuse parte din Consiliul Întunecat timp de aproape două decenii; doar alţi doi membri aveau mandate mai lungi decât al ei. În ciuda acestui fapt, se aşteptase la ceva mai apropiat de femeia de o înfricoşătoare frumuseţe înfăţişată de statuile din curte. În schimb, privea doar o babă zbârcită.

Fără să vrea, cuvintele unuia dintre instructorii de la Academie îi săriră în minte: *Forţa poate fi supusă voinţei tale, dar există adesea un cost*. *Cele mai puternice ritualuri ale părţii întunecate au un preţ pe care puţini sunt dispuşi să-l plătească*.

Poate că Nyriss nu era chiar atât de bătrână pe cât părea. O viaţă întreagă petrecută cercetând vechile secrete ale vrăjitoriei Sith îi oferise una dintre cele mai înalte poziţii din Imperiu. Poate că, de asemenea, o secătuise de tinereţe şi vitalitate.

— Nu e ceea ce te aşteptai? spuse Nyriss ca şi cum i-ar fi citit gândurile, cu un zâmbet viclean pe buzele crăpate şi scorojite.

În contrast cu trăsăturile ei îmbătrânite, vocea îi era puternică şi vibrantă, iar ea stătea înaltă şi dreaptă. O strălucire ascuţită din ochi îi dezminţea şi mai mult aparenţa de venerabilitate, ceea ce îl făcu pe Scourge să presupună că înfăţişarea ei era una intenţionată. Existau o serie de modalităţi de a rămâne tânără şi frumoasă; Nyriss şi le-ar fi putut permite cu uşurinţă dacă ar fi vrut. În schimb, alesese să se lase să îmbătrânească în mod prematur. Fie nu-i păsa de superficialitatea frumuseţii fizice, fie alesese să etaleze efectele devastatoare ale părţii întunecate ca pe un simbol a tot ceea ce învăţase şi realizase.

— Iertaţi-mă, my lord, spuse el cu o uşoară plecăciune, folosind titlul onorific uzitat pentru a te adresa Lorzilor Sith, indiferent de sex. A avut loc un incident la sosirea mea care m-a lăsat puţin dezorientat.

— Ştiu foarte bine ce s-a întâmplat în curte, răspunse Nyriss, înclinându-şi capul bătrân în direcţia monitorului.

Pe ecran era încremenită o imagine a lui Scourge din primele secunde de după bătălie, surprinsă de una dintre camerele de securitate ale fortăreţei.

— Te-ai ocupat de asasini într-un mod destul de eficient.

Scourge ezită o fracţiune de secundă înainte să-i

răspundă. Voia să vorbească cu Nyriss despre suspiciunile sale, dar atât Murtog cât şi Sechel se aflau în încăpere. Chiar dacă n-ar fi fost, era periculos să arunce acuzaţii – fără dovezi – care implicau doi dintre slujitorii ei de cel mai înalt rang; nu ar mai fi fost în poziţiile lor actuale dacă nu ar fi avut un anumit nivel de încredere în ei.

— Mă aştept ca acesta să nu fie ultimul incident de acest fel, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Se pare că eşti rănit, remarcă Nyriss, observând urmele de arsură de pe placa de umăr a armurii sale. Ai nevoie de îngrijiri medicale?

— Mai pot aştepta. Rana nu este gravă, iar durerea este fără importanţă. Aş prefera să ne terminăm socotelile aici.

Nyriss dădu din cap în semn de aprobare.

— Aş vrea să aud analiza ta asupra atacului, continuă ea. Poate putem afla ceva despre cine a fost în spatele lui.

— Asta ar fi fost mai uşor dacă trupele lui Murtog nu ar fi ucis al doilea asasin chiar în momentul în care era pe cale să se predea, răspunse el.

Cu coada ochiului îl văzuse pe Murtog încruntându-se, dar şeful securităţii rămase tăcut.

— Crezi că Murtog a făcut o greşeală? insistă Nyriss.

— A fost oarecum prea zelos în efortul de a elimina o ameninţare imediată, răspunse Scourge cu diplomaţie.

Sechel îşi reprimă un chicotit ascuţit, iar Nyriss îi aruncă o privire severă.

— Să continuăm această conversaţie în particular, spuse ea, îndepărtându-i pe Murtog şi Sechel cu un gest al mâinii.

Cei doi se înclinară rapid şi se întoarseră spre uşa ce fusese deja deschisă de sclava Twi'lek, care închise uşa în urma lor înainte să se retragă în colţul ei.

— Ai ceva ce vrei să-mi spui, spuse Nyriss după ce dispăruseră. Discreţia şi subtilitatea îşi au locul lor, dar acum, când vorbim, mă aştept la o sinceritate totală.

Scourge încuviinţă din cap.

— Lasă-mă să ghicesc, continuă ea. Bănuieşti că în spatele recentelor atentate la viaţa mea se află propriul meu anturaj.

— Nimeni nu este mai presus de orice suspiciune, recunoscu Scourge. Dar presupun că i-aţi investigat foarte amănunţit pe toţi cei din anturaj. Dacă ar fi fost vinovaţi,

probabil că aţi fi descoperit ceva până acum.

— Mă bucur să văd că tu crezi că nu sunt complet incompetentă.

— Nu cred că atacul din curte a fost un alt atentat la viaţa ta, spuse Scourge. Cred că mercenarii au fost angajaţi pentru a mă elimina pe mine.

— Şi din moment ce Murtog te vede ca pe un rival şi o potenţială ameninţare, bănuieşti, în mod natural, că el a fost în spatele acestui atac.

— Posibil. Sau s-ar putea să fi fost Sechel. Sau amândoi, lucrând împreună.

— Şi pe ce te bazezi pentru a susţine asta?

— În cea mai mare parte pe dovezi neconcludente. Dar instinctele mele simt că este suficient pentru a putea acţiona în consecinţă.

— Te aştepţi ca eu să mă întorc împotriva a doi dintre cei mai de încredere servitori ai mei, bazându-mă doar pe bănuiala ta?

— Instinctele mele se înşeală rareori, spuse Scourge. Reputaţia mea este bine câştigată.

— Deci, ce îmi sugerezi să fac? Să-i concediez? Să-i execut?

Brusc, discuţia păru a fi un test, ca şi cum Nyriss încerca să-l evalueze pe baza răspunsurilor sale. Dacă era aşa, era pregătit pentru o asemenea provocare.

— Ar fi o prostie să scăpăm de cineva atât de valoros precum Murtog sau Sechel fără dovezi concrete, răspunse Scourge. Dar aş vrea să am şansa de a-i interoga pe amândoi.

— Un bun interogator poate face un subiect să recunoască orice, replică Nyriss. Chiar şi ceva ce nu este adevărat.

— O mărturisire falsă obţinută prin tortură nu ar servi la nimic, o asigură Scourge. Am nevoie de adevăr şi aş avea grijă să nu le produc daune fizice sau mentale permanente. Dacă vreunul sau amândoi se dovedesc a fi nevinovaţi, sunt sigur că ai vrea ca atunci când se vor întoarce la posturile lor să fie la fel de capabili ca şi înainte de interogatoriul meu.

O sclipire de aprobare de pe faţa lui Nyriss îl convinse pe Scourge că dăduse un răspuns satisfăcător. Cu toate astea, testul nu se încheiase încă.

— Dacă ţi-aş permite să îi interoghezi, cu cine ai vorbi mai

întâi?

— Cu şeful de securitate. Cu Murtog.

— De ce Murtog?

— Dacă este vinovat, va fi mai uşor de înfrânt.

Nyriss ridică o sprânceană în semn de surpriză.

— Crezi că Sechel ar putea rezista mai bine unui interogatoriu decât Murtog?

Scourge ştia că suna improbabil: un soldat antrenat ar trebui să reziste cu uşurinţă mai mult decât un linguşitor laş.

— Murtog este mai puternic din punct de vedere fizic, spuse el, dar toleranţa la durere este utilă doar împotriva metodelor de interogare cele mai simple şi mai puţin eficiente. Există modalităţi mult mai subtile şi mai eficiente de a obţine răspunsuri. Murtog, la fel ca majoritatea soldaţilor, trebuie să fi fost antrenat pentru a rezista la interogatorii. Cunosc aceste tehnici şi ştiu cum să le contracareze. Sechel, pe de altă parte, este mult mai puţin previzibil. La suprafaţă, pare slab şi neajutorat. Dar a ajuns într-o poziţie de rang prin folosirea vicleniei, creativităţii şi gândirii rapide. Îmi va lua timp să înţeleg cu adevărat cum funcţionează mintea lui. Va trebui să-i învăţ toate trucurile înainte să pot să-i întind capcana. Interogatoriul său va fi un proces mult mai complicat şi mai implicat decât cel al lui Murtog.

— Foarte impresionant, remarcă Nyriss. Cu toate astea, interogatoriile nu vor fi necesare.

Scourge clătină din cap, nedumerit.

— Ai avut dreptate în privinţa mercenarilor, dar ştiu deja cine i-a angajat să încerce să te ucidă.

— Cine?

— Eu.

— Tu? exclamă Scourge.

Faptul că ea recunoscuse îl prinsese cu garda jos.

— După a doua tentativă de asasinat, Murtog şi Sechel au găsit o pistă. I-am angajat pe acei mercenari ca să o urmărească. Dar, înainte ca ei să o facă, Împăratul a decis să intervină, obligându-mă să te aduc pe tine. Sosirea ta m-a lăsat cu un exces de agenţi externi, aşa că i-am spus lui Sechel să-i instruiască pe mercenari să încerce să te scoată din peisaj. Consideră-l un test.

— Bineînţeles, murmură Scourge, blestemându-se în

tăcere pentru că era atât de lipsit de viziune.

Iniţial, presupusese că Nyriss îl adusese aici pentru că auzise de succesul său în misiunile anterioare. Dacă ar fi fost adevărat, nu ar fi avut nevoie să-i verifice potenţialul. Dar adevărul era cu totul altul. După cum spusese chiar ea, prezenţa lui aici se datora doar în urma a ceea ce ea considera a fi intervenţia Împăratului în afacerile ei personale. Având în vedere acest lucru, era logic să vrea să aibă dovada competenţei lui.

— Dacă ar fi reuşit să te ucidă, atunci nu erai demn să mă slujeşti, explică Nyriss. Dacă i-ai fi ucis, atunci ai fi dovedit că erau doar o risipă de resurse. În orice caz, aş fi rămas cu cel mai potrivit candidat pentru această slujbă.

Scourge nu avea resentimente pentru ceea ce făcuse Nyriss; de fapt, o admira pentru asta. Singurul său regret era că fusese orb la uneltirile ei.

— Am petrecut prea mult timp departe de Dromund Kaas, bombăni el. Am uitat căile Sith.

— Timpul petrecut departe este ceea ce ţi-a asigurat acest post, îi reaminti ea. Nu a fost doar succesul în înăbuşirea rebeliunilor şi în eliminarea liderilor lor. Împăratul te-a ales pentru că ştia că ai stat departe de politica de pe Dromund Kaas şi de Consiliul Întunecat; nu erai compromis de nici o loialitate faţă de vreun Stăpân secret care ar fi putut fi implicat în conspiraţia împotriva mea. Asta te-a făcut să fii un candidat căruia nu puteam să mă opun.

Era ceva aproape insultător în tonul ei, ca şi cum lipsa de experienţă politică a lui Scourge ar fi fost o slăbiciune personală. Poate că era. Nyriss îşi păstrase poziţia în ultimii douăzeci de ani; pentru asta avusese nevoie de la fel de multă viclenie şi inteligenţă ca şi de putere brută. Pe lângă ea, el era puţin mai mult decât un copil naiv. Această descoperire îl entuziasmă. Acum, că supravieţuise iniţierii neaşteptate a lui Darth Nyriss, avea şansa de a învăţa de la un Maestru al manipulării... cu condiţia să nu mai existe vreun alt atentat la viaţa ei.

— Aţi spus că aţi găsit o pistă, spuse el, trecând rapid la motivul principal pentru care fusese trimis aici. Ceva ce doreaţi să verifice mercenarii.

Nyriss nu răspunse imediat. În schimb, păru să-l studieze.

— Cunoşti detaliile ultimului atentat la viaţa mea? întrebă

ea în cele din urmă.

— Unul dintre droizii de serviciu a fost înlocuit cu un duplicat, spuse Scourge, amintindu-şi detaliile din dosar. Droidul era echipat cu o rază de dezintegrare; a fost programat să tragă odată ce avea o ţintă clară, dar proiectilul a ratat şi l-a lovit în schimb pe unul dintre servitori.

— Cel mai bun bucătar al meu. Încă nu i-am găsit un înlocuitor, spuse Nyriss cu ceea ce părea a fi o părere de rău autentică. Droidul şi-a şters memoria imediat după atentat, dar Sechel a reuşit să sape şi să salveze o parte din date.

— A reuşit să identifice cine a programat droidul?

— Nu, dar a reuşit să determine unde a fost fabricat – o uzină privată de pe Hallion.

Scourge recunoscu numele. Hallion era o lume cucerită recent; fusese adusă în Imperiu abia în ultimul deceniu. Tranziţia dificilă de la întreprinderile private la o economie Imperială încă mai avea loc. Fără îndoială că ar fi fost uşor să-i convingă pe cei care deţineau un bun precum o fabrică de producţie a droizilor să riposteze împotriva Imperiului înainte ca acesta să preia controlul deplin al instalaţiei.

— Vreţi să mă duc să verific fabrica, ghici Scourge.

— Vreau ca Sechel să verifice fabrica, preciză ea. Odată intrat înăuntru, poate să se strecoare în reţeaua lor de calculatoare pentru a afla cine a aranjat achiziţia. I-am angajat pe mercenarii pe care i-ai eliminat ca să-l treacă de verificările de securitate. Această sarcină îţi revine acum ţie.

— Când plecăm?

— Doar peste câteva zile. Voi trimite un fişier în camera ta pentru a te pune la curent. Şi un droid medical care să-ţi repare umărul.

Scourge încuviinţă din cap, iar Nyriss se întoarse şi se aşeză din nou la computer, îndepărtându-l fără vreun cuvânt.

Pentru o clipă, rămase pur şi simplu acolo, adunându-se în timp ce procesa tot ceea ce se întâmplase. Sechel şi Murtog nu fuseseră în spatele atacului din curte, dar asta nu însemna că nu complotau împotriva lui. Încă era un intrus, un potenţial rival pentru obţinerea favorurilor Stăpânei lor. Dacă vor vedea vreo oportunitate de a-l elimina, cu siguranţă că vor profita de ea. Simţi o uşoară tragere de cot. Privind în jos, o văzu pe tânăra sclavă Twi'lek de lângă el. Uşa spre hol era deja deschisă; ea îl

conduse în tăcere afară din încăpere, apoi închise uşa în urma lui.

Sechel îl aştepta pe coridor.

— Lord Scourge, spuse el cu o plecăciune, aş fi onorat să vă însoţesc până la camera dumneavoastră. Vă promit că nu vor mai fi alte ambuscade pe drum.

Era ceva aproape batjocoritor în tonul lui. Primul impuls al lui Scourge fi să-l plesnească pe nefericitul insolent peste gură cu dosul mâinii, dar realiză repede că ar fi făcut o greşeală. Nyriss îl preţuia în mod clar pe Sechel mai mult decât pe el – cel puţin pentru moment. Trebuia să-şi dovedească valoarea în faţa ei înainte să-şi ia libertatea de a-l pune la punct pe consilierul linguşitor.

— Condu-mă, ordonă el.

Tonul său era arogant, dar în sinea lui simţea primele zvâcniri de îndoială de sine. Sosirea sa pe Dromund Kaas nu decursese conform planului. Lucrurile de aici nu erau la fel de simple cum fuseseră la Academie sau în regiunile de frontieră.

Aici, chiar şi un Sith care nu era sensibil la Forţă, precum Sechel, era apreciat mai mult decât el, ceea ce însemna că Scourge era atât o persoană dispensabilă, cât şi una vulnerabilă. Va trebui să fie foarte atent dacă spera să supravieţuiască suficient de mult timp pentru a câştiga favorurile lui Nyriss.

Capitolul 3

Piaţa Galactică de pe Coruscant era la fel de aglomerată ca întotdeauna, dar nimeni nu îi dădea atenţie lui Revan în timp ce-şi făcea loc prin mulţime. Trecuseră aproape doi ani de când fusese proclamat salvator al galaxiei. Deşi Senatul îi acordase cea mai înaltă distincţie, Crucea Gloriei, în cadrul unei ceremonii transmise pe HoloNet, iar numele său era bine ţinut minte, trăsăturile sale obişnuite şi mai degrabă neremarcabile dispăruseră din memoria publică. În urma prezentării, devenise un erou retras, evitând apariţiile publice şi refuzând cererile de interviuri din partea tuturor reprezentanţilor mass-media. Îşi bărbierise barba şi rareori îşi purta roba de Jedi în public, ceea ce făcea şi mai puţin probabil să îl observe cineva.

Îi plăcea să fie anonim; era unul dintre motivele pentru care se stabilise pe Coruscant. Cu o populaţie de un trilion, era uşor să te amesteci în mulţime. Acest lucru era şi mai adevărat aici, în Piaţa Galactică, cea mai cosmopolită secţiune a capitalei Republicii. Negustori şi cumpăratori din aproape toate speciile cunoscute se adunau pentru a face comerţ într-un caleidoscop de culori, forme şi dimensiuni.

Togruta cu pielea roşie se amestecau cu Twi'leki cu pielea albastră; Sullustanii mici se târguiau cu Huttii masivi; Mon Calamarii asemănători peştilor împărţeau străzile cu felinele Cathar, o specie de umanoizi cu aspect de pisici. Într-o mulţime atât de diversă şi de interesantă, nimeni nu acorda atenţie unui om singuratic şi droidului său astromec. Din nefericire, această lipsă de atenţie însemna că mulţi dintre cei din mulţime îl loveau din greşeală cu piciorul, îl împingeau sau se poticneau de T3-M4 în timp ce acesta rula pe urmele lui Revan. Droidul îşi exprima nemulţumirea cu un flux constant de bipăituri şi ciripituri furioase.

— Acum ştii de ce i-am spus lui HK-47 că nu poate veni, îi spuse Revan lui T3. Probabil că ar încerca să-şi croiască drum cu un aruncător de flăcări printre toţi aceşti *saci de carne*.

Astromecul răspunse cu un fluierat lung şi scăzut, iar Revan râse cu poftă înainte să adauge:

— Hai să nu, dar să spunem că aşa am făcut. În plus, aproape că am ajuns.

Ajunseră la destinaţie câteva minute mai târziu: *Dealer's Den*[3], o mică cantină din colţul îndepărtat al Pieţei Galactice care oferea băuturi, dansatoare şi jocuri de noroc. Dealer's Den se ocupa de elementele cele mai ponosite ale societăţii de pe Coruscant: contrabandişti de pe piaţa neagră, bătăuşi şi vânători de recompense, traficanţi de substanţe stimulante şi de mirodenii. Ca urmare, clientela era formată în principal dintr-un amestec de specii cu reputaţii galactice îndoielnice. Împrăştiaţi printre Rodieni, Chevini şi Kubazi se aflau o mână de oameni, inclusiv omul pe care venise Revan să-l caute: Canderous Ordo.

Mandalorianul stătea singur la o măsuţă din colţul îndepărtat, cu spatele la perete, aşa cum îi era obiceiul. Purta ţinuta sa familiară, formată din pantaloni cafenii, o vestă de piele şi o cămaşă neagră fără mâneci, care îi lăsa goale braţele cu muşchi puternici, pentru a-şi etala semnul clanului tatuat pe umărul stâng. Părul îi era tuns scurt, accentuându-i maxilarul pătrat şi trăsăturile aspre şi foarte remarcabile. Arăta în continuare a mercenar, deşi Revan ştia că nu mai acceptase nicio misiune de când făcuseră echipă pentru a-l doborî pe Darth Malak, cu doi ani în urmă.

O dansatoare Twi'lek îmbrăcată sumar îi oferea lui Canderous un spectacol privat în timp ce el sorbea o băutură cu tentă albăstruie. În ciuda distragerii atenţiei, îl observă imediat pe Revan. Ridică o mână cărnoasă în semn de salut şi înlătură reprezentaţia oferită de dansul ei. Dansatoarea îi aruncă o privire furioasă lui Revan în timp ce se îndepărta, cu cozile cefalice tremurând de iritare.

T3 bipăi surprins.

— Probabil că lasă bacşişuri bune, răspunse Revan cu o ridicare din umeri.

Nimeni altcineva nu le acordă prea multă atenţie în timp ce traversau podeaua cantinei şi veneau la masa Mandalorianului.

— Arăţi ca moartea, spuse Canderous în semn de salut. E chiar atât de rău să fii căsătorit cu Bastila?

— Nu prea dorm în ultima vreme, recunoscu Revan. Vise urâte, adăugă el în timp ce Canderous ridica o sprânceană. În

---

[3] *Dealer's Den – Bârlogul negustorilor.*

plus, tu vorbeşti. Pari că nu te-ai mai bărbierit de trei zile.

Mandalorianul surâse şi îşi mângâie barba de pe obraji şi bărbie cu palma deschisă.

— Doamnelor de pe aici le place ca bărbaţii lor să aibă muchii aspre. Vrei ceva de băut?

Revan clătină din cap.

— Nu de aici. Amestecul pe care îl ai arată de parcă ar putea să-mi dezlipească smalţul de pe dinţi.

Canderous ridică din umeri şi îşi duse paharul la buze. Luă o înghiţitură lungă, închise ochii şi se cutremură.

— Este un gust cu care m-am obişnuit, recunoscu el. Atunci de ce eşti aici? Am impresia că nu este doar o vizită de curtoazie.

— Am câteva întrebări legate de război.

Revan nu avea nevoie de alte clarificări; pentru Canderous exista un singur război care conta. El şi Revan luptaseră în tabere opuse, fiind duşmani de moarte care se cunoşteau doar după reputaţie, cu mult înainte să-şi unească forţele împotriva lui Malak şi să devină prieteni.

— Nu-s prea multe de spus. Noi am pierdut. Voi aţi câştigat, zise Canderous cu o ridicare din umeri. Am crezut că putem cuceri Republica, dar, în schimb, am ajuns un popor distrus.

Vorbea cu o indiferenţă dezinvoltă, dar Revan îl cunoştea suficient de bine pentru a simţi amărăciunea şi regretul din spatele cuvintelor sale. Mandalorienii fuseseră o civilizaţie mândră şi nobilă, luptând în bătălii pentru a câştiga onoare şi glorie. Acum, clanurile erau împrăştiate prin toată galaxia, rezumându-se doar la a lucra ca mercenari şi bătăuşi pentru cei care ofereau mai mult. Lui Revan nu-i plăcea să aducă în discuţie un subiect atât de dureros, dar existau informaţii de care avea nevoie şi simţea că aceasta era singura cale pentru a le obţine.

— Există un lucru pe care nu l-am înţeles niciodată despre Războaiele Mandaloriene, insistă el. Ce anume le-a provocat? De ce, după atâtea secole, v-aţi decis brusc să lansaţi un atac în forţă împotriva Republicii?

— A fost ideea lui Mand'alore[4].

---

[4] Mand'alor – singur conducător, conducător suprem, în limba Mandaloriană.

Revan ştia că Canderous nu se referea la cel dintâi întemeietor al poporului său. Timp de secole, fiecare lider succesiv al clanurilor Mandaloriene preluase simbolic numele de Mand'alor, ca mod de a-şi onora în acelaşi timp moştenirea culturală şi de a-şi întări propria autoritate. Pentru a se distinge printre conducători, fiecare a ales un termen onorific pentru a-şi defini domnia, cum ar fi Mand'alor Cuceritorul sau Mand'alor cel Neîndurător.

Cel mai recent conducător se autointitulase Mand'alor cel Suprem.

— Mand'alor a simţit că Republica era slabă, continuă Canderous. Vulnerabilă. A convocat războinicii clanurilor, iar noi l-am urmat în ceea ce credeam că va fi cea mai mare cucerire a noastră.

Nu mai era nevoie să întrebe dacă Canderous sau vreunul dintre camarazii săi de luptă ezitase. Când îi chema Mand'alor, clanurile răspundeau. Deşi puteau exista bătălii şi dispute între cei care doreau să-i succeadă lui Mand'alor atunci când acesta murea, odată ce decizia era luată, nu existau niciodată disensiuni sau dezbateri.

— Lucrurile mergeau bine până când ai apărut tu, spuse Canderous cu un zâmbet sumbru. Tu şi adepţii tăi aţi întors întregul curs al războiului împotriva noastră. În cele din urmă, l-ai ucis pe Mand'alor şi totul s-a schimbat.

Revan nu-şi putea aminti niciuna dintre luptele împotriva Mandalorienilor; erau îngropate în partea minţii sale care fusese blocată atunci când Consiliul Jedi l-a întors împotriva lui Malak. Dar îşi cercetase suficient de mult propria istorie pentru a umple detaliile lipsă din povestirea lui Canderous. În toate luptele, Revan condusese forţele Jedi şi ale Republicii spre victorie. Dându-şi seama că înfrângerea era inevitabilă, Mand'alor cel Suprem îl provocase pe Revan la o luptă corp la corp, iar Revan acceptase. Deşi Mandalorianul luptase cu vitejie, în cele din urmă nu se putuse măsura cu cel mai puternic luptător al Ordinului Jedi. Dar pentru Revan nu fusese de ajuns să îşi învingă inamicul. În cultura Mandaloriană, moartea unui lider era doar o oportunitate pentru ca un alt războinic să preia controlul clanurilor, revendicând Coiful liderului înfrânt. Pentru a preveni aşa ceva, Revan luase Coiful de pe cadavrul duşmanului învins şi îl ascunsese pe o planetă necunoscută.

Pentru o cultură de războinici definită şi legată de tradiţie şi coduri de onoare, pierderea Coifului lui Mand'alor fusese o lovitură nimicitoare. Lipsiţi de singurul obiect recunoscut ca simbol al conducerii, Mandalorienii nu au mai putut alege un nou Mand'alor. Fără un conducător unanim recunoscut, diferitele clanuri începuseră să se lupte între ele pentru putere. Armatele lor se fragmentaseră şi deveniseră ineficiente, iar în câteva săptămâni, o serie de victorii decisive ale trupelor lui Revan îi forţase pe Mandalorieni să accepte o capitulare necondiţionată.

Înfrângerea umilitoare şi pierderea Coifului lui Mand'alor distruseseră cultura mândră de odinioară. Canderous vorbise odată despre acest lucru, în timpul petrecut împreună pentru a-l opri pe Malak. În mod surprinzător, nu îl învinovăţea pe Revan pentru ceea ce se întâmplase cu Mandalorienii. El dădea vina pe Mand'alor pentru că nu fusese îndeajuns de puternic pentru a câştiga bătălia; îi învinovăţea pe fraţii şi surorile clanului său pentru că fuseseră prea slabi pentru a aduna rămăşiţele astfel încât să-şi poată reconstrui societatea. Dar cel mai adesea, nici măcar nu vorbea despre toate astea.

Revan detesta să-i zgândăre vechea rană, dar simţea că nu are de ales.

— Mai e ceva ce poţi să-mi spui? Despre ce s-a întâmplat înainte ca Mand'alor să declare război Republicii? Ceva neobişnuit care ar fi putut fi un element catalizator pentru război?

Canderous îşi înclină capul într-o parte şi îşi miji ochii.

— Asta are vreo legătură cu visele acelea urâte de care ai pomenit?

— S-ar putea.

Mandalorianul aprobă din cap.

— Îţi revin tot mai multe amintiri, nu-i aşa?

— Doar frânturi şi fragmente. Continui să am viziuni ale unei lumi pe care nu o recunosc. Întreaga planetă este acoperită de furtuni electrice, zi şi noapte.

— Nu-mi sună cunoscut, spuse Canderous după câteva momente de gândire. Ce crezi că înseamnă asta?

— Aş vrea să ştiu. Dar am o presimţire proastă în legătură cu ea.

— Şi crezi că are legătură cu războiul nostru împotriva Republicii?

— Gândeşte-te la asta, explică Revan. Mand'alor cel Suprem decide să facă ceva ce niciunul dintre predecesorii săi nu a mai luat în considerare: să lanseze un război total împotriva Republicii. Malak şi cu mine vă învingem. Dar, după aceea, ne luăm în mod misterios trupele şi dispărem în Regiunile Necunoscute, dincolo de spaţiul Mandalorian. Când ne întoarcem, decidem să lansăm şi noi un război împotriva Republicii.

— Pare un fel de coincidenţă ciudată, aprobă Canderous. Crezi că ai dat peste această planetă acoperită de furtuni în Regiunile Necunoscute?

— Nu sunt sigur. Dar ceva s-a întâmplat cu noi acolo. Ceva ne-a făcut să ne întoarcem împotriva Republicii. Poate că are legătură cu decizia lui Mand'alor de a ataca Republica.

— Şi crezi că orice ar fi acest lucru, încă mai este acolo? Şi încă este periculos?

— Am impresia că viziunile sunt un avertisment. Ca şi cum o parte din vechiul meu sine încearcă să-mi spună ceva ce nu-mi pot permite să ignor. Revan suspină. Sună puţin nebunesc, nu-i aşa?

Canderous lătră un râset.

— După toate prin câte am trecut, parcă ar fi ca pe vremuri. Se uită la Revan. Deci, ce anume vrei să fac?

— Vreau să aflu mai multe despre Mand'alor cel Suprem. Dar nimeni nu ar vorbi cu un străin ca mine. Am nevoie de cineva care să vorbească cu clanurile şi să obţină răspunsuri.

Se lăsă o tăcere lungă în timp ce Revan aştepta răspunsul lui Canderous. Observă că degetele Mandalorianului strângeau atât de tare paharul, încât deveniseră albe.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor cinci ani încercând să evit alţi Mandalorieni, mormăi el în cele din urmă.

— Nu ţi-aş fi cerut dacă nu aş fi crezut că este important.

Canderous inspiră adânc şi dădu pe gât restul de băutură, închizând ochii şi tresărind la fel ca la înghiţitura anterioară.

— Ştii de ce zăbovesc de doi ani prin barul ăsta nenorocit, refuzându-i pe toţi cei care au venit să-mi ofere o slujbă? întrebă el. Nu se obosi să aştepte un răspuns. Am avut sentimentul că vei fi implicat în ceva interesant şi am vrut să fiu prin preajmă pentru distracţie. Cred că asta este.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Canderous.

— Lasă-mă să iau legătura cu nişte contacte, spuse Mandalorianul. Să văd ce pot să descopăr. Totuşi, nu pot promite că voi găsi ceva.

— Sper să nu găseşti, replică Revan. Dar niciunul dintre noi nu este atât de norocos.

Capitolul 4

Situată într-un sistem îndepărtat, departe de orice rută hiperspaţială importantă, Hallion era o planetă mică şi nesemnificativă printre zecile de lumi dominate de Imperiul Sith. Singurele caracteristici remarcabile erau cei şapte mici sateliţi naturali care orbitau în jurul planetei, puţin prea mari pentru a fi consideraţi luni. În acea seară, patru dintre ei erau în perioada de maximă plinătate, strălucirea lor însumată iluminând întunericul suficient pentru ca Scourge să distingă chiar şi fără ochelari de noapte detaliile exterioare ale Uzinei de Producţie a Droizilor Uxiol.

— Planurile voastre nu arătau niciun gard de securitate, şopti el.

El şi Sechel erau ghemuiţi într-un mic pâlc de copaci de la marginea unui câmp, aflat la aproximativ douăzeci de metri de fabrică.

— Poate că e o construcţie nouă, răspunse Sechel, vorbind şi el încet. Nu ar trebui să fie o problemă, totuşi. După ce ajungeţi de partea cealaltă, puteţi să deschideţi poarta şi să mă lăsaţi să intru.

Scourge văzuse o schimbare remarcabilă la Sechel în timpul misiunii. Lingăul plângăcios care îl întâmpinase la portul spaţial de pe Dromund Kaas nu mai exista, fiind înlocuit de cineva inteligent şi sigur pe sine. Evident, personalitatea pe care o afişase la prima lor întâlnire fusese un şiretlic, o acoperire pe care o folosea pentru a-şi ascunde de cei din afară adevărata lui natură. Probabil că era în continuare inutil într-o luptă adevărată, dar Scourge începea să înţeleagă cum ajunsese să ocupe o poziţie atât de sus în casa lui Nyriss. Compensase lipsa Forţei prin dezvoltarea abilităţilor mentale; şi se părea că Sechel se bucurase de o carieră de succes în Serviciile Secrete Imperiale înainte să devină consilierul principal al lui Nyriss.

— Dacă au montat arme automate pe acoperiş, vom fi morţi înainte să ne apropiem de uşa de întreţinere, mârâi Scourge.

— Este o uzină de producţie, nu o fortăreaţă, îl asigură

Sechel. Cea mai mare parte a securităţii lor este electronică. Ştiţi dumneavoastră, chestii în care să pot pătrunde. Cel mai rău lucru cu care va trebui să vă confruntaţi sunt câţiva droizi de securitate ambulanţi.

— Drone de patrulare sau droizi de asalt?

— Drone de patrulare. UPDU nu fabrică droizi de asalt. Sunt prea scumpi pentru o companie mică ca aceasta. După o scurtă pauză, adăugă: Întotdeauna sunteţi atât de agitat într-o misiune?

— Numai proştii pornesc la atac fără să ştie ce îi aşteaptă, răspunse Scourge printre dinţii strânşi.

Ceea ce îl supăra, era mai mult decât insolenţa celuilalt; întrebarea lui Sechel atinsese un punct sensibil. Era ceva în legătură cu slujba asta care îl nelinişteа pe Scourge. În parte era faptul că era forţat să lucreze cu un partener; în mod normal, lucra singur. Totuşi, nelinişteа lui era mai mult decât prezenţa Sithului ghemuit lângă el. Nu era ceva ce putea defini, dar ceva nu era în regulă. Îl făcea să ezite, să fie mai circumspect decât de obicei.

— Eşti sigur că va funcţiona codul de intrare? Nu va declanşa niciun fel de alarmă? întrebă el, încercând să se gândească la orice ar putea merge prost. Pot să mă descurc cu câteva drone de patrulare, dar dacă ne atacă o duzină, deodată, vom avea probleme.

— Codul va funcţiona, promise Sechel. Este o treabă simplă.

Avea dreptate. Era o treabă simplă, iar Scourge era nevoit să recunoască faptul că s-ar fi putut ca problema să nu fie misiunea.

— Să iei lucrurile ca fiind de la sine înţelese este o modalitate bună de a te lăsa ucis, spuse Scourge în timp ce se ridica, încercând să-şi justifice comportamentul chiar dacă se străduia să îndepărteze îndoiala de sine care se strecura prin colţurile minţii sale.

Efectuă o ultimă verificare a echipamentului şi a armurii, apoi îşi puse ochelarii de noapte. Lumea căpătă o strălucire verde sinistră, în timp ce iluminarea de la lunile de deasupra era de zece ori mai puternică. Îşi scoase sabia de lumină, dar nu o aprinse. Conform planurilor pe care le parcurseseră, nu trebuiau să existe camere de luat vederi. Dar nici gard nu trebuia să

existe.

— Ne întâlnim la poartă, spuse Scourge.

Fără să se obosească să aştepte un răspuns, ieşi din adăpostul său, ţâşnind spre gardul de securitate înalt de trei metri. Luând viteză cu vreo zece paşi rapizi, se propulsă în aer, cu pelerina fluturând în urma lui. Trecu de gard la doar câţiva centimetri, suficient de aproape încât să simtă o furnicătură în tălpile bocancilor din cauza curentului letal care îl străbătea. În punctul de vârf al săriturii, rămase suspendat în aer doar o clipă, apoi gravitaţia preluă controlul şi căzu la pământ. Ateriză într-o poziţie în trei puncte, folosindu-şi mâna liberă pentru a absorbi impactul. Îşi întoarse rapid capul dintr-o parte în alta, căutând să vadă dacă exista vreo reacţie la apariţia lui bruscă. Din fericire, intrarea lui trecuse neobservată.

Aplecat la pământ, alergă de-a lungul perimetrului gardului, îndreptându-se spre poarta pe care el şi Sechel o zăriseră mai devreme. În timp ce se apropia, observă un singur droid postat ca paznic. Avea o formă conică, puţin mai mult de un metru înălţime şi jumătate de metru lăţime la bază. Plutea la un metru de sol, iar sub el atârnau trei picioare lungi şi subţiri, fiecare dintre ele terminându-se cu trei gheare. Un inel de lumini îi înconjura corpul principal la două treimi din înălţime, clipind după un model nedefinit. Ochelarii de vedere pe timp de noapte ai lui Scourge distorsionau toate culorile în diferite nuanţe de verde, dar putea distinge clar un model în două tipuri de culoare pe corpul droidului – probabil gri şi portocaliu, culorile corporative ale companiei. Era în mod clar o dronă de patrulare, exact aşa cum promisese Sechel. Droizii de asalt erau mult mai mari – cel puţin de două ori mai mari – şi erau de obicei concepuţi ca unităţi de mers pe două picioare. Erau acoperiţi cu o armuri din plăci groase şi aveau în general tunuri blaster grele montate pe exterior – nimic din toate astea nu se putea vedea la santinela plutitoare.

Senzorii dronei de patrulare erau îndreptaţi asupra porţii, nu asupra războinicului Sith care se îndrepta spre ea din spate. Odată ce se apropie la mai puţin de zece metri, Scourge îşi aprinse sabia de lumină şi o lansă cu o mişcare rapidă a încheieturii mâinii. Lama se învârti străpungând cu uşurinţă platoşa neblindată a carcasei droidului şi pătrunzând în circuitele sale de control, provocând o ploaie de scântei înainte

să se întoarcă în mâna lui Scourge. Drona plutitoare căzu la pământ, cu repulsoarele nefuncţionale. Două dintre cele trei picioare îi erau prinse sub corpul conic; al treilea ieşea într-un unghi ciudat, mutilat de cădere. Şirul de lumini intermitente clipi neregulat, senzorii interni fiind copleşiţi de pagubele catastrofale. Dar, cu toate astea, droidul reuşi o rotire ciudată care îl aduse faţă în faţă cu intrusul. Un panou de pe carcasa sa glisă şi Scourge putu distinge vârful circular al unui mic blaster intern care îl ţintea în timp ce se apropia pentru lovitura finală. Drona trase, dar sistemele sale de ţintire nu mai erau operaţionale, iar proiectilul zbură în sus şi departe. Scourge tăbărî pe ea înainte ca să aibă şansa să încerce din nou. Bocancul său îi dădu o lovitură puternică, răsturnând droidul neajutorat pe o parte. Două lovituri rapide de sabie terminară treaba, iar rândul de lumini pâlpâitoare se întunecă.

Scourge respira greu din cauza efortului. Înfrângerea unui droid nu-i dădea niciodată aceeaşi adrenalină ca şi uciderea unui duşman în carne şi oase, dar încă mai simţea adrenalina cum îi curgea prin vene, înlăturându-i neliniştea de mai devreme cu privire la misiune. După ce santinela fu eliminată, se putu concentra asupra panoului de control de lângă poartă, deşi îşi ţinea sabia scoasă şi pregătită pentru orice eventualitate. Din fericire, era o configuraţie standard şi reuşi să întrerupă alimentarea cu energie electrică a gardului şi să deschidă poarta cu doar câteva apăsări simple de butoane. Sechel îl aştepta deja de partea cealaltă. Se uită la drona de patrulare dezactivată în timp ce trecea prin poartă şi îi aruncă lui Scourge o privire care părea să spună *Ţi-am spus eu*.

Scourge îl ignoră şi se îndreptă spre uşa de acces la întreţinere. Sechel se repezi după el. Uşa mică de întreţinere era făcută din duroţel puternic întărit. Scourge se îndoia că până şi sabia sa ar fi putut să o străpungă. Spera că nu va trebui să încerce. Sechel se apropie de panoul de securitate de lângă uşă şi introduse o serie lungă de numere. Scourge rămase de veghe, în caz că ar mai fi apărut vreo dronă de patrulare. După câteva secunde tensionate, se auzi un semnal sonor moale dinspre consola de securitate, iar uşa se deschise.

— Vedeţi? spuse Sechel. Nu-i nicio alarmă. Niciun droid de asalt. Nimic de care să ne facem griji.

— Nu am terminat încă, răspunse Scourge, trecând pe

lângă el şi intrând în uzina de producţie.

Se treziră într-un coridor îngust şi slab luminat. Dacă planurile pe care le aveau erau corecte, ar fi trebuit să-i introducă prin spate în interiorul fabricii. De acolo ar fi trebuit să traverseze etajul de producţie până la biroul cu înregistrări, unde Sechel ar fi putut pătrunde în reţeaua fabricii pentru a afla cine plătise pentru a fi fabricat droidul personalizat care încercase – şi nu reuşise – s-o ucidă pe Nyriss.

— Rămâi aproape, îi spuse Scourge lui Sechel scoţându-şi ochelarii de vedere pe timp de noapte cu mâna liberă şi prinzându-i la centură. Dacă vom avea probleme, ascunde-te într-un colţ şi încearcă să nu fii împuşcat.

— Asta e ceea ce fac cel mai bine, îl asigură Sechel.

Scourge porni pe hol, cu Sechel urmându-l la câţiva paşi. Holul continua să meargă în linie dreaptă cam aproximativ treizeci de metri, apoi făcea un viraj brusc la stânga care se termină cu o uşă închisă. Spre deosebire de uşa care le dăduse acces în fabrică, aceasta nu părea să fie întărită sau încuiată. De cealaltă parte, Scourge putea auzi clar zgomotul adânc şi ritmic al unor utilaje grele care zumzăiau.

Apăsă pe panoul de acces de pe perete, muşchii încordându-i-se instinctiv în timp ce se lăsă în poziţie de luptă. Uşa se deschise pentru a dezvălui etajul principal de producţie al fabricii, iar un val de căldură intensă îl lovi în faţă, tăindu-i momentan respiraţia. Dar se relaxă o secundă mai târziu, când îşi dădu seama că de partea cealaltă nu-i aştepta nicio ambuscadă.

Etajul de producţie era masiv – cel puţin o sută de metri în lăţime şi de două ori mai lung. Numeroase uşi şi pasaje se aliniau pe fiecare perete, cu zeci de ieşiri care duceau toate spre diferite zone ale fabricii. O reţea de pasarele şi scări metalice străbătea încăperea. În centru se afla sursa căldurii intense: patru cuve uriaşe de metal topit, fiecare cu o înălţime de zece metri şi un diametru de douăzeci de metri. O jumătate de duzină de benzi transportoare lungi se întindeau de la cuve pentru a parcurge întreaga lungime a sălii de producţie, fiecare fiind acoperită cu mii de părţi şi piese individuale care aşteptau să fie asamblate în droizi funcţionali. Motoarele gigantice care alimentau benzile scârţâiau şi zumzăiau, înecând orice alt sunet.

Sute de droizi de asamblare bipezi erau aliniaţi la benzile

transportoare, dar Scourge ştia că nu reprezentau niciun fel de ameninţare. Droizii de asamblare erau foarte limitaţi în programarea lor, fiind incapabili să îndeplinească altceva decât cele mai simple sarcini. Spre deosebire de drona de patrulare de care se descotorosise mai devreme, aceştia îi ignorară prezenţa şi continuară să îndeplinească sarcinile care le fuseseră atribuite. În afară de droizii de asamblare, nu părea să mai fie nimeni în jur. Supraveghetorii în carne şi oase ai uzinei plecaseră la culcare cu mult timp înainte. Căutând cu Forţa, nu simţi nicio altă fiinţă vie în apropiere.

— Ei bine? întrebă Sechel, încercând să tragă cu ochiul dincolo de statura masivă a lui Scourge pentru a vedea mai bine ce se afla dincolo de uşă.

Chiar dacă Sechel se afla imediat în spatele lui, era aproape imposibil să-i auzi vocea pe deasupra zgomotului motoarelor benzilor transportoare. Scourge făcu semn că totul e în regulă şi pătrunse mai departe. Biroul de înregistrări era situat în colţul de sud-vest al uzinei, adiacent etajului de producţie. Trebuiră să traverseze aproape toată lungimea încăperii pentru a ajunge acolo, iar Scourge transpiră abundent pe sub armură după numai câteva secunde. Căldura era sufocantă; aerul aproape i se părea că i se lipise de gât. Zăngănitul asurzitor al motoarelor era necruţător.

Aruncă o privire înapoi la tovarăşul său. Chiar dacă Sechel nu purta armură, rămăsese mult în urmă. În mod clar, o viaţă de lux în clasa superioară îl lăsase complet nepregătit pentru cerinţele fizice ale mediului neaşteptat de dur al etajului de producţie. Dar se străduia cu îndârjire, gâfâind la fiecare pas greoi.

Intrarea în biroul de înregistrări se dovedi a fi închisă.

— Grăbeşte-te şi du-ne înăuntru, strigă Scourge.

Voia să obţină informaţiile şi să iasă. Cel mai important lucru în acest moment, era să ştie că biroul ar fi fost probabil climatizat. Prea obosit ca să dea din cap, Sechel se rezemă de perete şi introduse codul de securitate. Uşa nu se deschise.

— Încearcă din nou, insistă Scourge, gândindu-se că, în starea lui slăbită, Sechel ar fi putut să apese o tastă greşită. Ai grijă de data asta.

Cu o precizie minuţioasă, Sechel tastă codul pentru a doua oară. Vuietul motoarelor înăbuşi orice sunet, dar Scourge putu

vedea panoul de control devenind roşu. Pe afişaj apărură cuvintele ACCES REFUZAT. Gura lui Sechel se mişcă într-un blestem neauzit şi încercă pentru a treia oară, dar Scourge ştia deja că nu avea rost. Uşa necesita un cod diferit de cel pe care îl folosiseră pentru a trece de intrarea exterioară. Îşi ridică sabia şi îl smulse pe Sechel din drum. Îl auzi pe bărbat strigând, dar nu-i putu desluşi cuvintele. Apucând mânerul sabiei cu ambele mâini, lovi cu lama în tabloul de comandă, despicându-l în două şi crestând o brazdă lungă şi adâncă în peretele din spatele lui.

Uşa se deschise brusc – şi deodată, timpanele lui Scourge aproape că se sparseră de la zgomotul lung şi strident al sirenei. Îl apucă pe Sechel de guler şi îl aruncă în cameră, blestemându-se în tăcere pentru că făcuse o greşeală atât de prostească.

— Intră în reţea şi obţine ceea ce ne trebuie. Eu o să-i reţin pe paznici.

Sechel nu pierdu timpul cu vreun răspuns, ci începu să tasteze frenetic la unul dintre terminale.

Scourge simţea aerul rece care se revărsa din biroul de înregistrări şi îl învăluia. Se lăsă câteva secunde să se bucure de luxul acestuia, apoi se întoarse să înfrunte inevitabilul atac inamic, hotărât să nu mai facă niciun pas greşit. Două drone de patrulare plutitoare asemănătoare celei pe care o doborâse mai devreme ajunseră primele la faţa locului, coborând în picaj la nivelul solului de pe una dintre pasarelele de lângă zidul estic. Scourge atacă, mişcându-se cu viteza supranaturală a Forţei. Dronele deschiseră focul, dar Scourge nu-şi schimbă direcţia, bazându-se pe armura sa pentru a absorbi rafalele de blaster. Unul dintre proiectile îi rată de puţin urechea; alte două îi loviră pieptul. Simţi impactul, dar nu a fost suficient nici măcar pentru a-l dezechilibra. Se aruncă într-un salt jos înainte în timp ce droizii lansau o a doua salvă, ştiind că îi vor ţinti faţa şi capul expuse. Proiectilele zburară inofensiv pe deasupra, în timp ce el se apleca, se rostogolea şi apoi se ridica din nou în picioare, în sfârşit suficient de aproape pentru a putea riposta.

Dronele de patrulare nu erau făcute pentru lupta corp la corp. O serie de tăieturi distructive cu sabia puse rapid capăt întâlnirii. Droizii căzură la pământ într-o ploaie de scântei, picioarele lor zvelte zvâcnind pentru câteva secunde înainte să se oprească complet. Scourge îşi îndreptă atenţia spre următoarele două drone de patrulare. Pe cea dintâi o elimină

aruncându-şi sabia spre ea, doborând-o din aer cu o singură lovitură bine plasată înainte ca aceasta să se apropie suficient de mult pentru a-şi folosi blasterul montat în interior.

Al doilea droid luă măsuri de evitare, coborând în spatele benzii transportoare şi a unui şir de droizi de asamblare. Alunecă de-a lungul solului, reducând distanţa până când ieşi din spatele adăpostului său pentru a putea trage de aproape.

Scourge se asigură că nu va avea niciodată ocazia. Întinzându-se pentru a apuca drona cu mâna invizibilă a Forţei, o trânti înapoi la pământ. Picioarele i se desprinseră şi zburară, carcasa exterioară se crăpase în mai multe locuri, iar câteva dintre plăcile sudate i se desprinseră. Toate luminile de pe corpul său se stinseră.

Sirenele de alarmă încă urlau; nu avea să dureze mult până când aveau să apară droizii de securitate staţionaţi în alte secţiuni ale uzinei. Dacă droizii ar fi continuat să sosească în grupuri mici, de câte doi sau chiar trei, Scourge ştia că putea să mai ţină piept cel puţin câtorva valuri. Dar dacă soseau în număr mai mare, avea să aibă probleme. Respira din greu, transpiraţia fiind atât de abundentă pe pielea lui roşie încinsă încât o simţea de parcă ar fi înotat în ocean. Forţa îl susţinuse până acum: îl protejase de cea mai mare parte a căldurii şi îi permisese să se mişte mai repede decât puteau reacţiona duşmanii săi. Dar nu se putea baza pe ea decât pentru o perioadă limitată de timp, înainte să fie cuprins de epuizare. Deja se simţea obosit. Sechel trebuia să localizeze informaţia cât mai curând, altfel vor fi trebuit să se retragă cu mâinile goale.

Văzu trei drone de patrulare intrând pe unul dintre pasajele de la capătul nordic al uzinei de producţie. Alte două intrară dinspre est. Făcând o grimasă, Scourge strânse mânerul sabiei şi se pregăti să lupte încă o dată. Totuşi, în loc să se apropie de el, droizii păstrau distanţa. Motivul comportamentului lor ciudat deveni clar o clipă mai târziu, când îşi făcu apariţia un droid de asalt masiv. Ca şi dronele de patrulare, avea finisajul gri şi portocaliu comun tuturor modelelor uzinei. Dar aici se terminau toate asemănările. Înalt de trei metri şi acoperit cu o armură groasă, droidul de securitate mergea pe o pereche de picioare metalice articulate, fiecare dintre ele fiind la fel de gros ca talia lui Scourge. Corpul

său fără braţe era gros şi mare, având doi metri pe fiecare latură, iar în vârf avea o pereche de tunuri blaster grele în loc de cap. Droidul porni în viteză spre el, mişcându-se rapid în ciuda volumului său. În acelaşi timp, deschise focul cu ambele tunuri. Scourge sărise la adăpost în spatele celei mai apropiate benzi transportoare, nedorind să se încreadă în armura sa împotriva unei asemenea puteri de foc copleşitoare.

Droidul de securitate nu se lăsă; proiectilele sfredeliră banda transportoare şi nefericiţii droizi de asamblare aliniaţi de-a lungul ei. Aplecat la pământ, Scourge alergă înapoi spre o scară din apropiere care ducea la pasarelele înguste care treceau pe deasupra etajului de producţie. O ploaie de metal răsucit şi pârjolit ploua în urma lui – bucăţi şi piese din acei droizi de asamblare suficient de nefericiţi să se afle în calea salvelor de tun. Cu coada ochiului văzu dronele de patrulare care se avântară în picaj pentru a se alătura luptei. Din cauza motoarelor şi a sirenelor, nu îl putu auzi pe droidul de asalt care venea după el, dar putea simţi paşii grei vibrând prin podea.

Ajungând la casa scării, parcurse treptele câte trei deodată. Droidul de asalt continuă să tragă, dar nu fusese conceput pentru a doborî ţinte aeriene. Blindajul său voluminos îi limita raza de mişcare pe verticală, iar de la podea nu putea obţine unghiul potrivit pentru o tragere clară spre tavan. Proiectilele sale ricoşară în metalul întărit al şinelor de siguranţă ale pasarelei şi în podea, dar niciunul nu se apropiase măcar de ţinta dorită. Totuşi, poziţia ridicată a lui Scourge de pe pasarelă nu era de ajutor împotriva dronelor de patrulare. Repulsoarele le permiteau să se ridice cu uşurinţă până la nivelul pasarelei. Cu cele cinci drone de patrulare care se apropiau de el, Scourge se îndreptă spre cuvele de metal topit din centrul camerei. Pasarela pe care se afla trecea chiar pe lângă cea mai apropiată cuvă. Pe măsură ce se apropia, căldura devenea aproape insuportabilă. Simţea cum pielea i se umple de băşici, dar ignoră durerea şi îşi continuă drumul.

Dronele se apropiară rapid. Două dintre ele se năpustiră din lateral, încercând să-i taie calea. Traiectoria le ducea direct deasupra cuvei, iar Scourge profită de ocazie. Folosindu-se de resursele sale în scădere drastică, utiliză Forţa pentru a devia una dintre drone, trimiţând-o în lateral spre partenera ei. Coliziunea din aer nu fu suficient de puternică ca să provoace

daune directe, dar le determină pe amândouă să se învârtă fără control. Incapabile să se redreseze la timp, dronele căzură în cuvă, unde metalul topit şi clocotitor se abătu asupra lor. Cele trei drone de patrulare rămase îşi modificară cursul pentru a se îndepărta de cuve, confirmând teama lui Scourge că trucul nu va funcţiona decât o singură dată. Deschiseră focul, dar ţinta lor îşi schimbă brusc direcţia pentru a alerga înapoi de-a lungul pasarelei spre droidul de asalt de la etajul de dedesubt. Unul dintre proiectile îl lovi pe Scourge direct între omoplaţi, dar din fericire nu-i străpunse armura. Droidul de asalt continua să tragă de jos asupra lui Scourge, fără efect, în timp ce acesta se năpustea asupra lui. Micşoră distanţa până când ajunse direct deasupra lui, apoi se agăţă de balustrada de siguranţă a pasarelei şi sări peste ea. Ateriză direct pe acoperişul pătrat şi plat al droidului de asalt şi îl tăie cu sabia de lumină. Lama muşcă adânc din armura droidului, dar nu reuşi să atingă niciun circuit intern. Droidul se scutură violent dintr-o parte în alta, iar Scourge fu aruncat de pe el. Rostogolindu-se pentru a amortiza aterizarea, se ridică în picioare şi se învârti în spatele droidului. Ştia că singura lui şansă era să rămână pe partea sa oarbă, astfel încât să nu-şi poată aţinti tunurile blaster asupra lui. Îi spintecă de încă două ori corpul blindat. Prima lovitură lăsă un şanţ ars. A doua – dată exact în acelaşi loc – trecu prin el. Droidul de asalt reacţionă cu o tresărire, lăsându-se momentan într-o parte. Dar înainte ca Scourge să poată continua cu un alt atac, droidul lovi cu unul dintre picioarele sale masive, nimerindu-l în piept şi trimiţându-l la pământ. O durere ascuţită îi izbucni din lateral şi ştia că cel puţin una dintre coaste îi fusese fisurată. Droidul de asalt se întorcea încet, sacadat, pentru a-l putea ţinti. Cele trei drone de patrulare rămase se îndreptau din nou spre el, suficient de aproape pentru a deschide focul. Scourge se târî înainte în mâini şi genunchi. Droidul de asalt era suficient de înalt pentru ca să se târască între picioarele lui şi să se adăpostească sub corpul lui masiv. Proiectilele blaster ale dronelor de patrulare ricoşară fără efect în blindajul droidului cel mare. Droidul de asalt răspunse la foc, programul său identificând pe oricine trăgea în el ca fiind o ameninţare ostilă. Loviturile tunurilor sale blaster trecură prin dronele de patrulare, transformându-le pe toate trei în fier vechi.

În acelaşi timp, Scourge îşi înfipse sabia în droidul de asalt, de jos în sus. Pentru a economisi din costuri şi a îmbunătăţi mobilitatea, partea inferioară a droidului nu era echipată cu blindajul greu care îi proteja restul exteriorului, iar lama sabiei pătrunse adânc. Scourge străpunse partea vulnerabilă a abdomenului de încă două ori înainte să se rostogolească şi să se ridice din nou în picioare.

Şovăind, droidul încercă să se întoarcă spre el. Pierdea un lubrifiant gros şi negru din locul în care îl tăiase Scourge, lichidul formând o baltă care se întindea rapid sub picioarele sale. O explozie înăbuşită veni de undeva din interiorul droidului, iar un firicel de fum se încolăci în aer. Picioarele îi cedară şi se prăbuşi încet înainte, rămânând apoi nemişcat. Scourge nu apucă să-şi savureze victoria. Un roi de drone de patrulare pătrunseră în încăpere, ieşind singure sau în perechi din pasajele de pe pereţii dinspre nord şi dinspre sud. În acelaşi timp, alţi doi droizi de asalt apărură la vedere, iar moralul Lordului Sith se ofili.

Nu era nicio ruşine să fugi dintr-o bătălie care nu putea fi câştigată; numai un prost ar fi continuat să lupte împotriva unor şanse imposibile. Totuşi, chiar dacă ar fi fost dispus să rişte mânia lui Nyriss abandonându-l pe Sechel, Scourge se îndoia că scăparea ar fi fost posibilă. Erau prea mulţi droizi, iar el se apropia de punctul de epuizare totală. Cu un zâmbet sinistru, îşi ridică sabia, pregătit să provoace cât mai multe pagube înainte să moară. Şi apoi, brusc, totul se întunecă.

Scourge îşi căută cu greu ochelarii de noapte, ştiind că strălucirea produsă de sabia sa nu va fi suficientă pentru a lupta. Îi smulse de la centură şi îi puse la locul lor, apoi rămase nemişcat, uimit de ceea ce vedea. Nici unul dintre droizi nu profită de ocazie pentru a avansa spre el. Droizii de asalt nu se mişcaseră; dronele de patrulare căzuseră toate la pământ. Abia atunci observă că nu era doar întuneric – era şi linişte. Motoarele asurzitoare se opriseră. Benzile transportoare erau tăcute şi chiar şi droizii de asamblare păreau să fi îngheţat pe loc.

Apăsă pe comunicatorul de la încheietura mâinii.

— Sechel? Eşti acolo?

— Eşti încă în viaţă? întrebă Sechel. Părea surprins, dar înainte ca Scourge să poată medita la asta, adăugă rapid: Bine. Mi-era teamă că nu vei reuşi să ajungi.

— Ce s-a întâmplat?
— Am copiat de la biroul de arhivă fişierele de care aveam nevoie. Apoi am întrerupt reţeaua de energie şi am folosit comanda de urgenţă pentru a opri totul. M-am gândit că ţi-ar prinde bine ajutorul.
— M-aş fi putut descurca dacă nu erau droizii de asalt, spuse Scourge, fără să facă niciun efort pentru a ascunde tonul acuzator.
— Droizi de asalt? Chiar aşa? Trebuie să fie un nou prototip la care lucrează.
— Unde eşti acum? întrebă Scourge.
— Tot lângă biroul de înregistrări.
— Rămâi acolo – vin să te iau.
— Nu cred că avem timp pentru asta, spuse Sechel.
— Despre ce vorbeşti?
— Ştii cuvele alea mari? Folosesc generatoare de trivium pentru a topi metalul. Oprirea reţelei electrice a destabilizat miezurile reactoarelor.
— Cât mai durează până vor exploda?
— Nu suficient de mult pentru a continua să discutăm despre asta.
Scourge înţelese aluzia. Forţându-şi picioarele obosite să alerge, se repezi pe podeaua neagră ca smoala a sălii de producţie. Coastele rupte făceau să-i fie aproape imposibil să-şi mai recapete respiraţia, iar coapsele şi gambele îi ardeau. Îl prinse din urmă pe Sechel la jumătatea coridorului de întreţinere pe care îl folosiseră pentru a intra în clădire. Nu spuse nimic în timp ce alerga, păstrându-şi puţinul aer pe care îl avea pentru un ultim efort de a scăpa din raza exploziei. Dădu buzna prin uşa de întreţinere şi ajunse în aerul răcoros al nopţii, cu Sechel la doar câţiva paşi în urma lui. Să sară gardul de securitate nu era o opţiune în starea lui actuală, aşa că se îndreptă spre poarta pe care o deblocase pentru Sechel la începutul misiunii. Încetini, deoarece greutatea armurii îi secătuia şi ultimele puteri; apelă la Forţă pentru a-şi oferi o ultimă doză de viteză. Sechel îl ajunse din urmă la câţiva paşi înainte de poartă. Unda exploziei îi surprinse o clipă mai târziu.
Din fericire, cea mai mare parte a exploziei fusese cuprinsă în interiorul uzinei, împiedicând să fie pulverizaţi de forţa de impact. Aşa stând lucrurile, fuseseră doar zburaţi de pe

picioare şi proiectaţi prin poarta de securitate de un zid de aer, sunet şi cioburi de sticlă. Scourge se izbi de pământ, se rostogoli pe burtă şi, instinctiv, îşi acoperi ceafa în timp ce în jurul lor ploua cu resturi. Rămase întins acolo timp de aproximativ treizeci de secunde, ameţit, cu urechile încă zbârnâind.

Se forţă să se ridice în picioare, declanşând o criză de tuse. Coastele rupte îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost înjunghiat în piept, în timp ce expectora flegme pline de sânge. Ceafa şi gâtul îi sângerau şi ele: sticla spulberată îl tăiase în cel puţin o duzină de locuri, deşi armura îi protejase cea mai mare parte a corpului.

Încrezător că niciuna dintre răni nu-i punea viaţa în pericol, îşi îndreptă atenţia spre tovarăşul său. Sechel zăcea cu faţa în jos pe pământ, lângă el, fără să se mişte. Nu purtase armură, iar spatele îi era plin de sânge. Deşi cioburile de sticlă îi sfâşiaseră hainele şi carnea de dedesubt, toate rănile păreau superficiale. Scourge îl înghionti cu piciorul până când acesta răspunse în cele din urmă cu un geamăt.

— Ridică-te, şuieră Scourge. Sunt prea slab ca să te car.

Sechel făcu precum i se ordonă, iar cei doi şchiopătară înapoi prin pădure spre naveta care îi aştepta. În spatele lor, uzina ardea.

Capitolul 5

Revan rareori mai vizita Templul Jedi de pe Coruscant. Deşi din punct de vedere tehnic, era încă membru al Ordinului, nu se putea abţine să nu se simtă ca un intrus în timp ce urca treptele şi trecea printre cele două rânduri de statui care stăteau de gardă la intrare. Mulţi Jedi, în special Padawanii şi Cavalerii Jedi mai tineri, îl considerau un erou, o legendă vie. Dar Maeştrii mai conservatori aveau o părere foarte diferită. Unii îi purtau pică deoarece condusese mii de Jedi la moarte în războiul împotriva Mandalorienilor. Alţii nu îl puteau ierta pentru milioanele de soldaţi şi cetăţeni ai Republicii ucişi când el şi Malak se întorseseră din Regiunile Necunoscute ca şi cuceritori. Oficial, fusese izbăvit şi se întorsese la lumină, dar existau unii care încă mai simţeau că purta corupţia de neşters a părţii întunecate.

Ca să fim corecţi, nici Revan nu făcuse mare lucru pentru a încerca să-i convingă de contrariu.

La capătul scărilor, trecu prin intrarea în Templu, traversând podeaua lungă, de marmură, în timp ce se îndrepta spre curtea interioară. Consiliul se oferise să găsească un Maestru potrivit pentru a-l readuce la căile tradiţionale ale Cavalerilor Jedi – o ofertă pe care o refuzase categoric. Revan învăţase prea multe despre Forţă, atât despre partea luminoasă, cât şi despre cea întunecată, pentru a se mai lăsa instruit ca un Padawan oarecare. Refuzul ar fi putut fi trecut cu vederea dacă Bastila nu ar fi ales o cale similară. La un moment dat, ea fusese tânăra stea strălucitoare a Ordinului. Dar Malak o convertise temporar spre partea întunecată, iar Consiliul credea că şi ea trebuia să fie reinstruită. Când ea refuzase, unii dintre ei văzuseră un tipar familiar: Revan îndrumând o tânără Jedi promiţătoare departe de învăţăturile acceptate de Ordin. Căsătoria lor agravase şi mai mult situaţia. Ordinul se opunea ataşamentelor emoţionale, crezând că erau o piatră de hotar spre distrugere. Ei învăţau că dragostea genera gelozie, care ducea spre partea întunecată. Dar Revan văzuse cu ochii lui puterea de mântuire a căsătoriei lor. Dragostea lui era cea care

o readusese pe Bastila la lumină; legătura lor emoţională adusese salvarea pentru amândoi.

Revan simţea că refuzul sau încercarea de a controla complet emoţiile, era un joc pentru proşti. Gelozia era de fapt rezultatul faptului că Jedii insuficient pregătiţi erau copleşiţi de sentimente pe care nu învăţaseră niciodată să le înfrunte. Revan credea că membrii Jedi puteau fi învăţaţi să folosească emoţiile pozitive, cum ar fi dragostea şi fericirea, pentru a-şi întări legătura cu Forţa în acelaşi mod în care ura şi furia dădeau putere celor care urmau partea întunecată.

Ieşind din holul de intrare, Revan fu impresionat, ca întotdeauna, de priveliştea magnifică. Templul Jedi fusese construit în vârful unui munte masiv, iar acoperişul său fusese transformat într-o imensă curte în aer liber care dădea spre peisajul nesfârşit al oraşului Coruscant, aflat la un kilometru mai jos. Pe fiecare dintre colţurile curţii fusese construită câte un turn impunător, iar un al cincea turn, mai mare decât celelalte, se înălţa din centru. Grupuri mici de siluete îmbrăcate în robe, un amestec de Padawani, Cavaleri şi Maeştri Jedi, umpleau zona. Unii mergeau rapid pe aleile grădinii, în interes de serviciu. Alţii se relaxau pe bănci sau lângă fântâni, luându-şi o pauză de la treburi sau de la exerciţiile de antrenament.

Revan îşi ţinu ridicată gluga maro a mantiei sale tradiţionale Jedi pentru a nu fi recunoscut. Voia să îşi rezolve problemele şi să plece cât mai repede posibil. Cu cât părăsea mai repede Templul, cu atât mai bine. Nu se simţise dintotdeauna aşa. În primele săptămâni de după înfrângerea lui Malak, când încă era onorat şi sărbătorit ca salvator al galaxiei, abordase Consiliul cu oferta de a împărtăşi noua sa cunoaştere a Forţei cu ceilalţi membri ai Ordinului. Se aşteptase la o oarecare rezistenţă, desigur. Consiliul era împotmolit în vechile obiceiuri. Nu înţelegeau că Forţa era vie. Nu puteau accepta că evoluase dincolo de învăţăturile lor statornice. Cu toate astea, nu fusese pregătit pentru reacţia pur şi simplu ostilă a Consiliului. Nu numai că îi respinseseră oferta, dar o mână de consilieri voiseră să-l excludă din Ordin.

Din fericire, biruise cumpătarea. Revan era un erou. Povestea salvării sale şi a întoarcerii către lumină se răspândise prin întreaga galaxie... deşi detaliile îndoielnice ale modului în care Jedii îi şterseseră identitatea fuseseră eliminate cu grijă.

Membrii mai înţelepţi ai Consiliului înţeleseseră că legenda lui Revan era mult prea valoroasă pentru a o arunca la gunoi doar pentru că nu mai aveau nevoie de el.

În cele din urmă s-a ajuns la un compromis. Jedi nu se vor pronunţa împotriva căsătoriei sale cu Bastila. Oficial, amândoi vor fi recunoscuţi în continuare ca fiind Jedi cu acte în regulă, cu toate drepturile şi privilegiile aferente. În schimb, Revan promisese să nu-şi propovăduiască erezia altor membri ai Ordinului.

La început, Bastila voise să le respingă termenii. Dar Revan o convinsese că un război ideologic cu Consiliul Jedi nu servea la nimic. Îşi făcuseră treaba, iar acum era timpul să dispară din istorie şi să-şi trăiască restul zilelor în pace.

Şi aşa au şi făcut... până când Revan începuse să aibă acele vise blestemate.

De aceea se afla acolo. Canderous cerceta printre semenii lui, pentru a vedea dacă poate găsi vreo legătură între război şi planeta învăluită în întunericul etern al furtunilor. Era plecat de câteva săptămâni, iar Revan încă nu primise veşti de la el.

Dar, în loc să stea degeaba, decisese să facă şi el o mică investigaţie.

Mergând cu paşi lungi şi repezi, se îndreptă spre turnul din colţul de nord-vest al curţii. Acest turn găzduia *Consiliul Primei Cunoaşteri*, o echipă de cinci Maeştri Jedi şi subalternii lor, specializaţi în istoria şi cunoştinţele întregului Ordin. De asemenea, găzduia Arhivele Templului – de departe cea mai mare colecţie de documente, discuri de date şi holocroni din galaxie. Se spunea adesea că, dacă ceva anume nu apărea în registrele Arhivei, însemna că nu exista. În ciuda afirmaţiei îndrăzneţe, Revan se îndoia că avea să găsească ceva care să explice visele sale. De fapt, venise aici căutând altceva. Pe *altcineva*. Un nume din trecutul său. Încă îi lipseau fragmente importante din memorie. Pentru a umple golurile, avea nevoie să vorbească cu cineva care fusese cu el în acea perioadă. Cineva care participase alături de el în război. Malak fusese mâna lui dreaptă în timpul campaniei împotriva Mandalorienilor. Dar Malak era mort, iar Revan nu avea ce răspunsuri să găsească acolo. Totuşi, mai fusese cineva – un Jedi puternic pe nume Meetra Surik. Meetra fusese printre primii care se alăturaseră cauzei lui Revan şi se dovedise a fi o tacticiană şi un

lider militar strălucit. Recunoscându-i potenţialul, Revan o făcuse general, oferindu-i controlul asupra a aproape jumătate din efectivele Republicii şi Jedi aflate sub comanda sa. Meetra jucase un rol esenţial în înfrângerea Mandalorienilor, aplicându-le o lovitură devastatoare în timpul Bătăliei de pe Malachor 5... deşi cu un cost aproape imposibil de acceptat.

Ezită pentru scurt timp în faţa uşii care ducea în turn, pregătindu-se pentru ceea ce ar fi putut întâlni. Apoi intră în clădire şi urcă pe scara lungă, în spirală, care ducea la primul etaj al Arhivelor.

Revan îl învinsese pe Mand'alor la scurt timp după victoria Meetrei de pe Malachor 5, punând efectiv capăt războiului. Apoi, el şi Malak plecaseră în Regiunile Necunoscute, în timp ce Meetra se întorsese pentru a înfrunta judecata Consiliului Jedi. De atunci nu mai vorbise cu Revan; el nici măcar nu mai ştia unde se afla ea. Cunoştea câteva detalii despre ceea ce se întâmplase. La întoarcere, Consiliul Jedi o declarase trădătoare pentru că îl urmase pe Revan. I-au retras rangul şi au expulzat-o, numind-o *Exilata*. Conform zvonurilor, ea părăsise spaţiul Republicii şi dispăruse pur şi simplu. Cu toate astea, Revan era convins că povestea era mare decât atât.

Meetra nu încercase să-l contacteze după înfrângerea lui Malak. Chiar dacă ar fi părăsit spaţiul Republicii, cu siguranţă ar fi auzit până acum de salvarea lui Revan. Faptul că nu primise niciun mesaj de la ea era îngrijorător. Odată, încercase să o contacteze prin intermediul Forţei. Servind în luptă alături de o persoană, formai cu ea o legătură specială; chiar şi în toată galaxia, ar fi trebuit să fie capabil să simtă vag prezenţa ei. Totuşi, nu simţise nimic. Cea mai simplă explicaţie era că ea devenise una cu Forţa, dar Revan nu-şi putea permite să creadă că era moartă. După ce supravieţuise ororilor de pe Malachor 5, o moarte anonimă în zona Inelului Exterior, pur şi simplu, nu i se părea corectă.

Coborî de pe scara în spirală şi ajunse pe palierul etajului patru, apoi împinse uşa spre etajul doi al Arhivelor. Se simţi uşurat să vadă că nu mai era nimeni altcineva prin preajmă; voia să-şi desfăşoare cercetările în linişte. Trecând printre stivele de discuri de date depozitate strâns, se aşeză la unul dintre holoterminale. Nu era sigur ce anume trebuia să caute, aşa că introduse doar în index numele Meetrei.

Apărură mai multe înregistrări, inclusiv un raport oficial despre Malachor 5, întocmit de unul dintre arhivarii Jedi. Îşi făcu o notă mentală a numărului de referinţă, luă discul de date de pe raftul său şi îl introduse în terminal. Îşi petrecu apoi următoarele câteva minute examinând raportul, dar nu reuşi să găsească nimic din ceea ce nu ştia deja. Malachor 5 fusese o capcană, o stratagemă pentru a atrage flota Mandaloriană suficient de aproape de planetă pentru a dezlănţui *Generatorul de Umbre Gravitaţionale* – o super-armă experimentală care se hrănea cu anomaliile unice gravitaţionale ale sistemului Malachor pentru a distruge instantaneu fiecare navă care orbita planeta. Revan îşi împărţise flota în două, dându-i Meetrei comanda unei jumătăţi. În timp ce îşi conducea forţele împotriva navei amiral a lui Mand'alor, îi ordonase generalului în care avea încredere să-şi folosească flota ca momeală pentru a atrage cea mai mare parte a navelor Mandaloriene în raza de acţiune a *Generatorului*. Mandalorienii muşcaseră momeala şi, odată ajunşi în raza de acţiune, Meetra dădu ordinul de porni *Generatorul*. Atmosfera se aprinsese într-o explozie de foc, lăsând în urmă doar cenuşă. Tot ce se afla pe suprafaţa lui Malachor – fiecare plantă şi copac, animal şi insectă – fusese vaporizat instantaneu de căldura intensă. Pământul se crăpase şi se ridicase, lăsând cicatrici adânci în peisajul distrus. În acelaşi timp, sute de nave, Republicane şi Mandaloriene deopotrivă, fuseseră smulse de pe orbită prin crearea unui vortex gravitaţional irezistibil în nucleul planetei. Se prăbuşiseră pe suprafaţa lumii, lovindu-se cu o asemenea viteză încât fuzelajele lor pătrunseseră efectiv câţiva kilometri în pământ, îngropând epavele contorsionate şi trupurile frânte. Zeci de mii de vieţi se stinseseră într-o fracţiune de secundă. Navele lui Revan şi ale Meetrei se aflau ambele în siguranţă în afara razei de acţiune a super-armei, deşi, sincer, Revan nu putea spune dacă asta fusese din noroc sau intenţionat. Amintirile sale din acea perioadă dispăruseră şi, uitându-se înapoi la acţiunile sale, nu putea să le explice sau să le justifice pe deplin. Ştiind ce avea să se întâmple, sacrificase de bunăvoie mii dintre adepţii săi pentru a obţine victoria finală asupra Mandalorienilor? Sau ceva din plan mersese groaznic de prost? Raportul nu era atât de ambiguu: susţinea că şi Revan şi Meetra ştiuseră ce avea să se întâmple. Îi declara criminali de război şi ucigaşi în masă.

Autorul raportului specula că Malachor 5 era o dovadă că, încă de pe atunci, Revan îmbrăţişase deja căile părţii întunecate. Dar Revan nu era interesat de opiniile unui arhivar Jedi anonim; îl interesau doar faptele... în special ce se întâmplase cu Meetra după bătălie. Şi aici, raportul era foarte deficitar. Tot ceea ce putu afla a fost că ea se întorsese de bunăvoie pentru a se confrunta cu Consiliul, care o alungase imediat din Ordinul Jedi şi din spaţiul Republicii.

— Ar fi trebuit să ghicesc că erai tu.

Vocea venea din spate, tăioasă din cauza indignării.

Revan se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa la interlocutor. Purta hainele tradiţionale ale unui arhivar Jedi, deşi Revan ştia că era de fapt o Maestră. Era tânără pentru postul respectiv, cam de vârsta Bastilei, dar avea părul alb platinat. Ochii albaştri îi erau reci şi avea un ten palid care vorbea despre o viaţă petrecută în interiorul Arhivelor, bine protejată de razele soarelui.

— Atris, spuse Revan dând din cap şi forţând un zâmbet, înjurând în tăcere.

Cândva o prietenă apropiată a Meetrei, Atris refuzase să se alăture celor care plecaseră să lupte cu Mandalorienii. Tradiţionalistă convinsă, împărtăşise părerea nefavorabilă despre Revan, comună Maeştrilor mai vechi şi mai conservatori. Dintre toţi cei care ar fi putut să-i întrerupă căutarea, se putea gândi la doar câţiva pe care ar fi vrut să-i întâlnească mai puţin decât pe ea.

— Încă mai încerci să-ţi recuperezi amintirile pierdute? întrebă ea un pic prea încrezută, iar Revan înţelese că sosirea ei nu fusese întâmplătoare.

Atris trebuie să fi marcat raportul pe care îl citise, astfel încât să o alerteze ori de câte ori se făcea referire la el. Nu existau reguli sau reglementări împotriva acestui tip de funcţie de securitate, dar se făcea rar. De regulă, cei care slujeau *Consiliul Primei Cunoaşteri* respectau dreptul la intimitate personală al Jedilor care vizitau Arhivele Templului. Cu toate astea, Revan nu făcuse nimic greşit încercând să păstreze confidenţialitatea investigaţiilor sale. Şi încă avea nevoie de răspunsuri.

— Acest raport pare să treacă cu vederea anumite detalii relevante, adaugă el. O lucrare de proastă calitate, adăugă el pe

baza unei bănuieli bruşte.

O văzu pe Atris încordându-se şi ştiu că ghicise corect: nu numai că ea etichetase raportul, dar tot ea îl şi pregătise.

— Poate că pur şi simplu nu poţi vedea adevărul evident din faţa ta, se răsti ea.

Revan surâse. În ciuda tuturor învăţăturilor Jedi despre pace şi seninătate, întotdeauna avusese un talent în a-i enerva pe membrii mult prea moralizatori ai Ordinului, precum Atris.

— Cred că am nevoie de marea ta înţelepciune ca să mă ajuţi să înţeleg ce anume îmi lipseşte.

— Ce te face să crezi că aş mişca vreun deget ca să te ajut?

— Sunt încă Jedi, iar sentinţa Meetrei este consemnată în înregistrări, îi reaminti el, brusc serios. Am dreptul să ştiu adevărul despre ce s-a întâmplat. Totul.

— Ce mai e de zis? A făcut greşeala să te urmeze. Ai îndrumat-o pe calea spre partea întunecată. A comis un act de neiertat şi, pentru asta, Consiliul a alungat-o.

— A fost un act disperat într-o perioadă disperată, zise Revan. Iar *Generatorul* fusese un prototip experimental. Cum ar fi putut Consiliul să fie sigur că Meetra ştiuse măcar ce se va întâmpla? Şi dacă totul a fost doar o greşeală? Un accident teribil?

— *Generatorul de Umbre* a fost o armă de război, răspunse Atris cu un calm rece şi raţional. Singurul său scop era moartea şi distrugerea, iar ea a dat ordinul de activare. Cum poate fi ăsta un accident?

— Dar este evident că şi-a regretat acţiunile şi s-a predat de bunăvoie Consiliului. De ce nu i-au arătat milă?

— Trebuiau să facă un exemplu din ea. Atris nu încerca să-şi ascundă amărăciunea din voce. Ea a devenit un simbol pentru toţi cei care au sfidat voinţa Consiliului. Mila nu era o opţiune.

— Nu poate fi atât de simplu, insistă Revan. Crimele mele au fost mult mai grave, dar Consiliul mi-a dat o a doua şansă.

— Încă ne mai poţi fi de folos.

— Ce înseamnă asta? întrebă Revan simţind că era ceva ce nu vroia să spună. Meetra era puternică. De ce n-a încercat Consiliul să o salveze?

Arhivara clătină din cap cu neîncredere.

— Tu chiar nu ai idee ce i-ai făcut, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, răbufni Revan, lăsându-şi frustrarea să iasă la suprafaţă. Memoria mea are mai multe goluri în ea decât un burete Kaminoan. Aşa că de ce nu-mi spui tu, pur şi simplu?

Atris îşi muşcă buza de jos şi se uită fix la el. Apoi, realizând poate că răspunsul la întrebările lui era cel mai rapid mod de a-l face să plece, începu să vorbească.

— Meetra era mult mai aproape de *Generatorul de Umbre* decât tine. Ea a simţit unda de şoc; aproape că a ucis-o. A lăsat-o vulnerabilă. În acelaşi timp, a simţit prin intermediul Forţei moartea Mandalorienilor şi a colegilor ei soldaţi. A fost prea mult pentru a suporta în starea ei slăbită. Ar fi ucis-o. Făcu o pauză pentru a sublinia cele spuse, înainte să continue. Instinctiv, s-a protejat în singurul mod pe care îl ştia. S-a izolat de Forţă... permanent.

— Îmi pare rău, spuse Revan cu sinceritate. N-am ştiut.

— Serios? răspunse Atris supărată. Atunci de ce tu şi Malak aţi lăsat-o în urmă atunci când aţi plecat în Regiunile Necunoscute? Aţi realizat că nu vă mai era de folos şi aţi abandonat-o. De aceea s-a întors la Ordin pentru a fi judecată.

— Nu am văzut asta în raportul tău. Este un fapt sau doar o speculaţie?

Refuzul ei de a vorbi era un răspuns suficient.

— Chiar dacă ceea ce spui este adevărat, continuă Revan, eu nu mai sunt acelaşi om. Este corect să mă mai tragi la răspundere pentru acele crime?

— Un chalarax[5] nu-şi poate schimba petele, murmură ea în sinea ei.

Revan era prea ocupat să încerce să proceseze tot ce aflase pentru a reacţiona la comentariul ei. Dacă Meetra fusese izolată de Forţă, asta explica de ce nu fusese în stare să-i simtă prezenţa. Asta însemna că ea ar mai putea fi încă în viaţă undeva; ar mai putea să ştie ceva care l-ar ajuta să înţeleagă sensul viziunii sale.

— Ştii unde a plecat? întrebă el. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu ai făcut deja destul? întrebă Atris. Este vina ta că a sfidat Consiliul şi a trădat Ordinul. E vina ta că a cedat părţii întunecate şi a fost etichetată drept *Exilată*. E vina ta că s-a izolat de Forţă. Pentru un Jedi, asta e o soartă mai rea decât

---

[5] Chalarax – creatură cu blana pătată. Nu putea schimba forma petelor şi, pe baza acestui fapt, fusese formulat un proverb.

moartea!

— Am fost mai aproape de moarte decât majoritatea, replică Revan, şi pot să te asigur că nu este adevărat.

— Asta este diferenţa dintre noi, pufni Atris dispreţuitoare. Eu trăiesc pentru Forţă. Tu trăieşti pentru tine însuţi.

Revan ridică din umeri, ştiind că o discuţie filozofică nu avea să-l aducă mai aproape de găsirea Meetrei.

— Indiferent ce crezi despre mine, spuse el, eu nu am obligat-o pe Meetra să facă nimic din toate astea. Ea singură a ales. Iar acum ar trebui să fie decizia ei dacă mai vrea să vorbească cu mine, nu a ta. Dacă ştii unde este, trebuie să-mi spui.

— Nu am mai vorbit cu ea de la proces, răspunse Atris printre dinţi strânşi, iar Revan ştiu că spunea adevărul. Nu ştiu unde s-a dus şi sper să nu o mai văd niciodată. *Exilata* a trădat Ordinul, la fel ca şi tine. Nu eşti binevenit aici. Întoarce-te la *soţia* ta.

Atris rosti ultimul cuvânt cu atâta venin, încât aproape că se sufocă cu el.

— Uh, uh, uh, zise Revan, făcând cu degetul spre ea. *Nu există emoţii; doar pace*.

Buza ei se încreţi într-un mârâit şi ea se răsuci pe călcâie şi ieşi furioasă din cameră. Revan aşteptă până când sunetul paşilor ei dispăru pe scări, apoi se aşeză încet înapoi pe scaun. Cu Atris plecată, putea să lase să-i dispară masca sarcastică.

În ciuda a ceea ce îi spusese lui Atris, nu se putea abţine să nu se simtă responsabil pentru Meetra. Refuzase să-i dea lui Atris satisfacţia de a-i vedea vinovăţia şi durerea, dar acum, că era singur, emoţiile ieşeau la suprafaţă. Majoritatea amintirilor specifice despre Meetra dispăruseră; îşi putea aminti doar frânturi dezarticulate. Dar ea fusese cândva unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi şi încă mai simţea o legătură emoţională puternică cu ea. Aplecându-se în faţă, îşi îngropă faţa în mâini. Se aşteptă să urmeze lacrimile, dar nu se întâmplă asta. În schimb, simţi doar o tristeţe goală, care îl năpădea. După câteva minute, respiră adânc pentru a se aduna şi se ridică în picioare. Apoi ieşi pe uşa Arhivelor şi coborî scările.

Venise la Templu în căutarea unei vechi prietene şi confidente, în speranţa că îl va putea ajuta să înţeleagă visele care îi chinuiau nopţile. În schimb, găsise o fundătură şi aflase

adevărul sinistru despre cea pe care ei o numeau *Exilata*.

— Nu e de mirare că nu am mai venit niciodată pe aici, mormăi el în sinea lui, în timp ce îşi făcea drum prin curte şi apoi se îndrepta spre ieşire.

Capitolul 6

Trecuse o săptămână de la misiunea de pe Hallion. Dozele zilnice de kolto[6] vindecaseră rănile lui Scourge; chiar şi coastele sale fisurate erau complet vindecate. Dar mândria şi încrederea încă îi erau rănite. Misiunea fusese un succes, dar lucrurile decurseseră mult mai greu decât şi-ar fi dorit. Fără îndoială că raportul lui Sechel către Nyriss avea să-i zugrăvească fiecare dintre greşeli, în cel mai grosolan mod. Era disperat să găsească o modalitate de a-şi descărca frustrările, iar astăzi se simţise în sfârşit suficient de bine pentru a vizita curtea de exerciţii a fortăreţei, pentru un antrenament de care avea mare nevoie. Rareori treceau mai mult de două sau trei zile fără să-şi exerseze antrenamentele, ştiind că supravieţuirea sa depindea deseori de experienţa în domeniul artelor marţiale.

Deşi mai erau şi alţii în curte, niciunul nu era un partener de antrenament demn de el. Nu ar fi câştigat mare lucru dacă s-ar fi testat împotriva oricărui soldat de-al lui Murtog. Nici măcar căpitanul gărzilor nu ar fi reprezentat o provocare reală pentru un Lord Sith complet antrenat. În schimb, execută un program complex de exerciţii menite să îi perfecţioneze reflexele, totul în timp ce purta armura grea. Lama lui purpurie zumzăia în timp ce trecea prin loviturile şi tăieturile agresive specifice stilului Juyo, cea de-a şaptea formă de luptă cu sabia de lumină. Arma se mişca atât de repede încât nu era decât o ceaţă, iar fiecare lovitură era precisă şi controlată.

În mijlocul rutinei sale, remarcă faptul că tânăra sclavă Twi'lek a lui Nyriss intrase în curte. Stătea răbdătoare într-o parte, cu capul plecat respectuos. Scourge încheie brusc şedinţa, ştiind că ea ar fi fost aici doar dacă ar fi trimis-o Nyriss. Îşi dezactivă sabia şi o prinse la centură înainte să traverseze curtea spre ea.

— Darth Nyriss doreşte să vorbească cu dumneavoastră, spuse încet femela Twi'lek, ţinându-şi ochii fixaţi în pământ.

— Va fi şi Sechel acolo? o întrebă el.

---

[6] Kolto – substanţă medicinală, asemănătoare bactei, folosită în acea perioadă.

— Nu ştiu, my lord, răspunse ea.

Scourge se încruntă. Nu-l văzuse şi nu mai vorbise cu Sechel de la întoarcerea lor.

— Du-mă la Nyriss.

Sclava încuviinţă din cap, apoi se întoarse şi porni la drum. Scourge păşi în urma ei.

Îl căutase pe Sechel de mai multe ori în ultima săptămână, dar consilierul părea mereu plecat cu vreo însărcinare sau cu vreo misiune. Ar fi putut fi o coincidenţă, dar era de asemenea posibil ca Sechel să-l evite. Dacă era aşa, Scourge avea să ştie de ce. În timpul recuperării sale, avusese destul timp să se gândească la misiune. Reluarea ei în minte scosese la iveală mai multe neconcordanţe – lucruri pe care Sechel nu ar fi vrut să le discute cu Scourge între patru ochi.

Sclava îl conduse prin aripa de est a fortăreţei. Se mişca repede înaintea lui, dar cu picioarele lui lungi, Scourge nu avea prea multe probleme în a ţine pasul cu ea. În timp ce mergea, continua să se gândească la problema lui Sechel. La vremea respectivă, îl creditase pe consilier că îi salvase viaţa prin oprirea reţelei electrice a uzinei de producţie şi prin dezactivarea droizilor de securitate. Acum, se întreba dacă nu cumva fusese un accident. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai multe dovezi păreau să indice că Sechel nu ar fi vrut ca el să supravieţuiască misiunii.

În mod evident, Sechel avusese nevoie de ajutorul lui Scourge pentru a trece de drone şi de gardul din afara uzinei. Şi avusese nevoie ca Scourge să împiedice securitatea suficient de mult timp pentru ca el să pătrundă în reţeaua de calculatoare a uzinei. Dar după aceea, Scourge devenise dispensabil. Odată ce droizii fuseseră dezactivaţi, Sechel nu mai avusese nevoie de Lordul Sith pentru a-l proteja.

Ceea ce la început părea o fantezie paranoică, devenea din ce în ce mai verosimil pe măsură ce Scourge îşi amintea detaliile specifice ale misiunii. Nu avea de unde să ştie cât timp îi luase lui Sechel să se strecoare în reţea, dar probabil că găsise fişierele pe care le căuta în primele câteva minute. Privind în urmă, i se părea că ar fi putut să oprească reţeaua electrică mult mai devreme decât o făcuse.

Dacă Sechel aşteptase cât de mult timp putuse înainte să dezactiveze droizii, în speranţa că vor avea suficient timp pentru

a-l ucide pe Scourge? Din camera de înregistrări, Sechel nu ar fi putut vedea ce se întâmpla la etajul de producţie. Probabil că presupuse că Scourge era deja mort în momentul în care întrerupsese totul. Asta ar explica şi de ce Sechel nu se deranjase să-l contacteze pentru a-l avertiza că uzina era pe cale să explodeze. Acesta menţionase reactoarele doar pentru că Scourge îl contactase prin comunicator după ce se întunecase totul. Dacă Scourge nu ar fi iniţiat holoapelul, Sechel ar fi putut să se strecoare singur prin întuneric.

Asigurările timpurii ale lui Sechel că uzina nu avea droizi de asalt erau, de asemenea, suspecte. Unităţile pe care le întâlnise Scourge puteau fi prototipuri experimentale, aşa cum afirmase Sechel, dar era de asemenea posibil ca acesta să fi ştiut de la început despre ele şi să nu fi spus nimic, sperând că Scourge va fi luat prin surprindere de sosirea lor.

Trei dovezi circumstanţiale – o posibilă întârziere în oprirea droizilor, faptul că Sechel nu intervenise pentru a-l avertiza cu privire la iminenta explozie şi prezenţa neaşteptată a droizilor de asalt – nu erau suficiente pentru ca Scourge să fie sigur de vreun lucru. Cu toate astea, faptul că Sechel părea acum să-l evite întărea şi mai mult dorinţa Lordului Sith de a-l interoga într-o şedinţă foarte lungă şi foarte privată. Din nefericire, acea discuţie trebuia să mai aştepte. Sechel încă se bucura de protecţia lui Nyriss, iar Scourge nu era dispus să rişte mânia Consilierului Întunecat, interogându-l. Nu încă, cel puţin.

Ajunseră la uşa camerei private a lui Nyriss. Scourge se gândi pentru scurt timp dacă ar trebui să-i spună ceva despre suspiciunile sale, apoi se hotărî să nu o facă. Sechel era un expert în manevre politice; dacă era vinovat, implicarea lui Nyriss nu ar fi făcut decât să lucreze în favoarea slujitorului. Era mai bine să-l confrunte direct, la momentul potrivit.

Sclava Twi'lek bătu uşor în uşă, iar vocea lui Nyriss strigă: *Intră!* din partea cealaltă. Din nou, Nyriss stătea la consola computerului din centrul camerei. În timp ce se ridica de pe scaun şi se întorcea spre Scourge, sclava închise uşa, lăsându-i pe ei trei singuri în cameră.

— Mi s-a spus că ţi-ai revenit după rănile primite, spuse Nyriss.

— Nimic grav, my lord, răspunse Scourge.

— Se pare că ai obiceiul de a te răni în serviciul meu.

— Am fost surprins de droizii de asalt.

— Şi eu sunt surprinsă că ţi-au făcut atâtea probleme.

Scourge rămase tăcut.

Nyriss îşi întinse buzele uscate şi crăpate într-un rânjet tulburător care părea să umple întreaga jumătate inferioară a feţei sale încremenite. Scourge suportă rânjetul fără să comenteze până când acesta se estompă în cele din urmă.

— Mi se pare ciudat că cineva cu reputaţia ta ar fi putut avea dificultăţi în a învinge un singur droid de asalt şi câteva drone de patrulare, totuşi mi-ai eliminat mercenarii cu uşurinţă.

Era evident că voia să ajungă la un anume subiect, dar Scourge nu avea nicio idee despre ce ar putea fi vorba.

— Eu... nu înţeleg, recunoscu el în cele din urmă.

— Nu, nu înţelegi, consimţi ea, afişând pentru scurt timp un alt zâmbet derutant. Recită Codul Sith pentru mine, ordonă ea, sunând ca unul dintre instructorii de la Academie.

— *Pacea e o minciună. Există doar pasiune. Prin pasiune, câştig tărie.* Cuvintele îi veneau uşor lui Scourge; în timpul antrenamentelor mantra îi fusese inoculată în creier, până când devenise o a doua natură. *Prin tărie, câştig putere. Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.*

— Cunoşti cuvintele, dar nu le înţelegi cu adevărat, îl mustră Nyriss. Partea întunecată apelează la cele mai puternice emoţii: furie, ură, frică. Suntem învăţaţi să ne folosim emoţiile pentru a ne descătuşa adevăratul potenţial şi a dezlănţui Forţa împotriva duşmanilor noştri.

Scourge îşi alungă nerăbdarea care ameninţa să se ridice în el. Nu spunea nimic din ceea ce nu auzise de nenumărate ori în timpul uceniciei sale, dar trebuia să aibă un motiv pe care el încă nu-l vedea.

— Forţa trece prin fiecare fiinţă vie, continuă ea. Când ne luptăm cu un adversar în carne şi oase, ne inspirăm şi din emoţiile lui. Toţi cei care urmează partea întunecată fac instinctiv acest lucru la un anumit nivel – este atât de instinctiv încât majoritatea instructorilor consideră că nu este nevoie să mai fie predat. Făcu o pauză, iar el se întrebă din nou unde anume voia să ajungă cu toate astea. Ţi-am studiat dosarele de la Academie şi am revăzut lupta cu mercenarii din curtea mea, spuse ea în cele din urmă. Ai un dar special. Nu te hrăneşti doar cu emoţiile brute ale duşmanului tău, ci te înfrupţi efectiv din

ele. Te hrăneşti cu frica lor primitivă. Îţi amplifică ura şi furia. Îţi alimentează puterea Forţei. Te transformă într-un instrument al morţii şi distrugerii.

Scourge aprobă din cap. Să lupţi cu un duşman viu era îmbătător; cu fiecare atac şi contraatac, simţea cum un val de căldură îi curgea prin vene, energizându-l şi dându-i putere. Cu toate astea, nu simţise aproape nimic din toate acestea în uzină.

— Când am luptat cu droidul de securitate, nu aveam de ce să mă agăţ. Era frig. Gol.

— Exact. Ai încercat să te hrăneşti cu emoţiile sale inexistente şi, făcând asta, nu ai făcut decât să te slăbeşti. Mă mir că acest lucru nu a fost observat la tine; chiar şi cel mai puternic dintre daruri are nevoie de ghidare pentru a fi folosit eficient. Ea clătină din cap. Eşti atât de obişnuit să-ţi foloseşti darul încât neglijezi cea mai elementară sursă de putere: tu însuţi. Data viitoare când te vei găsi într-o situaţie similară, trebuie să te concentrezi asupra ta. Atrage-ţi propriile emoţii şi îţi vei distruge duşmanii mecanici la fel de uşor cum îi măcelăreşti pe cei organici.

Scourge încuviinţă din cap. Nu-i plăcea să i se ţină lecţii, dar observaţia ei era bună: îşi dădea seama că, într-adevăr, învăţase să se bazeze pe emoţiile duşmanilor săi pentru a-şi hrăni puterea şi nu văzuse că un astfel de dar putea fi şi o slăbiciune. Dar una care, cu timpul şi cu antrenamente, putea fi depăşită.

— O lecţie valoroasă, my lord. Una pe care o voi lua în serios.

— Am destui linguşitori care lucrează pentru mine, răspunse ea, înlăturând gratitudinea lui.

— Dar niciunul nu poate face ceea ce fac eu, îi reaminti Scourge.

Nyriss îşi desfăcu buzele într-un alt zâmbet macabru, iar Scourge se împotrivi impulsului de a tresări, în timp ce un fior i se strecura pe şira spinării.

— Sper că încrederea restabilită îţi va fi de folos în următoarea misiune, spuse ea. Fişierele pe care Sechel le-a recuperat din uzină s-au dovedit destul de valoroase. A urmărit plata pentru droidul personalizat trimis să mă asasineze până la un grup de separatişti umani radicali de pe Bosthirda, dedicaţi eliberării lumii lor de sub tirania Împăratului şi a Consiliului

Întunecat.

Un sarcasm dur îi răzbătea din voce, iar Scourge îi împărtăşi dispreţul. Existau unii duşmani pe care îi putea respecta; existau unele cauze pe care le putea înţelege chiar dacă lupta împotriva lor. Aceasta nu era una dintre ele.

Existau lumi recent cucerite care sufereau sub jugul Imperiului – planete precum Hallion, unde rebeliunea era de aşteptat. Dar Bosthirda făcea parte din Imperiu de sute de ani. Populaţia sa avea rangul de cetăţeni cu drepturi depline, cu toate libertăţile şi privilegiile celor de pe Dromund Kaas. Propaganda separatistă umană ar fi putut vocifera împotriva tratamentului nedrept al speciei lor, dar Scourge ştia că afirmaţiile lor erau nefondate. Primul Jedi Întunecat care învăţase triburile Sith căile Forţei, cu milenii în urmă, fusese un om. Şi, deşi liniile lor de sânge fuseseră absorbite de mult timp în aristocraţia Sith, oamenii încă reprezentau marea majoritate a populaţiei Imperiale.

Existau sclavi umani, desigur, dar aceştia erau indivizi născuţi în rândurile inferioare ale societăţii, sau cei care decăzuseră din cauza propriilor eşecuri şi slăbiciuni. Spre deosebire de alte specii inferioare, aceştia nu erau persecutaţi sau discriminaţi în vreun mod real. Nu existau legi care să le limiteze libertatea de mişcare, nu existau restricţii cu privire la rangul sau poziţia pe care o puteau deţine.

Oamenii puteau ajunge până la cele mai înalte ranguri ale armatei Imperiale; mai multe lumi erau chiar conduse de familii umane bogate şi puternice; iar Împăratul numise mulţi oameni pentru a servi în Consiliul Întunecat. Dintre cei doisprezece membri actuali, cinci erau oameni, inclusiv Darth Xedrix – consilierul cu cea mai lungă vechime în serviciul activ.

Oamenii nu aveau niciun drept sau motiv să se plângă de statutul lor în Imperiu. Separatiştii nu erau decât nişte nemernici nerecunoscători şi trădători.

— De ce v-au atacat? se întrebă Scourge cu voce tare. De ce să nu-l atace pe Împăratul însuşi?

— Împăratul este prea bine protejat, spuse Nyriss. Din moment ce nu pot ajunge la el, unul dintre cei mai longevivi membri ai Consiliului Întunecat este alegerea cea mai bună. Dar nu l-ar ataca niciodată pe Darth Xedrix, adăugă ea. Este om; probabil că îl consideră unul dintre ai lor.

— Ce ziceţi de Darth Igrol? întrebă Scourge. El este Sith şi a servit mai mult decât oricine, cu excepţia lui Darth Xedrix.

— Darth Igrol locuieşte pe Dromund Fels. Uciderea unuia dintre membrii Consiliului Întunecat pe Dromund Kaas – capitala imperială – ar face prea multă vâlvă. Făcu o pauză. Este posibil să mă fi ales pe mine şi din cauza trecutului meu cu Darth Xedrix. Încă de când m-am alăturat Consiliului Întunecat a existat o animozitate între noi. La vremea respectivă, el era unul dintre cei mai puternici membri, însă, chiar de la început, mi-a simţit potenţialul şi s-a temut de mine. Timp de zeci de ani a complotat împotriva mea, dar eu l-am învins de fiecare dată, construindu-mi încet-încet aliaţii şi influenţă, în timp ce ai lui s-au îndepărtat.

Nyriss nu-i spunea lui Scourge nimic nou. Era ştiut faptul că membrii Consiliului Întunecat se vedeau de obicei unii pe alţii ca pe nişte rivali periculoşi şi existau întotdeauna zvonuri despre duşmănii ascunse care se purtau în spatele scenei. Scourge credea că Împăratul încuraja de fapt luptele din interior, deoarece îi descuraja pe diverşii membri să îşi unească resursele împotriva lui. Totuşi, în ciuda a ceea ce susţinea Nyriss, rivalitatea ei cu Darth Xedrix nu fusese deloc unilaterală. Amândoi îşi văzuseră averile sporind şi decăzând şi crescând din nou, niciunul dintre ei nereuşind să obţină vreun avantaj suficient de mare pentru a-l elimina pe celălalt.

Cumva, Scourge nu crezu că ar fi prudent să menţioneze acest lucru.

— Separatiştii văd probabil rivalitatea mea cu Darth Xedrix ca pe o dovadă că nu-mi plac oamenii. Neadevărat, desigur, dar o minciună bine pusă la punct serveşte adesea acolo unde adevărul nu o face.

Logica ei era solidă, dar motivele nu prea contau. Separatiştii încercaseră să ucidă un membru al Consiliului Întunecat. Trebuia să existe o răzbunare.

— Îi voi găsi pe aceşti trădători şi îi voi distruge, spuse el.

— Au fost deja descoperiţi. Sechel a reuşit să folosească informaţiile pe care le-a obţinut din uzină pentru a le localiza baza din munţii Bosthirdei. Dacă au auzit de distrugerea uzinei, s-ar putea să fie suspicioşi. Trebuie să lovim repede, înainte să se mute într-o nouă locaţie. Servitorii mei pleacă spre Bosthirda în seara asta; îi vei însoţi.

— Îl trimiteţi din nou pe Sechel cu mine?

Nyriss încuviinţă din cap.

— Este posibil ca ei să aibă legături cu alte grupuri teroriste. Sechel va putea să le spargă înregistrările şi să afle cu cine lucrează. De asemenea, îi trimit cu tine pe Murtog şi pe soldaţii săi. Sechel va fi instrumentul tău de precizie; soldaţii vor fi unealta ta brută.

Scourge ar fi preferat să-l lase pe Sechel în urmă, cel puţin până când ar fi avut ocazia să-şi confirme suspiciunile. Se gândi o clipă să-i împărtăşească îngrijorările lui Nyriss, apoi se hotărî să rămână la planul său iniţial de a le păstra pentru el. Va trebui doar să-l supravegheze atent pe Sechel în timpul misiunii şi să se ferească să nu cadă în vreo capcană. Va avea destul timp să se ocupe de el după ce separatiştii ar fi fost eliminaţi şi el s-ar fi dovedit demn în ochii lui Darth Nyriss.

— Mizeriile alea umane vor muri, my lord, promise Scourge, făcând o plecăciune joasă. Nu voi da greş.

Capitolul 7

Pentru a doua oară în decurs de o lună, Revan se afla la o masă din spatele tavernei Dealer's Den, înconjurat de scursurile de pe Coruscant.

— Nu puteai să mă contactezi prin holocomunicator? îl întrebă el pe Canderous în timp ce lua loc.

Obedient, T3 rulă sub masă pentru a se poziţiona răbdător la picioarele lor, în siguranţă, departe de locul în care chelneriţele s-ar fi putut împiedica de el.

— Trebuia să vorbesc cu tine faţă în faţă despre asta, răspunse Mandalorianul.

— Sună ameninţător.

T3 îşi ciripi acordul.

— Încă mai ai coşmarurile alea? întrebă Canderous.

— Câteodată. Încerc să mă descurc cu ele.

Visele veneau acum doar de două sau trei ori pe săptămână, în loc să apară în fiecare noapte. Revan nu ştia dacă acest lucru se datora faptului că subconştientul său căpăta tot mai mult control asupra memoriei reprimate sau dacă avea legătură cu faptul că lua măsuri pentru a-şi cerceta viziunea. Oricare ar fi fost explicaţia, în ultima săptămână reuşise, în sfârşit, să prindă câteva nopţi de odihnă neîntreruptă. Nu era suficient pentru a scăpa de cearcănele de sub ochi, dar nu se mai simţea complet epuizat.

— Spune-mi ce ai găsit, spuse el.

— Nu am aflat nimic despre vreo planetă cuprinsă de furtuni şi cu nopţi veşnice. Dar am dezgropat ceva ce te-ar putea interesa.

Droidul astromec de la picioarele lui Revan bipăi de două ori. Era evident chiar şi pentru el că Canderous ezita să vorbească.

— Sper că nu aştepţi să încerc să cumpăr aceste informaţii de la tine, glumi Revan. Mi-am lăsat majoritatea creditelor acasă.

Canderous se mişcă inconfortabil, apoi se aplecă în faţă pentru a vorbi în şoaptă.

— Probabil că nu ar trebui să-ţi spun asta, având în vedere că eşti un Jedi şi toate alea, dar cred că ai dreptul să ştii.

— Dacă îţi faci griji că voi da fuga la Consiliu cu secretul tău, nu-ţi face griji.

— Nu e vorba doar de ei. Nu poţi spune, de asemenea, nici Senatului Galactic.

— Orice ai avea de spus ar trebui să fie destul de rău, remarcă Revan.

— Depinde de punctul tău de vedere.

Bărbatul cel mare se dădu în spate în scaunul său şi respiră adânc. Revan rămase tăcut, dându-i timp prietenului său să se adune.

— Am luat legătura cu unii dintre semenii mei, aşa cum mi-ai cerut, spuse în cele din urmă Canderous. Am aflat că zeci dintre cele mai puternice căpetenii îşi adună clanurile la Rekkiad.

Revan recunoscu acest nume. Situată în sistemul cu acelaşi nume al Inelului Exterior, Rekkiad era o lume de gheaţă şi zăpadă, practic nelocuită.

— Plănuiesc o altă invazie, ghici el, presupunând că acesta era motivul pentru care Canderous era îngrijorat de faptul că ar fi putut afla Jedii sau Republica.

— Nu, nu o fac, îl asigură Canderous. Nu încă, cel puţin. Caută Coiful lui Mand'alor. Ei cred că l-ai ascuns undeva pe Rekkiad.

O imagine îi trecu lui Revan prin minte: el şi Malak stând în vârful unui gheţar, în mijlocul unui viscol învolburat. Imaginea dispăru înainte ca el să o poată înţelege, retrăgându-se în colţurile întunecate ale subconştientului său. Cu toate astea, scurta străfulgerare a amintirii fu suficientă pentru a confirma ceea ce spusese Canderous.

— Cred că s-ar putea să aibă dreptate, mormăi Revan.

Canderous rămase tăcut, aşteptând în mod evident ca el să spună mai multe. Dar nu mai era nimic ce putea adăuga. Amintirea dispăruse.

— Ştii ce înseamnă Coiful pentru poporul meu, spuse Canderous. Fără el suntem pierduţi, nişte hoinari rătăcitori prin galaxie, fără vreun scop. Recuperarea lui ar putea fi cheia restabilirii onoarei şi a puterii Mandaloriene.

Revan ştia toate astea. De aceea ascunsese Coiful după

ce îl ucisese pe Mand'alor cel Suprem – un act final de demoralizare a unui duşman învins.

Spera că Mandalorienilor le vor trebui generaţii pentru a-şi reveni după pierderea celui mai venerat simbol cultural. Fără el, clanurile războinice ar fi fost prea ocupate să se lupte între ele pentru putere, ca să se mai gândească la cucerirea lumilor Republicii. Dar dacă avea să fie găsit Coiful...

— Oricine o va găsi va fi proclamat drept noul lider al clanurilor, continuă Canderous. Mand'alor se va ridica din nou, iar Mandalorienii îl vor urma.

Revan ştia că Canderous îi împărtăşea aceste cunoştinţe din loialitate. Trecuseră împreună prin prea multe bătălii pentru ca să păstreze acest secret.

Totuşi, înţelegea şi de ce Canderous fusese reticent să vorbească. Era încă un Mandalorian şi se temea pentru viitorul poporului său.

Rănile Războaielor Mandaloriene încă erau proaspete în memoria Jedilor şi a Republicii. Spectrul iminent al unei armate Mandaloriene unificate sub un singur lider războinic nu putea fi ignorat. Chiar dacă Consiliul Jedi ar fi refuzat să acţioneze din nou, Senatul şi-ar fi trimis flotele pentru a zdrobi potenţiala ameninţare înainte ca aceasta să înceapă. În starea lor dezorganizată şi fiind epuizaţi, era puţin probabil ca Mandalorienii să fie capabili să reziste. După inevitabila înfrângere, Senatul ar fi impus probabil legea marţială asupra clanurilor supravieţuitoare, forţându-le să se dezarmeze şi să abandoneze obiceiurile şi practicile culturii lor războinice. Dacă Republica ar afla despre asta, Mandalorienii, aşa cum îi ştia Canderous, ar înceta pentru totdeauna să mai existe.

— Crezi că Mandalorienii vor ataca din nou Republica dacă va fi găsit Coiful? întrebă Revan.

— Depinde cine îl găseşte, răspunse Canderous cu sinceritate. Unii dintre liderii de clan nu vor nimic mai mult decât să răzbune înfrângerea. Alţii ar prefera să încerce să reconstruiască societatea noastră. Am fost mari războinici înainte să începem să cucerim lumile Republicii; este posibil să ne restabilim onoarea fără a încălca termenii tratatului pe care l-am acceptat.

Termenii pe care v-am forţat să îi acceptaţi, gândi Revan.

Era ironic faptul că Canderous împărtăşea toate aceste

informaţii arhitectului celei mai mari înfrângeri a Mandalorienilor. Cu aproape un deceniu în urmă, Revan fusese unul dintre puţinii dispuşi să ia măsuri împotriva clanurilor invadatoare. Dar nu mai era aceeaşi persoană de atunci. Nu se mai agăţa de idealurile simpliste ale dreptăţii şi nedreptăţii sau ale binelui şi răului. Înţelegea mai bine decât oricine că întunericul şi lumina se împleteau în moduri ciudate şi complexe. Şi, la un nivel fundamental, ştia că toate acestea erau cumva legate de viziunile sale despre o lume întunecată, răvăşită de furtuni. Mandalorienii aveau potenţialul de a fi o ameninţare reală, dar viziunile sale îl convinseseră că ceva mult mai periculos pândea de dincolo de graniţele spaţiului cunoscut. Soarta întregii galaxii ar fi putut să depindă de amintirile reprimate care încercau să se elibereze din închisoarea propriei sale minţi, iar trimiterea unei flote ostile a Republicii pentru a împrăştia clanurile nu l-ar fi adus mai aproape de descoperirea adevărului.

— Nu am de gând să spun nimic despre asta Senatului sau Consiliului, îl asigură Revan pe prietenul său. Dar oricine va găsi Coiful lui Mand’alor va modela destinul poporului tău pentru următoarea mie de ani. Cred că ar fi o idee bună ca noi să fim acolo când se va întâmpla asta.

Un zâmbet larg se răspândi pe maxilarul pătrat şi plin de cicatrici al lui Canderous, iar acesta întinse mâna peste masă şi îl plesni pe Jedi pe umăr.

— Ştiam că mă pot baza pe tine. E timpul să reunim vechea gaşcă pentru o ultimă aventură.

— Nu pe toată lumea, replică Revan. Juhani şi Jolee sunt Jedi; ei încă răspund în faţa Consiliului. S-ar putea să se simtă obligaţi să spună ceva despre asta.

— Nu am nicio problemă în a lăsa în urmă fata felină şi pe bătrân.

— Nici nu vreau să îi amestec în asta pe Mission şi Zaalbar, continuă Revan. Au muncit din greu în ultimul an pentru a-şi construi o afacere frumoasă de import-export. Nu vreau să arunce totul pe apa sâmbetei.

— Ar face-o dacă le-ai cere-o, remarcă Canderous. Nici măcar nu s-ar gândi de două ori.

— De aceea nu am de gând să întreb. Mission a avut o soartă dificilă toată viaţa ei. Acum, când a reuşit în sfârşit să se

pună pe picioare, nu am de gând să îi stric lucrurile.

— Bine, renunţăm la copila Twi'lek. Dar cum rămâne cu Zaalbar? Wookieeul ăla ştie cum să se descurce atunci când lucrurile devin dificile.

— Mission şi Marele Z sunt o echipă. Nu-i putem despărţi.

Canderous îşi dădu ochii peste cap.

— Începem să rămânem fără oameni.

T3 fluieră puternic, iar Revan se întinse să îi dea o bătaie liniştitoare pe cap.

— Nu-ţi face griji, micuţule. Eşti prea folositor ca să te lăsăm în urmă.

Droidul astromec fluieră din nou.

— Bine spus, răspunse Revan. HK este un pic prea impulsiv pentru a fi luat în această misiune. Lucrurile tind să devină sângeroase când e el prin preajmă.

— Îţi dai seama că mergem pe o planetă invadată de Mandalorieni? îi reaminti Canderous. Probabil că vărsarea de sânge este inevitabilă.

— Sper ca măcar o parte dintre clanuri să poată fi înţelegătoare, explică Revan. Dacă aducem cu noi un droid asasin ucigaş, nu cred că ne vor da prea multe şanse să le explicăm de ce ne aflăm acolo.

— Suntem în criză de personal, repetă Canderous. Dar celălalt Jedi care te-a ajutat în timpul războiului? Nu Malak. Cea pe care ei o numesc *Exilata*.

— Meetra, spuse Revan.

— Am auzit că ea şi Consiliul s-au cam înfruntat.

— Nu ştiu unde este.

— Ar merita să o căutăm, insistă Canderous. S-a dovedit a fi bună în timpul războiului.

Revan nu era sigur cât de multe ştia Canderous despre Malachor 5 şi despre *Generatorul de Umbre*. Raportul misiunii era îngropat în Arhivele Jedi; s-ar putea să nu aibă nicio idee că ea ademenise miile de soldaţi din neamul său într-o capcană. De asemenea, era posibil să fi fost pe deplin conştient de acţiunile Meetrei şi să o fi apreciat şi mai mult pentru că luase decizia nemiloasă, dar strălucită din punct de vedere tactic, de a sacrifica mii de oameni pentru a obţine victoria. În oricare dintre cazuri, Revan nu voia să intre în povestea tragică a exilării Meetrei şi a ruperii ei de Forţă.

— Poate că s-a certat cu Consiliul, dar este încă o Jedi, minţi el, făcând tot posibilul să ignore sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea pentru rolul său în soarta ei finală.

— Şi atunci, cine merge? Tu, eu şi jumătatea asta de grămadă de şuruburi?

Canderous îi dădu lui T3 o lovitură jucăuşă cu una dintre cizmele sale grele. Droidul răspunse cu un bipăit furios.

— Nu uita de Bastila, adăugă Revan.

— Credeam că vrei să-i laşi pe Jedi în afara acestei misiuni.

— Este soţia mea, răspunse Revan. Nu am de gând să o abandonez.

— Hei, e decizia ta, zise Canderous, ridicând mâinile în defensivă. E binevenită să vină cu noi. Vreau să spun, dacă tu chiar crezi că o poţi convinge că este o idee bună să plece spre Inelul Exterior pentru a explora pustiul îngheţat al Rekkiadului.

— Ei bine, spuse Revan ridicând din umeri, noi n-am plecat niciodată în luna de miere.

* * *

Bastila stătea în sufragerie când ajunse el acasă, uitându-se la un holovideo în timp ce îl aştepta să se întoarcă. Revan se întrebă dacă aştepta de mult timp. Nu-i spusese unde se ducea şi nici despre trimiterea lui Canderous să investigheze printre Mandalorieni – pur şi simplu nu vedea ce rost avea să o îngrijoreze dacă nu putea face nimic pentru a-l ajuta. Totuşi, acum că aveau un plan, era nerăbdător să i-l destăinuie. Trebuia doar să fie atent cum îi explica totul.

— Îmi pare rău, spuse el în timp ce traversa camera şi se aplecă pentru a-i da un sărut. Nu am ştiut că voi întârzia atât de mult. N-ar fi trebuit să mă aştepţi.

— Nu-i nimic, spuse ea, luându-l de mână şi trăgându-l pe canapea, lângă ea. Nu puteam să dorm.

Ţinându-l încă de mână, se întoarse cu faţa spre el.

— Am ceva să-ţi spun, spuse ea.

— Şi eu. Am veşti importante.

— Pun pariu că a mea este mai mare, spuse ea cu un zâmbet uşor.

— E un pariu pe care l-ai pierde, o avertizează el.

— Sunt însărcinată.

Revan rămase uimit, în tăcere, timp de câteva secunde lungi. Când în sfârşit reuşi să vorbească, tot ce putu să spună fu:

— Bine, ai câştigat.

* * *

Lui Revan nu-i venea să creadă că nu observase mai devreme sarcina Bastilei. Deşi nu existau semne fizice vizibile ale acestei sarcini, ar fi trebuit să fie evident. În clipa în care ea îi spusese, el percepuse clar prin intermediul Forţei viaţa care creştea în interiorul ei.

— Cred că am devenit senil la bătrâneţe, zise el, mângâindu-i burta încă plată.

— Ai avut multe pe cap, îi aminti Bastila. Şi nu ai dormit prea mult.

Era încă prea devreme pentru a spune dacă era băiat sau fată, dar oricum nu conta pentru Revan. El şi Bastila urmau să aibă un copil; era cea mai fericită zi din viaţa lui. Exista doar o mică problemă.

— Apropo de sincronizarea nepotrivită, murmură Bastila, făcându-se ecoul propriilor lui sentimente.

După ce trecuse peste şocul bucuriei provocate de vestea ei, acesta îi povestise despre întâlnirea cu Canderous.

— Trebuie să o fac, spuse el cu blândeţe. Este singura cale prin care voi afla ce înseamnă de fapt acea viziune.

— Şi dacă nu afli? replică Bastila. Coşmarurile tale se estompează. Poate că în câteva luni se vor opri.

— Poate, fu de acord el, deşi nu credea asta. Dar cred că sunt mai mult decât nişte vechi amintiri care răbufnesc. Sunt un avertisment. Chiar dacă viziunile se opresc, ameninţarea pe care o reprezintă ar fi în continuare prezentă.

— Nu ai făcut deja destule? întrebă Bastila, vocea ei ridicându-se uşor. Ai salvat Republica de Mandalorieni. Ai salvat Republica de Malak. Şi, în schimb, ţi-a fost distrusă identitatea şi ai fost ostracizat de Consiliu. Ea se îndepărtă de el, furia crescându-i. Nu le mai datorezi nimic, insistă ea. Ai plătit pentru greşelile tale. Te-ai sacrificat destul. Ţi-ai câştigat dreptul de a-ţi trăi zilele în pace!

— Dacă nu fac eu ceva, nimeni altcineva nu va face,

răspunse el, clătinând din cap.

— Şi ce dacă? Deci nimeni nu face nimic. Orice rău se ascunde în Regiunile Necunoscute s-ar putea să nu se arate decât peste zeci de ani! Am putea fi amândoi bătrâni şi încărunţiţi până atunci. Am avea şansa să ne trăim întreaga viaţă într-o fericire perfectă. Eşti dispus să rişti să arunci toate astea pe apa sâmbetei?

Era tentant să renunţi. Ar fi fost uşor să simuleze că totul era în regulă şi să trăiască într-o ignoranţă fericită, la fel ca alte trilioane de fiinţe din galaxie. Exista o singură problemă cu argumentul ei.

— Nu fac asta pentru Republică, explică el. Nu o fac pentru tine. Nu o fac nici măcar pentru mine. O fac pentru copilul nostru. Şi pentru copiii copilului nostru. Poate că noi nu vom mai trăi să vedem ororile care vor veni, dar ei vor trăi. Îşi strânse braţul în jurul ei. Trebuie să protejăm Republica pentru ei. Trebuie să ne riscăm şansa la fericire pentru ca ei să poată avea o viaţă pe care noi poate că nu o vom cunoaşte niciodată.

Bastila nu răspunse. În schimb, se sprijini de el, punându-şi capul pe umărul lui, iar el ştia că şi ea simţea la fel.

— Când plecăm? întrebă ea după un lung moment de tăcere.

— Nu poţi veni cu mine, obiectă Revan cu blândeţe. Ce se întâmplă dacă găsesc ceva pe Rekkiad? Vren indiciu legat de trecutul meu? Dacă mă va trimite mai departe, în Inelul Exterior? Sau chiar în Regiunile Necunoscute? Am putea fi plecaţi luni de zile. Poate chiar mai mult. Chiar vrei să naşti pe o lume nelocuită de la marginea galaxiei? Şi apoi ce ne vom face? Cum vom avea grijă de un copil în aceste condiţii? Nu voi risca viaţa copilului în felul ăsta. Şi ştiu că nici tu nu o vei face.

Bastila întinse două degete şi le apăsă uşor pe buzele lui Revan.

— Dacă spun că ai dreptate, murmură ea, o să taci, te rog, din gură?

El aprobă din cap în tăcere.

— Pentru că mă gândesc la lucruri mai bune de făcut în ultima noapte înainte ca tu să pleci, decât să vorbim.

Revan nu putea decât să fie de acord cu ea.

* * *

Bastila îi însoţi pe Revan şi T3 până la portul spaţial. Canderous era deja acolo, încărcând provizii pe *Ebon Hawk*. Nava îi fusese de folos lui Revan în timpul campaniei de vânare a lui Darth Malak. Deţinută de o succesiune de piraţi şi de contrabandişti, era una dintre cele mai rapide nave din galaxie. Avea suficient spaţiu pentru a putea adăposti confortabil un echipaj de opt persoane – cu marfă şi provizii – şi totuşi o singură persoană o putea pilota atunci când era necesar.

Din punct de vedere tehnic, *Ebon Hawk* încă îi aparţinea lui Davik Kang, un Lord al crimei de pe Tarisian. Dar Davik nu avea să o mai revendice: era mort de mult, trupul său fiind îngropat sub ruinele Tarisului atunci când Malak bombardase planeta-oraş de pe orbită.

— Ai grijă, spuse Bastila.

— Întotdeauna am, răspunse el cu un zâmbet, ştergându-i singura lacrimă din colţul ochiului.

Nu era nevoie să mai spună nimic altceva; îşi luaseră cu adevărat rămas bun în intimitate cu o noapte înainte. Anii de antrenament Jedi ai Bastilei o făcuseră să nu se simtă confortabil cu momentele de exteriorizare a emoţiilor în public, dar se ridică în vârful picioarelor şi sărută lung şi puternic buzele lui Revan. Apoi se întoarse şi părăsi rapid portul spaţial.

Canderous ridică o sprânceană, curios, dar dădu dovadă de suficient de multă stăpânire ca să nu întrebe de ce nu venea cu ei. Terminară de încărcat nava în tăcere.

Douăzeci de minute mai târziu, *Ebon Hawk* îşi lua zborul.

Capitolul 8

Soarele portocaliu al Bosthirdei apunea rapid.

Scourge, ghemuit la umbra unei străduţe strâmte din cartierul de depozite de la periferia oraşului Jerunga, capitala planetei, îl privea cum dispare. Pe măsură ce întunericul cădea, felinarele fotosensibile începeau să se aprindă, învăluind întregul cartier într-o strălucire galbenă palidă. Lumina artificială slabă era suficientă pentru a-i oferi lui Scourge o vedere clară a clădirii cu două etaje de peste drum. Din exterior, nu avea cum să-şi dea seama dacă structura era sediul separatiştilor. Nu existau arme automate pe acoperiş; niciun paznic nu patrula în perimetru. Uşile platformei de încărcare erau mai degrabă din duroţel obişnuit, decât din cel blindat folosit la construcţia uşilor de protecţie împotriva exploziilor. Ferestrele erau obturate, iar mai multe camere de securitate supravegheau strada, mişcându-se înainte şi înapoi, dar nu era ceva neobişnuit pentru clădirile din acest district.

În loc de fortificaţii militare care ar putea atrage o atenţie nedorită, separatiştii se bazau pe anonimat şi discreţie pentru a fi protejaţi. Vor fi luaţi pe nepregătite de urgia care urma să se abată asupra lor.

Comunicatorul său emise un bipăit uşor, urmat de vocea şoptită a lui Murtog.

— Echipa este pe poziţie.

— Aşteptaţi semnalul meu, răspunse Scourge. Dă-mi timp să elimin camerele de luat vederi.

— Ar putea fi droizi acolo, interveni Sechel. Eşti sigur că nu vrei ca echipa lui Murtog să intre prima şi să elibereze drumul?

Scourge strânse din dinţi. Oare Sechel ştia de dificultăţile avute de Scourge în doborârea droizilor din uzină? Erau cuvintele lui un mod de a spune: *Îţi cunosc secretele; îţi cunosc slăbiciunile*? Pe de altă parte, dacă Sechel făcea doar o glumă bazată pe ceea ce se întâmplase în ultima lor misiune, atunci analiza paranoică şi exagerată a lui Scourge însemna că micul lingău slugarnic izbutise să îl influenţeze.

Niciuna dintre cele două opţiuni nu-i convenea Lordului Sith, mai ales că încă nu era sigur dacă Sechel încercase sau nu să îl ucidă.

— Amintiţi-vă planul, izbucni Scourge. Voi doi staţi în spate până la semnalul meu. Nu putem risca ca vreun proiectil rătăcit de blaster să-l omoare pe consilierul favorit al nobilei noastre stăpâne; lasă munca murdară în seama mea şi a echipei tale.

— Am înţeles, aprobă Murtog.

Menţinerea lui Murtog în afara bătăliei nu era cea mai bună alegere tactică, dar merita să îl ţină pe Sechel departe de acţiune. Scourge nu avea nevoie să se uite peste umăr în timp ce lupta cu separatiştii. În plus, Murtog ar fi fost la o distanţă sigură, de asemenea – doar în cazul în care s-ar fi dovedit a fi un co-conspirator.

— Voi trimite semnalul după ce dezactivez camerele de supraveghere, spuse Scourge, ridicându-se în picioare.

Având grijă să rămână în umbră, Scourge traversă strada până la clădirea adiacentă clădirii bazei şi se strecură prin spate. Acolo, reperă scara de serviciu care urca pe o parte a clădirii şi ajunse pe acoperiş, de unde putu privi pe acoperişul bazei separatiste. Distanţa dintre clădiri era considerabilă: aproape zece metri. Scourge măsură distanţa, făcu vreo zece paşi înapoi, apoi alergă până la margine şi sări peste gol. Îşi trase genunchii în sus şi se rostogoli înainte când ateriză, apoi sări în picioare, cu sabia scoasă şi pregătită. Pe acoperiş, la fiecare colţ, erau montate pe stâlpi patru camere de luat vederi. În succesiune rapidă, se întinse cu Forţa şi le smulse una câte una, lăsându-le să cadă şi să se spargă pe strada de jos.

— Ţinta nu mai poate vedea nimic. Intraţi, spuse el în comunicator.

Pe strada de dedesubt, mici escadroane de soldaţi de-ai lui Murtog se apropiară de clădire. Scourge aşteptă în timp ce aceştia lansau prima salvă de grenade luminoase şi paralizante, urmată de o salvă de focuri de acoperire, în timp ce soldaţii luau poziţii lângă uşă. Din interior se auzea sunetul de carabine blaster în timp ce separatiştii ripostau. Mişcându-se rapid, dar calm, Scourge traversă acoperişul până la trapa construită în centru. Câteva secunde mai târziu, aceasta se deschise şi doi separatişti ieşiră – lunetiştii veniseră pe acoperiş pentru a lua

poziţie deasupra atacatorilor de jos.

Scourge îl doborî pe primul cu sabia, apoi îl apucă pe al doilea de guler şi îl smulse de pe picioare. Tânărul om se uita la el cu o groază cumplită, panica fiindu-i atât de mare încât nici măcar nu se gândi să-şi ridice arma. Lordul Sith se hrăni cu frica bărbatului, savurând-o în timp ce îl pătrundea fierbinţeala părţii întunecate. Trăgându-l fără efort, făcu trei paşi rapizi spre marginea acoperişului, apoi îl aruncă jos. Ţipătul îngrozit al lunetistului fu întrerupt o secundă mai târziu de impactul fatal cu pământul de dedesubt. Scourge se întoarse şi alergă înapoi spre trapa deschisă. Auzea strigătele frenetice şi focurile de armă. O clipă mai târziu, o explozie zgudui întreaga clădire, urmată de câteva secunde de linişte. Urmă o altă rundă de focuri de armă şi de strigăte care confirmau faptul că echipa lui Murtog pătrunsese prin poartă.

Scourge se strecură prin trapa care ducea la etajul superior al depozitului. Nu existau pereţi interiori; acesta era format dintr-o singură încăpere masivă. În colţul îndepărtat, o scară ducea la nivelul inferior. Un rând de paturi se înşira de-a lungul unui perete, dar scopul principal al spaţiului părea să fie cel de depozitare. Lăzile şi cuferele erau împrăştiate peste tot, împreună cu o colecţie diversă de armuri, arme şi alte echipamente militare. Un terminal de calculator fusese instalat lângă saltele, precum şi patru monitoare nefuncţionale, care ar fi trebuit să afişeze cândva imagini de la camerele de supraveghere de pe acoperiş.

Scourge consemnă toate astea fără să le gândească în mod conştient; concentrarea sa principală era asupra celor douăzeci şi ceva de oameni care se străduiau să îşi pună echipamentul de luptă pentru a se alătura bătăliei de la parter. Din nefericire pentru ei, asta nu avea să se întâmple niciodată. Ca un vânt roşu, Scourge pătrunse printre ei, lovind în stânga şi în dreapta, tăind membrele şi decapitând corpurile. Exploziile violente ale Forţei ridicau victimele şi le aruncau ca pe nişte păpuşi de cârpe, rupând oase şi spărgând cranii.

Separatiştii nu opuseră practic nicio rezistenţă. Fuseseră prinşi cu garda jos; nu se aşteptaseră la o ambuscadă de pe acoperiş. Aceştia nu erau soldaţi. Erau doar bărbaţi şi femei obişnuiţi care primiseră doar cea mai elementară pregătire atunci când se alăturaseră cauzei. Asaltul sălbatic şi brusc al lui

Scourge şi măcelul sângeros pe care îl lăsă în urma lui îi făcuse să intre în panică. Se hrănea cu spaimele lor primitive. Pe unii îi ucise, pe alţii îi lăsă răniţi de moarte şi zvârcolindu-se pe podea, vieţile lor rezistând timp de treizeci sau patruzeci de secunde agonizante, în timp ce strigătele lor ascuţite de durere îi alimentau pofta de sânge. Dacă separatiştii şi-ar fi coordonat eforturile într-un contraatac concentrat şi organizat, ar fi putut să îl contracareze. Dar s-au împrăştiat pur şi simplu, fugind pentru a-şi salva vieţile. Scourge se îmbăta cu teroarea şi confuzia lor şi simţea puterea crescândă a părţii întunecate. Canaliză acea putere şi o refocaliză, trimiţând-o în valuri care se răspândiră în toată camera, stârnind şi mai mult retragerea panicată a duşmanilor săi.

Când două femei reuşiseră să reziste atacului de panică şi să se împotrivească, le atacă într-o clipă, secţionându-le cu câteva lovituri rapide ale sabiei. Toţi ceilalţi fugeau. Unii coborâseră la parter. Scourge îi lăsă să plece; nu aveau să treacă de echipa lui Murtog. Alţii încercau să se ascundă, adăpostindu-se în spatele lăzilor şi a dulapurilor. Dar Scourge nu avea nevoie să-i vadă ca să-i vâneze. Îi putea simţi prin Forţă, tremurând şi suspinând în tăcere, cu minţile năucite de pe urma şocului. Şi îi urmări unul câte unul, respirând din greu, nu de efort, ci de emoţie.

Totul se termină în câteva minute. Abia atunci, stând singur în mijlocul cadavrelor, Scourge remarcă faptul că sunetele bătăliei de jos se terminaseră.

Mişcându-se repede, traversă încăperea şi coborî scara. Etajul de dedesubt era asemănător cu cel de deasupra: cu excepţia unui rând de birouri construite de-a lungul laturii de est a clădirii, nu existau pereţi interiori; podeaua era presărată cu lăzi şi aglomerată cu provizii. Cadavrele erau împrăştiate peste tot. Majoritatea erau separatişti, dar Scourge remarcă şi trei sau patru bărbaţi care purtau culorile lui Nyriss. Restul echipei lui Murtog cerceta metodic morţii, căutând supravieţuitori pe care să-i interogheze.

Scourge clătină din cap, ştiind că era o pierdere de timp. Cea mai mare teamă a oricărei organizaţii separatiste era trădarea din interior. Doar cei doi sau trei lideri din vârful organizaţiei ar fi ştiut ceva util, iar aceştia nu s-ar fi lăsat niciodată capturaţi de vii.

Încrezător că întreaga clădire era sigură, îşi dezactivă sabia de lumină şi o agăţă la centură. Apoi îşi activă comunicatorul de la încheietura mâinii.

— Totul e în regulă, Murtog. Adu-l pe Sechel aici.

— Suntem deja înăuntru, îi răspunse vocea lui Murtog. Am găsit centrul lor de control în nişte birouri din spate.

Scourge fu nevoit să-şi încleşteze dinţii ca să nu ţipe de furie. Le dăduse ordine precise, iar Murtog şi Sechel le nesocotiseră cu bună ştiinţă. Se îndreptă spre birouri cu paşi lungi şi hotărâţi. Pe măsură ce se apropia, furia sa făcu loc suspiciunilor. Trebuia să existe un motiv pentru care îl sfidaseră. Îi subminau pur şi simplu autoritatea sau era ceva mai sinistru. Pregăteau un fel de capcană?

Când se apropie de birouri, îi văzu atât pe Sechel, cât şi pe Murtog înghesuiţi la un terminal de comunicaţii. În mod surprinzător, în apropiere nu se aflau alţi membri ai echipei lui Murtog. Scourge se apropie cu prudenţă, cercetând cu Forţa ca să vadă dacă poate depista vreo ameninţare imediată.

Niciunul dintre ei nu se întoarse în timp ce el se apropia; atenţia lor era concentrată în întregime asupra terminalului de comunicaţii.

— Mai sunt şi altele? întrebă Murtog.

— Nu din câte am constatat, răspunse Sechel. Dar s-ar putea să pot să...

— V-am dat un ordin! lătră Scourge în timp ce venea din spatele lor.

Se întoarseră amândoi cu faţa la el. Buzele lui Murtog erau strâns lipite şi acesta părea să fi devenit palid. Dar Sechel părea mai mult amuzat decât speriat.

— După ce aţi plecat, mi-am dat seama de o scăpare în planul dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet ingrat. Dacă separatiştii aveau ceva incriminator aici, în bază, probabil că ar fi încercat să distrugă totul înainte să cadă în mâinile noastre. I-am spus lui Murtog că s-ar putea să pot salva ceva dacă mă poate strecura înăuntru. Dar cu cât aşteptam mai mult, cu atât mai puţine şanse am fi avut să recuperăm ceva util.

Scourge nu zise nimic, ochii lui fixându-l pe Sechel cu o privire pătrunzătoare.

— Am fi încercat să vă apelăm, dar începuseţi deja misiunea. Nu am vrut să vă distragem atenţia.

— Mă iei de prost? întrebă încet Scourge, mâna lui căzând cu dezinvoltură pe mânerul sabiei de lumină.

Zâmbetul lui Sechel dispăru, iar Scourge văzu o urmă de teamă în ochii lui.

— În mod normal, mă supun ordinelor, spuse Murtog, sărind în ajutor pentru a încerca să dezamorseze situaţia. Dar, în acest caz, Sechel avea dreptate. Odată ce separatiştii au ştiut că bătălia era pierdută, au lansat un program de curăţare pe computere pentru a-şi şterge toate fişierele de date. Dacă am fi aşteptat semnalul, totul ar fi fost pierdut.

Scourge lăsă mâna să-i cadă de pe armă. Nu era momentul să lămurească această problemă. Dar mai era încă un lucru pentru care Sechel avea să răspundă, odată ce avea să aibă în sfârşit ocazia să vorbească cu el între patru ochi.

— Ce aţi găsit?

— O înregistrare a unei comunicări recente, răspunse Sechel, apăsând un buton de pe terminal.

O imagine tridimensională, de un albastru fantomatic, prinse viaţă, plutind la câţiva centimetri deasupra holocomunicatorului. Imaginea îngheţată avea o înălţime de puţin sub un metru, fiind o miniatură perfectă a vorbitorului.

— Darth Xedrix, oftă Scourge.

— Cea mai mare parte a apelului a fost deja ştearsă de programul de curăţare, explică Sechel. Dar am reuşit să salvez asta.

Mai apăsă un buton şi înregistrarea începu să ruleze. Era în mod evident deteriorată; imaginea pâlpâia şi se defocaliza, iar sunetul era afectat de explozii de paraziţi care acopereau mare parte din ceea ce se spunea.

— ...ultima încercare eşuată..., spunea Xedrix, cu o voce subţire şi crepitantă. Nyriss este periculoasă şi nu trebuie să fie... păstraţi ascunsă apartenenţa... opriţi-l pe Împărat... nebunia trebuie să ia sfârşit...

— Poţi obţine ceva mai mult? întrebă Scourge.

— Nu aici, răspunse Sechel. Daţi-mi suficient timp şi echipamentul adecvat şi ar trebui să pot găsi destule.

— Spune-i echipei tale să descarce fişierele de date de pe toate terminalele pe care le găsesc, îi spuse Scourge lui Murtog. Nyriss nu va fi mulţumită dacă vom lăsa ceva important în urmă.

Sechel nu spuse nimic, dar zâmbetul de pe faţa lui vorbea de la sine.

* * *

Sclava personală al lui Nyriss îi întâmpină la uşa din faţă, când cei trei sosiră înapoi la palat.

— Stăpâna mea a primit mesajul dumneavoastră, îi spuse ea lui Scourge. Doreşte să vă vorbească imediat.

— Începe să te ocupi de acele fişiere de date imediat ce echipa lui Murtog termină de descărcat, îi spuse el lui Sechel.

— Iertaţi-mă, my lord, spuse tânăra Twi'lek, cu vocea tremurându-i uşor. Darth Nyriss vrea să vorbească cu toţi trei.

Scourge se uită de la sclavă la Sechel şi Murtog, întrebându-se dacă ştiau ceva mai mult decât el. Ei ridicară doar din umeri.

— Să mergem, spuse Scourge dând din cap energic.

Femela Twi'lek se întoarse şi îi conduse pe coridoarele de-acum familiare, spre camera personală a lui Darth Nyriss. Aşa cum făcea de fiecare dată, sclava bătu o dată la uşă şi aşteptă să fie chemată înăuntru.

— Intră, strigă Nyriss.

Sclava deschise uşa şi se dădu într-o parte pentru a le permite lui Scourge, Murtog şi Sechel să se înghesuie în mica încăpere în care Nyriss stătea la terminalul ei de calculator, arătând ca şi cum nu s-ar fi mişcat de ultima dată când o văzuse Scourge acolo. Ea închise terminalul, se roti pe scaun şi se ridică în picioare.

— E adevărat? întrebă ea, fără să se obosească să îi salute. Este Darth Xedrix un trădător al Imperiului?

— Am găsit o înregistrare a unei convorbiri de la el către baza separatistă, spuse Sechel. Era evident că lucrau pentru el.

În ciuda dovezilor convingătoare, Scourge nu era pe deplin convins. Xedrix era om, ceea ce nu era pe placul unora dintre familiile Sith pur-sânge din nobilimea Imperiului. Cu toate astea, orice prejudecăţi neînsemnate pe care le îndurase în viaţa lui erau nesemnificative în comparaţie cu tot ce realizase.

Darth Xedrix era cel mai longeviv membru al Consiliului Întunecat, alăturându-se Consiliului cu un deceniu înaintea lui Nyriss. Ajunsese să ocupe cea de-a doua poziţie în Imperiu şi,

deşi Scourge îi putea înţelege dorinţa de a o elimina pe Nyriss sau pe alţi potenţiali rivali, era greu de imaginat că ar fi fost suficient de îndrăzneţ pentru a-l provoca pe Împăratul nemuritor şi atotputernic.

— Trădarea lui Xedrix nu are niciun sens, spuse el, simţindu-se suficient de încrezător în analiza sa asupra situaţiei pentru a-şi exprima opinia.

— Este perfect de înţeles dacă îl cunoşti pe acest om aşa cum îl cunosc eu, îl asigură Nyriss. Xedrix e bătrân şi disperat. Ştie că poziţia lui a devenit vulnerabilă. În curând, Împăratul nu va mai avea nevoie de el. În aroganţa lui, crede că poate uzurpa poziţia Împăratului şi se poate salva. De aceea a complotat cu separatiştii ca să mă asasineze. Ştie că noi, cei care facem parte din Consiliul Întunecat, ne vom opune încercării lui de a obţine puterea. Vrea să ne înlocuiască cu membri noi, slabi şi fără experienţă. Crede că va putea să-i manipuleze şi să preia controlul întregului Consiliu, astfel încât să-l urmeze atunci când va acţiona în cele din urmă împotriva Împăratului.

Explicaţia ei avea sens. Văzuse cu ochii lui cum cei aflaţi la putere deveneau disperaţi atunci când îşi simţeau poziţiile ameninţate.

— Nu va trece mult timp până când Darth Xedrix va afla de atacul de pe Bosthirda, continuă Nyriss. Trebuie să acţionăm rapid.

— Sunt surprins că Împăratul v-a însărcinat să vă ocupaţi de asta, remarcă Scourge. M-aş fi aşteptat să ordone Gărzii Imperiale să-l aresteze pe Xedrix.

— Împăratul nu ştie, răspunse Nyriss.

— Darth Xedrix s-a aliat cu separatiştii, insistă Scourge. Este un trădător al Imperiului! Este de datoria noastră să-l denunţăm.

— Nu cred că acesta este cel mai bun plan, îi avertiză Sechel, ignorându-l pe Scourge şi vorbindu-i direct lui Nyriss. Avem prea puţine dovezi, iar rivalitatea dumneavoastră cu Xedrix este bine cunoscută. Dacă ne prezentăm cu aceste acuzaţii, el le va nega pur şi simplu. Este puţin probabil ca Împăratul să acţioneze fără a strânge mai întâi mai multe dovezi. Acest lucru îi va da lui Xedrix şansa de a-şi acoperi implicarea sau de a se ascunde.

— Sechel are dreptate, spuse Nyriss. Elementul surpriză

este cel mai mare atu al nostru. Xedrix nu ştie că i-am demascat trădarea. Dacă lovim acum, îl putem prinde nepregătit.

Era evident că era hotărâtă, iar Scourge putea înţelege logica argumentelor ei. Cu toate astea, tot se simţea stânjenit de faptul că nu-l denunţa pe Xedrix Împăratului.

— Un asalt asupra fortăreţei sale va fi dificil, avertiză Murtog. Nu avem efectivele necesare pentru a-i zdrobi apărarea, iar mie nu-mi place să angajez mercenari pentru o astfel de misiune. Sunt prea multe şanse ca unul dintre ei să ne vândă lui Xedrix.

— Poate că asasinatul este calea de urmat, sugeră Sechel. Să-i facem ceea ce a încercat să vă facă el dumneavoastră.

— Am avea nevoie de un asasin deosebit de priceput şi iscusit, spuse Nyriss. Se uită la Scourge. Crezi că te poţi apropia suficient de mult de Xedrix?

Scourge analiză cu atenţie toate variabilele înainte să răspundă. Primul său instinct era să propună o operaţiune sub acoperire, cu el încercând să obţină o poziţie în echipa personală a lui Xedrix. Timp de câteva săptămâni ar putea studia rutinele viitoarei sale victime şi ale tuturor servitorilor săi, aşteptând cu răbdare o şansă de a-l prinde singur, neînarmat şi nepregătit. Dar nu existau Sith printre adepţii lui Xedrix. Mulţi Sith aveau prejudecăţi împotriva oamenilor. Fără îndoială, Consilierul Întunecat nu i-ar fi permis niciodată unui Sith să se apropie prea mult de el, temându-se că într-o zi s-ar fi putut întoarce împotriva lui.

Scourge ar fi putut găsi o altă cale de a se infiltra în cercul intim al lui Xedrix, dar, aşa cum subliniase Nyriss, trebuiau să acţioneze rapid. Nu era timp pentru o misiune sub acoperire de lungă durată.

— În interiorul fortăreţei sale este de neatins, declară el în cele din urmă.

— S-ar putea să existe un mod de a-l atrage afară, spuse Sechel. Separatiştii par să folosească mijloace de comunicare codificate ori de câte ori îl contactează pe Xedrix. Dacă reuşesc să reproduc codul, pot trimite un mesaj prin care să solicit o întâlnire urgentă într-o locaţie îndepărtată.

— O ambuscadă ar putea funcţiona, aprobă Murtog. Xedrix nu va dori să atragă atenţia asupra trădării sale. Cel mult, va avea cu el doi sau trei dintre cei mai de încredere

adepţi ai săi. Cu destule trupe ar trebui să-l putem doborî.

— Nu, spuse Nyriss, scuturând din capul ei îmbătrânit. Xedrix le va simţi prezenţa. Pe oricine am trimite acolo, va trebui să îşi ascundă prezenţa prin Forţă până când Xedrix va cădea în capcană.

Era evident la cine se referea, dar Scourge încă era reticent.

— Să-mi cereţi să ucid un membru al Consiliului Întunecat nu este atât de simplu pe cât credeţi că este.

— Nu mă aşteptam să te eschivezi în faţa acestei sarcini, spuse Nyriss. A comis un act de trădare. Şi-a cauzat singur această situaţie.

— Aţi înţeles greşit, spuse Scourge, alegându-şi cu grijă cuvintele. Trădătorul merită să moară. Dar este un Lord Întunecat Sith. Singur, ce şanse voi avea împotriva lui?

— Ar fi trebuit să ştiu, spuse Sechel, rânjind. Îi este frică.

— Să lupţi într-o bătălie pe care nu o poţi câştiga nu este ceva curajos, ripostă Scourge. Este o prostie.

— Cel puţin ai curajul să spui ce gândeşti, spuse Nyriss.

— Aveţi deja destui linguşitori, replică Scourge, aruncând o privire la Sechel.

Nyriss afişă unul dintre rânjetele ei îngrozitoare, trimiţând un fior pe spinarea lui Scourge. Cumva, se abţinu să nu tremure.

— Cred că noi doi ar trebui să continuăm această conversaţie în particular, spuse ea.

Sechel şi Murtog se închinară şi plecară fără vreun cuvânt. Scourge se bucură să vadă că erau pedepsiţi prin excluderea lor bruscă. Nyriss nu vorbi până când servitoarea Twi'lek nu închise uşa în urma lor.

— Ai dreptate să fii precaut, spuse ea. Dar îţi subestimezi propriile abilităţi.

Gândurile lui Scourge săriră înapoi la măcelul din depozitul separatist; îşi aminti de energia şi entuziasmul pe care le simţise. Simţise cum îi creştea puterea. Legătura lui cu partea întunecată nu fusese niciodată mai puternică decât atunci. Dar măcelărirea unor soldaţi slab pregătiţi nu era acelaşi lucru cu confruntarea cu un Lord Sith foarte bine antrenat.

— Xedrix nu va veni singur. Mă va depăşi numeric.

— Xedrix se înconjoară de acoliţi ai părţii întunecate. Talentul tău îţi va permite să te hrăneşti din puterea lor şi să le-

o întorci împotrivă. Cu cât este mai mare legătura adversarului tău cu Forţa, cu atât mai puternic vei deveni.

— Suficient de puternic pentru a ucide un membru al Consiliului Întunecat?

— Împotriva mea, nu ai avea nicio şansă, răspunse Nyriss. Dar Xedrix este bătrân şi infirm. Şi este om – ei sunt o specie inferioară. De-a lungul deceniilor, partea întunecată i-a afectat prea mult corpul. Este doar o coajă goală a ceea ce a fost cândva. Îşi păstrează poziţia actuală doar datorită vicleniei sale. Adepţii lui îl ascultă fără să pună întrebări, prea speriaţi de reputaţia lui pentru a vedea cum vârsta i-a devastat trupul şi l-a lăsat slăbit.

Nyriss făcu o pauză, aşteptând răspunsul lui Scourge. El nu fu nerăbdător să îi ofere vreunul fără să se gândească cu atenţie la tot ce aflase. Credea în ceea ce îi spusese Nyriss despre propriile sale abilităţi... Simţise adevărul în cele mai recente bătălii ale sale. Dar nu era pregătit să aibă încredere în ea. Dacă Xedrix era într-adevăr atât de slab pe cât pretindea, nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui Scourge pentru a-l elimina. Adevărul era că Scourge voia să-l ucidă pe Xedrix. Nu era vorba doar de loialitatea sa faţă de Împărat, deşi credea cu tărie că singura pedeapsă potrivită pentru trădare era moartea. Voia să se testeze pe sine împotriva unui membru al Consiliului Întunecat; voia să-şi dovedească lui însuşi şi lui Nyriss că era demn de această sarcină.

Dacă Darth Xedrix ar fi căzut de mâna lui, numele său ar fi fost aclamat şi temut în tot Imperiul. Nyriss i-ar fi fost îndatorată pentru că îi eliminase rivalul, iar Împăratul îl va răsplăti pentru că executase un trădător.

Era puţin probabil ca el să fie cel ales pentru a-l înlocui pe Xedrix în Consiliul Întunecat. Scourge era încă prea tânăr, prea necunoscut. Nu făcuse alianţele politice necesare şi nici nu-şi construise un efectiv de servitori şi de adepţi. Totuşi, acesta ar fi fost un prim pas îndrăzneţ; i-ar fi putut face numele cunoscut în încăperile puterii. Iar când se va deschide un alt post vacant în Consiliu, mai târziu – peste cinci ani, sau poate zece – el va fi candidatul principal.

— Spuneţi-i lui Sechel să organizeze întâlnirea, spuse el.

Nyriss zâmbi din nou, dar de data asta Scourge nu mai găsi zâmbetul ei atât de neliniştitor. În schimb, se trezi că se

întreba dacă o va înlocui pe ea atunci când va urca în sfârşit în poziţia care i se cuvenea.

Capitolul 9

Revan se uită la harta topografică intermitentă a Rekkiadului de pe ecranele de navigaţie ale lui *Ebon Hawk*. Lumea acoperită de gheţari nu fusese niciodată colonizată; niciun oraş sau sat nu puncta ecranul. Scanările nu dezvăluiau nimic altceva decât un pustiu neclintit de gheaţă şi zăpadă, care se întindea pe sute de kilometri în toate direcţiile.

Potrivit lui Canderous, Mandalorienii îşi instalaseră un teren de aterizare temporară undeva pe suprafaţa planetei. Clanurile care se adunaseră pe Rekkiad lucrau împreună pentru a întreţine şi proteja navele aflate acolo; era efectiv un teren neutru. Totuşi, în afara câmpului de aterizare, fiecare clan îşi revendica propriul teritoriu – o revendicare pe care erau dispuşi să o apere prin luptă.

Nici Revan, nici Canderous nu considerau că era înţelept să ducă *Ebon Hawk* pe pista de aterizare comună. Străinii nu erau bineveniţi printre Mandalorieni. Canderous se gândea că vor avea mai mult noroc dacă vor trata direct cu Clanul Ordo, proprii săi semeni. Planul iniţial era să aterizeze la mică distanţă de tabăra de bază a Clanului Ordo şi să se apropie pe jos. Folosirea porturilor spaţiale era rareori o opţiune preferată pentru genul de contrabandişti şi infractori care deţinuseră *Ebon Hawk* de-a lungul istoriei sale, iar mulţi dintre ei montaseră îmbunătăţiri personalizate pentru a permite navei să aterizeze în condiţii nu tocmai ideale. Dar Revan se îndoia că intenţionaseră vreodată să viziteze o lume atât de inospitalieră precum Rekkiad, şi începea să aibă alte gânduri. Rafalele de vânt de o forţă gigantică loveau coca navei, făcând-o să se zdruncine şi să se clatine, iar viscolul de zăpadă şi gheaţă învolburată limitau raza de acţiune a senzorilor navei. Pentru a se apropia suficient de mult ca să efectueze o scanare topografică, Revan trebuia să coboare la doar câteva sute de metri de suprafaţa planetei – suficient de aproape pentru ca orice mişcare greşită să îi facă să se prăbuşească pe suprafaţa planetei.

T3 bipăia neliniştit lângă Revan, înghesuindu-se în scaunul

pilotului în timp ce acesta se lupta să menţină nava la acelaşi nivel de zbor.

— Adu-l pe Canderous aici sus, strigă Revan. Spune-i să verifice din nou acele coordonate.

Micul droid astromec se roti şi porni în viteză în căutarea celui de-al treilea membru al echipajului lor.

O rafală de vânt făcu nava să vireze în jos şi la stânga. Centurile de siguranţă muşcară din carnea lui Revan în timp ce acesta se apăsa pe acceleraţie înainte şi trăgea de manşă, scoţând nava dintr-un picaj abrupt cu câteva clipe înainte să atingă solul. Nava deviase de la curs şi, dintr-o dată, un gheţar masiv care răsărea de pe suprafaţa planetei se materializă pe ecranul de navigaţie. Revan înclină puternic nava pentru a evita să se izbească de peretele de gheaţă, dar nici măcar reacţiile rapide ca fulgerul ale unui Jedi nu puteau învinge în totalitate elanul navei. *Ebon Hawk* evită să fie izbită direct, dar partea inferioară atinse un fragment ascuţit de gheaţă. Impactul făcu nava să se rostogolească în spirală şi să se răsucească. Revan răsuci maneta dintr-o parte în alta, luptându-se să recâştige controlul. Folosind Forţa, reuşi să anticipeze şi să reacţioneze la zborul neregulat cu ajustări instantanee de precizie, menţinând nava la înălţime până când recăpătă controlul.

Criza iminentă fiind îndepărtată, Revan ridică nava la o altitudine mai sigură şi setă pilotul automat. Apoi se prăbuşi pe scaun şi scoase un oftat lung şi profund. După câteva secunde, se îndreptă, îşi reajustă centurile de siguranţă şi verifică bordul de comandă. O lumină de avertizare roşie care clipea încontinuu îi confirmă temerile: impactul cu gheţarul deteriorase trenul de aterizare. Revan mormăi o înjurătură în barbă, exact când un şir mult mai puternic de înjurături veni de la Canderous, care intră clătinându-se în cabină. T3 intră după el, bipăind indignat.

— Încercai să ne faci praf acolo în spate? bombăni Canderous, aşezându-se pe scaunul copilotului. Credeam că ştii cum să pilotezi grămada asta de fier vechi ruginit.

— Credeam că ai spus că cei din Clanul Ordo şi-au ridicat o tabără undeva pe această stâncă îngheţată, ripostă Revan. Nu am putut vedea nimic la coordonatele pe care mi le-ai dat.

— Poate că s-au mutat în altă locaţie, răspunse Canderous cu o ridicare din umeri. Nu se poate să se fi dus prea departe, totuşi. Nu în aceste condiţii. Fă o scanare la sol a zonei şi

probabil că vor apărea.

— Asta făceam şi eu, răspunse Revan printre dinţii strânşi. Se pare că este o modalitate bună de a te apropia de un gheţar.

Canderous aruncă o privire spre lumina de avertizare.

— De aceea clipeşte lumina roşie?

— Trenul de aterizare a fost distrus când am atins gheţarul.

— Nu puteai să zbori pe lângă el?

Revan îşi dădu ochii peste cap.

— Coboară să mai arunci o privire, îl sfătui Canderous după câteva momente de tăcere încordată. Clanul Ordo trebuie să fie în apropiere.

— Chiar dacă îi găsim, ce se va întâmpla apoi? Chiar te aştepţi ca eu să pun nava jos cu un tren de aterizare deteriorat?

— Eşti un tip deştept, răspunse Canderous, foindu-se pentru a se aşeza mai confortabil în scaunul său. Te vei gândi tu la ceva.

Nu prea avea rost să continue discuţia, aşa că Revan o lăsă baltă. Totuşi, nu se putu abţine să nu se întrebe de recenta schimbare pe care o observase la Canderous. De când îl cunoştea pe Mandalorian, simţise o tensiune latentă în el. Ca un soldat aflat pe un teritoriu inamic, era mereu gata de luptă. Ca Mandalorian, nu fusese niciodată acceptat pe deplin de cei din Republică, şi el ştia asta. Acum, totuşi, părea diferit. Încă mai era morocănos şi taciturn. Dar de când părăsiseră Coruscantul, era mai puţin sumbru, era mai destins. Era nerăbdător să se întoarcă printre ai lui şi nu avea de gând să lase câteva incidente minore, cum ar fi o tabără dispărută sau un tren de aterizare deteriorat, să-l oprească.

Ca să fim sinceri, nici Revan nu avea intenţia de a abandona misiunea. Erau prea multe în joc ca să se întoarcă. Ceea ce însemna că Mandalorianul avea dreptate: singura opţiune reală era să continue să caute tabăra Clanului Ordo şi să spere că vor avea noroc. Revan aduse din nou nava la joasă înălţime, dar de data asta reduse la jumătate viteza. Vânturile învolburate încă făceau călătoria dificilă, dar cel puţin avea mai mult timp să reacţioneze dacă ceva nu mergea bine.

— Vezi dacă poţi face ceva pentru a mări puterea senzorilor, îi spuse el lui T3.

Micul astromec ciripi de plăcere şi extinse o mică sondă de

la un panou din partea sa laterală pentru a se putea conecta direct la sistemele navei.

În timp ce T3 lucra, Revan începu căutările după un tipar standard, având în centru coordonatele originale ale taberei. Ducând nava în spirale din ce în ce mai largi, se îndrepta în continuare spre exterior, lăsând senzorii să scaneze solul în căutarea unor semne de viaţă. Dintr-o dată, T3 începu să emită un semnal sonor entuziasmant.

Canderous se înclină să privească ecranul scanerului.

— Cred că droidul tău are ceva rugină pe creier, spuse el. Eu nu văd nimic.

Revan ştia că nu trebuia să se îndoiască de micul astromec.

— Poţi să măreşti imaginea? îl întrebă el pe T3.

T3 răspunse cu un fluierat scăzut şi, o secundă mai târziu, o imagine termică încărcată de paraziţi apăru pe ecran. Detaliile erau greu de desluşit, dar părea să fie o mică grupare de corturi şi adăposturi temporare, construite pe versantul situat în partea de miazăzi a unui mic munte de gheaţă şi zăpadă.

— Ar putea fi ei, recunoscu Canderous, întinzând una dintre mâinile sale masive pentru a-i da lui T3 o bătaie prietenoasă pe cap.

Droidul ţipă un protest indignat, iar el îşi retrase rapid mâna.

— Nu pare să existe o pistă de aterizare în tabără, remarcă Revan. Vezi vreun loc unde să aterizăm?

Imaginea de pe ecran se extinse în timp ce T3 ajusta scanerele pentru a mătura rapid în faţă şi în spate pe zăpadă. Câteva secunde mai târziu, efectuă din nou o mărire a imaginii.

— Perfect, spuse Revan cu un zâmbet. Bună treabă, T3.

— Uh... asta nu este o pistă de aterizare, îl avertiză Canderous. Este doar o grămadă uriaşă de zăpadă.

— Cu trenul de aterizare avariat, vom avea nevoie de ceva care să amortizeze lovitura atunci când vom atinge solul.

— Chiar crezi că va funcţiona?

— Sigur, răspunse Revan. Dar ar fi bine să te legi cu centura, pentru orice eventualitate.

Canderous se grăbi să îşi fixeze centura de siguranţă în timp ce Revan îndreptă nava spre zona de aterizare. T3 se deplasă prin cabina de pilotaj până la suporturile metalice

ancorate în podea şi îşi blocă roţile cu un zgomot metalic.

Luptându-se cu vântul şi gravitaţia, Revan se strădui să menţină nava avariată pe orizontală în timp ce o cobora. Cu câteva secunde înainte să atingă solul, o rafală de vânt prinse *Ebon Hawk* şi o azvârli cu putere spre dreapta. Revan împinse maneta la stânga, încercând cu disperare să împiedice nava să se răstoarne. Aceasta se izbi de malul de zăpadă la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, săpând prin pulbere un şanţ de cincizeci de metri lungime, înainte să se oprească, în cele din urmă.

Privind prin fereastra mică a cabinei de pilotaj, Revan nu văzu decât fulgi alb-albaştri; întreaga jumătate din faţă a navei era îngropată în nămeţi. Dar senzorii indicau că, în afară de trenul de aterizare deja avariat, nava supravieţuise relativ nevătămată. Ce era mai important, acelaşi lucru se putea spune şi pentru pasagerii săi. Revan îşi desfăcu cu grijă centura de siguranţă, ştiind că avea să aibă vânătăi acolo unde curelele se înfipseră în el în timpul coliziunii. Lângă el, Canderous făcu acelaşi lucru. T3 îşi deblocă pur şi simplu roţile pentru a se desprinde din suportul unde fusese ancorat şi se rostogoli liber.

— Cred că uneori nu e chiar atât de rău să fii un droid, mârâi Canderous în timp ce se ridica în picioare, frecându-şi umărul drept cu mâna stângă.

— Ca de exemplu atunci când mărşăluieşti printr-un viscol? întrebă Revan. Acest morman de zăpadă este la cel puţin cinci kilometri de tabără.

Canderous nu făcu decât să mârâie în replică.

În timp ce uriaşul Mandalorian strângea din cală echipamentul şi proviziile pentru călătorie, Revan şi T3 verificară diagnosticele navei pentru a determina gradul complet al stricăciunilor.

— Nu arată prea rău, comentă Revan când terminară. Crezi că poţi să o repari în timp ce noi ne îndreptăm spre tabără?

T3 emise un bip de două ori.

— Îţi va fi greu să ţii pasul acolo, în zăpadă, îi reaminti Revan. În plus, cineva trebuie să rămână să păzească nava.

Astromecul îşi fluieră cu reticenţă consimţământul.

— Tu începe reparaţiile; eu mă duc să-i dau o mână de ajutor lui Canderous.

Le luă aproape o oră până să fie gata să se aventureze prin pustiul îngheţat. Erau înfofoliţi din cap până în picioare în haine groase de iarnă: pantaloni de zăpadă, jachete cu glugă, fulare, ochelari de protecţie, cizme grele şi mănuşi căptuşite cu blană – toate albe, pentru a le asigura camuflajul în cazul în care ar fi dat de necazuri. Canderous se înarmase cu o carabină blaster grea cu repetiţie. Îi oferi o armă asemănătoare lui Revan, dar Jediul clătină din cap.

— Doar nu vrei să învârţi sabia primprejur atunci când o să ajungem în tabără, spuse Canderous. Cavalerii Jedi nu sunt prea populari pe aici.

Revan se încruntă, apoi aprobă din cap. Ştia că Canderous avea dreptate, dar nu-i plăcea ideea de a purta cu el arma masivă. Luă o pereche de pistoale blaster.

— O să mă descurc cu astea, zise el, strecurându-le în tocurile de pe fiecare şold.

— Cum doreşti, spuse Canderous cu o ridicare din umeri. Apoi adăugă: Când ajungem la tabără, lasă-mă pe mine să vorbesc. Nu uita: aceştia sunt oamenii mei.

— Pot trăi cu asta, spuse Revan, apăsând comutatorul pentru a coborî rampa de încărcare a calei de marfă. Dar dacă vrem să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului, ar fi bine să ne mişcăm.

Manevrară pe rampa de coborâre aeroglisorul pe care îl încărcaseră cu provizii şi ieşiră în viscolul năprasnic. Vântul urlător ameninţa să-i doboare din picioare şi făcea orice conversaţie aproape imposibilă. Zăpada învolburată aproape că îi orbise, dar Revan introdusese coordonatele taberei pe un dispozitiv de localizare portabil pentru a putea rămâne pe traseu şi folosi gesturile pentru a-i comunica lui Canderous traseul. Straturile grele de haine făceau suportabile condiţiile sub zero grade; efortul de a înainta prin zăpadă pe teren accidentat îi ajută, de asemenea, să se încălzească.

După aproape două ore de progres lent, Revan observă în faţa lor conturul slab al unui mic munte. Îi făcu semn lui Canderous, indicându-i că tabăra se afla de cealaltă parte. Mandalorianul aprobă din cap şi îi făcu semn înapoi că trebuiau să accelereze ritmul. Revan aprobă din cap. Lumina din jurul se stingea pe măsură ce soarele Rekkiadului – invizibil prin furtună – apunea încet. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să fie

nevoiţi să înainteze printr-un întuneric total.

Pe măsură ce ocoleau baza muntelui şi ajungeau pe versantul acoperit de zăpadă, vântul se domolise până când aproape se opri. Nu trecu mult timp până când putură vedea strălucirea blândă a luminilor taberei. Treptat, începură să fie vizibile tot mai multe detalii. Erau aproximativ o duzină de corturi mici instalate la doar câţiva metri de un perete abrupt de gheaţă, la baza muntelui. La o oarecare distanţă de corturi se afla o baracă construită rudimentar; Revan observă o pereche de generatoare conectate la ea, fără îndoială pentru a furniza energie electrică şi căldură, şi presupuse că servea şi ca sală de şedinţe şi centru de depozitare pentru proviziile care ar fi avut de suferit dacă ar fi fost lăsate afară în frig.

Mai multe sănii erau împrăştiate printre corturi, unele încărcate cu provizii, altele goale. În partea cealaltă a taberei se aflau patru movile mari, acoperite cu prelate. Inima lui Revan se strânse. Ca parte a condiţiilor de predare, Mandalorienilor li se ordonase să dezasambleze infamii lor droizi de război Basilisk – bestii mari de metal pe care Mandalorienii le călăreau adesea în luptă. Judecând după mărimea acestor obiecte acoperite şi după indiciile care nu fuseseră mascate de prelate, unii dintre cei pe care îi învinsese, aleseseră să-i ignore ordinul.

— Încă un pas şi vopsim zăpada cu creierii voştri! strigă o voce.

Patru santinele se ridicară la vedere din spatele movilelor, două de fiecare parte a lui Revan şi Canderous. Îmbrăcaţi în haine groase pentru temperaturi scăzute, în mare parte albastre, aurii şi maro, erau înarmaţi cu puşti blaster, pe care le îndreptaseră cu grijă spre intruşi.

— Lăsaţi armele jos şi identificaţi-vă!

Cel care vorbea – un bărbat – era santinela cea mai apropiată de Revan, în stânga sa. Cu coada ochiului, Jediul putu să constate cum se stăpânea Canderous, fiind atent să evite orice mişcare bruscă, dar fără să facă vreun efort pentru a se supune ordinului. Revan hotărî că cel mai înţelept lucru pe care trebuia să-l facă era să-i urmeze exemplul.

— Numele meu este Canderous din Clanul Ordo, strigă uriaşul. Şi nu-mi las armele jos pentru nimeni!

După tăcerea uluită era clar că numele lui le atrăsese atenţia.

— De unde ştim că eşti cu adevărat Canderous? întrebă una dintre cele două santinele.

Şi aceasta era tot o voce de bărbat, mai gravă decât a primului.

— Ei bine, Edric, răspunse Canderous, aş putea să te pocnesc în faţă până îţi îndrept bărbia aia strâmbă a ta, dar probabil că am muri cu toţii de frig înainte să termin.

Santinela lătră un râset, îşi aruncă arma pe umăr, îşi deschise larg braţele şi alergă să-l cuprindă pe Canderous într-o îmbrăţişare feroce.

— Mă bucur să te revăd, frate! strigă el.

Revan se simţi uşurat să vadă că şi celelalte santinele îşi coborâseră armele. Se apropiară pentru a forma un cerc strâns în jurul lui Canderous, în timp ce îi strângeau mâinile, îl loveau pe spate şi îi adresau saluturi tradiţionale zgomotoase în Mando'a. După câteva minute, cel pe care Canderous îl numise Edric vorbi din nou.

— Hai să vă luăm pe tine şi pe prietenul tău din frig, spuse el în Bazică. Lasă-ţi sania aici; vom pune pe altcineva să vină să o ia.

Celelalte trei santinele rămaseră la postul lor în timp ce Edric îi conducea pe Revan şi Canderous prin tabără spre baraca de aprovizionare din centru. Pe măsură ce treceau pe lângă corturi, capetele ieşeau să vadă ce se întâmplase; în scurt timp, o mică mulţime se formase în urma noilor veniţi. Revan auzea un murmur de entuziasm, dar cunoştinţele sale în limba Mando'a erau prea puţin avansate şi nu distingea ce se discuta.

La intrarea în baracă, Edric îşi scutură cizmele de zăpadă înainte să intre înăuntru; oaspeţii săi făcură acelaşi lucru.

Primul lucru pe care îl remarcă Revan fu căldura. Ochelarii de protecţie i se aburiră şi fu foarte fericit să şi-i scoată pentru a vedea mai bine împrejurimile. Aşa cum bănuise, baraca servea atât ca depozit de provizii, cât şi ca sală de şedinţe. În interior se aflau deja şapte sau opt Mandalorieni, aşezaţi printre lăzi şi pachete, folosindu-le ca mobilier improvizat. Într-un colţ se afla o grămadă masivă de haine, fulare şi mănuşi. Edric se dezbrăca deja de echipamentul pentru vreme rece şi îl arunca pe grămadă. Revan îi urmă exemplul, repede şi plin de recunoştinţă.

Canderous nu apucă să facă acelaşi lucru. În clipa în care

îşi scoase ochelarii de protecţie şi îşi desfăcu gluga pentru a-şi expune faţa, fu asaltat. O altă rundă de saluturi tradiţionale Mando'a se înălţă de la admiratorii săi, iar Revan nu putu să nu remarce bucuria pură de pe faţa prietenului său că se reîntâlnise cu ceilalţi membri ai clanului său. Unul dintre aspectele pe care Revan le admirase întotdeauna la Mandalorieni, chiar şi atunci când luptase cu ei, era loialitatea. Legăturile care uneau un clan mergeau dincolo de prietenie şi chiar de familie; erau o parte esenţială a culturii, înrădăcinată în copii din ziua în care se năşteau sau erau adoptaţi în clan.

Nevrând să le distragă atenţia de la momentul respectiv, rămase la o distanţă respectabilă. Tocmai începea să se întrebe cât va mai continua întâmpinarea festivă, când uşa se deschise şi o siluetă înaltă, cu umeri largi, îşi făcu loc în încăpere.

Uşa se trânti şi întreaga scenă încremeni. Nimeni nu vorbi în timp ce silueta îşi îndepărta rândurile de haine, dezvăluind chipul unei femei atrăgătoare. Avea pielea măslinie, iar părul negru, drept, lung până la umeri, era brăzdat de reflexii purpurii şi roşii. Pometţii ei înalţi şi ascuţiţi erau tatuaţi cu vârtejuri albastre complicate. Ochii ei erau de asemenea albaştri, dar atât de palizi încât păreau cioburi de gheaţă.

Spre deosebire de toţi ceilalţi pe care îi întâlniseră, ea nu se grăbi să-l întâmpine pe Canderous. În schimb, se uită fix la el fără să spună un cuvânt.

— *Su cuy'gar*[7], Canderous, spuse ea în cele din urmă.

Era un salut Mandalorian obişnuit, dar era totuşi ceva în felul în care îl rostise, care îl determină pe Revan să creadă că traducerea literală a cuvintelor *Deci încă mai eşti în viaţă* era mai aproape de adevărata ei intenţie.

— *Su cuy'gar*, Veela, răspunse el cu blândeţe.

Ea mai făcu un pas spre el, apoi îşi răsuci capul într-o parte pentru a se uită la Revan. Era suficient de înaltă pentru a-l putea privi în ochi. Fără să se uite înapoi la Canderous, îl întrebă în Mando'a:

— Vrei să vorbesc Bazică, astfel încât *Străinul* să ne poată înţelege?

— Înţeleg destul de bine, replică Revan în limba ei maternă.

---

[7] Su cuy'gar – *Salut!* Sau în unele cazuri se poate traduce ca: *Deci încă mai eşti în viaţă*.

Veela ridică o sprânceană în semn de uşoară surpriză, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Canderous.

— Ce cauţi aici?

— Aşa se salută un frate de clan? întrebă Canderous.

— Încă eşti fratele meu de clan? Ne-ai părăsit după război. Ai dezertat din Clanul Ordo pentru a deveni mercenar.

— Nu a existat niciun Clan Ordo după război, răspunse Canderous răspicat. Tegris era mort. Nu aveam lider. Am fost împrăştiaţi. Spulberaţi. Înfrânţi. Nu am fost singurul care a plecat.

— Am auzit că lucrezi pentru Jedi, spuse Veela, cu o voce joasă şi plină de ură.

În tăcerea care urmă, santinela pe nume Edric interveni.

— *Cin vhetin*[8], spuse el, iar din partea celorlalţi din încăpere se auzi un murmur general de acord.

Traducerea literală a expresiei era *cărare prin zăpadă*, adecvată având în vedere condiţiile de afară. Dar Revan ştia că adevăratul sens al frazei era mai aproape de *Trecutul e în trecut*. Mandalorienii credeau că, odată ce acceptai armele şi armura clanului, trecutul tău era irelevant. Edric spunea că orice făcuse Canderous în ultimii ani era irelevant, acum că se întorsese. Din expresia Veelei, era greu de spus dacă era de acord cu el. Dar lăsă deoparte subiectul trecutului lui Canderous.

— Eu sunt conducătorul acestui clan acum, insistă ea. Tot am dreptul să ştiu de ce te afli aici.

— Pentru a ajuta Clanul Ordo să găsească Coiful lui Mand'alor.

Veela înclină capul într-o parte, ca şi cum obţinând o altă perspectivă ar fi putut să o ajute să se convingă dacă Canderous era complet sincer cu ea.

— Şi cum rămâne cu acest *Străin*? întrebă ea, arătând spre Revan.

— Este prietenul meu. Fratele meu. Ne va ajuta în căutarea noastră.

— Ai un nume, *Străine*? întrebă Veela.

— Numele lui este Avner, spuse Canderous, întrerupându-l pe Revan. Este un mercenar. Ne-am întâlnit în timp ce lucram

---

[8] Cin vhetin – *un nou început* sau *Trecutul e în trecut*; literal: „cărare prin zăpadă”.

pentru Davik Kang.

— Nu poţi vorbi în numele tău? întrebă ea, concentrându-se în continuare asupra lui Revan. Credeam că înţelegi Mando'a. Cumva sunt prea rapidă pentru tine?

— Am înţeles totul, răspunse Revan. O vorbeşti bine.

Din mulţime răsună un oftat, urmat de sunetul unui râset înăbuşit, nervos. Revan cunoştea foarte bine insulta pe care o aruncase. Mandalorienii erau războinici; nu aveau decât dispreţ pentru diplomaţi şi politicieni. Preţuiau mai mult acţiunile decât cuvintele, iar el tocmai insinuase că Veela nu făcea altceva decât să vorbească.

— Fratele Canderous a garantat pentru tine, aşa că poţi să rămâi, spuse Veela printre dinţii încleştaţi. Dar dacă ne trădezi, te voi ucide. Dacă slăbiciunea ta face ca vreunul dintre oamenii mei să fie rănit, te voi ucide. Dacă ne încetineşti, te voi ucide. E clar?

— Stai... care era a doua? Poate că ar trebui să le notez.

Urmă o altă rundă de râsete înăbuşite. Veela se prefăcu că nu-l aude şi se întoarse spre Canderous.

— Bine ai venit acasă, frate, spuse ea categoric.

Îşi luă echipamentul de iarnă, îl puse repede pe ea şi plecă fără să mai spună un cuvânt. Odată ce ea plecă, ceilalţi din cameră părură să se relaxeze.

Revan îi făcu semn lui Canderous, chemându-l să i se alăture într-un colţ, înainte să fie iar înghiţit de grămada de vechi prieteni.

— Avner? şopti el în Bazică. Ăsta e cel mai bun nume pe care l-ai putut găsi?

— Ce e în neregulă cu Avner?

— Tocmai ai rearanjat literele din Revan.

— Relaxează-te. Nimeni de aici nu o să...

Canderous se opri brusc când îl observă pe Edric venind spre ei.

— Nu o judecaţi prea aspru pe Veela, spuse santinela, interpretând greşit dialogul lor tăcut. Este un lider bun, dar cu un temperament cam irascibil.

Se uită la Revan.

— Ar trebui să-ţi aminteşti asta data viitoare când o provoci.

— Tocmai am fost prins la mijloc, protestă Revan.

Canderous este cel pe care este cu adevărat supărată. Am impresia că voi doi aveţi un trecut.

— Ai putea spune asta, recunoscu bărbatul cel mare. Este soţia mea.

Capitolul 10

Scourge aştepta în peştera de pe Bosthirda de aproape o oră când, în sfârşit, auzi sunetul slab al unui speeder aterizând afară. Câteva minute mai târziu, auzi paşi care coborau prin pasaj. Zâmbi. Spre deosebire de misiunile anterioare pentru Nyriss, de data asta nu era măcinat de îndoieli şi incertitudini. Anticiparea uciderii îl ţinea bine focusat pe sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Aşa cum se aşteptase, Darth Xedrix nu venise singur. Doi acoliţi Sith – oameni, un bărbat şi o femeie – îl precedau, păşind în peşteră, cu săbiile în mână. Purtau armuri uşoare pe sub haine albastre cu auriu, culorile Stăpânului lor.

Caverna circulară avea doar zece metri în diametru şi era întunecată. Singura iluminare provenea de la săbiile lor şi de la ciupercile luminiscente care se vedeau pe pereţii stâncoşi. Scourge se ghemuise în umbră, înfăşurat într-un văl de energie a părţii întunecate care îl făcea invizibil prin intermediul Forţei şi, în acelaşi timp, îl ajuta să se ferească de răceala aerului subteran. Rămase nemişcat în timp ce acoliţii trecură la câţiva metri de ascunzătoarea lui, aşteptând cu răbdare.

Darth Xedrix îşi urma escorta la câţiva paşi. Spre deosebire de acoliţii săi, nu-şi scosese arma şi nu purta nicio armură vizibilă pe sub robă. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Scourge, dar mult mai slab. Avea părul alb, des şi lung până la umeri, dar nu avea barbă. Faţa îi era ridată, deşi nu la fel de mult sau de adânc ca a lui Nyriss, iar umerii îi erau cam aplecaţi şi avea o fragilitate precautã în felul în care se mişca. Înfăţişarea lui amintea de cuvintele lui Nyriss: *Este om – ei sunt o specie inferioară*. *De-a lungul deceniilor, partea întunecată i-a afectat prea mult corpul*. *Este o coajă goală a ceea ce a fost odată.* Cu toate astea, Scourge putea simţi puterea enormă a Consilierului. Darth Xedrix era membru al Consiliului Întunecat, iar subestimarea lui ar fi fost o greşeală fatală.

În momentul în care omul înalt trecu de ascunzătoarea lui Scourge, acesta sări, aprinzându-şi sabia în timp ce zbura prin aer. Pentru o clipă, crezu că prima lui lovitură îşi va găsi ţinta, şi

aproape că fu dezamăgit la gândul că îi va curma viaţa lui Xedrix atât de uşor. Dar în ultima clipă, propria sabie a omului se materializă parcă de nicăieri pentru a intercepta lovitura. Cei doi schimbară o rafală rapidă de lovituri şi parade. Scourge încercă şi nu reuşi să se bazeze pe frica şi furia duşmanului său – Xedrix era prea controlat, şi se simţea mai degrabă ca şi cum s-ar fi luptat cu un droid. Scourge îşi alungă cu forţa propriile temeri şi căută în adâncul lui pentru a descoperi furia de care avea nevoie. Făcuse manevre astfel încât să se poziţioneze în spatele lui Xedrix, blocând pasajul care era singura cale de intrare şi ieşire din peşteră. Cei doi acoliţi se întorseseră deja şi se grăbiseră să se alăture luptei, iar el se pregăti să se ocupe şi de ei.

Dar, deodată, nu mai avu de a face decât cu cei doi, deoarece Xedrix se retrăgea. Părea să fie mai preocupat să-şi păstreze propria viaţă decât să-şi ucidă duşmanul – o slăbiciune care îl făcea să fie împăcat să-i lase pe cei doi subalterni să-l înfrunte pe acest duşman necunoscut, în timp ce el rămânea la o distanţă sigură.

Cei doi ucenici se lansară asupra lui Scourge, dezlănţuindu-şi furia pe măsură ce se hrăneau cu forţa părţii întunecate, fără să ştie că furia lor îl hrăneau de asemenea şi pe adversarul lor. Femeia ataca în partea de sus, sabia ei de lumină lovind spre capul lui Scourge. În acelaşi timp, bărbatul uman ataca în partea de jos, căutând să taie picioarele inamicului său. Scourge se feri de loviturile femeii, răsucindu-se într-o parte în timp ce para sabia din dreptul genunchilor săi. Cei doi atacară din nou, coordonându-şi din nou loviturile, de data aceasta încercând să-l flancheze de o parte şi de alta. Scourge se năpusti în faţă, despărţindu-le atacul prin faptul că plonjase într-o rostogolire înainte care îl duse între cei doi adversari. Pentru o clipă rămăsese vulnerabil; o lovitură rapidă din partea oricăruia dintre inamici i-ar fi putut curma viaţa. Dar erau lipsiţi de experienţă şi nu se aşteptaseră ca el să se îndrepte spre ei. În momentul în care femeia reacţionase cu o lovitură de la spate, oportunitatea fusese deja pierdută. Sabia îi zumzăi pe lângă obraz în timp ce se rostogolea între ei, dar scăpă nevătămat. Bărbatul reacţionase mai greu. Până când Scourge se ridică din nou pe picioare, acolitul abia dacă se întorsese. Lordul Sith îi dădu o lovitură rapidă în partea din spate a genunchiului

bărbatului; omul îşi roti braţele în timp ce se lupta să-şi recapete echilibrul.

Scourge văzu oportunitatea şi trimise ceea ce ar fi trebuit să fie o lovitură letală dacă femeia nu s-ar fi aruncat între ei şi nu ar fi parat lovitura. Mişcarea ei fusese riscantă şi nesăbuită, însă Scourge nu se aşteptase la ea, iar reacţia ei impulsivă îl salvă pe partenerul ei. De asemenea, îi expusese şi slăbiciunea. Femeia era cel mai periculos adversar, dar era evident că ţinea la partenerul ei. Era dispusă să se pună în pericol pentru a-l apăra – un defect pe care Scourge îl putea exploata cu uşurinţă. Schimbă brusc strategia, trecând de la poziţiile defensive convenţionale ale stilului Soresu la succesiunile de atac acrobatic aparţinând stilului Ataru. Făcând doi paşi rapizi pentru a căpăta viteză, Scourge sări spre peretele cavernei din apropiere, îşi propti ambele picioare pe suprafaţa verticală a peretelui, apoi se împinse cu putere pentru a se lansa într-o piruetă peste capul bărbatului. Adversarul său încercă să se întoarcă şi să pivoteze pentru a-l menţine pe Scourge în faţa lui, dar izbucnirea furioasă a mişcării fu prea rapidă pentru ca sabia sa să o urmărească. Îşi ridică cu întârziere sabia pentru a-şi proteja capul, expunându-se încă o dată unei lovituri letale. De data asta, când femeia interveni pentru a-şi proteja partenerul, Scourge fu pregătit. Îşi direcţionase intenţionat saltul astfel încât să vină într-un unghi mai ascuţit decât era necesar, lăsând abia suficient spaţiu pentru ca femeia să se interpună între el şi presupusa sa ţintă. Când Scourge îşi redirecţionă brusc sabia în mijlocul săriturii pentru a o lovi în schimb pe ea, ea făcu instinctiv un pas înapoi pentru a prelua impactul cu propria armă. Dar cu partenerul înghesuit direct în spatele ei, nu mai era loc. Corpurile lor se ciocniră şi picioarele li se împleticiră, trimiţându-i pe amândoi să se prăbuşească cu stângăcie la pământ. Scourge ateriză alături de cele două trupuri întinse. Îşi coborî cizma grea pe obrazul duşmanului său căzut, savurând trosnetul umed al cartilajelor şi oaselor sub călcâiul său. Corpul ei fu cuprins de spasme, cu muşchii încleştaţi în convulsiile agoniei morţii.

Bărbatul reveni în picioare, dar în loc să se arunce asupra lui Scourge, nu făcu decât să se holbeze la cadavrul contorsionat al femeii. Scourge putea să-i simtă gustul groazei şi al fricii; îi dădeau o nouă porţie de energie. Atacă fulgerător cu

Forţa, lovindu-l pe bărbat în piept suficient de tare încât să-l facă să se împleticească înapoi câţiva paşi, până în peretele cavernei. Bărbatul se lovi de stâncă, suficient de tare pentru a-şi scăpa sabia din mână, rămânând neînarmat. Cu o mişcare dezinvoltă a încheieturii mâinii, Scourge îşi trimise propria sabie în spirală spre duşmanul său lipsit de apărare. În ultima secundă, bărbatul îşi ridică mâinile într-un efort zadarnic de a se proteja, însă lama luminoasă îi străpunse cu uşurinţă palmele şi gâtul înainte să se întoarcă în mâna lui Scourge.

În timp ce cadavrul omului se prăbuşea la pământ, Scourge se răsuci imediat pentru a-l înfrunta pe ultimul său duşman rămas. Darth Xedrix stătea nemişcat în centrul cavernei, urmărind toată desfăşurarea evenimentelor cu o detaşare rece. Sabia era încă scoasă, dar o ţinea cu nonşalanţă pe lângă el, cu lama îndreptată spre sol.

— Te cunosc, spuse el, cu vocea răsunând din pereţii de piatră ai camerei. Noul animal de companie al lui Nyriss. Lordul Scourge. Îşi încreţi trăsăturile cu dezgust. De ce vă alegeţi mereu voi, ăştia pur-sânge, nume atât de ridicole? Credeţi că e intimidant?

Scourge nu răspunse. În schimb, ridică sabia şi începu să avanseze încet, cu precauţie. Xedrix râse.

— Eşti chiar atât de prost, Scourge? Chiar te-a convins Nyriss că ai puterea de a te opune unui membru al Consiliului Întunecat? Ţi-a promis bogăţii şi putere dacă mă învingi?

— Nu a fost nevoie să-mi promită nimic, răspunse Scourge. Eşti un trădător al Imperiului. Este onoarea şi datoria mea să te ucid.

— Ah, acum înţeleg, spuse Xedrix cu un zâmbet, învârtindu-şi sabia pe lângă el. A mizat pe loialitatea ta la adresa gloriosului nostru Împărat. Ce bizar!

Scourge se opri, brusc conştient că nu simţea nicio teamă emanând dinspre duşmanul său. Nu era nici furie. Nu simţea nicio emoţie venind din partea lui Darth Xedrix şi realizează că bătrânul se proteja în mod deliberat de simţurile lui Scourge. Îşi concentră toată atenţia, întinzându-se prin Forţă pentru a străpunge vălul pe care Xedrix îl înfăşurase în jurul său, doar pentru a nu găsi nimic altceva decât un vârtej de energie a părţii întunecate.

Scourge ţâşni, atacându-şi inamicul în clipa în care

înţelese natura capcanei. Xedrix îl ţinuse de vorbă în timp ce-şi aduna puterea pentru un singur atac letal.

Xedrix ridică mâna stângă şi îşi dezlănţui puterea într-o furtună de fulgere purpurii. Scourge se folosi instinctiv de Forţă pentru a ridica o barieră invizibilă pentru a se proteja. Fulgerele străbătură aerul, străpungând scutul pentru a-l învălui pe Scourge într-o agonie electrică. Acesta ţipă, vocea lui ridicându-se deasupra şuieratului şi pocniturilor energiei de foc care îi curgea prin vene. Fiecare nerv din corpul său explodase într-o durere atroce, în timp ce fulgerele îi mistuiau carnea şi îl ardeau în propria armură. Căzu pe podea, ghemuit în el însuşi, cu pielea plină de băşici şi arsă. Totul durase doar câteva secunde.

— Nu ţi-ai dat seama că Nyriss te-a trimis aici să mori, nu-i aşa? îl ironiză Xedrix. Nu s-a aşteptat niciodată ca tu să mă ucizi. Nu ai fost decât un mesaj, un avertisment.

Ignorând durerea teribilă, Scourge se forţă cu greu să se ridice în picioare. Xedrix ridică o sprânceană uşor surprins.

— Aşa te referi la tentativele tale de a-i lua viaţa? oftă Scourge. Avertisment?

Xedrix râse din nou.

— Crezi că eu sunt cel care i-a angajat pe acei asasini incapabili? Nyriss te-a învrăjbit. Se foloseşte de tine pentru un joc care depăşeşte cu mult tot ce-ţi poţi imagina.

Scourge scutură din cap, încercând atât să scape de efectele reziduale ale fulgerului, cât şi să nege cuvintele lui Xedrix.

— Simţi că îţi revin puterile, nu-i aşa? observă Xedrix. Gândeşte-te bine înainte să mă provoci din nou. S-ar putea să nu te las în viaţă data viitoare.

— De ce m-ai lăsat în viaţă? vru Scourge să ştie.

— Ai potenţial, spuse Xedrix. Şi datorită ţie, am nevoie de ucenici noi. Aş putea găsi o întrebuinţare pentru cineva cu talentele tale.

— Vrei ca eu s-o trădez pe Nyriss?

— Ce anume îi datorezi? întrebă Xedrix. S-a folosit de tine. Te-a trimis aici să mori doar ca să demonstreze ceva.

Scourge nu răspunse. În schimb, se gândea la tot ceea ce se întâmplase de când intrase în slujba lui Nyriss. Chiar ea recunoscuse că îi angajase pe mercenari pentru a-l testa, dar chiar şi după aceea, el încă îl suspecta pe Sechel că plănuia să-l

ucidă. Oare consilierul viclean nu făcuse decât să urmeze ordinele lui Nyriss de la bun început?

— Nyriss te-a trădat. Jură-mi loialitate şi îţi promit şansa de a te răzbuna.

Tot ceea ce spunea Xedrix era perfect logic, dar la un nivel mai profund, primitiv, Scourge simţea că era influenţat şi manipulat. Cuvintele bătrânului om păreau să se strecoare în hăurile şi crăpăturile minţii lui Scourge, pătrunzând în gândurile lui.

Nu! ţipă mintea lui în semn de protest tăcut. *Este un truc!*

Dar oare era aşa? Nyriss îl convinsese că îl putea ucide pe Darth Xedrix, dar o singură descărcare de fulger al părţii întunecate aproape că îl omorâse. Singurul motiv pentru care era încă în viaţă era pentru că Darth Xedrix se juca cu el.

Şi dacă nu se joacă cu mine? se întrebă deodată Scourge. *Dacă a încercat să mă ucidă, dar nu a reuşit?*

Nyriss spusese că Xedrix era bătrân şi fragil. Pretindea că Forţa îi răvăşise trupul; spunea că îşi păstra puterea doar prin reputaţie şi viclenie. Dacă se baza pe aceleaşi instrumente chiar şi acum?

Scourge se întinse din nou către Forţă, încercând încă o dată să întrezărească dincolo de vălul lui Xedrix. Spre surprinderea lui, de data aceasta simţi ceva. Frică. Disperare. Şi aproape nici urmă din partea întunecată care ardea în duşmanul său.

Toate piesele se aşezară la locul lor. Nyriss avea dreptate: Xedrix era o coajă a ceea ce fusese odată. În tot timpul în care Scourge se luptase cu cei doi ucenici, Xedrix îşi adunase puterile pentru un singur atac surpriză. Când ucenicii lui muriseră, câştigase şi mai mult timp, provocându-l pe Scourge. Şi tot nu reuşise să adune suficientă putere pentru a-şi ucide inamicul. Lovitura cu fulgerele îi luase bătrânului tot ce avea în rezervă. În Xedrix, flacăra părţii întunecate devenise doar o pâlpâire firavă. Când văzuse că Scourge supravieţuise, îşi dăduse seama că singura lui şansă era să-l ademenească să schimbe tabăra. Încercase să se folosească de ecoul slab al Forţei pentru a domina mintea lui Scourge, intensificând-o prin cuvinte persuasive într-o formă de hipnoză temporară. Dar îi lipsea puterea chiar şi pentru această manevră disperată. Cacealmaua strălucită aproape că funcţionase.

— Cuvintele tale sunt goale, Xedrix. La fel ca şi puterea ta.

Scourge înaintă cu o determinare sumbră. Xedrix îşi ridică sabia, dar Scourge îşi folosi propria sabie pentru a o da la o parte cu uşurinţă. Puterea loviturii făcuse ca arma să cadă din mâna fragilă a bătrânului, lama stingându-se în timp ce mânerul se izbea de piatra de la picioarele lor. Xedrix se clătină înapoi. Nu mai pretindea că are putere: părea disperat şi speriat.

— Te rog, Lord Scourge, îţi voi da tot ce vrei. Sclavi. Bogăţie. Putere.

— Putere? pufni Scourge dispreţuitor. Nu poţi da ceea ce nu este al tău.

Lovi cu lama în diagonală de-a lungul pieptului lui Xedrix, tăindu-l de la umăr la şold. Bătrânul icni o dată înainte să cadă pe spate, cu ochii îngheţaţi de groază, părând să se holbeze la stalactitele care creşteau din tavanul cavernei.

Ştiind că Nyriss va dori o dovadă a morţii sale, Scourge se aplecă şi apucă un pumn din părul bătrânului, cu mâna liberă. Apoi îşi trecu încet sabia peste gâtul Consilierului Întunecat, lama strălucitoare cauterizând rana în timp ce îi tăia cu grijă capul. Lăsă restul trupului – împreună cu cadavrele celor doi ucenici – în peşteră, în timp ce se întorcea cu greu pe pasajul care ducea la suprafaţă. În timp ce mergea, nu putu să nu se gândească la avertismentele lui Xedrix despre Nyriss.

Mare parte din ceea ce îi spusese bătrânul fuseseră minciuni, dar cele mai reuşite minciuni erau întotdeauna construite pe o serie de adevăruri. Era foarte posibil ca ea să se folosească de el. Cel puţin, putea să presupună că avea secrete faţă de el.

Confruntarea directă cu ea ar fi fost o pierdere de timp. Din fericire, existau alte modalităţi de a obţine informaţii. În ciuda posibilelor consecinţe, Scourge decise că era în sfârşit timpul pentru discuţia sa privată cu Sechel.

Capitolul 11

Revan tremura de frig. Lângă el, Malak spunea ceva, dar vântul năprasnic care biciuia platoul îi devora cuvintele.

— Ce? strigă Revan.

— Eşti sigur că e aici? îi răspunse Malak.

— Este aici, spuse Revan dând din cap. O pot simţi.

— Poate că e pe partea cealaltă.

Revan aruncă o privire spre celălalt vârf care se ridica lângă ei, abia vizibil prin zăpada învolburată. Era aproape identic cu cel pe care se aflau ei – o coloană înaltă şi îngustă de gheaţă şi zăpadă sculptată de vânt, care se ridica la câţiva kilometri de suprafaţa Rekkiadului, cu vârful său tocit până devenise o câmpie de gheaţă netedă şi plată.

— Ăsta este, răspunse Revan cu încredere. Intrarea e pe aici pe undeva.

Cele două siluete se mişcară încet înainte şi înapoi pe platoul expus, căutând cu Forţa la fel de mult ca şi cu ochii.

— Aici! strigă Malak. Am găsit-o!

Revan se trezi din vis cu o tresărire, cu mintea ameţită în timp ce încerca să se reorienteze. Era răcoare în cortul termic pe care îl împărţea cu Canderous.

Căptuşeala izolată oprea cele mai nefavorabile condiţii meteorologice, dar temperaturile nocturne tot erau suficient de scăzute pentru ca Revan să simtă un fior prin cele două straturi de haine şi prin sacul de dormit.

Pe măsură ce ochii i se adaptară la strălucirea blândă a micului încălzitor din centrul cortului, putu să distingă mai multe detalii din jurul său. Canderous dormea lângă el, înfăşurat strâns în sacul de dormit şi sforăind cu putere.

Mintea lui Revan începu să reconstituie fragmentele din noaptea precedentă. Sperase ca Mandalorianul să-i ofere mai multe detalii despre căsătoria sa cu Veela după ce aceasta ieşise în trombă din baraca de aprovizionare, dar el rămăsese tăcut cu privire la acest subiect. În ciuda curiozităţii sale, Revan nu insistase.

În schimb, îşi petrecuseră restul nopţii sărbătorind întoarcerea uriaşului la poporul său. Edric şi ceilalţi povestiseră nenumărate întâmplări din tinereţea lui Canderous. Numeroasele sale bătălii şi victorii împotriva unor obstacole de netrecut constituiau o legendă pentru Clanul Ordo. De asemenea, le-au oferit o mare cantitate de kri'gee, o bere Mandaloriană amară. Nevrând să fie tratat ca un străin, Revan împarţi cu ceilalţi petrecăreţi băutură după băutură. Băutura dezgustătoare avea mult alcool; nu mai avusese o mahmureală atât de puternică din noaptea nunţii sale. Capul i se învârtea, ochii îi erau înceţoşaţi, iar gura avea un gust de parcă ar fi mestecat blană de bantha. Ar mai fi dormit dacă nu ar fi fost visul.

Nu, nu fusese un vis, ci o altă amintire care ieşise la suprafaţă. El şi Malak căutaseră ceva aici, pe Rekkiad. Ceva care era cumva legat de Coiful lui Mand'alor. Nu ştia ce anume, dar cu puţin sprijin ar fi putut folosi amănuntele din visul său pentru a-şi da seama ce căutaseră. Dădu la o parte sacul de dormit şi simţi imediat că i se face pielea de găină pe sub cămaşa cu mânecă lungă. Ignorând frigul, îşi croi drum prin semiobscuritate până când îşi găsi holocomunicatorul personal aflat sub un morman de haine, într-un colţ al cortului.

Întorcându-se la căldura sacului de dormit, Revan activă dispozitivul.

— T3, mă auzi?

O mică imagine holografică a droidului se materializă în faţa lui, emiţând un bipăit îngrijorat.

— Totul este în regulă, îl asigură Revan în şoaptă. Încearcă doar să nu faci zgomot. Canderous încă doarme.

Răspunsul robotului astromec fu un fluierat entuziast, deşi volumul era puţin mai scăzut decât înainte.

— Vezi? Ştiam eu că vei fi capabil să repari nava fără ajutorul meu.

T3 bipăi indignat.

— Da, zăpada aia ajunge peste tot. Dar se va topi. În plus, îţi poţi face griji pentru asta mai târziu. Am nevoie să faci ceva pentru mine. Începe să scanezi hărţile topografice pentru a căuta două coloane uriaşe de gheaţă apropiate una de alta. De doi sau trei kilometri înălţime, cel puţin. Când le găseşti, trimite-mi coordonatele.

Urmară aproximativ treizeci de secunde de tăcere la celălalt capăt al receptorului înainte ca T3 să ciripească un răspuns.

— Bună treabă, T3. Nu uita, fii cu ochii pe navă. Te voi suna dacă mai avem nevoie de ceva.

Revan închise holocomunicatorul, ştiind că sarcina mai uşoară se terminase. Poate că T3 era uşor supărat pe el, dar să se descurce cu droidul avea să fie mult mai uşor decât să-l facă pe uriaşul care sforăia lângă el să se mişte şi să se ridice.

— Trezeşte-te, spuse el, mergând dincolo de încălzitor pentru a-l trezi pe Canderous din somn. Trebuie să vorbim.

Canderous mormăi ceva vulgar în Mando'a şi se rostogoli pe partea cealaltă.

— E important, spuse Revan, scuturându-l şi mai tare. Trebuie să o convingi pe Veela să mute tabăra.

— Huh? Ce? Ce-i cu Veela? mormăi Canderous, deschizând un ochi.

— Trebuie să o convingi să mute tabăra.

Ochiul se închise din nou.

— Asta e decizia ei, nu a mea. Ea este şefa clanului.

— Cred că este posibil să caute Coiful lui Mand'alor în locul nepotrivit.

Amândoi ochii se deschiseră brusc, iar Canderous se ridică în poziţie de şezut.

— Ei bine, de ce nu ai spus aşa?

* * *

— Toată lumea e aici, declară Veela. Spune ce ai de spus.

Capul lui Revan continua să-i bubuie cu putere sub efectul băuturii, iar în spaţiul restrâns al barăcii de aprovizionare, vocea ei era suficient de puternică pentru a-l face să tresară.

Împreună cu Canderous şi Revan, se adunaseră în total opt persoane pentru un consiliu improvizat. Veela îi convocase la insistenţele lui Canderous – trei bărbaţi şi alte două femei. Edric era şi el acolo, iar Revan îi recunoscu pe majoritatea celorlalţi din noaptea precedentă, deşi nu-şi putea aminti numele lor.

— Trebuie să mutăm tabăra, le spuse Canderous.

Ca şi la sosire, Revan hotărâse să-l lase pe Canderous să

vorbească mai mult. Ar fi fost mai uşor să-i convingă pe Mandalorieni dacă ar fi auzit ideea de la unul de-al lor – cu condiţia ca Veela să fie dispusă să asculte tot ce avea de spus soţul ei.

— Să mutăm tabăra? întrebă ea neîncrezătoare. Crezi că e atât de uşor să ne ridicăm şi să plecăm?

— Cercetaşilor noştri le-au trebuit săptămâni întregi ca să găsească această locaţie, interveni una dintre celelalte femei.

— Este un loc bun, consimţi Edric. Suntem la adăpost, în mare parte, de vânt şi zăpadă. Muntele ne protejează să nu fim atacaţi din flanc, iar singura cale de acces este chiar pe lângă santinelele noastre.

— Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebui să ne mutăm, ceru Veela.

— Pentru că nu vom găsi niciodată Coiful lui Mand'alor dacă rămânem aici, răspunse Canderous.

Urmă o lungă perioadă de tăcere, cuvintele lui rămânând suspendate pentru un moment în aer.

— Nimeni nu ştie unde a ascuns Revan Coiful, spuse Veela încet. Clanurile şi-au delimitat fiecare teritoriul, sperând că este destinul lor să găsească ceea ce căutăm cu toţii.

— Pare un mod nepotrivit de a alege un lider, propuse Revan.

Veela se uită fix la el, dar una dintre celelalte femei răspunse.

— Destinul va face alegerea pentru noi. Oricare dintre clanuri este sortit să găsească Coiful, o va face.

— Aşa au ajuns toate clanurile aici, pe Rekkiad? replică Revan. Datorită sorţii? A şansei? Sperând să aibă un noroc chior?

— Îţi arăţi ignoranţa când vorbeşti despre lucruri pe care nu le înţelegi, spuse Veela. Soarta şi destinul nu sunt acelaşi lucru cu norocul. Nu şansa ne-a adus aici. A fost stăruinţa. Perseverenţa. Suntem aici pentru că suntem puternici. Făcu o pauză, apoi continuă puţin mai calmă. Când Revan a ascuns Coiful lui Mand'alor, cei mai mulţi dintre oamenii noştri s-au împrăştiat în dizgraţie. Dar unii dintre noi au refuzat să renunţe. Am rămas în urmă pentru a căuta ceea ce fusese pierdut, în loc să fugim pentru a deveni mercenari şi bătăuşi plătiţi.

În timp ce vorbea, ochii ei se îndreptară spre Canderous.

Revan îi urmări privirea pentru a-l vedea pe prietenul său uitându-se la podea de ruşine.

— Ani de zile am continuat să căutăm, continuă ea. Ştim că Revan a dispărut timp de trei zile după masacrul de pe Malachor 5. În acel sector există doar o mică parte de coridoare hiperspaţiale stabile, doar câteva zeci de planete locuibile către care ar fi putut călători în acel timp. Aşa că am căutat fiecare lume în parte, cercetând suprafaţa metru cu metru. Pe prima lume am fost mai puţin de cincizeci de oameni; ne-a luat doi ani să explorăm întreaga planetă. Dar, cu fiecare lume, numărul nostru a crescut. Mai multe clanuri s-au alăturat căutării şi numărul a crescut. Căutarea ne-a dat un scop; ne-a unit din nou ca popor. Întoarse privirea spre Canderous. Încet-încet, s-au întors şi cei care au întors spatele obiceiurilor Mandaloriene. Acum suntem mii. Peste o sută de clanuri s-au adunat pe Rekkiad. Dacă nu reuşim să găsim Coiful aici, ne vom îndrepta spre următoarea lume. Iar numărul nostru va continua să crească. În cele din urmă, vom găsi ceea ce căutăm. Şi când unul dintre ai noştri va revendica în sfârşit Coiful lui Mand'alor, vom fi o legiune. În acea zi, noul Mand'alor va chema armatele poporului nostru, iar noi vom răspunde! Se întoarse şi se uită iar la Revan. La asta ne referim când vorbim de soartă, concluzionă ea. Vom găsi ceea ce căutăm. Este inevitabil. E destinul nostru.

Sfârşitul discursului ei fusese însoţit de o tăcere solemnă. Privind în jur, Revan putu vedea puterea pe care cuvintele ei o aveau asupra celorlalţi Mandalorieni. Chiar şi Canderous fusese mişcat.

— Vă pot ajuta să vă îndepliniţi destinul, promise Revan. Ştiu unde a ascuns Revan Coiful. Ascultaţi-mă şi vă voi ajuta să îl găsiţi.

— Imposibil, spuse Veela clătinând din cap. Nimeni nu ştie unde a ascuns Coiful lui Mand'alor.

— Eu am acces la resurse la care voi nu le aveţi, insistă Revan, alegându-şi cu grijă cuvintele. Înregistrările Republicii. Transcrieri militare. Planuri de luptă. Trasee de zbor şi hărţi de navigaţie. Spui că nici măcar nu eşti sigură că pe Rekkiad se află Coiful. Dar eu sunt. Este aici, pe această lume. Şi cu ajutorul meu, Clanul Ordo va fi cel care îl va găsi.

Veela nu spuse nimic la început. În schimb, se întoarse şi îl fixă cu privirea pe Canderous.

— Avner este prietenul tău, spuse ea, cuvintele ei fiind aproape o acuzaţie. Putem avea încredere în el?

— Nu i-aş fi spus despre căutarea noastră dacă nu aş fi avut încredere în el cu preţul vieţii mele, răspunse Canderous fără ezitare. Şi nu l-aş fi adus dacă nu aş fi crezut că ne poate ajuta.

Toate privirile se îndreptară spre Veela, în timp ce aceasta cântărea tot ce auzise.

— Unde sugerezi să ne mutăm tabăra? întrebă ea în cele din urmă.

— La aproximativ cincizeci de kilometri de aici, sunt două coloane de gheaţă care se ridică drept în sus, până la câţiva kilometri deasupra suprafeţei Rekkiadului.

— Lăncile Gemene, zise Edric cu entuziasm. Vrei să spui că acolo se află Coiful?

— Există o intrare într-un tunel de pe platou, în partea superioară a unuia dintre piloni. Tunelul duce adânc în inima gheţarului. Cred că acolo a ascuns Revan Coiful lui Mand'alor.

— Lăncile Gemene sunt pe teritoriul Clanului Jendri, avertiză Veela. Dacă ne prind intrând pe teritoriul lor, va curge sânge.

— Chiar sperai să găseşti Coiful fără să lupţi pentru el? întrebă Canderous.

Veela clătină din cap. Apoi îşi îndreptă atenţia spre restul consilierilor ei, cercetându-le feţele, citindu-le emoţiile.

— Strângeţi tabăra! strigă ea în cele din urmă, împingându-şi pumnul în aer. Pornim în marş spre Lăncile Gemene!

* * *

Revan fu uimit de operativitatea Mandalorienilor. Ordinul Veelei se răspândise rapid prin tabără, determinându-i pe toţi să se mobilizeze. Fiecare individ avea o sarcină specifică, pe care o îndeplinea cu precizie militară. Unii demontau corturile, adunându-le în pachete bine înfăşurate şi împachetându-le în cutii de transport, împreună cu mici obiecte personale. Alţii goliseră baraca de aprovizionare, încărcând lăzile cu alimente, generatoare, încălzitoare şi combustibil pe săniile grele de marfă.

În mai puţin de o oră porniseră la drum, părăsind astfel orice urmă a vechii lor tabere, în timp ce treizeci de bărbaţi şi femei porniră într-o coloană lungă şi bine dispusă. O echipă de şase persoane, condusă de Edric, explora în faţă în căutarea celei mai bune rute şi pentru a se asigura că drumul era liber. Alţi şase oameni rămăseseră mai în spate pentru a păzi flancul coloanei. Restul mărşăluiau în perechi între cele două patrule; în timp ce unul trăgea sania de marfă, celălalt mergea alături cu armele scoase, precaut în caz de ambuscadă. La fiecare oră, partenerii schimbau poziţiile. În mijlocul coloanei, cei şase droizi de război Basilisk înaintau cu greu, fiecare trăgând o sanie de marfă masivă încărcată cu sute de kilograme de echipament. Pentru Revan, semănau cu nişte dragoni de cinci metri înălţime, cu două picioare. Mergeau cu paşi mari, greoi, cu aripile pliate sub corpurile metalice. Tunuri laser de mare putere erau montate pe gâturile lor flexibile şi blindate, permiţându-le să tragă în toate direcţiile. Fiecare era controlat de un singur om care se afla în vârful coloanei vertebrale curbate.

Nu era surprinzător că Veela era unul dintre piloţi; comanda unui Basilisk era o onoare destinată doar celor mai respectaţi războinici ai clanului. Revan nu se putu abţine să nu-l observe pe Canderous aruncând priviri nostalgice către bestiile de metal, amintindu-şi de propriile zile de glorie, acum că era obligat să meargă alături de ele.

Veela impunea un ritm epuizant, care oferea suficiente posibilităţi de distragere a atenţiei atât de la gândurile inutile, cât şi de la frigul pătrunzător. Când se opriră pentru o pauză de o oră, la prânz, Revan simţi că ar putea să se prăbuşească în cel mai apropiat morman de zăpadă. Tot ce voia era să mănânce şi să se odihnească pentru următoarea etapă a călătoriei, dar nu avu norocul să fie aşa. Ca şi în noaptea precedentă, un flux constant de vizitatori veniseră să vorbească cu Canderous. Membrii mai în vârstă ai Clanului Ordo veniră să povestească întâmplări din aventurile trecute, pe care le împărtăşiseră cu el. Unii dintre cei tineri, care fuseseră crescuţi cu poveştile despre isprăvile sale, veniseră să vadă cu ochii lor legenda vie.

Chiar şi ca străin, era evident pentru Revan că prietenul său fusese acceptat pe deplin înapoi în clan. Dar era mai mult decât simpla bucurie a întoarcerii fiului rătăcitor. Mandalorienii erau încântaţi, entuziasmaţi. Bârfele se răspândiseră în tabără şi

toată lumea părea să ştie că s-ar putea ca, în curând, Coiful lui Mand'alor să fie în mâinile lor. Şi, deşi Veela fusese cea care dăduse ordinul de plecare, toată lumea părea să înţeleagă că sosirea lui Canderous fusese adevăratul catalizator al acestui îndemn la mobilizare.

Pauza se încheiase mult prea devreme pentru a fi pe gustul lui Revan, dar, apelând la Forţă pentru a-şi revitaliza membrele obosite, reuşi să se ridice în picioare şi să se pună în mişcare, pornind din nou la drum.

Întunericul se lăsă cu mult înainte să ajungă la destinaţie. Edric şi iscoadele sale descoperiseră o mică vale săpată în gheaţă unde se puteau adăposti pentru restul nopţii, iar Veela ceru le să se oprească din marş. Tabăra fu ridicată la fel de repede şi de eficient cum fusese demolată în acea dimineaţă, iar Revan se trezi curând într-un cort cu Canderous, ghemuit în sacul de dormit, pe punctul să adoarmă.

Estimase că parcurseseră treizeci de kilometri din drum. Realizarea faptului că parcurseseră deja mai bine de jumătate din distanţă era o uşurare binevenită, permiţându-i să se lase cuprins de somnul atât de necesar. Nu avu niciun vis care să-l tulbure, deşi se trezi o dată când auzi pe cineva bâjbâind la intrarea în cort.

— E cineva afară, îi şopti el lui Canderous înainte să-şi dea seama că era singur în cort.

Câteva secunde mai târziu, oblonul fu dat la o parte, lăsând să pătrundă o rafală de aer rece. Canderous pătrunse înăuntru. Închise oblonul, se strecură în linişte până la sacul de dormit şi se înfăşură în el.

— Unde ai fost? şopti Revan.

— Îmi pare rău. Am încercat să nu te trezesc, răspunse Canderous.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Veela şi cu mine aveam ceva de recuperat, spuse bărbatul cel mare şi chiar şi în întuneric Revan îşi dădu seama că omul zâmbea cu gura până la urechi.

Nu mai vorbiră, însă Revan nu se putu abţine să nu remarce ironia. Când îşi părăsise soţia pentru a veni aici, nu-şi imaginase niciodată faptul că Canderous avea să se reunească cu a lui. Nu-i reproşa lui Canderous că era fericit, dar asta îl făcea să-i fie şi mai mult dor de Bastila.

Ridicară tabăra devreme în dimineaţa următoare şi, până când să se oprească pentru a lua prânzul, puteau vedea clar conturul îndepărtat al Lăncilor Gemene prin ceaţa de gheaţă perpetuă şi zăpadă învolburată de pe Rekkiad.

— Suntem deja în interiorul teritoriului Clanului Jendri, spuse Veela, venind să se aşeze alături de Revan şi Canderous în timp ce se înfruptau din raţii. Trebuie să rămânem în alertă.

— Crezi că au aflat că suntem aici? întrebă Revan.

— Greu de spus. Dacă sunt undeva în apropierea Lăncilor Gemene, cercetaşii ne-ar fi reperat până acum. Dar este un teritoriu mare. Ar putea fi la o sută de kilometri distanţă, în orice direcţie.

— Poate că vom avea noroc şi nu vor şti niciodată că suntem aici, spuse Revan cu optimism.

Veela se uită la Canderous şi clătină din cap.

— Noi, Mandalorienii, avem o zicală, explică Canderous. Un războinic care nu speră la luptă nu are nicio speranţă în timpul luptei.

— E bună, recunoscu Revan. Dar iată una care îmi place mai mult: Nu poţi pierde o bătălie pe care nu o duci niciodată.

— Dar nici nu o poţi câştiga, spuse Veela.

Îşi terminară mâncarea în tăcere. După aceea, grupul porni din nou la drum. Două ore mai târziu ajunseră la destinaţia finală, un petic de pământ mic şi îngust, situat între cele două Lănci.

— Să dormiţi bine, îi anunţă Veela pe însoţitorii ei, în timp ce îşi instalau tabăra. Mâine, Clanul Ordo îşi va revendica destinul!

* * *

Atacul veni chiar înainte de răsărit. În subconştient, Revan simţi pericolul prin intermediul Forţei, astfel că ochii i se deschiseră cu o fracţiune de secundă înainte ca santinelele să dea alarma. Era din nou singur în cortul său. Evident, Canderous se hotărâse să petreacă încă o noapte cu Veela. Ştiind că îşi va întâlni prietenul pe câmpul de luptă, Revan se eliberă cu picioarele din sacul de dormit şi se strădui să îşi ia repede câteva rânduri de haine. Amintindu-şi de promisiunea făcută lui Canderous, îşi ascunse sabia sub centură, înarmându-se în

schimb cu cele două blastere pe care le purta de când părăsiseră *Ebon Hawk*.

Sunetele luptei se auzeau deja afară, iar Revan ieşi din cort pentru a se alătura luptei. În jurul lui văzu bărbaţii şi femeile Clanului Ordo, majoritatea îmbrăcaţi doar în izmene şi cu câteva bucăţi de armură, luptându-se cu forţele Clanului Jendri care se năpusteau din toate părţile. Clanul Ordo era depăşit numeric cu aproape doi la unu, însă Revan remarcă faptul că cei din Clanul Jendri aveau doar patru bestii Basilisk.

Bestiile se roteau înainte şi înapoi pe deasupra câmpului de luptă, lansând de sus o ploaie de focuri de armă. Revan recunoscu imediat strategia Clanului Jendri: îşi concentraseră atacul în apropierea bestiilor Clanului Ordo, sperând să-i împiedice pe Veela şi pe camarazii ei piloţi să se apropie de maşinăriile mortale.

Revan deschise focul cu blasterele, apelând la Forţă pentru a-şi spori precizia. Prima salvă doborî un soldat inamic care se îndrepta spre el; cea de-a doua doborî un lunetist pe jumătate ascuns pe o creastă aflată la peste douăzeci de metri distanţă. Dar ştia că bătălia nu va fi câştigată doar cu blasterele. Alergă spre centrul taberei, îndreptându-se spre partea din spate, unde staţionau bestiile Clanului Ordo. Focurile de blaster inamice se revărsau, forţându-l să se ferească şi să eschiveze. Cu toate astea, niciunul dintre focurile de armă nu reuşi să-şi găsească ţinta.

Canderous şi Veela reuşiseră să ajungă acolo înaintea lui. Salvele de Basilisk îi ţintuiseră în spatele unei stânci zimţate, cu vârfurile înzăpezite, împreună cu restul piloţilor Clanului Ordo. Revan patină până se opri, căzând în genunchi şi alunecând pe ultimii câţiva metri pe suprafaţa îngheţată, pentru a li se alătura. Canderous îi schiţă un zâmbet feroce. Mişcându-se la unison, Canderous şi Veela ieşiră din spatele stâncilor pentru a trage asupra roboţilor de luptă inamici. Focurile de armă ricoşau inofensiv în blindaj şi fură nevoiţi să se ferească din nou când pilotul Basiliskului îl întoarse pentru a răspunde cu foc.

— Bine ai venit la petrecere! îi strigă Canderous lui Revan. Ai vreo idee strălucită?

— Ai încercat să tragi în piloţi? întrebă Revan.

— E mai uşor de spus decât de făcut, răspunse Veela.

Era adevărat; Mandalorienii care călăreau pe spinarea

droizilor de război erau legaţi de şei puternic blindate care le protejau cea mai mare parte a corpului. Câteva puncte cheie localizate la nivelul capului şi al umerilor lor erau vulnerabile, dar pentru a lovi o ţintă de asemenea dimensiuni, în mişcare, ar fi fost nevoie de un mic miracol, chiar şi pentru Revan.

— Tot ce ne trebuie este să câştigăm câteva secunde, spuse Veela. Suficient pentru ca să ne urcăm în droizii noştri Basilisk şi să îi pornim.

Revan îl împunse pe Canderous cu cotul, atrăgându-i atenţia uriaşului în timp ce lăsa blasterul din mână şi îşi muta palma deschisă pentru a acoperi mânerul sabiei de sub centură. Canderous răspunse cu o aprobare slabă din cap.

— Pot să creez o diversiune, spuse Revan. Dar va trebui să vă mişcaţi repede.

— Orice ţi-ar veni în minte, fă-o, spuse Veela. Dacă nu ajungem la droizii noştri, nu avem nicio şansă.

Aruncând unul dintre blastere, Revan sări peste stâncă, scoţând şi aprinzând sabia de lumină cu o singură mişcare. Lama verde strălucitoare atrase instantaneu atenţia tuturor celor patru piloţi Jendri de Basilisk, care îşi întoarseră bestiile pentru a-l ţinti pe detestatul Jedi care apăruse brusc în mijlocul lor.

Revan luptase cu o mulţime de maşinării în timpul campaniei sale împotriva Mandalorienilor. Şmecheria era să nu se oprească din mişcare şi să se apropie suficient de mult pentru a limita eficienţa tunurilor blaster. Deşi erau capabili să atingă viteze mari în timpul unui bombardament sau al atacului asupra liniilor inamice, droizii erau încetiniţi de armura grea ori de câte ori încercau să se întoarcă sau să schimbe traseul.

Îl atacă pe cel mai apropiat călăreţ, făcând zigzaguri pentru a-l împiedica să aibă o ţintă clară. Alergând direct sub burta bestiei care zbura la joasă înălţime, sări în sus pentru a tăia cu sabia în dreptul cozii droidului. Lama de energie ricoşă din blindaj, dar nu înainte să taie una dintre aripile stabilizatoare din vârf. Pilotul încearcă să tragă Basiliskul într-o urcare abruptă pentru a putea face o buclă şi a se întoarce în picaj spre Revan – o manevră dificilă chiar şi fără o aripă stabilizatoare lipsă. Droidul avariat încercă să răspundă comenzii sale, dar scăpă sălbatic de sub control, întorcându-se pe o parte şi aproape că îl aruncă pe pilot la pământ.

Revan profită de ocazie pentru a sări pe spatele Basiliskului, apucându-se de spătarul scaunului pilotului. Mandalorianul se întinse peste umăr pentru a-l apuca pe pasagerul clandestin, dar Revan îl evită cu uşurinţă în timp ce îşi strecura vârful sabiei prin spătarul scaunului şi prin torsul pilotului. Basiliscul ţipă, în timp ce droidul semisenzorial percepea moartea pilotului prin legătura simbiotică pe care o aveau Mandalorienii cu creaturile lor mecanice. Lăsat fără îndrumare sau direcţie, programele de inteligenţă artificială simple reveniseră la încercarea instinctivă de a scăpa de noul său călăreţ, zvâcnirile trimiţând droidul într-o cădere mortală.

Revan sări de pe el chiar înainte ca acesta să atingă pământul. Căderea fiindu-i amortizată de zăpadă, se rostogoli, se ridică din nou în picioare şi îşi îndreptă atenţia spre cei trei droizi rămaşi. Nu fu surprins să-i vadă învârtindu-se în cerc deasupra lui, departe de raza de acţiune chiar şi a unui Jedi. La fel cum el învăţase să lupte cu droizii Basilisk în perioada Războaielor Mandaloriene, piloţii lor învăţaseră şi ei cele mai bune strategii de urmat atunci când se confruntau cu un membru al Ordinului Jedi. Dacă rămâneau la distanţă şi îşi coordonau focul, era doar o chestiune de timp până când îl doborau pe Revan. Din fericire, nu mai lupta singur. Distragerea atenţiei le oferise timp Veelei şi celorlalţi piloţi ai Clanului Ordo. În timp ce piloţii Jendri se pregăteau să-l atace pe Revan, şase droizi Basilisk Ordo se ridicară în aer în formaţie de atac. Fiind depăşiţi numeric cu doi la unu, piloţii Jendri îşi înclinară droizii de război departe de escadrila inamică şi fugiră. În loc să îi urmărească, piloţii Ordo îşi îndreptară atenţia spre forţele inamice de la sol. Bătălia se transformă rapid într-o adevărată debandadă. Chiar şi cu superioritatea lor numerică, trupele Jendri nu putură face faţă puterii de foc impresionante a celor şase droizi Basilisk. Carnagiul durǎ mai puţin de cinci minute înainte ca rândurile Clanului Jendri să se rupă.

Revan nu se deranjă să participe la ultimele momente ale măcelului. Ştia că bătălia se încheiase în clipa în care Veela şi ceilalţi se ridicară în aer. Se uită în jur după Canderous şi îl găsi cocoţat în vârful unuia dintre droizi, scoţând un strigăt de război mandalorian în timp ce zbura înainte şi înapoi pe deasupra câmpului, măcelărindu-şi inamicii. O asemenea sălbăticie era tipică tacticii de război Mandalorian şi totuşi Revan ştia că,

odată ce bătălia se va fi încheiat, Clanul Jendri nu le va purta pică învingătorilor. Dacă Mand'alor se va ridica vreodată din nou şi îi va chema să lupte alături de Clanul Ordo, vor răspunde fără ezitare.

Gândurile sale fură întrerupte când o umbră mare trecu peste el, fiind urmată, o secundă mai târziu, de zgomotul puternic produs de Canderous, care îşi aducea Basiliskul pentru a ateriza la câţiva metri distanţă.

— Mai bine ai pune deoparte drăcia aia, spuse el, sărind la pământ şi făcând semn cu capul spre sabia lui Revan.

— De ce, crezi că Veela o să uite că o am? întrebă Revan.

Dar opri lama în timp ce vorbea.

— Mă îndoiesc că altcineva în afară de piloţi a văzut ce s-a întâmplat. Este inutil să dăm de ştire ce eşti cu adevărat, mai mult decât trebuie.

Revan schimbă subiectul.

— Crezi că vor încerca un alt atac?

— Nu, spuse Canderous.

— Eşti sigur? Am impresia că nu le place să fim pe teritoriul lor.

— Au fugit din luptă. Canderous zâmbi. Acum e teritoriul nostru. Zâmbetul lui se mări tot mai mult. M-am simţit bine să zbor din nou în luptă.

— De unde ai făcut rost de şaua asta? întrebă Revan.

— Aparţine unui tânăr pe nume Grizzer. Încă nu a fost testat în luptă, aşa că Veela mi-a spus că o pot folosi dacă vom avea probleme.

— Când ţi-a spus asta?

— Noaptea trecută.

— Vrei să spui când împărţeai acelaşi cort cu ea?

Canderous ridică din umeri.

— Ce părere are Grizzer despre asta?

— Veela este liderul clanului. Va face ce spune ea.

— Şi ce va spune ea acum, când ştie că sunt un Jedi? întrebă Revan.

— Cred că vom afla, spuse Canderous, în timp ce Basiliskul Veelei ateriza în picaj lângă ei.

Lidera Clanului Ordo nu spuse niciun cuvânt în timp ce cobora de pe şaua sa. Se îndreptă spre cei doi bărbaţi, cu o expresie indescifrabilă.

— Du-te şi ajută-i pe răniţi, îi spuse ea lui Revan. Voi, Jedii, sunteţi buni la asta, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— După aceea, odihniţi-vă puţin. Amândoi. Mâine ne căţărăm pe prima Lance. Fiţi gata de plecare în zori.

Cuvintele ei erau calme, aproape dezinvolte, dar în ochii ei era o intensitate feroce care îl făcu pe Revan să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală enormă.

Capitolul 12

— Nu mi s-a spus să mă aştept să vă întoarceţi deja, Lord Scourge, spuse paznicul de la poartă.

— Poate că Darth Nyriss nu a crezut că trebuie să-mi cunoşti agenda, răspunse Scourge, pe un ton plin de acid.

Paznicul dădu din cap şi îi deschise uşa.

Scourge se deplasă rapid pe holurile fortăreţei, sperând că mustrarea lui îl şocase pe paznic îndeajuns ca să nu-i raporteze sosirea. Adevărul era că Nyriss încă nu ştia că el se întorsese. Se aşteptase probabil ca el să o contacteze imediat ce terminase misiunea de a-l ucide pe Darth Xedrix, dar el păstrase tăcerea, grăbindu-şi călătoria de întoarcere spre Dromund Kaas pentru a-l putea interoga pe Sechel înainte să afle altcineva că aterizase pe planetă. Ajunsese târziu în noapte şi, dacă avea noroc, îl putea prinde pe Sechel dormind în camera lui.

În aripa servitorilor, se opri în dreptul uşii mari de lemn şi testă mânerul, aşteptându-se să fie încuiată. Spre surprinderea lui, acesta se răsuci silenţios. Oare Sechel aştepta pe cineva? Sau, pur şi simplu, era atât de încrezător în poziţia sa de favorit al lui Nyriss încât se credea în siguranţă?

Scourge pătrunse în cameră, încuind în tăcere uşa în urma lui, apoi se strecură prin întuneric până la patul în care Sechel dormea sub o pătură.

Întinzându-se, îşi puse mâna înmănuşată ferm peste gura lui Sechel. Acesta se trezi cu o tresărire, zbătându-se şi scoţând strigăte înăbuşite în palma lui Scourge.

Lordul Sith apăsă mai tare şi se aplecă mai aproape.

— Strigă după ajutor şi eşti mort, îi şopti lui Sechel la ureche. Ai înţeles?

Simţind că acesta dăduse din cap, Scourge îşi retrase încet mâna.

— Lord Scourge? întreabă Sechel încet. Tu eşti? E greu să văd prin întuneric.

— Fără lumină, îl avertiză Scourge, ştiind că ar putea să vadă cineva strălucirea de sub uşă şi să decidă să investigheze.

— Am încredere că misiunea a decurs bine, spuse Sechel.

Scourge nu putea vedea expresia de pe faţa consilierului, dar detectă un tremur firav în vocea lui.

— O să-mi răspunzi la întrebări, spuse Scourge.

— Bineînţeles, my lord, răspunse Sechel, revenind la tonul linguşitor şi mieros pe care îl adoptase la prima lor întâlnire.

— Supunerea nu te va salva în seara asta, spuse Scourge. Singura ta speranţă de a supravieţui acestui interogatoriu este adevărul.

Scoase o lamă scurtă şi ascuţită de la centură şi o apăsă pe obrazul lui Sechel.

— Prima întrebare este una simplă: Nyriss s-a folosit de mine?

— My lord, de ce crezi că... mmf!

Scourge îşi puse mâna pe gura lui Sechel, întrerupându-i cuvintele. Apoi trecu încet muchia lamei de-a lungul bazei unuia dintre tentaculele cărnoase care atârnau pe obrazul lui Sechel. Acesta ţipă în agonie, dar strigătele sale fură înghiţite de mănuşa lui Scourge. Lordul Sith menţinu o presiune constantă asupra lamei, astfel încât muchia fină tăie cu precizie nervura, secţionând-o. Sângele începu să curgă din rană. Scourge aşteptă până când spasmele lui Sechel se opriră înainte să-şi retragă mâna. Spre mulţumirea lui, Sechel fu destul de inteligent pentru a limita reacţia ulterioară la un scâncet moale.

— Când pun o întrebare, vreau un răspuns direct şi imediat, spuse Scourge. Aşa că voi întreba din nou: Se foloseşte Nyriss de mine?

— Bineînţeles că o face, mormăi Sechel. Se foloseşte de toată lumea.

— Darth Xedrix chiar lucra cu separatiştii umani?

— Da.

Scourge analiză răspunsul, concentrându-se asupra tonului, timbrului vocii şi a inflexiunii. Sechel spunea adevărul.

— A încercat Xedrix cu adevărat s-o ucidă pe Nyriss?

Când Sechel ezită, Scourge răspunse apăsându-şi din nou mâna pe gură. Ignorându-i rugăminţile înăbuşite, îşi coborî lama spre faţa consilierului şi reteză încă un tentacul.

— Data viitoare iau un ochi, spuse el după ce Sechel îşi reveni din durere. Ţine minte, răspunsuri directe şi imediate.

Minciuna necesita gândire şi efort. Avea nevoie de timp. A forţa un subiect să răspundă rapid era un instrument simplu, dar

eficient. Îşi retrase din nou mâna, gata să îi taie gâtul lui Sechel dacă ar fi strigat după ajutor. Din nou, consilierul avu instinctul de supravieţuire de a-şi ţine gura.

— Din nou: Xedrix chiar a încercat s-o ucidă pe Nyriss?

— Nu.

Răspunsul fu rostit cu încrâncenare şi resentimente, dar Scourge putea simţi adevărul din spatele unei asemenea atitudini.

— Cine i-a angajat pe asasini?

— Nyriss a făcut-o. A vrut să îndepărteze suspiciunile care planau asupra ei însăşi.

— Suspiciuni? Suspiciuni cu privire la ce?

— Întreab-o chiar tu! scuipă Sechel.

Scourge oftă şi îşi încleştă din nou mâna peste gura lui Sechel. Dar, înainte să poată scoate cuţitul la iveală, uşa se deschise cu o asemenea forţă încât aproape că se rupse din balamale. Darth Nyriss stătea de cealaltă parte, încadrată de lumina lămpilor luminoase de pe hol.

— Îţi voi răspunde la toate întrebările, spuse ea calmă, dar dacă îi mai faci rău lui Sechel, te voi omorî.

Scourge azvârli cuţitul într-o parte şi se ridică încet de pe pat. Inima îi bătea cu putere şi fu nevoit să se lupte cu impulsul de a-şi apuca sabia. Ştia că existau riscuri în încercarea de a-l presa pe Sechel; acum tot ce putea să facă era să spere că acţiunile sale nu îl vor costa viaţa.

— Presupun că această conversaţie va fi în particular? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse. Scourge nici măcar nu se uită la Sechel în timp ce o urma pe Nyriss în hol. Aceasta păstră tăcerea până când ajunseră în camera ei privată. Scourge fu surprins să constate că sclava Twi'lek nu era prezentă. Se părea că pentru orice urma să fie spună, nu putea avea încredere nici măcar în urechile credincioasei Twi'lek.

— Eşti loial Imperiului? îl întrebă Nyriss.

— Am crezut că eu voi ajunge să pun întrebările, răspunse Scourge.

— Adu-ţi aminte care îţi este pozitia, îl avertizează ea. Ascultă ceea ce am de spus. Când voi termina, vei avea ocazia să vorbeşti.

— Îi sunt loial Împăratului, declară Scourge.

— Loial Împăratului sau Imperiului? insistă ea. Sunt două lucruri diferite.

— Ce vrei să spui?

— Împăratul este nebun. Fără a fi controlat, ne va distruge pe toţi.

— Imperiul a prosperat timp de o mie de ani, sub conducerea lui, replică Scourge.

Cuvintele ei erau o trădare, dar nu prea avea ce să facă în privinţa asta. Dacă ar fi încercat să o răpună, era destul de sigur că nu ar fi putut să-i ţină piept. Spre deosebire de Darth Xedrix, ea era o membră a Consiliului Întunecat în plină glorie a puterilor sale. Acum că îi spusese adevăratele ei convingeri, nu putea să-l lase să plece viu din camera ei. Nu şi dacă simţea că o va raporta Împăratului. Singura lui opţiune – singura lui speranţă de supravieţuire – era să se conformeze.

— Împăratul a extins frontierele, recunoscu Nyriss. Ne-a făcut mai puternici. Dar face acest lucru doar cu un singur scop. Plănuieşte un atac asupra Republicii. Are de gând să pornească un alt război împotriva Cavalerilor Jedi.

— Nu, spuse Scourge, clătinând din cap. Imposibil.

Marele Război Hiperspaţial fusese una dintre cele mai întunecate perioade din istoria Sith. Sub conducerea lui Naga Sadow, invadaseră proaspăt descoperita Republică, căutând să o cucerească aşa cum cuceriseră toate celelalte civilizaţii pe care le întâlniseră. Dar, în ciuda primelor victorii, pierduseră rapid teren. Republica nu doar că învinsese flotele Sith, ci le şi anihilase. Apoi, Jedii îi urmăriseră pe supravieţuitorii fugari prin galaxie, vânându-i până aproape de dispariţie.

Acţiunile ferme ale Împăratului îi salvaseră. El îi condusese pe supravieţuitorii Sith în regiunile neexplorate ale galaxiei, o fugă de zeci de ani care se încheiase doar atunci când au redescoperit şi revendicat Dromund Kaas, casa ancestrală, pierdută cu mult timp în urmă. Din fericire, Republica şi Jedii nu îi găsiseră niciodată aici – o mică şansă care îi permisese Imperiului să supravieţuiască.

În următoarele secole, tribul Sith reconstituise încet ceea ce pierduse. Au început să îşi extindă din nou Imperiul. Au cucerit noi planete, recent descoperite în sectoarele de la marginea galaxiei, mult dincolo de graniţele spaţiului explorat de Republică, ascunse în siguranţă din calea eternului şi

vigilentului Ordin Jedi.

Fiecare Sith cunoştea povestea; le era transmisă de la o vârstă fragedă. Şi în timp ce poziţia oficială era că Imperiul îşi aduna încet forţele pentru ca într-o bună zi să contraatace, adevărul era cu totul altul. Scourge şi Nyriss înţelegeau amândoi că această cale era o nebunie; înţelegeau că Imperiul putea supravieţui doar atâta timp cât Jedii continuau să nu ştie că Sithul încă mai trăia. Dacă Împăratul plănuia cu adevărat să atace din nou Republica, ar fi repetat greşelile lui Naga Sadow. Ar fi început un război pe care nu ar fi putut să-l câştige, iar de data asta Cavalerii Jedi nu s-ar fi oprit până când nu i-ar fi eliminat complet pe cei din Sith.

— Minţi, insistă Scourge. Atacarea Republicii nu are sens. Împăratul nu este prost.

— Nu, recunoscu Nyriss. nu este un prost. Este arogant. Este foarte puternic. Şi este nebun. Se uită direct la Scourge. Unii dintre noi, din Consiliul Întunecat, am aflat de planul lui. Pentru a salva Imperiul – pentru a salva întreaga noastră specie – am format o alianţă, jurând să lucrăm împreună pentru a-l doborî pe Împărat.

— A fost Darth Xedrix parte din această alianţă?

— A fost.

— Şi totuşi, l-ai trădat.

— A devenit un sacrificiu necesar pentru cauză.

— Dacă era aliatul tău, de ce a trebuit să moară?

— Dacă Împăratul îi suspecta pe membrii Consiliului Întunecat că s-ar fi aliat împotriva lui, ne-ar fi ucis pe toţi. A trebuit să luăm măsuri pentru a ne proteja. Pentru a-i alunga suspiciunile, a trebuit să ne distanţam de separatiştii care se împotriveau în mod deschis Împăratului.

— De aceea ai înscenat falsele asasinate împotriva ta, spuse Scourge. Dacă separatiştii vă vizau pe voi, Împăratul ar fi fost mai puţin înclinat să vă suspecteze că lucraţi cu ei.

Nyriss încunviinţă din cap.

— Planul era ca propriul meu personal să *investigheze* atentatele la viaţa mea şi să dea vina pe ei. Dar apoi, Împăratul te-a trimis pe tine, iar planul a trebuit să se schimbe. Sosirea ta a însemnat că Împăratul bănuia că era vorba de mai mult decât o simplă revoltă separatistă. Nu era îndeajuns să implici un grup radical de terorişti.

— Deci i-ai înscenat totul lui Xedrix.

— Nu poţi înscena ceva cuiva care este vinovat, îl corectă Nyriss. Eu doar l-am demascat. Xedrix chiar lucra cu separatiştii. Fiecare dovadă pe care ai descoperit-o în misiunile tale era reală. Trebuia să fie aşa. Nu-mi puteam permite să fiu prinsă cu minciuna dacă tu sau Împăratul aţi fi cercetat mai profund problema. Dacă îl lăsam pe Xedrix să fie vinovat, asta ar fi confirmat suspiciunea Împăratului că separatiştii lucrau cu cineva din Consiliul Întunecat. Prin moartea lui, implicarea mea – şi a co-conspiratorilor mei – va rămâne secretă.

— Iar tu ai avut ocazia mult aşteptată să elimini un rival, adăugă Scourge.

— Un plus de noroc, aprobă Nyriss, chipul ei rupându-se într-unul dintre rânjetele ei hidoase. Xedrix nu va fi regretat, adăugă ea. A fost o verigă slabă în lanţul nostru. Era om, iar puterea lui se stingea. Dacă vreunul dintre noi trebuia sacrificat, el era cea mai logică alegere.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Scourge.

— Deja bănuiai că ceva nu este în regulă, spuse Nyriss. Altfel, de ce ai fi încercat să-l interoghezi pe Sechel? Totuşi, dacă te omor pur şi simplu, asta ar putea să amplifice şi mai mult suspiciunile Împăratului. El te-a trimis să investighezi asasinatele; ar fi mai bine dacă tu ai fi cel care îi spune că Darth Xedrix a fost responsabil. Făcu o pauză lungă înainte să continue. În timpul serviciului tău ţi-ai dovedit valoarea faţă de mine. Eşti puternic în Forţă. Eşti inteligent. Perceptiv. Ai un potenţial incredibil. Speranţa mea este ca prin dezvăluirea adevărului să te pot convinge să te alături cauzei noastre. Nu mi-ar plăcea să renunţ la un astfel de instrument valoros fără un motiv întemeiat.

Scourge îşi îngustă ochii. Era prea uşor. Chiar dacă îi jura credinţă lui Nyriss, ea tot nu putea să-l lase pur şi simplu să plece din cameră. Riscul ca el să o denunţe Împăratului era prea mare. Trebuia să aibă o altă cale de a se proteja, un plan pe care el nu-l prevăzuse. Îşi dădu seama că era depăşit de situaţie. Încă de când venise să lucreze pentru Nyriss, ea se jucase cu el. Îl răsucise şi îl manipulase pentru propriile ei interese, iar el dansase pentru ea ca o marionetă.

— Care e şmecheria? întrebă el în cele din urmă. De unde ştii că nu-ţi voi trăda încrederea?

— Foarte bine, spuse ea, zâmbind diabolic în semn de aprobare. Aş fi fost dezamăgită dacă ai fi acceptat pur şi simplu oferta mea. Dacă nu te ucid, nu am cum să elimin complet riscul ca tu să încerci să mă expui. Dar ce dovezi ai? Acuză-mă, iar eu voi pretinde pur şi simplu că tu eşti adevăratul trădător, încercând să-mi înscenezi toate astea după ce l-ai ucis pe Darth Xedrix. Ţine minte: orice dovadă reală care există te va implica pe tine, nu pe mine. A murit de sabia ta. Eşti sigur că nu ai lăsat în urmă nicio dovadă care să te implice în uciderea lui? Nicio picătură de sânge? Nicio bucată de piele? Niciun martor care să te poată identifica la portul spaţial de pe Bosthirda în ziua în care a murit Xedrix?

Scourge dădu din cap în semn de apreciere. Nu se putu abţine să nu admire cât de bine îl prinsese Nyriss în mrejele ei.

— Lasă-mă să ghicesc – fişierele pe care Sechel le-a recuperat de la uzina de producţie şi de la baza separatistă mă vor implica şi pe mine?

— Sechel este foarte bun în ceea ce face. Nici măcar experţii nu-şi pot da seama când falsifică el un fişier de date, îl asigură ea. Chiar şi cu toate dovezile împotriva ta, este posibil ca Împăratul să te creadă în detrimentul unui membru al Consiliului Întunecat, dar, sincer, probabil că ne-ar omorî pe amândoi doar pentru a fi sigur. În acest fel, trădătorul ar fi mort, indiferent care dintre noi este vinovat. Şi nu cred că eşti genul care să te martirizezi din loialitate faţă de Împărat.

— Deci, ce facem de aici încolo? întrebă Scourge.

— Acum trebuie să te conving să crezi cu adevărat în cauza noastră, spuse Nyriss. Nu este de ajuns să mă asigur de tăcerea ta prin ameninţări şi şantaj. Când în sfârşit vom acţiona împotriva Împăratului, te vreau de partea noastră.

— Şi cum intenţionezi să mă convingi?

— Ai auzit vreodată poveşti despre copilăria Împăratului?

Scourge clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiu de pe ce planetă este.

— Puţini ştiu. Şi-a tăinuit trecutul, pentru că dacă adevărul ar ieşi la lumină, nu l-ar mai urma nimeni.

Scourge deveni interesat în ciuda propriei sale voinţe.

— S-a născut cu aproape o mie de ani în urmă, continuă ea, în deceniile de dinaintea Marelui Război Hiperspaţial cu Republica. Şi-a petrecut copilăria pe Nathema, o lume agricolă

luxuriantă şi plină de viaţă, aflată la marginea îndepărtată a Imperiului.

— Nathema? N-am auzit niciodată de ea.

— Cândva a avut un alt nume, dar acel nume a fost uitat acum mult timp... la fel ca planeta însăşi. Împăratul a şters Nathema din cărţile de istorie şi de pe hărţile astrologice pentru a ascunde orice dovadă a crimelor sale.

— Crime?

— Prin intermediul unor ritualuri pierdute ale anticilor, a folosit partea întunecată pentru a cuceri moartea şi a deveni nemuritor. Dar nemurirea lui a venit cu un preţ. Să-ţi spun ce s-a întâmplat nu este suficient. Trebuie să vezi cu ochii tăi. Doar atunci vei înţelege preţul pe care Împăratul a fost dispus să-l plătească. Doar atunci vei înţelege de ce trebuie să-l oprim.

— Şi cum voi găsi această lume pierdută?

— Te voi duce eu acolo, zise Nyriss. Atunci vei putea vedea oroarea cu ochii tăi.

— De unde ştiu că nu este o capcană? întrebă Scourge. Un alt truc elaborat pentru a mă manipula să fac ce vrei tu?

— Nu ştii, recunoscu Nyriss. Dar ce altă alegere ai?

Avea dreptate.

— Când plecăm? întrebă el.

— Răbdare, Lord Scourge, spuse Nyriss. Va dura câteva zile până când vom fi gata să plecăm. Călătoria este lungă şi trebuie să ne asigurăm că Împăratul nu va afla niciodată. Călătoria spre Nathema se pedepseşte cu moartea.

— Se va alătura şi Sechel?

— Nu. Asta e doar pentru ochii tăi.

Scourge încuviinţă din cap, întrebându-se în tăcere dacă consilierul va încerca să se răzbune pentru brutalul interogatoriu.

— Acum faci parte din cercul interior, îl asigură Nyriss. Sechel nu va îndrăzni să-ţi facă rău. Ocupă-te de rănile tale, îi ordonă ea, observând arsurile lăsate în urmă de fulgerele lui Darth Xedrix. Apoi întoarce-te în camera ta şi odihneşte-te.

Când se întoarse să plece, ea îi oferi încă unul dintre zâmbetele ei tulburătoare.

— S-ar putea să vrei să dormi cu un ochi deschis, totuşi. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 13

Celebrarea victoriei Clanului Ordo continuă până târziu în noapte. Şase membri ai clanului, patru bărbaţi şi două femei, muriseră în bătălie, un sfert din pierderile pe care le provocaseră Clanului Jendri.

Veela ordonase ca toate cele treizeci de cadavre să fie adunate într-un rug funerar masiv. Revan înţelese acest amalgam între prieteni şi duşmani: toţi erau Mandalorieni care muriseră în luptă. Conform obiceiului, tuturor li se cuvenea ceremonia de înmormântare a unui războinic, indiferent de clanul pentru care luptase. Rugul arsese ore în şir, flăcările luminând noaptea şi încălzind tabăra în timp ce fraţii şi surorile celor căzuţi povesteau despre curajul lor. Le-au onorat amintirile prin cântece şi ospăţ, plângându-le moartea şi sărbătorind în acelaşi timp victoria răsunătoare a Clanului Ordo.

Berea curgea în voie, dar Revan se limită la o singură halbă. Deoarece luptase pentru Clanul Ordo, avea dreptul să se alăture petrecerii. Dar, deşi le cunoştea obiceiurile, nu era Mandalorian. Îi era greu să se bucure de pierderea camarazilor, indiferent cât de onorabilă le-ar fi fost moartea. Revan era, de asemenea, îngrijorat de ceea ce ar fi putut face Veela după ce aflase că era Jedi. Spera ca ea să creadă că este doar un Maestru renegat anonim; dacă ştia cine era cu adevărat, ar fi putut avea probleme. Mulţi Mandalorieni îi dispreţuiau pe Jedi – şi pe Revan în special.

Revan fusese responsabil atât pentru moartea multor Mandalorieni, precum şi pentru furtul şi ascunderea Coifului lui Mand'alor, un act pe care unii îl considerau o crimă de război. Având în vedere mândria înverşunată a Veelei faţă de poporul şi cultura ei, probabil că nu l-ar fi iertat şi uitat, pur şi simplu. Din fericire, se pare că nu era conştientă de adevărata lui identitate.

În cursul serii, Edric şi alţi câţiva membri ai grupului veniseră să vorbească cu el, făcând efortul de a-l include în festivităţile clanului. Toată lumea părea să ştie că atrăsese tirurile droizilor de război inamici, permiţându-le piloţilor să ajungă la droizii lor. Interesant, totuşi, niciunul dintre ei nu

cunoştea detaliile a ceea ce se întâmplase dincolo de marginile bătăliei principale. Evident, Veela îi pusese pe ceilalţi piloţi să jure că păstrau secretul. Ar fi trebuit să considere asta ca pe un semn bun, dar continuă să surprindă privirile suspicioase ale Veelei şi ale celorlalţi piloţi. Poate că nu ştiau că era Revan, dar ştiau că era un Jedi şi asta îi deranja în mod clar. Nu era sigur dacă Veela le ordonase să păstreze tăcerea din respect pentru ceea ce făcuse în timpul bătăliei, ori pentru că ea credea că încă mai aveau nevoie de el pentru a găsi Coifului lui Mand'alor, ori chiar din cauza sentimentelor ei pentru Canderous. Dar oricare ar fi fost explicaţia, secretul lui părea în siguranţă… deocamdată.

Când, în sfârşit, se băgă în pat, târziu în acea noapte, fu surprins să îl audă pe Canderous intrând în cort câteva minute mai târziu, împiedicându-se.

— Am crezut că eşti cu Veela.

— Nu este prea fericită alături de mine în acest moment, explică Canderous. O voi lăsa să se liniştească în noaptea asta.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, răspunse prietenul său în timp ce se băga în sacul de dormit. Oricum, mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală.

— Cât de grav este?

— Veelei nu-i plac Cavalerii Jedi, recunoscu Canderous. Dar este greu de citit. Să sperăm că va fi supărată doar pentru câteva zile. Bărbatul uriaş se rostogoli pe o parte. Ori asta, ori va încerca să ne ucidă în timpul ascensiunii de mâine.

Revan nu putu să-şi dea seama dacă glumea.

* * *

Dimineaţa, vremea era la fel ca în orice altă dimineaţă pe Rekkiad – un frig năprasnic, cu vânturi puternice şi zăpadă învolburată care limita vizibilitatea. Revan sperase la o zi calmă şi senină, ca să poată folosi droizii Basilisk pentru a zbura până în vârf. Dar chiar şi aici, la bază, rafalele neaşteptate aveau suficientă putere pentru a-l face aproape să cadă din picioare. Mai sus, rafalele de vânt şi lipsa de vizibilitate ar fi făcut ca încercarea de aterizare pe vârful muntelui să fie sinucigaşă, chiar şi pentru cei mai pricepuţi piloţi. Oricât de periculos ar fi

fost, urcarea pe jos până în vârf era singura opţiune reală.

— Condiţii proaste pentru o ascensiune, remarcă Canderous când ajunseră la baza primei Lănci.

— Mai bine de atât nu se poate, spuse Veela. Dacă ţi-e frică, îl voi pune pe Edric să-ţi ia locul, iar tu poţi veghea asupra taberei.

— Bătrânul ar face probabil un atac de cord la jumătatea drumului, răspunse Canderous cu un zâmbet.

— E doar cu un an mai mare decât tine, sublinie Veela.

— Dar eu sunt ca un vin bun, răspunse el. Devin mai bun odată cu vârsta.

Schimbul de replici jucăuşe atenuase o parte din frământările lui Revan cu privire la misiune, deşi tot nu era încântat de componenţa echipei de căţărători. Erau opt în total: Revan, Canderous, Veela şi ceilalţi cinci piloţi de Basilisk, inclusiv Grizzer – tânărul care îi cedase lui Canderous şaua sa. Alegerile Veelei aveau o oarecare logică. Să mergi după Coifului lui Mand'alor era o mare onoare, iar piloţii de Basilisk erau printre cei mai respectaţi războinici din clan. Singura altă persoană care ar mai fi putut fi inclusă era Edric, dar el fusese ales să rămână în urmă pentru a conduce Clanul Ordo în cazul în care Veela şi ceilalţi nu se mai întorceau.

Cu toate astea, Revan nu putu să nu remarce că toţi căţărătorii aleşi ştiau că era un Jedi. Iar Edric, cel mai vechi şi cel mai loial prieten al lui Canderous, fusese lăsat în urmă. Şi-ar fi dorit să fi avut ocazia să vorbească cu Canderous înainte să plece. Acum, tot ce mai putea face era să fie în gardă pe tot parcursul ascensiunii, pentru orice eventualitate.

Se împărţiră în două echipe de câte patru, membrii fiecărei echipe fiind legaţi de o frânghie lungă de căţărare. Canderous, Revan şi doi dintre piloţi formau primul grup, Veela şi ceilalţi trei piloţi al doilea. Pe lângă hainele şi echipamentul de iarnă, fiecare alpinist avea prins pe umeri un rucsac de douăzeci de kilograme cu provizii şi raţii. Cele două echipe începură ascensiunea simultan, deplasându-se pe trasee paralele pe suprafaţa verticală a peretelui de gheaţă care constituia faţada Lancei. Fiecare metru de progres era câştigat doar prin cioplirea gheţii, cu un târnăcop cu vârful ascuţit, pentru a crea o mică priză pentru mână sau picior, apoi introducând cu ciocanul un scripete în perete pentru a fixa frânghia de căţărare. Modelul se

repeta iar şi iar. Progresul era lent şi obositor; un singur pas greşit putea face un alpinist să se prăbuşească într-o moarte rapidă şi înfiorătoare. Teoretic, frânghiile şi mecanismele de ridicare care asigurau legătura pentru fiecare echipă ar fi trebuit să le permită celorlalţi trei membri să suporte greutatea în cazul în care unul dintre ei ar fi căzut, dar niciunul dintre ei nu era înclinat să testeze acea teorie.

* * *

După numai cincizeci de metri, vântul năprasnic era deja suficient de puternic pentru a le acoperi vocile, obligându-i să comunice prin gesturi simple. În ciuda frigului, Revan transpira abundent sub straturile de haine, trupul său fiind încălzit de efortul fizic constant, pe măsură ce se lupta metru cu metru pentru a ajunge în vârf. Cel puţin era la adăpost de Veela pentru moment. Urcuşul dificil cerea o concentrare şi o atenţie totale din partea fiecărui alpinist, în timp ce lucrau împreună pentru a ajunge în vârf. Chiar dacă piloţii complotau împotriva lui, pur şi simplu nu ar fi putut încerca nimic până când nu ajungeau pe platoul din vârf.

La începutul ascensiunii, vârful fusese invizibil, pierdut în vârtejul de zăpadă şi nori. Dar spre sfârşitul celei de-a cincea ore, scăpaseră de cea mai mare parte a furtunii, asta oferindu-le prima imagine a vârfului Lancei, luminat de soarele palid portocaliu al sistemului Rekkiad.

Se aflau la mai bine de jumătate de drum spre obiectivul lor, dar epuizarea şi oboseala începuseră să le îngreuneze înaintarea. Pe măsură ce altitudinea creştea, aerul devenea tot mai rarefiat, lăsându-i pe alpinişti fără aer şi gâfâind. Rucsacul legat de spatele lui Revan părea să se fi dublat în greutate, iar el simţea curelele săpându-i în umeri chiar şi prin haine. Dar nu prea mai era nimic de făcut decât să ignore durerea şi să se concentreze asupra ascensiunii.

Echipa Veelei se afla la aproximativ cincizeci de metri în faţă. Dintr-o dată, unul dintre piloţii lor îşi pierdu echilibrul şi alunecă. Căzu zece metri înainte ca frânghiile să-l oprească brusc, lăsându-l să atârne neputincios la capătul liniei. Oprirea bruscă îi zdruncinase parţial rucsacul, răsucind curelele de pe umăr astfel încât braţele îi erau parţial prinse la spate. Din

cauza vântul care îl zguduia de colo-colo, nu reuşea să se ancoreze din nou pe munte. Veela şi ceilalţi începură un proces lent şi atent de coborâre pentru a-l ajuta. Echipa lui Revan avu nevoie de aproximativ două minute pentru a se apropia de echipa Veelei în timp ce se întorceau pentru a-l salva pe alpinistul ghinionist. Dându-şi seama că situaţia era sub control, echipa lui Revan îşi continuă drumul spre vârf.

La cinci minute după acea cădere, Revan privi înapoi pentru a vedea că toţi cei patru membri ai echipei Veelei erau din nou în siguranţă pe poziţii. Nu încercau să recupereze conducerea, ci se mişcau mai încet şi mai prudent decât înainte.

Două ore mai târziu, echipa lui Revan ajunse în vârf. Canderous fu primul; cu picioarele bine fixate, se întinse pentru a-l apuca de mână pe Revan şi a-l trage sus. Revan făcu acelaşi lucru pentru femeia care îl urma, iar ea făcu acelaşi lucru pentru bărbatul din spatele ei.

Vârful era un platou lipsit de relief, format din gheaţă alunecoasă, acoperit de un praf subţire de zăpadă. Privind spre spaţiul dintre cele două Lănci, Revan putea vedea că şi celălalt vârf era la fel de gol şi lipsit de relief ca şi acesta.

— Şi acum ce facem? strigă Canderous peste vuietul vântului.

— Dacă acesta este vârful potrivit, ar trebui să existe o intrare pe aici pe undeva, strigă Revan.

O rafală de vânt îl împinse într-o parte şi aproape că se împiedică.

— O intrare către ce?

Revan nu făcu decât să ridice din umeri. Viziunea nu-i arătase ce descoperise el şi Malak şi nici alte amintiri nu mai ieşiseră la suprafaţă în timpul ascensiunii.

Îşi aşezară cu toţii rucsacurile pe pământ şi începură o căutare în formă de grilă pe suprafaţa platoului. Nu le luă mult timp să găsească ceea ce căutau.

Aproape de centrul platoului, sub un strat de zăpadă, se afla o mică trapă din duroţel. Revan apucă mânerul şi trase energic, invocând Forţa pentru a-i da putere atunci când simţi că muşchii încep să i se încordeze. Încet, cu reticenţă, capacul greu se deschise pentru a dezvălui o scară care ducea în jos, în întuneric.

— Rămâneţi aici şi aşteptaţi-o pe Veela, le ordonă

Canderous celorlalţi doi Mandalorieni. Noi vom coborî să verificăm.

Scoase mai multe baghete luminoase din rucsacul aruncat pe pământ, împreună cu un pistol blaster. Revan nu avea nicio armă în rucsac. Toată lumea care urcase ştia deja că era un Jedi, iar el era încrezător că sabia de la centură va fi suficientă pentru a face faţă la orice ar fi dat peste ei. Nu că s-ar fi aşteptat la vreo problemă. Era greu de imaginat o locaţie mai îndepărtată, mai neospitalieră şi mai izolată. Era uşor de înţeles de ce hotărâse să ascundă aici Coifului lui Mand'alor.

Dar unde anume, mai exact? De ce exista o cameră subterană secretă în interiorul Lancei, şi cum o găsiseră el şi Malak prima dată?

Canderous se îndreptă spre trapă şi aruncă una dintre baghetele luminoase în ea. Aceasta căzu în jos, luminând lungimea puţului în timp ce cădea. Se opri la vreo treizeci de metri mai jos, ricoşând, rostogolindu-se şi apoi oprindu-se pe pământ.

— După tine, spuse Canderous.

În timp ce Revan începea lunga coborâre, mintea lui începu să se frământe. Scurte străfulgerări de amintiri adormite explodară în conştiinţa lui, doar pentru a dispărea înainte să le poată înţelege pe deplin. Avea o senzaţie copleşitoare de *deja vu*; ştia cu certitudine că el şi Malak exploraseră încăperea întunecată de sub gheaţă, aşa cum el şi Canderous o explorau acum.

Priveliştile şi sunetele din timpul precedentei sale vizite se amestecau cu împrejurimile actuale, imaginile se suprapuneau unele peste altele, întunecându-i vederea şi ameţindu-l. Totul devenise atât de groaznic, încât Revan fu nevoit să închidă ochii, ţinându-se cu încordare de treptele scării.

— Eşti bine? întrebă Canderous de la câţiva metri mai sus.

Vocea lui răsună cu un ecou puternic pe pereţii de piatră cioplîţi rudimentar.

— Trecutul mă ajunge din urmă, explică Revan, scuturându-şi capul pentru a alunga senzaţia de vertij.

Mai aşteptă câteva secunde, iar când deschise din nou ochii, totul revenise la normal. Respirând adânc, continuă să coboare până când ajunse jos. Puţul se sfârşea într-un tunel strâmt şi întortocheat, care continua pe orizontală. Rezistând

impulsului de a-şi scoate sabia, Revan mai scoase o baghetă luminoasă şi începu să meargă prin pasaj. Canderous îl urmă îndeaproape. Tunelul era îngust, forţându-i să meargă câte unul, dar tavanul era suficient de înalt pentru ca nici măcar Canderous să nu fie nevoit să se aplece. Nu după mult timp, Revan realiză că mergeau pe o pantă uşor descendentă, intrând tot mai adânc în inima Lancei. Aerul din jurul lor devenea mai cald, făcându-i să-şi descheie jachetele şi să-şi coboare glugile.

Pe măsură ce înaintau, Revan începu să simtă prezenţa inconfundabilă a părţii întunecate. Mâna îi coborî pe sabia de la centură, dar se relaxă când îşi dădu seama că senzaţia era prea slabă pentru a însemna o ameninţare imediată. Cândva, Forţa fusese puternică în acest loc, dar în decursul timpului – multe decenii, sau chiar secole – se stinsese şi nu mai rămăsese decât o amintire.

În cele din urmă, pasajul îi duse într-o încăpere circulară mare, săpată în stâncă. Cu un diametru uşor peste treizeci de metri, încăperea era goală, cu excepţia unei cripte mari de piatră din centru.

— Ce este acest loc? murmură Canderous.

— Cred că este camera mormântului unui vechi Lord Sith, răspunse Revan. Ca şi mormintele de pe Korriban.

— De ce l-ar fi îngropat aici, în acest pustiu îngheţat?

Spre surprinderea sa, Revan ştiu răspunsul la această întrebare.

— A fost un exilat. A fugit aici cu o mână de adepţi fanatici şi loiali, cu multe secole în urmă. Când a murit, au sculptat această cameră secretă pentru a-l îngropa, astfel încât duşmanii săi să nu-i poată găsi şi profana rămăşiţele.

— De unde ştii asta?

Revan ridică din umeri.

— Ştiu şi atât. Malak şi cu mine am venit aici căutând această criptă. Cineva trebuie să ne fi spus despre ea.

— Vrei să spui cineva ca Mand'alor?

O altă amintire reveni în mintea lui Revan, declanşată de cuvintele prietenului său.

Mand'alor cel Suprem zăcea muribund la picioarele lui. Tuşind datorită sângelui care i se adunase în plămâni, întinse mâna şi îşi desprinse Coifului, cel mai sacru simbol al poporului său.

— Nu trebuia să se termine aşa, spuse el, cu o voce moale şi joasă. Mi-au promis victoria. Abia acum văd cum am fost trădat.

Revan îşi înclină capul într-o parte, nedumerit.

— Despre ce vorbeşti?

— M-au păcălit. Nu am fost meniţi să câştigăm acest război. Ne-au folosit, pe mine şi poporul meu, pentru a testa puterea Republicii.

— Cine te-a folosit?

— Sithul.

Amintirea se încheie brusc, strecurându-se rapid, din nou, în subconştientul lui Revan. Dar, revenind la suprafaţă, eliberase o mulţime de alte amintiri blocate, iar acestea se prăbuşiră peste Revan ca un val, făcându-l să se clatine.

— Îmi amintesc, murmură el, punându-şi mâna pe perete pentru a se sprijini. Îmi amintesc.

— Ce? întrebă Canderous cu nelinişte. Ce-ţi aminteşti?

Revan nu răspunse. În schimb, traversă încăperea până la sarcofagul din centru. Sculptat în granit, pe părţile laterale, se afla un model împletit din cercuri şi linii în diagonală, cel mai probabil o emblemă de familie sau un sigiliu. Capacul greu de piatră al mormântului era neted şi fără ornamente, dar, pe măsură ce Revan se apropia mai mult, putea vedea urme şi zgârieturi de-a lungul marginilor, semne că fusese mutat de mai multe ori. Întinzându-se cu Forţa, Revan se concentră asupra capacului. După o clipă, acesta începu să se mişte, marginea lui răzbind de-a lungul buzei jumătăţii inferioare a sarcofagului în timp ce se ridica încet în aer.

Cu grijă să nu lase capacul greu să cadă, îl mută într-o parte şi îl coborî uşor pe podea. Apoi se apropie de sarcofag şi se uită înăuntru. Nu se vedeau rămăşiţe. Duşmanii Lordului Sith anonim din mormânt trebuie să-l fi găsit până la urmă, furându-i cadavrul mumificat pentru un scop întunecat şi pervers. Lipsa cadavrului nu îl surprinse pe Revan şi îşi aminti brusc că şi el şi Malak găsiseră sarcofagul gol. Dar nu îl lăsaseră aşa. Înăuntru se afla un datacron – un cub mic, asemănător holocronilor folosiţi de Jedi şi Sith pentru a-şi înregistra învăţăturile pentru generaţiile viitoare. Cu toate astea, spre deosebire de acele artefacte puternice, datacronul nu fusese creat cu ajutorul Forţei; era o simplă arhivă de informaţii.

Dar Revan abia dacă se uită la datacron. Atenţia îi era acaparată de obiectul care se afla lângă el: Coifului lui Mand'alor. Şi în timp ce se întindea şi ridica relicva sacră, mintea lui se întoarse la momentul în care îl lăsase acolo.

— Deci Mand'alor spunea adevărul, spuse Malak.

— Chiar credeai că ultimele lui cuvinte vor fi o minciună? întrebă Revan.

— Şi acum?

— Avem dovada, spuse Revan. Sithul nu a dispărut. Trebuie să fie opriţi.

— Cum rămâne cu Mandalorienii?

— Fără Coif, nu înseamnă nimic, spuse Revan, punând Coifului în interiorul mormântului gol.

Amintirea se încheie, aducându-l brusc pe Revan înapoi în prezent. Ridică Coifului şi îl ţinu în aer pentru a putea fi văzut de Canderous. Bărbatul cel mare se îndreptă încet spre el, ca şi cum ar fi fost ameţit. Nu vorbi, dar pe măsură ce se apropia, mâinile i se ridicară aproape involuntar, degetele întinzându-se spre simbolul pierdut al poporului său.

Niciunul dintre ei nu îi observă pe Veela şi pe ceilalţi intrând în cameră.

— Cum îndrăzneşti să profanezi Coifului lui Mand'alor cu mâinile tale murdare de Jedi! strigă Veela, rupând vraja care îi captivase momentan pe cei doi bărbaţi.

Revan îşi ridică privirea şi o văzu stând la intrarea în cavernă, flancată de ceilalţi căţărători. Toţi cei şase Mandalorieni erau înarmaţi cu pistoale blaster, ţevile armelor fiind îndreptate direct spre cei doi bărbaţi care stăteau lângă criptă.

— Veela! ceru Canderous. Ce crezi că faci?

— Lasă Coifului jos şi îndepărtează-te de criptă, porunci ea, ignorându-l.

Mişcându-se încet pentru a nu alarma pe nimeni, Revan puse Coifului înapoi în criptă.

— Avner a luptat alături de noi, protestă Canderous. El ne-a călăuzit spre Coifului lui Mand'alor. Şi tu îl răsplăteşti cu o trădare?

Veela lătră un râset aspru.

— Cine eşti tu să vorbeşti de trădare? Ai întors spatele poporului tău. Şi pentru ce? Pentru a te alătura lui *Revan*

Măcelarul?

— Când ţi-ai dat seama de asta? întrebă Canderous, fără să se obosească să nege adevărul.

— Odată ce s-a arătat a fi un Jedi, a fost evident, spuse ea cu un rânjet. Mai ales cu numele acela. Chiar credeai că faptul că ai rearanjat numele Revan în Avner ne va păcăli?

— Nu e vorba despre el, spuse Canderous. Este vorba despre mine, nu-i aşa?

Veela îşi muşcă tare buza, însă nu răspunse.

— Nu sunt aici ca să revendic Coifului pentru mine, o asigură Canderous. Tu eşti conducătorul de drept al Clanului Ordo. Nu sunt aici pentru a te provoca.

— Tot nu înţelegi, spuse Veela, clătinând din cap. Tu ar trebui să fii conducătorul nostru, nu eu! Tu ai fost cel mai mare războinic al nostru. Tu ai fost luptătorul nostru. Eroul nostru. Când a căzut Mand’alor, tu ar fi trebuit să fii cel care să-i iei locul! Se uită la el cu tristeţe. În schimb, ne-ai abandonat. M-ai abandonat pe mine.

— Îmi pare rău, spuse Canderous cu blândeţe. Când clanul nostru s-a destrămat, am fost pierdut. Trebuia să plec. Nu ştiam ce altceva să fac.

— Puteai să rămâi şi să ajuţi la refacerea lui, insistă Veela, vocea ei tremurând uşor în timp ce cobora blasterul din mână.

— *Cin vhetin*, spuse Canderous. Nu pot să desfac trecutul. Dar acum sunt aici.

— De aceea nu le-am spus celorlalţi din tabără, recunoscu ea. Nu am vrut să-ţi distrug reputaţia spunându-le că ai rămas cu Revan.

— Nu le-ai spus pentru că îţi era teamă că vor fi de acord cu mine, replică Canderous. Revan nu este duşmanul nostru. Nu acum. Fără el, Clanul Jendri ne-ar fi măcelărit. Fără el, nu am fi găsit niciodată Coifului lui Mand’alor. Revan s-a dovedit a fi fratele nostru; iar ceea ce faci tu aduce dezonoare clanului nostru!

— Nu, insistă Veela. Te înşeli. Clanul Ordo ar putea accepta un Jedi, dar nu pe el. Pe oricine, în afară de el.

— Există o singură cale de a fi siguri. Să lăsăm întregul clan să decidă.

— Asta nu e o opţiune, răspunse Veela, ridicându-şi blasterul din nou. Revan nu poate părăsi această cameră în

viaţă.

— Cunoşti reputaţia lui Revan, o avertiză Canderous. Şi pe a mea. Poate că sunteţi şase, dar chiar crezi că aveţi vreo şansă împotriva noastră, a amândurora?

— Nu suntem aici ca să te ucidem pe tine, spuse Veela. Doar pe el.

— Şi vă aşteptaţi să stau deoparte şi să nu fac nimic?

— Mă aştept să ni te alături! strigă Veela. Eşti Mandalorian! Clanul Ordo este familia ta, nu Revan. Trebuie să alegi: el sau noi.

— Nu trebuie să fie aşa, spuse Canderous cu calm. Coborâţi armele. Puneţi capăt acestei nebunii. Vom duce împreună Coifului lui Mand'alor înapoi în tabără.

— Asta e ultima ta şansă, Canderous, spuse Veela. Alege!

Mâna îi tremura, făcând să-i fie greu să ţintească. Dar ceilalţi cinci îşi ţineau blasterele cu fermitate şi precizie.

— Nu puteţi câştiga această bătălie, spuse Revan în linişte, vorbindu-le mai mult celorlalţi decât Veelei.

— Am omorât zeci de Jedi în timpul războiului, răspunse Veela cu tristeţe.

— Eu nu sunt un Jedi obişnuit.

— Veela, imploră Canderous, te rog, nu fă asta.

Umerii ei se lăsară în jos şi lăsă să-i scape un oftat de resemnare.

— Omorâţi-i pe amândoi.

Revan se pusese în mişcare, cu sabia de lumină trezindu-se la viaţă, înainte ca vorbele să fi ieşit din gura ei. În timp ce Veela şi ceilalţi doi – care reacţionară ceva mai repede decât ceilalţi – trăgeau cu blasterele, lama verde se transformă într-o ceaţă care se rotea şi se învârtea, iar el o folosea pentru a le devia proiectilele înapoi în direcţia trăgătorilor. Unul dintre proiectilele deviate îşi atinse ţinta, doborând-o pe femeia din stânga Veelei. Canderous şi Revan se adăpostiră în spatele sarcofagului în momentul în care ceilalţi Mandalorieni deschiseră focul. Canderous se ridică un pic pentru a trage, făcându-i pe Mandalorieni să se pună la adăpost. Cu toate astea, în camera deschisă existau puţine locuri unde să te ascunzi, iar Canderous doborî doi dintre ei înainte ca aceştia să ajungă în siguranţă. Veela şi ceilalţi doi supravieţuitori coborâră înapoi în pasajul de lângă intrarea în cameră, ascunzându-se

după colţ pentru a se regrupa. O secundă mai târziu, un trio de grenade alunecă pe podea, ricoşând şi rostogolindu-se până în apropiere de baza sarcofagului. Cu o clipă înainte ca acestea să explodeze, Revan se întinse prin intermediul Forţei şi aruncă capacul greu de piatră al sarcofagului spre grenade. Acesta acţionă ca un scut, absorbind cea mai mare parte a exploziei înainte să explodeze în pietricele şi praf.

Totuşi, explozia fu asurzitoare; forţa de şoc suficient de puternică pentru a-i face atât pe Canderous cât şi pe Revan să cadă din picioare. În timp ce Revan se chinuia să se ridice, singurul sunet pe care îl putu auzi era un ţiuit ascuţit în urechi.

Veela şi echipa ei profitară de avantaj şi înaintară în încăpere, cu pistoalele blaster în mână. Toţi trei trăgeau spre Revan, care abia reuşi să scape la timp.

Cu coada ochiului îl văzu pe Canderous întins pe burtă, cu braţele întinse în faţa lui pentru a-şi sprijini pistolul de podea în timp ce ţintea cu atenţie. O clipă mai târziu, Veela se prăbuşi din cauza unei împuşcături care îi străpunsese inima.

Cu atenţia distrasă doar pentru o clipă de trupul liderului lor căzut pe podea, cei doi Mandalorieni rămaşi şovăiră. Revan profită de acel moment pentru a da o lovitură laterală cu sabia de lumină. Lama se roti într-o traiectorie în arc de cerc larg, care le curmă viaţa amândurora înainte ca aceştia să poată mişca.

Revan prinse cu pricepere sabia de mâner atunci când aceasta reveni în mâna sa, apoi se ridică încet în picioare, cu urechile încă ţiuindu-i. În apropiere, Canderous zăcea încă pe podea, încremenit în aceeaşi poziţie în care fusese cu câteva clipe mai devreme. Încet, Revan se apropie de el, încercând să vadă dacă era rănit.

Bărbatul mare nu se mişcă până când Revan se aplecă şi îi puse o mână pe umăr. Atunci, Canderous îşi întoarse capul, surprins. Mormăi ceva, dar Revan nu putea auzi ce spunea, aşa că nu făcu decât să ridice din umeri în semn de răspuns.

Canderous se ridică în picioare, lăsându-şi pistolul pe podea. Se îndreptă spre locul unde Veela zăcea cu faţa în jos pe podea şi o rostogoli. Avea ochii mari, privind fără să vadă spre tavan. Cu tandreţe, îi închise pleoapele, apoi îi încrucişă mâinile pe piept. Se ridică în picioare şi se întoarse, uitându-se într-un colţ gol al camerei.

După câteva clipe, Revan se apropie şi veni lângă el.

— Îmi pare rău. Vocea îi sună ciudat. Auzul încă îi era distorsionat de grenadă şi nu era sigur dacă fusese auzit de Canderous. Îmi pare rău, repetă el, de data asta mai tare.

Canderous îşi întoarse capul să se uite la el.

— Şi mie, răspunse el înainte să se întoarcă să se uite din nou la perete, cuvintele lui fiind goale şi plate. Şi mie.

Capitolul 14

Canderous continuă să se holbeze la peretele cavernei, în timp ce Revan rămase într-o tăcere respectuoasă. În cele din urmă, se întoarse spre Revan şi spuse:

— Nu ar trebui să-i lăsăm aşa, zăcând aici. E lipsă de respect.

Revan aprobă din cap. Mandalorienii zăceau încă acolo unde căzuseră, cu trupurile încremenite în poziţii nefireşti. Împreună, cei doi bărbaţi îi adunară pe rând şi îi aşezară unul lângă altul în centrul camerei. Aşa cum făcuse cu Veela, Canderous le închisese ochii şi le încrucişă mâinile peste piept. Dacă ar fi existat vreo modalitate de a face un rug funerar, Revan ar fi sugerat să îi ardă după obiceiul Mandalorian. Dar, fără combustibil, nu avea să fie posibil.

— Ce o să le spun celorlalţi? întrebă Canderous după ce terminară de aranjat cadavrele.

Revan îi înţelegea dilema. Vor fi multe întrebări când se vor întoarce singuri cu Coifului lui Mand'alor, iar Canderous nu voia să facă de ruşine numele Veelei.

— Inventează ceva simplu, sugeră Revan. Să zicem că am întâmpinat o rezistenţă neaşteptată din partea droizilor gardieni programaţi să protejeze cripta. Spune-le că Veela şi ceilalţi au murit în luptă şi că au luptat ca nişte războinici adevăraţi înainte să cadă.

Canderous dădu din cap, apoi se îndreptă încet spre sarcofag. Scoase Coifului lui Mand'alor, apoi, aproape ca şi cum abia atunci îi trecu prin gând, luă şi datacronul.

— Ce este ăsta? întrebă el, uitându-se curios la micul cub.

— Este o cronică a Lordului Sith care a fost îngropat aici, spuse Revan. Cred că eu şi Malak l-am găsit ascuns în mormânt ultima dată când am fost aici.

— Îţi aminteşti ce scrie în el?

— În mare parte.

— Spune-mi.

Revan ştia cu siguranţă că Canderous spera să existe ceva în consemnarea acestui material istoric, care să-l ajute să

înţeleagă de ce Veela se întorsese împotriva lui. Din ceea ce îşi amintea Revan din poveste, nu i-ar fi oferit prea multă consolare, dar nu avea de gând să-i refuze rugămintea.

— Numele lui era Lord Dramath al Doilea. Cu o mie de ani în urmă, tatăl său, primul Lord Dramath, domnea pe o planetă numită Medriaas. A fost înlăturat de un alt Sith pe nume Lord Vitiate, care a redenumit planeta Nathema. Odată cu moartea tatălui său, tânărul Lord Dramath a fugit. S-a ascuns pe Rekkiad cu o mână de adepţi loiali, iar când acesta a murit, ei l-au îngropat aici, împreună cu datacronul.

— Deci nu are nimic de-a face cu Mand'alor sau cu Coifului lui? întrebă Canderous, clătinând din cap. Pur şi simplu te-ai hotărât să îl ascunzi în acest loc?

Revan ezită o clipă.

— De fapt, are totul de-a face cu Mand'alor, spuse el în cele din urmă.

Canderous avea dreptul să afle adevărul, dar mai întâi Revan trebuia să pună toate piesele laolaltă pentru el însuşi. Sosirea în camera funerară declanşase revenirea unor amintiri pierdute. Acestea îi veniseră în fragmente disparate şi în sclipiri de moment. Avea nevoie de timp pentru a procesa informaţiile – pentru a le aranja în ceva care ar fi avut un oarecare sens.

— Putem vorbi despre asta mai târziu? fu tot ce spuse.

Canderous studie chipul lui Revan, părând pe punctul de a spune ceva, dar apoi aprobă din cap.

— Hai să ne odihnim, sugeră el. Oricum, nu putem ajunge înapoi la poalele muntelui în seara asta. Putem vorbi mâine dimineaţă.

Să-şi petreacă noaptea expuşi la suprafaţa platoului nu era o opţiune; nu atât timp cât puteau sta la adăpost de intemperii, sub pământ, într-o peşteră încălzită geotermic. Îşi desfăşurară sacii de dormit aproape de marginea camerei, cât mai departe de Veela şi de celelalte trupuri. Împărtăşirea camerei cu şase cadavre era neplăcută, dar era mai bine decât să moară de frig.

Niciunul dintre ei nu reuşi să doarmă bine. Revan îl auzea pe Canderous cum se foia. Odată, crezu chiar că îl auzise şoptind numele Veelei.

Nici gândurile lui Revan nu-l lăsau să doarmă. Sperase că găsirea Coifului lui Mand'alor va fi o descoperire, cheia pentru a-

şi debloca toate amintirile pierdute. Dar cu cât încerca mai mult să reasambleze imaginile fragmentate care-i roiau prin cap, cu atât mai mult îşi dădea seama cât de multe lucruri lipseau încă. Făcuse doar un mic pas înainte şi bănuia că drumul era departe de a se fi încheiat. Când somnul îl învinsese în cele din urmă, visă din nou acea planetă a furtunilor nesfârşite şi a nopţii eterne. Părea mai vie decât înainte; mai consistentă. Mai reală.

Nu ar fi putut spune cât timp dormise; era dificil să simtă trecerea timpului în cameră. Când se trezi, nu se simţea odihnit, dar ştia că nu avea rost să încerce să se culce din nou.

Canderous era deja treaz, plimbându-se încet înainte şi înapoi dintr-o parte în alta a camerei, uitându-se la Coifului pe care îl ţinea în mâini.

Revan se ridică în picioare şi se întinse, relaxându-şi gâtul şi umerii.

— Sunt gata să-ţi spun ce-mi amintesc despre Mand'alor, spuse el. Dacă mai vrei să ştii.

— Vreau.

Luând o ultimă respiraţie de moment pentru a se putea aduna, Revan se lansă în poveste.

— Cu aproximativ doi ani înainte de a declara război Republicii, Mand'alor a fost contactat de un bărbat cu pielea de culoarea sângelui – un Sith.

— Credeam că Jedii i-au eliminat pe Sith.

— La fel au crezut şi Jedii. Specia Sith dispăruse după Marele Război Hiperspaţial. Nu a mai fost văzut niciunul din specia lor în spaţiul Republicii de peste o mie de ani. Dar această fiinţă cu pielea roşie a venit pe Mandalore. A pretins că este emisarul unui Stăpân puternic – un descendent al Lordului Sith care îl izgonise pe Lordul Dramath în exil – şi l-a convins pe Mand'alor să-l ajute să caute mormântul duşmanului său.

Revan vorbea încet, cuvintele ieşind doar la fel de repede pe cât de repede îi veneau în minte detaliile. Amintirile sale erau încă neclare şi amestecate. Timpul şi locul original al fiecărei amintiri specifice erau neclare. Mand'alor îi spusese o parte dintre aceste lucruri. Alte detalii veniseră de la datacronul din acest mormânt. Cele mai multe dintre aceste informaţii le aflase mult mai târziu, după ce el şi Malak călătoriseră ei înşişi în Regiunile Necunoscute. Era imposibil să le sorteze pe toate. Din necesitate, mintea lui deteriorată amestecase amintirile unele

cu altele, fuzionându-le într-un ansamblu pe jumătate coerent în timp ce dormea.

— Mand'alor l-a ajutat pe Sith să găsească cripta ascunsă a lui Dramath, continuă el. În schimb, Sithul a luat osemintele pentru a i le da Stăpânului său şi i-a povestit lui Mand'alor despre o viziune pe care o avusese Stăpânul său cu privire la Mandalorienii care se ridicau împotriva Republicii. I-a spus că vor cuceri lume după lume, zdrobindu-şi duşmanii până când Republica se va prăbuşi în sine. Le-a promis Mandalorienilor o victorie glorioasă, iar Mand'alor l-a crezut.

— Mand'alor cel Suprem nu ne-ar fi condus în războiul împotriva Republicii doar pentru că un străin i-a spus că vom câştiga, protestă Canderous.

— Este mai complicat decât atât. Sithul a folosit puterea părţii întunecate pentru a-l manipula. Abia când Mand'alor zăcea muribund la picioarele mele, vraja a fost în cele din urmă ruptă şi el a realizat că a fost păcălit. De aceea mi-a spus despre acest loc. Ca să pot veni şi să-l văd cu ochii mei.

— Asta nu are niciun sens, spuse Canderous. Spui că Sithul l-a păcălit pe Mand'alor să atace Republica. Dar de ce?

— Nu ştiu, recunoscu Revan. Poate că a fost un test al puterii voastre. Sau a noastră. Poate că Sithul plănuieşte o altă invazie şi a căutat să slăbească Republica.

— Dar nu ştii cu siguranţă?

— Îmi amintesc din ce în ce mai multe, dar încă lipsesc atât de multe. Revan făcu o pauză înainte să adăuge: Poate că voi găsi răspunsurile pe Nathema.

— Nathema?

— Coordonatele în hiperspaţiu au fost introduse în datacron. Cred că Malak şi cu mine ne-am dus acolo pentru a încerca să descoperim mai multe.

— Nathema este lumea pe care o tot visezi? Cea acoperită de furtuni şi întuneric? întrebă Canderous.

Revan închise ochii şi se concentră, invocând imaginea care îl bântuia de atâtea nopţi. Încercă să asocieze viziunea cu numele, dar cumva ştia că nu se potrivea.

— Nu. Planeta din visele mele nu este Nathema.

— Eşti sigur?

— Nu pot fi sigur de nimic, mărturisi Revan. Dar pur şi simplu nu mi se pare potrivit... Cred că... cred că ne-am

deplasat până acolo după Nathema.

— Şi când v-aţi întors, aţi încercat să cuceriţi Republica. La fel ca Mand'alor.

Revan clătină din cap.

— Nu e acelaşi lucru. Mand'alor a fost un războinic şi nu a avut nicio loialitate faţă de Republică. Să-l convingi să atace a fost mai mult persuasiune decât dominaţie. Sithul îi spunea doar ceea ce voia să audă; se juca cu propriile dorinţe ascunse ale lui Mand'alor. Dar Malak şi cu mine am fost Jedi. Ar fi fost nevoie de mai mult decât nişte cuvinte convingătoare şi o împingere subtilă din partea Forţei pentru a ne întoarce spre partea întunecată. Altceva ni s-a întâmplat acolo. Am găsit ceva care ne-a schimbat.

— Nu crezi că a merge din nou pe Nathema este puţin riscant? întrebă Canderous.

— Trebuie să o fac, răspunse Revan. Este singurul mod în care voi afla ce s-a întâmplat.

— Şi dacă se întâmplă din nou acelaşi lucru?

— Voi fi mai atent de data asta. Voi fi în gardă.

— Crezi că asta va face vreo diferenţă?

— Sper că da.

— Deci, când plecăm?

— Tu nu vii, spuse Revan. Trebuie să rămâi aici cu oamenii tăi. Îşi ridică mâna pentru a curma orice proteste. Veela a avut dreptate în privinţa unui lucru – tu ar trebui să fii conducătorul Mandalorienilor. Coifului este acolo, aşteptând ca tu să îl revendici.

— Ai nevoie de ajutorul meu, insistă Canderous. I-am întors spatele Veelei când avea nevoie de mine. N-am de gând să fac aceeaşi greşeală şi cu tine.

— De aceea trebuie să rămâi, îi spuse Revan. Mandalorienii au fost păcăliţi să intre într-un război care aproape i-a distrus. Nu ştiu cine a fost Sithul sau ce urmărea, dar ştia că nu puteţi câştiga. Ştia că un război împotriva Republicii i-ar fi lăsat pe Mandalorieni devastaţi.

— Dacă Sithul plănuieşte o altă invazie a Republicii, ar trebui să treacă mai întâi prin spaţiul Mandalorian, murmură Canderous. Poate că încercau să ne scoată din calea lor.

— Poate. Sau poate că au vrut să vă răstălmăcească cultura şi credinţele în speranţa că vă veţi alătura lor. Mulţi

dintre Mandalorieni sunt înverşunaţi şi însetaţi de răzbunare. Fără un nou Mand’alor, cât de greu ar fi pentru cineva să-i manipuleze ca să intre din nou în război? Revan se încruntă. Poporul tău şi-a pierdut calea, Canderous. Trebuie să-i ajuţi să o regăsească. Soarta întregii galaxii ar putea depinde de asta.

Canderous se uită fix la Revan, apoi la Coifului din mâinile sale. Pentru un moment rămase nemişcat. Apoi, încet, ridică Coifului şi îl puse pe cap.

— Mand’alor s-a întors, declară el. Eu sunt *Mand’alor Păstrătorul* şi voi restabili onoarea şi gloria poporului meu!

* * *

T3-M4 salută revenirea lui Revan pe *Ebon Hawk* cu un şir puternic de bipuri şi fluierături. Astromecul se rotea pe loc atât de repede încât Revan se temea că ar putea să-şi ardă un circuit.

— Linişteşte-te, micuţule, spuse el, întinzând mâna pentru a mângâia droidul. Şi eu mă bucur să te văd.

T3 se opri din învârtit şi răspunse cu un ciripit curios.

— Canderous rămâne aici, îi explică Revan. Aceştia sunt oamenii lui. Aici este locul lui.

T3 emise alte două bipuri.

— Nu, încă nu plecăm acasă, spuse Revan, aşezându-se în scaunul pilotului şi introducând coordonatele hiperspaţiale. Ne îndreptăm spre Regiunile Necunoscute, spre o planetă numită Nathema.

Capitolul 15

Scourge ştia că Nyriss îl urmărea cu atenţie. În ultima săptămână, de când îi spusese adevărul despre Xedrix, îi simţise prezenţa în mod constant. Îi promisese să nu acţioneze în baza cunoştinţelor sale decât atunci când va vedea Nathema cu ochii lui, şi intenţiona să îşi ţină promisiunea. Ştia că nu avea încredere în el şi ştia că ar fi încercat să-l ucidă dacă s-ar fi simţit ameninţată – şi, de asemenea, că era suficient de puternică pentru a avea mari şanse să reuşească. Dar avea propriile lui motive pentru a i se supune. Era curios în legătură cu ceea ce îi spusese. Voia să afle mai multe despre trecutul misterios al Împăratului. Şi dacă se dovedea că Nyriss spunea adevărul – dacă Împăratul era într-adevăr atât de nebun încât să pornească un alt război cu Republica – atunci poate că Scourge ar trebui să se gândească şi să treacă de partea ei.

Acum, era ziua răfuielii. Nyriss venise după el devreme, trezindu-l cu o şoaptă subtilă la ureche.

— A sosit timpul.

Se îmbrăcase repede, apoi o urmă până la portul spaţial, unde îi aştepta o navetă privată. Spre deosebire de restul flotei, această navetă nu purta nici culorile, nici blazonul ei. Acea călătorie urma să se desfăşoare în cel mai mare secret.

Naveta fusese construită în mod clar pentru viteză; nu exista niciun fel de blindaj, iar la prima vedere era uşor să nu observi singura turelă blaster montată sub cabina de pilotaj. Scourge nu era expert în armamentul navelor spaţiale, dar bănuia că aceasta ar fi fost eficientă doar pe o rază mică de acţiune.

Interiorul era mai mult funcţional decât luxos, având loc pentru şase persoane. În acea călătorie, el şi Nyriss urmau să fie singurii pasageri.

Ea se instală în scaunul pilotului, iar degetele i se mişcară rapid peste comenzi cu o dexteritate care le dezminţea aspectul noduros şi zbârcit. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce naveta se ridica spre cer, urcând rapid printre nori şi fulgere până când se desprinse de atmosferă. Nyriss mai făcu unele ajustări şi

introduse cursul, iar nava sări în hiperspaţiu, lăsând Dromund Kaas – şi pe urmaşii loiali ai lui Nyriss – în urmă.

— Nimic din ceea ce-ţi voi spune nu te poate pregăti pentru ceea ce vei vedea pe Nathema, îl avertiză Nyriss. Dar îţi voi spune istoria Împăratului şi a lumii sale natale.

— De unde să ştiu că spui adevărul?

Ea ridică din umeri.

— Crezi sau nu, după cum consideri tu de cuviinţă. Dacă nu te va convinge, măcar va ajuta să treacă timpul.

Se aşeză mai confortabil şi, în timp ce vorbea, vocea ei căpătă tonul melodios specific unui povestitor de basme pentru copii.

— Numele Împăratului era Tenebrae, începu ea. Se spune că s-a născut cu ochii la fel de întunecaţi ca şi vidul spaţiului gol şi că nu a plâns niciodată, nici măcar atunci când a fost copil. Niciun animal nu se apropia de el, iar când a început să vorbească, vocea lui avea o greutate şi o putere care nu ar fi trebuit să vină de la un copil. La vârsta de şase ani a început să manifeste primele semne distinctive ale Forţei, ceea ce l-a marcat ca făcând parte din elita conducătoare. Dar părinţii lui erau simpli fermieri, iar Forţa nu era puternică în ei. Suspectând puterea băiatului, tatăl său a confruntat-o pe mama sa, care a recunoscut că a avut o aventură cu un Lord Sith care guverna peste ei. Tatăl a răbufnit de furie şi a atacat-o pe mama băiatului. Tenebrae l-a oprit, hrănindu-se din furia şi ura tatălui său pentru a invoca partea întunecată. I-a frânt gâtul cu un simplu gând, omorându-l pe loc. Mama lui a murit mai încet. Tenebrae a lăsat-o să sufere luni întregi ca pedeapsă pentru trădarea familiei, torturând-o cu Forţa în timp ce îşi perfecţiona puterile. Rămas orfan de propria-i mână, i-a făcut pe ceilalţi din sat să se încline în faţa lui. Pe cei care au refuzat, i-a torturat şi i-a ucis prin intermediul Forţei. În următorii câţiva ani, reputaţia şi influenţa lui s-au răspândit în satele din apropiere şi a adunat legiuni de adepţi atât fanatici, cât şi îngroziţi. A ucis mii de fiinţe în timpul ascensiunii sale la putere. Mulţi au murit doar pentru a-i hrăni apetitul insaţiabil pentru suferinţă, torturaţi zile întregi în execuţii publice pentru ca el să le poată savura sfârşitul agonizant.

— Asta sună mai mult a legendă decât a istorie, remarcă Scourge.

— Nu pot garanta adevărul acestei poveşti, recunoscu Nyriss. Cei care au fost martori ai evenimentelor nu mai trăiesc pentru a le confirma. Dar dacă l-ai fi întâlnit vreodată pe Împărat în persoană, nu ai mai fi atât de ezitant să accepţi povestea ca fiind reală.

— Dar cum rămâne cu conducătorul Nathemei? Cu tatăl băiatului? Ai afirmat că era un Lord Sith. Cu siguranţă că nu a stat degeaba în timp ce acest copil îi cucerea poporul din sat în sat.

— Tatăl lui Tenebrae se numea Lord Dramath. A auzit zvonuri, dar acestea proveneau dintr-un teritoriu îndepărtat şi nesemnificativ. O uitase de mult timp pe simpla femeie de rând care îi născuse un fiu şi considera că situaţia câtorva sate mici nu era de natură să-l îngrijoreze. Dacă Dramath ar fi acţionat mai repede, Împăratul ar fi putut fi oprit. Dar au trecut aproape patru ani până când s-a hotărât să meargă să-l vadă pe Tenebrae cu ochii lui. Lordul Dramath intenţiona să judece puterea copilului pentru a determina dacă era demn să-l slujească pe Lordul Sith sau dacă trebuia pur şi simplu executat. Dar Tenebrae nu avea nicio intenţie să slujească – sau să moară. Când s-au întâlnit faţă în faţă, Tenebrae s-a dovedit a fi mai puternic. La numai zece ani, i-a luat tatălui său puterea şi mintea. Lordul Dramath şi-a petrecut ultimele clipe plângând de groază, uitându-se în ochii negri ai fiului său. Lui Tenebrae i-au trebuit încă trei ani pentru a obţine controlul celorlalte ţinuturi din Nathema. Întâiul fiu născut al lui Dramath a fugit, mai degrabă, decât să se confrunte cu formidabilul său frate vitreg, iar ceilalţi Sith puternici au căutat să preia tronul gol. Toţi au căzut în faţa acestui geniu al întunericului, iar cu fiecare victorie a devenit mai puternic şi mai nemilos. La treisprezece ani s-a prezentat la Marka Ragnos, Lordul tuturor celor din specia Sith şi conducătorul Consiliului. Impresionat de ambiţia şi puterea adolescentului, Marka Ragnos i-a acordat titlul de Lord Vitiate. Poziţia sa de conducător peste Nathema a fost recunoscută oficial, iar Lordul Vitiate s-a întors la el acasă pentru a-şi desfăşura cercetările în profunzimile puterii părţii întunecate. A rămas acolo timp de o sută de ani. Când Marka Ragnos a fost răpus, Lordul Vitiate nu s-a alăturat grabei nebuneşti de a-i revendica poziţia. Nu a luat parte la Marele Război Hiperspaţial împotriva Republicii. Când Naga Sadow şi Ludo Kressh s-au

luptat pentru conducerea Sith, el nu a luat partea nimănui. Dar în urma războiului – după înfrângerea noastră în faţa Republicii şi fuga pentru a scăpa de masacrul poporului nostru de către Jedi – acesta a ieşit din singurătatea sa pentru a convoca un mare consiliu al tuturor Lorzilor Sith care au mai rămas. I-a invitat la palatul său de pe Nathema, construit pe locul casei sale din copilărie, locul în care şi-a ucis tatăl adoptiv şi şi-a torturat mama până la moarte. I-a invitat să participe la un ritual de descătuşare a întregului potenţial al părţii întunecate; le-a promis că vor dezlănţui o putere dincolo de tot ceea ce au văzut sau şi-au imaginat vreodată.

— Nu au suspectat o capcană?

— Poate. Nyriss ridică din umeri. Unii au refuzat să răspundă chemării sale. Dar mulţi alţii au venit. La urma urmei, ce putea face o singură persoană împotriva a o sută de Lorzi Sith? Ţine minte, el nu era Împărat pe atunci. Era doar Lordul Vitiate, conducătorul unei singure planete fără vreo importanţă deosebită. Nu luptase în nicio bătălie notabilă şi nu obţinuse mari victorii sau cuceriri dincolo de lumea sa natală. Avea reputaţia unui erudit, nu a unui războinic. Iar Lorzii Sith erau conduşi de frică. Mulţi credeau că Jedii îi vor nimici în curând pe toţi. Căutau cu disperare orice ar fi putut folosi ca armă împotriva slujitorilor părţii luminoase. Lordul Vitiate s-a jucat cu aceste temeri, convingându-i pe cei care au răspuns chemării sale să lase deoparte suspiciunile faţă de el şi unii faţă de alţii şi să se alăture unei singure cauze glorioase. Odată ajunşi pe Nathema, au căzut rapid sub controlul Lordului Vitiate. Le-a dominat minţile şi le-a zdrobit rezistenţa. I-a transformat în sclavi ai voinţei sale, forţându-i să participe la cel mai complex ritual de vrăjitorie Sith încercat vreodată. Apelând la partea întunecată, Lordul Vitiate i-a devorat. S-a hrănit cu puterea lor, absorbind-o în el însuşi, ştergând complet orice urmă a victimelor sale. Dar ritualul nu s-a limitat la Lorzii Sith condamnaţi. Ei nu erau decât ochiul furtunii; centrul unui vortex care se răspândea peste întreaga planetă. Fiecare bărbat, femeie şi copil de pe Nathema a murit în acea zi. Fiecare animal, pasăre şi peşte; toate insectele şi plantele; fiecare fiinţă vie atinsă de Forţă a fost mistuită. Când ritualul s-a încheiat, Nathema nu mai era o lume. Era o coajă uscată. Lordul Vitiate a sacrificat milioane de oameni, furându-le forţa vitală pentru a se

face nemuritor. Moartea lor l-a făcut, de asemenea, mai puternic decât orice Sith care fusese înainte şi a încetat să mai fie cunoscut ca Lord Vitiate. În acea zi, s-a născut cu adevărat Împăratul.

Scourge se întrebă dacă Nyriss se aştepta ca el să fie oripilat de această poveste. Dacă da, era pe cale să fie dezamăgită.

— Împăratul şi-a însuşit ceea ce era al lui de drept, spuse el. Cei puternici iau de la cei slabi. Acesta este felul nostru de a fi. Să o faci la scară de milioane de fiinţe nu se schimbă nimic – dovedeşte doar că merită să fie Împăratul nostru.

— Aşa credeam şi eu, spuse Nyriss, zâmbind macabru. Şi apoi am văzut Nathema cu ochii mei.

Nu a mai spus nimic tot restul călătoriei, lăsându-l pe Scourge să se întrebe în tăcere de ce era atât de încrezătoare că va trece de partea ei.

Simţi primele indicii despre ceea ce îl aştepta atunci când naveta ieşi din hiperspaţiu. Prin ferestrele cabinei de pilotaj văzu o planetă cenuşie cu maro care se profila mare în faţa lor. Privind-o, simţi ceva ciudat şi neliniştitor. Ceva nefiresc.

I-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama ce era în neregulă şi, chiar şi atunci când şi-a dat seama, nu înţelese pe deplin implicaţiile. Nu simţea Forţa. Senzaţia era complet străină. Forţa era omniprezentă. Radia mai puternic în anumite locuri şi în anumite momente, iar echilibrul dintre partea întunecată şi cea luminoasă se schimba în mod constant. Dar era întotdeauna prezentă într-un fel sau altul. Acum, însă, nu mai simţea nimic. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa Forţei, încât absenţa ei completă era aproape copleşitoare, făcându-l incapabil să vorbească.

— Pregăteşte-te, spuse Nyriss. Coborâm la suprafaţă.

Absenţa Forţei deveni din ce în ce mai pronunţată pe măsură ce naveta se apropie şi apoi ateriză pe Nathema.

— Vino cu mine, porunci Nyriss, ridicându-se de pe scaun.

Încă tăcut, Scourge o urmă pe rampa de coborâre a navetei şi ieşi pe suprafaţa lumii. Aterizaseră într-un port spaţial dintr-un oraş. Sau ceea ce fusese un oraş. Portul spaţial era înconjurat de clădiri, platforme pentru speeder şi străzi pe care te-ai fi aşteptat să le vezi într-un centru metropolitan important al unei planete. Dar era sinistru de liniştit; murmurul neîncetat

al mulţimilor şi zumzetul constant al traficului care trecea pe străzile aglomerate dispăruseră.

Nu era nici măcar vânt, iar aerul avea un gust stătut în gura lui Scourge. Temperatura nu era nici rece, nici caldă, dar simţi cum începe să se înfioare.

— Simţi răcoarea Vidului, îi spuse Nyriss. Forţa este energie; ea dă căldură emoţiilor şi minţilor noastre. Dar a fost îndepărtată de aici.

Îl conduse pe străzile pustii, în timp ce Scourge privea fascinat şi îngrozit, încercând să înţeleagă amploarea a ceea ce vedea. Clădirile păreau să fie aproape complet intacte; nu existau niciuna dintre pagubele şi distrugerile asociate în mod normal cu milioane de morţi simultane. Cu toate astea, existau şi alte semne a ceea ce se întâmplase aici. Speederele şi navetele mutilate erau împrăştiate peste tot, rămăşiţele unor vehicule în mişcare care se prăbuşiseră în momentul în care piloţii lor fuseseră răpuşi de ritual. Şi peste tot unde se uita Scourge se vedeau mici grămezi de haine: jachete, pantaloni şi cizme care supravieţuiseră la ceea ce proprietarii lor nu reuşiseră. În mod normal, aceste rămăşiţe ar fi fost culese de gunoieri, dar pe Nathema până şi paraziţii şi insectele dispăruseră.

— Unde sunt droizii? întrebă Scourge.

Fu şocat de sunetul propriei voci. Era plată şi surdă, ca şi cum până şi undele acustice ar fi fost distorsionate de ritual.

— Ritualul le-a supraîncărcat circuitele, explică Nyriss, cu o voce la fel de goală şi de ştearsă ca a lui. Pagubele au fost ireparabile; chiar şi nucleele lor de memorie au fost complet şterse.

Scourge aruncă o privire în sus şi observă un alt lucru neobişnuit. Soarele care strălucea deasupra lor – o stea care apăruse de un portocaliu strălucitor în timp ce se apropiaseră de planetă – avea acum o nuanţă palidă de maro. De fapt, totul în jurul lor era fie maro, fie gri, ca şi cum culorile ar fi fost îndepărtate în urma unui proces de descompunere. Scourge cunoştea bine moartea. Nu avea probleme în a înţelege masacrele şi măcelurile în masă. Moartea şi distrugerea dezlănţuiau emoţii puternice precum frica, suferinţa şi ura; ele alimentau puterea părţii întunecate. Dar ceea ce se întâmplase pe Nathema era diferit şi îl tulbura într-un mod profund şi adânc.

Împăratul mistuise *totul*. Viaţa, sunetul, culoarea, chiar şi Forţa – nu mai rămăsese nimic. Nu era vorba de cucerire, de dominaţie sau de distrugerea unui inamic – toate conceptele pe care Scourge le îmbrăţişa.

Totul pe Nathema fusese pur şi simplu stins, stins atât de complet încât nu mai avea niciun sens sau scop. Era un vid de existenţă; o plagă a ordinii naturale.

— Am văzut destul, declară el.

Nyriss aprobă din cap şi se întoarseră, îndreptându-se spre navă.

Scourge înţelese în sfârşit de ce voiau Nyriss şi ceilalţi să-l doboare pe Împărat. Să-ţi distrugi duşmanii – chiar şi să distrugi o planetă – era de înţeles. Dar asta nu era o simplă distrugere. Era vorba de anihilare, de *uitare*. Însăşi structura Forţei fusese sfâşiată. Cineva capabil să transforme o întreagă planetă într-o abominaţie nihilistă trebuia să fie complet nebun. După ce văzuse ororile de pe Nathema, credea cu adevărat că Împăratul ar putea declara un alt război împotriva Republicii, expunându-i în faţa Jedilor şi provocând o eventuală dispariţie a speciei lor.

Până ajunseseră la navetă, stomacul lui Scourge se zbătea. Îşi trăise întreaga viaţă conectat la Forţă; faptul că i se luase această conexiune îl făcuse să se simtă rău la nivel fizic. Naveta se zgudui în timp ce se ridicau în aer, iar el se luptă cu nevoia de a vomita. Pe măsură ce străpungeau atmosfera lumii blestemate, revenea o aparenţă de normalitate. Scourge simţea cum Forţa se grăbea să umple golul dinăuntrul lui; simţea cum puterea Forţei îl revigora şi îi refăcea puterea. În acelaşi timp, mai simţea şi altceva: prezenţa altcuiva puternic în Forţă – cineva care nu era nici Nyriss, nici el. Nyriss începu brusc să lovească în comenzile navetei, scanând sistemul în căutarea unei alte nave, iar Scourge ştiu că şi ea o simţea.

— Acolo, spuse ea, arătând spre afişaj. O navă tocmai a ieşit din hiperspaţiu în acest sistem.

— S-ar putea ca Împăratul să fi trimis pe cineva să ne urmărească? întrebă Scourge.

— Nu cred, răspunse ea, uitându-se fix la ecrane. Semnătura nu corespunde niciunui model pe care l-am văzut până acum.

Din vocea ei era clar că era la fel de nedumerită ca şi el. Dacă nava nu îi urmărise până aici, şansele ca ea să apară în

acelaşi timp cu ei erau astronomice. Dar Scourge înţelegea prea bine căile Forţei ca să creadă în coincidenţe. Trebuia să existe o legătură între ei şi vizitatorul neaşteptat.

— Pare a fi un fel de cargobot mic, murmură Nyriss. Nu cred că ne-a văzut.

Scourge îşi dădu seama că aveau două opţiuni. Prima era să facă un salt rapid în hiperspaţiu în încercarea de a scăpa înainte să fie observaţi.

Nyriss decise să aleagă a doua opţiune. Întinzând un deget, activă tunul cu ioni al navetei, îl fixă pe nava neidentificată şi trase.

* * *

În clipa în care *Ebon Hawk* ieşi din hiperspaţiu în apropiere de Nathema, Revan se simţi copleşit de o avalanşă de imagini mentale. Totul se prăbuşi asupra lui, amintirile pe care dorea cu disperare să le redobândească contopindu-se cu o traumă pe care încercase atât de mult să o reprime. Prins între cele două, strigă şi îşi strânse capul în mâini. Timp de câteva secunde nu se mişcă, voinţa sa conştientă luptându-se cu subconştientul dezlănţuit. Treptat, reuşi să recupereze amintirile, să le proceseze şi să le adune, redobândind încet controlul.

Ştia cu certitudine absolută că mai fusese pe această lume. Îşi amintea de oraşul părăsit şi de suprafaţa lipsită de viaţă. Îşi amintea că cercetase clădirile goale împreună cu Malak, căutând arhive, înregistrări şi hărţi astrologice care să-i ghideze în următorul pas al călătoriei. Dar mai presus de toate, îşi amintea oroarea unei planete moarte, complet lipsită de Forţă.

T3 era lângă el, bipăind îngrijorat. Revan clipi, îşi alungă starea de ameţeală şi se uită la senzorii navei pentru a vedea ce îl nelinişte atât de tare pe micul droid.

Senzorii detectaseră o altă navă în sistem. Era dificil să apeleze la Forţă atât de aproape de lumea devastată şi se străduia să înţeleagă ce fel de pasageri erau pe cealaltă navă. Până când mintea lui ameţită sesiză ameninţarea pe care aceasta o reprezenta, era prea târziu. Rafalele de ioni îi loviră din plin nava, scurtcircuitându-i circuitele şi motoarele şi lăsându-l la mila câmpului gravitaţional al planetei de dedesubt.

Revan se strădui să manevreze nava în timp ce era trasă în atmosfera Nathemei, întrebându-se ce şanse avea să supravieţuiască unei a doua aterizări forţate. Explozia de ioni avariase comenzile de zbor şi stabilizatoarele, iar nava vira sălbatic în timp ce se prăbuşea spre suprafaţă. Nu avea nicio idee dacă cealaltă navă îi urmărea; senzorii fuseseră scoşi din funcţiune împreună cu toate celelalte. Dar ştia că, dacă nu repornea motoarele şi repulsoarele, *Ebon Hawk* va fi făcută bucăţi.

— T3! strigă el, dar astromecul intrase deja în acţiune.

T3 se conectase la panoul principal de control al cabinei de pilotaj cu o unealtă de tăiere lungă de douăzeci de centimetri. Luminile de pe tabloul de bord începură să pâlpâie şi să clipească în timp ce T3 redirecţiona energia de la circuitele avariate. Prin geamul cabinei de pilotaj, Revan putea vedea conturul îndepărtat al unui oraş aflat mult mai jos, zgârie-norii părând să crească rapid în timp ce nava se îndrepta spre ei cu viteză maximă. În interiorul panoului de control, ceva trosni şi pocni. Fumul se revărsă în cabina de pilotaj. T3 bipăi îngrijorat, dar avertismentul său fu acoperit de sunetul motoarelor navei care reveneau la viaţă.

Revan trase puternic de manşă, vârful navei se înclină cu greu în sus, iar repulsoarele de urgenţă începură să urle.

— Pregăteşte-te pentru impact! strigă el cu o clipă înainte să se izbească de marginea unuia dintre zgârie-norii masivi, provocând o ploaie de permacretă[9] şi oţel care se prăbuşiseră pe strada pustie de dedesubt.

Nava ricoşă din clădire şi începu să se rotească sălbatic. Apoi se izbi de pământ într-un unghi ciudat, săltând de-a lungul străzii ca o piatră aruncată pe apă înainte să se oprească, în cele din urmă.

---

[9] Permacreta – material foarte dur şi rezistent la căldură. Era utilizat în principal la construcţia de platforme de aterizare şi puţuri pentru porturile spaţiale şi ca pavaj pentru drumuri.

Capitolul 16

Scourge nu avea nicio dorinţă să se întoarcă pe Nathema, însă nu formulă nicio obiecţie atunci când Nyriss redirecţionă naveta înapoi spre suprafaţa planetei, în urmărirea cargobotului avariat. Trebuiau să afle cine era pe acea navă, de ce se aflau aici şi dacă mai erau în viaţă. Cargobotul se prăbuşise într-unul dintre cele câteva oraşe care punctau lumea, lăsând în urma sa o dâră de clădiri avariate şi speedere mutilate. Nava în sine părea încă relativ intactă; zăcea rezemată la baza unui zgârie-nori, la capătul unui bulevard principal.

Nyriss aduse naveta cu precauţie, fiind atentă la focurile de ripostă, în timp ce examina nava inamică.

— Mai e cineva în viaţă acolo? întrebă Scourge.

Oriunde altundeva în galaxie ar fi putut să-i simtă pe supravieţuitori prin intermediul Forţei. Aici, pe Nathema, însă, urmările ritualului sinistru al Împăratului îi orbeau abilităţile.

— Recepţionez semnale ale unei forme de viaţă organică la bord, confirmă Nyriss.

Aterizară naveta la aproximativ cincizeci de metri de cealaltă navă. Nu există niciun fel de reacţie din partea navei inamice în timp ce se apropiau.

— Cercetează interiorul, ordonă Nyriss. Eu voi aştepta aici.

La coborâre, Scourge aruncă pentru prima dată o privire de ansamblu asupra navei. Avea o formă neobişnuită – plată şi circulară, ca un disc. Se apropie de ea cu prudenţă, cu inima bătându-i cu putere. În mod normal, se baza pe Forţă pentru a-l avertiza asupra unui potenţial pericol; fără ea, se simţea vulnerabil şi aproape neajutorat. Era un sentiment care cu siguranţă nu-i plăcea. Era la jumătatea drumului spre navă când îl lovi un alt gând. Dacă Nyriss se hotăra, pur şi simplu, să plece cu naveta şi să-l lase aici? Gândul îl îngheţă pentru o clipă, până când îşi dădu seama cât de ridicolă era ideea. Dacă Nyriss ar fi vrut să scape de el, ar fi putut să o facă deja într-o duzină de moduri diferite. Nu exista niciun motiv să-l abandoneze pe Nathema – nu după ce îşi riscase propria viaţă pentru a-l aduce aici.

Scourge îşi încordă forţele şi îşi continuă înaintarea până când ajunse în partea de jos a ciudatei nave. Apăsă pe panoul de acces de pe fuselaj, iar rampa pentru îmbarcare coborî încet. Nu fu surprins să o găsească deblocată; majoritatea navelor aveau sisteme de securitate cu comandă de urgenţă în caz de prăbuşire, pentru a permite salvatorilor să intre înăuntru şi să ajute răniţii.

Scourge îşi activă sabia de lumină. Zumzetul şi şuieratul familiar al lamei care se trezea la viaţă răsunau slab şi îndepărtat, iar lama purpurie părea decolorată – nici măcar arma lui nu era imună la efectele planetei moarte. Dar bănuia că tot îşi va face treaba dacă va întâmpina vreo rezistenţă.

Urcă pe rampa de acces şi intră în navă. Urmărind traseul circular, aruncă o scurtă privire prin camerele de depozitare şi în dormitoarele pasagerilor în căutarea oricui ar fi putut fi la bord. Nu găsi nimic până când nu ajunse în cabina de pilotaj.

Legat în scaun, era un bărbat inconştient – sau mort – îmbrăcat în haine simple de culoare maro. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani standard. Era subţire şi zvelt, cu părul negru, lung până la umeri şi cu o barbă neagră şi aspră pe obraji şi pe bărbie. Sângele îi curgea dintr-o tăietură adâncă de pe frunte şi îi acoperea faţa; în timpul prăbuşirii, probabil că ceva ce nu fusese fixat corect, trebuie să îl fi rănit.

Apropiindu-se, Scourge îi puse două degete pe partea laterală a gâtului, verificând dacă mai avea puls. Abia simţi zvâcnetul slab al vieţii, când privirea îi căzu pe mânerul agăţat la centura bărbatului: o sabie de lumină.

Instinctiv, încercă să se apropie cu Forţa pentru a simţi cumva puterea bărbatului, dar nu simţi decât vidul Nathemei. Luând sabia şi agăţând-o la centura lui, îl desprinse pe om, îl puse pe umăr şi îl scoase în afara navei.

Greutatea bărbatului inconştient făcea dificilă deplasarea mai rapidă decât un pas vioi, dar Scourge grăbi pasul. Era nerăbdător să părăsească Nathema, pentru totdeauna de data asta. Nyriss îl aştepta la navetă, stând chiar în dreptul rampei de îmbarcare. Scourge trecu pe lângă ea şi intră în navă, unde îl aruncă pe podea, cu brutalitate, pe bărbatul inconştient. Era pe punctul să menţioneze sabia de lumină, dar Nyriss vorbi înainte să aibe el ocazia.

— Îl cunosc pe acest om, spuse ea, cu o voce sumbră.

Numele lui este Revan. Este Jedi şi un spion al Republicii.

— Un spion al Republicii?

Mintea lui Scourge recepţionă vestea şi sări la următoarea concluzie logică.

— Dacă Jedii ştiu că existăm, vor veni după noi. Vor încerca să îndeplinească exterminarea speciei noastre, pe care au început-o în Marele Război Hiperspaţial!

— Existenţa noastră este încă ascunsă, îl asigură ea. Revan şi un alt Jedi, un om pe nume Malak, au descoperit Dromund Kaas din întâmplare. Au fost capturaţi înainte să se poată întoarce şi să-şi raporteze Republicii descoperirile lor.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum cinci ani. Împăratul l-a condamnat pe Revan la moarte.

— Atunci ce caută aici?

— Nu ştiu, recunoscu Nyriss. Dar nu ar fi putut scăpa din temniţele citadelei decât dacă Împăratul i-ar fi permis acest lucru. Este logic că nu ar mai fi fost în viaţă dacă nu ar fi lucrat pentru Împărat.

— Cum este posibil aşa ceva? răspunse Scourge. Jedii sunt duşmanii noştri declaraţi.

Nyriss nu răspunse.

— Supraveghează-l îndeaproape, spuse ea, revenind în scaunul pilotului. Este puternic şi extrem de periculos.

— De ce nu-l omorâm pur şi simplu?

— Nu încă. Nu până nu ştim de ce se află aici. Îl vom duce înapoi la fortăreaţa mea pentru interogatoriu.

— Nu am mai interogat niciodată un Jedi, spuse Scourge după o clipă. Zâmbi. Abia aştept să o fac.

* * *

Revan habar nu avea unde se afla atunci când se trezi, deşi era evident că era un fel de celulă de închisoare. Era sprijinit pe un scaun metalic rece. Mâinile îi erau legate de încheieturile braţelor, iar gleznele îi erau legate de picioarele scaunului. Pentru moment, era singur. Mintea lui se simţea lipsită de vlagă şi înceţoşată, iar el ştiu că fusese drogat. Îi era greu să se concentreze; îi era imposibil să-şi concentreze gândurile suficient de mult pentru a folosi Forţa. Avu nevoie de

toată voinţa sa doar pentru a-şi aminti ultimele momente în care *Ebon Hawk* se prăbuşise pe Nathema. Se strădui să facă un bilanţ al situaţiei sale, dar nu reuşea să străpungă ceaţa drogurilor.

Uşa celulei sale se deschise şi intrară două siluete, un bărbat şi o femeie. Văzându-le pielea roşie, ceva reacţionă în creierul său ameţit, dar trecură câteva secunde până când reuşi să facă legatura.

— Sith, şopti el, cu gâtul uscat şi vocea răguşită.

— Bine ai revenit, Revan, spuse femeia în Bazică.

El se uită fix la chipul ei ofilit şi zbârcit, încercând şi nereuşind să îi afle numele.

— Te cunosc?

Bărbatul înalt din specia Sith de lângă ea întinse o mână şi îi dădu cu dezinvoltură o palmă, cu dosul, peste obraz.

— Nu avem timp să ne jucăm, spuse el.

Vocea nu îi era furioasă sau ameninţătoare; era calmă şi complet lipsită de emoţii. Revan simţi gust de sânge; palma îi tăiase interiorul gurii. Simţea înţepătura rănii şi umflarea buzei. Aparent, drogurile folosite pentru a-i amorţi mintea fuseseră atent selectate astfel încât să nu interfereze cu senzaţia de durere fizică.

— Nu cred că este un joc, spuse femeia, ridicând o sprânceană. Cred că de fapt m-a uitat.

Ea se aplecă aproape de el şi îi şopti la ureche:

— Ce s-a întâmplat cu tine, Revan? Unde te-ai dus? De ce te-ai întors?

Când el nu îi răspunse, ea făcu un pas înapoi şi dădu din cap. Apoi flutură o mână şi un droid de interogare, pe care Revan nici măcar nu-l observase plutind în spatele celor doi Sith, veni deasupra lui şi îi înfipse un ac lung şi subţire în gât.

Făcu o grimasă de durere când acul îi străpunse pielea, apoi ţipă când acesta descărcă o puternică explozie electrică, aprinzându-i nervii.

Bărbatul Sith flutură o mână şi droidul interogator se retrase.

— Ce s-a întâmplat cu partenerul tău? întrebă el. Cu Malak?

— L-am ucis, spuse Revan.

— De ce?

— Este complicat.

Expresia bărbatului nu se schimbă, în schimb, femeia zâmbi amuzată, expresia transformându-i trăsăturile încremenite în cele ale unui craniu rânjind.

— În cele din urmă ne vei spune tot ce vrem să ştim, îl asigură bărbatul.

— Poate că da, recunoscu Revan. Dar am de gând să vă fac să munciţi pentru asta.

* * *

După patru ore de interogare a prizonierului, Nyriss îi ordonă lui Scourge să ia o pauză. Îl lăsară în celulă, legat de scaun. Niciunul dintre ei nu vorbi până când nu ieşiră afară, pe hol, iar uşa celulei se închise în urma lor.

— Cât timp va mai dura până când îl vom înfrânge? întrebă Nyriss.

Scourge analiză atent întrebarea înainte să răspundă. La începutul pregătirii sale, dăduse dovadă de talent pentru tortură şi interogare, abilităţi pe care instructorii le încurajaseră în anii petrecuţi la Academie. Era expert în domeniu; ştia că a smulge informaţii de la o sursă reticentă însemna mult mai mult decât a provoca durere. Aplicând o pedeapsă suficientă, toată lumea ar fi vorbit, dar mare parte din ceea ce ar fi mărturisit ar fi fost minciuni bâlbâite cu disperare, evitări şi jumătăţi de adevăr. Fără nicio modalitate de a verifica acurateţea, informaţiile obţinute prin tortură erau adesea nesigure şi chiar lipsite de valoare. Interogatoriul eficient era o artă, iar Scourge avea o abilitate înnăscută în a deosebi realitatea de ficţiune. Ştia ce întrebări să pună şi în ce ordine; ştia când să sporească intensitatea şi când să se oprească. Ştia cum să folosească ameninţarea cu durerea şi recompensa milei pentru a-şi controla subiecţii. Tehnicile sale avansate, combinate cu abilitatea sa de a apela partea întunecată, îi permiteau să domine rapid minţile slabe. Subiecţii cu voinţă puternică erau o provocare mai mare, dar în cele din urmă obţinuse întotdeauna rezultate. Până acum.

La interogarea acestui Jedi nu obţinuse decât frustrări şi impasuri. Voinţa lui era puternică, la fel ca şi stăpânirea Forţei. Chiar şi drogat până la limita inconştienţei, reuşea să se sprijine

pe ea pentru a-l ajuta să îndure durerea şi barajul neîncetat de întrebări. Dar mai era şi altceva, de asemenea.

Nyriss dorea să ştie cum scăpase din temniţele citadelei. Voia să ştie despre relaţia lui cu Împăratul. Voia să ştie de ce revenise pe Nathema. La toate aceste întrebări, Scourge nu găsise niciun răspuns. Revan îi opunea rezistenţă, e adevărat, dar în unele momente aproape că părea că Revan însuşi nu ştia – ca şi cum informaţia fusese ştearsă din mintea lui.

— S-ar putea să ne pierdem timpul, recunoscu el în cele din urmă. Pragul său de toleranţă a durerii este ridicat, însă am ajuns deja la limita a ceea ce poate îndura un om. Dacă insist mai mult, riscăm să-l omorâm.

Scourge văzuse de multe ori cum se întâmpla asta. Interogatorii nepricepuţi sau prea dornici puteau cu uşurinţă să-şi împingă subiecţii prea departe. În mintea lui, acesta era eşecul suprem: nu puteai obţine răspunsuri de la un cadavru.

Cu subiecţii dificili trebuia să ai răbdare. Putea fi nevoie de mai multe şedinţe pe parcursul mai multor zile pentru a obţine ceva util. Dar chiar dacă ştia asta, Scourge nu-şi punea prea multe speranţe în şansele sale cu Revan.

— Aş putea să-l interoghez luni de zile, dar informaţiile pe care le vrei nu sunt acolo.

— Asta e regretabil. Nyriss suspină. Speram să-mi verific teoria.

— Ce teorie?

— Împăratul are capacitatea de a domina şi de a înrobi minţile celor care îl slujesc, explică ea. Este unul dintre motivele pentru care domneşte de atâta timp. Cei care sunt transformaţi devin zeloţi fanatici care trăiesc doar pentru a-l servi; nu sunt capabili să-l trădeze. Aruncă o privire înapoi la uşa în spatele căreia îl lăsaseră pe Jedi. Bănuiesc că, în loc să-l execute pe Revan, aşa cum a proclamat public, Împăratul l-a transformat într-o marionetă a voinţei sale şi l-a trimis înapoi în Republică pentru a aduna informaţii.

— Dacă a adunat informaţii despre Republică timp de cinci ani, Împăratul trebuie să fie mai aproape de lansarea invaziei decât am crezut, remarcă Scourge, alarmat de cât de aproape era deja conducătorul lor nebun de a-i demasca în faţa Jedilor.

Nyriss clătină din cap.

— Împăratul este mai răbdător şi mai atent decât orice

fiinţă din galaxie. A trăit aproape o mie de ani; ar putea trăi încă zece mii. El nu lasă nimic la voia întâmplării. Dacă este necesar, va petrece zeci de ani, poate chiar secole, pentru a se pregăti. Nu, încă mai avem timp. Şi Revan încă ne mai poate fi de folos.

— Cum aşa?

— Ai spus-o chiar tu: ceva s-a întâmplat cu mintea lui. Amintirile lui s-au pierdut, dar la fel şi cunoştinţele şi loialitatea faţă de Împărat. Orice i s-ar fi făcut, l-a eliberat de sub dominaţia Împăratului. Dacă putem afla cum s-a întâmplat asta, am putea să folosim aceste cunoştinţe pentru a-l doborî pe Împărat. Aminteşte-ţi că toţi cei care au acces direct la Împărat – Vocea Împăratului, Mâna Împăratului, soldaţii din Garda Imperială – sunt sub vraja lui. Ruperea acestei vrăji, întoarcerea celor mai loiali adepţi împotriva lui, este cea mai bună şansă a noastră de a-l învinge şi de a salva Imperiul de planul său nebunesc de a ataca Republica. Avem nevoie de Revan în viaţă pentru a-l putea studia, concluzionă ea. Este o resursă prea valoroasă pentru a o irosi.

Ceea ce spunea avea sens, dar Scourge ştia că va fi mult mai dificil şi mai complicat decât făcea ea să pară.

— S-ar putea să dureze ani de zile până când vei înţelege ce s-a întâmplat cu el, o avertiză el.

— Împăratul nu este singurul care poate avea răbdare, replică ea.

PARTEA A DOUA

Capitolul 17

Bastila îşi înveli fiul în pat şi se aplecă să-l sărute pe obraz. În uşa camerei lui se întoarse şi se uită înapoi la el, minunându-se de cât de mult semăna deja băiatul în vârstă de trei ani cu tatăl său. Avea acelaşi păr închis la culoare, lung până la umeri, şi faţa subţire şi colţuroasă. Ochii îi erau închişi acum, dar ea ştia că erau întunecaţi şi melancolici... exact ca ai lui Revan. Şi, deşi se lăsase deja dus de somn, expresia lui era încă neobişnuit de serioasă şi intensă pentru un copil de vârsta lui. Suspină şi se întoarse. Îşi făcea deseori griji cu privire la efectul pe care copilăria zbuciumată a fiului lor, îl va avea asupra lui. Să crească fără tată fusese destul de dificil, plus că primii câţiva ani din viaţa lui fuseseră marcaţi de război şi teroare.

După ce Malak fusese învins, Bastila, la fel ca majoritatea celorlalţi cetăţeni ai Republicii, sperase să se bucure de multe decenii de pace. În schimb, un grup de Jedi răzvrătiţi se desprinsese de Ordin, aruncând galaxia din nou în război civil.

Conduşi de o femeie pe nume Kreia, aceşti Jedi răzvrătiţi au apelat la învăţăturile părţii întunecate descoperite de Malak şi Revan. Kreia şi-a luat numele de Darth Traya, iar adepţii ei s-au autointitulat Sith, după specia demult dispărută care invadase Republica cu un mileniu în urmă. Au început o campanie de epurare sistematică a galaxiei, vânându-i pe cei care încă mai respectau Codul Jedi şi ucigându-i cu zecile de mii. Persecuţia lor necruţătoare a anihilat practic Ordinul, şi doar putini dintre cei care au reuşit să fugă sau să se ascundă au supravieţuit.

Dacă Revan s-ar fi întors pentru a înfrunta această nouă ameninţare, Bastila ar fi luptat dornică alături de el. Împreună ar fi putut să înăbuşe revolta, punându-i capăt înainte ca ororile războiului să cuprindă Republica şi milioane de oameni să-şi piardă viaţa. Dar nu mai auzise nimic despre soţul ei de când plecase cu Canderous, cu patru ani în urmă. Singură, nu îndrăzni să-i provoace pe Darth Traya şi pe adepţii ei. În schimb, se concentrase pe menţinerea în viaţă a fiului ei. *Exilata* – Meetra Surik – fu cea care pornise lupta împotriva Jedilor răzvrătiţi. La

trei ani după încercarea nereuşită a lui Revan de a o localiza, apăruse de una singură pentru a i se împotrivi şi, în cele din urmă, pentru a o învinge pe Darth Traya. Ca şi Revan înaintea ei, devenise salvatoarea galaxiei. Şi, la fel ca în cazul lui Revan, mulţi au fost cei care au considerat că acţiunile ei recente nu puteau să ispăşească păcatele din trecut. Şi acum, această femeie – eroină pentru unii, ticăloasă pentru mulţi alţii – stătea în sufrageria apartamentului Bastilei, aşteptând-o cu răbdare să îşi ducă fiul la culcare.

— A adormit, spuse Bastila când se întoarse, vorbind încet.

— Este frumos, răspunse Meetra, adăugând: Seamănă cu tatăl lui.

Bastila îşi înclină capul la compliment. Nu era sigură ce să facă cu femeia din faţa ei. Meetra avea părul scurt şi şaten, pielea albă palidă şi ochi albaştri pătrunzători. Era mai înaltă decât Bastila şi cu aproape un deceniu mai în vârstă, deşi ar fi fost considerată în continuare frumoasă după orice măsură empirică. Avea prezenţă şi încredere, alături de o graţie naturală de invidiat. Era îmbrăcată în roba simplă a unui Maestru Jedi, dar reuşea cumva să facă chiar şi stofa maro şi monotonă să pară elegantă. Oricât de prostesc ar fi fost, Bastila nu se putu abţine să nu simtă o urmă de gelozie. Meetra îl cunoscuse pe Revan cu mult timp înaintea ei; răspunsese chemării lui de a merge la război împotriva Mandalorienilor şi, în acest fel, devenise unul dintre cei mai de încredere consilieri şi cei mai apropiaţi prieteni ai lui. Bastila ştia că împărtăşiseră o legătură specială, nu foarte diferită de cea dintre un Padawan şi Maestrul lui. Mai rău decât atât, Meetra era o parte integrantă a trecutului pierdut al lui Revan, un trecut pe care el se simţise obligat să plece în căutarea lui, chiar dacă asta însemna să-şi lase în urmă soţia însărcinată.

Nu există emoţii, doar pace, gândi ea. Cuvintele familiare ale mantrei Jedi erau uşor de recitat, dar mult mai greu de urmat.

— Ai spus că trebuie să vorbim, spuse Bastila.

— Nu eram sigură dacă trebuia să venim, recunoscu Meetra. Înţeleg că ar putea fi dificil pentru tine. Dar T3 a insistat.

Întinse mâna şi îl mângâie pe cap pe micul astromec care o însoţea. Ultima dată când Bastila îl văzuse, T3-M4 se

îmbarcase pe *Ebon Hawk* împreună cu Revan şi Canderous. Soţul ei era încă dispărut, dar droidul se întorsese. În mod evident, se ataşase de Meetra, urmând-o îndeaproape aşa cum îl urmase cândva pe Revan... încă un mic detaliu care să alimenteze gelozia iraţională a Bastilei.

— Oricât de mult am încercat, nu am reuşit să-l fac să-mi spună nimic, adăugă Meetra.

Bastila zâmbi slab.

— I-am dat instrucţiuni speciale în noaptea dinaintea plecării cu Revan. I-am spus că, dacă se vor despărţi vreodată, trebuie să vină să mă caute. L-am programat astfel încât să nu spună nimănui altcuiva ce s-a întâmplat, până nu aflu eu prima.

Meetra încuviinţă din cap.

— O mişcare înţeleaptă. Amândouă am trăit destule trădări ca să înţelegem că nu ştii niciodată în cine să ai încredere.

— Nu mi-am imaginat niciodată că mă voi ascunde atunci când se va întoarce, continuă Bastila. Îmi pare rău pentru asta, T3. Dacă aş fi ştiut că te-ai întors, aş fi încercat să te contactez.

Droidul emise un semnal sonor în semn de acceptare a scuzelor ei.

— Din fericire, m-a găsit pe mine, spuse Meetra. Cred că a considerat că sunt cea mai bună alegere, având în vedere trecutul meu cu Revan.

Bastila îşi muşcă buza pentru a nu spune nimic. Ştia că sentimentele ei de supărare nu erau nici justificate, nici corecte, dar nici măcar antrenamentul ei Jedi nu-i putea înăbuşi emoţiile.

— Sau poate că pur şi simplu ştia că voi avea nevoie de ajutorul lui, adăugă rapid Meetra, poate conştientă că îşi jignise într-un fel gazda.

— Micuţul are un talent aparte în a se alătura salvatorilor galactici, remarcă Bastila, încercând să-şi păstreze vocea neutră.

Droidul emise un bip de agitaţie.

— Îmi pare rău, spuse din nou Bastila. Ai dreptate. Ai fost foarte răbdător până acum. Doar că nu sunt sigură că sunt pregătită să aud ce ai de spus.

De multe ori se întrebase dacă Revan mai trăia. Întotdeauna îşi imaginase că dragostea lor i-ar fi permis să-l simtă prin intermediul Forţei, chiar şi dincolo de întinderea unei

întregi galaxii. Odată ce el plecase, aflase că nu era adevărat. În unele nopţi îl visa, dar nu era niciodată sigură dacă erau viziuni adevărate sau doar manifestări ale singurătăţii pe care o simţea de când el plecase.

Totuşi, credea că ar fi simţit o tulburare în Forţă dacă el ar fi murit. Să se agaţe de asta îi dădea speranţă. Acum, însă, dacă T3 îi spunea că Revan era mort, credinţa ei ar fi putut fi descrisă ca o simplă iluzie. Voia să audă adevărul, bineînţeles, dar era hotărâtă să se mai agaţe de fantezie pentru câteva secunde.

— Nu te grăbi, spuse Meetra. Ştiu că este dificil. T3 a aşteptat trei ani; poate să mai aştepte puţin.

Cuvintele ei erau menite să o consoleze, dar avură efectul opus.

— Poate că ar fi mai uşor dacă T3 şi cu mine am putea vorbi în particular, spuse Bastila.

Era clar că cererea o prinsese pe Meetra cu garda jos, dar îşi recăpătă repede calmul.

— Înţeleg că vrei să fii precautǎ, spuse ea cu simpatie, dar Canderous mi-a povestit totul despre Revan şi despre căutarea lumii acoperite de furtună.

Bastila făcu o grimasă. Auzise zvonuri că un Mandalorian o ajutase pe *Exilată* în lupta sa împotriva lui Darth Traya.

— Este adevărat? întrebă Bastila. Canderous este noul Mand'alor?

Meetra aprobă din cap.

— Revan l-a ajutat să găsească Coifului lui Mand'alor înainte să continue singur.

— Ce altceva mai ştii tu şi eu nu? întrebă Bastila, încercând să-şi îndepărteze amărăciunea din voce.

— Niciodată nu ţi-aş ascunde în mod intenţionat vreo informaţie despre Revan, o asigură Meetra cu seriozitate. Eşti soţia lui; ai mai mult decât oricine altcineva dreptul la adevăr.

Bastila înghiţi în sec, brusc ruşinată.

— Şi tu ai acelaşi drept, spuse ea. Ai stat alături de Revan la început; nu a avut un prieten mai adevărat. Orice ar avea de spus T3, ar trebui să îl ascultăm împreună.

Meetra încuviinţă din cap, dar nu vorbi.

Respirând adânc, Bastila se aşeză pe scaun, cu faţa spre oaspeţii ei. Îşi încrucişă mâinile în poală, pregătindu-se mental pentru ceea ce avea să urmeze.

— Sunt pregătită, spuse ea.

T3 îşi relată povestea printr-o serie de bipuri, tonuri şi holoînregistrări.

Începuse cu Revan întorcându-se la *Ebon Hawk* pe Rekkiad. Le povesti cum el şi Revan îl lăsaseră în urmă pe Canderous şi călătoriseră singuri spre Nathema. De asemenea, descrisese atacul neaşteptat asupra lui *Ebon Hawk* şi aterizarea aproape fatală pe suprafaţa planetei Nathema. Le explică felul cum îl examinase pe Revan care fusese inconştient, pentru a se asigura că era încă în viaţă, apoi fusese nevoit să se ascundă atunci când altcineva urcase la bordul navei.

Când redă holoregistrările pe care le făcuse cu bărbatul cu pielea roşie care îl luase pe Revan de pe navă, Bastila tresări.

— Cred că cei din specia Sith nu sunt chiar atât de dispăruţi pe cât credeau Jedii, spuse Meetra.

— Ordinul se înşeală din nou, murmură Bastila. Mare surpriză!

T3 scoase un fluierat scăzut, cerându-şi scuze pentru laşitatea lui, dar Bastila clătină din cap.

— Asta nu a fost laşitate, îi spuse ea micului droid. Dacă nu te-ai fi ascuns, te-ar fi capturat şi pe tine. Sau te-ar fi transformat în fier vechi.

— Singurul mod în care puteai să-l ajuţi pe Revan era să te întorci întreg, adăugă Meetra.

Liniştit, T3 îşi continuă povestea. Le spuse cum Revan fu luat pe o navetă care îi aştepta şi dus departe. Cu stăpânul său plecat, întoarcerea la Bastila devenise scopul principal al astromecului, conform instrucţiunilor de ultimă oră ale acesteia, înainte de a părăsi Coruscantul. Primul pas a constat în repunerea în funcţiune a navei. Droidul descrise în detaliu eforturile sale dificile de a repara stricăciunile provocate de prăbuşire. Timp de luni de zile răscolise străzile oraşului pustiu, adunând resturi, piese şi alte componente necesare.

— Şi nu ai văzut pe nimeni în tot acest timp? întrebă Meetra. Niciun refugiat? Niciun jefuitor?

T3 ciripi o confirmare.

Bastila clipi surprinsă.

— Nu există animale? Nici insecte? Nici măcar vreo plantă? Cum a putut întreaga populaţie a unei lumi întregi să fie, pur şi simplu, ştearsă?

Meetra se mişcă inconfortabil pe scaunul ei, iar Bastila ştia că se gândea la rolul ei în masacrul de pe Malachor 5. Simţi o răbufnire bruscă de empatie pentru cealaltă femeie. Bastila nu era de acord cu ceea ce făcuse, dar înţelegea cum era să îţi fie ruşine de anumite fapte din trecutul tău. Ea însăşi îl lăsase pe Malak să o convertească spre partea întunecată; doar puterea iubirii lui Revan o salvase.

Bastila simţea că, în ciuda a tot ce făcuse Meetra pentru a o opri pe Darth Traya, încă mai era bântuită de vinovăţie şi remuşcări. Încă mai căuta izbăvirea.

Fără să fie conştient de tensiunea stânjenitoare din încăpere, droidul îşi continuă povestea. După aproape un an de zile, reuşise în sfârşit să facă din nou *Ebon Hawk* să decoleze, deşi miezul hiperpropulsorului său funcţiona doar la o eficienţă minimă. Nava se întorsese cu greu în spaţiul Republicii; până să ajungă, Traya şi adepţii ei aproape că îi exterminaseră pe Jedi. Bastila dispăruse; T3 nu ştia unde să o caute sau dacă mai era în viaţă.

Între timp, micul droid astromec dăduse peste piesele dezasamblate ale lui HK-47, abandonate pe o lume îndepărtată şi fără nume. Recunoscându-şi vechiul companion, micul droid adunase piesele şi le depozitase pe *Ebon Hawk*.

Această întâlnire neaşteptată era genul de coincidenţă pe care Bastila ar fi pus-o pe seama influenţei Forţei dacă T3 ar fi fost o fiinţă organică.

— Ai vreo idee cum a ajuns acolo? întrebă ea. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el după ce a dispărut.

Meetra clătină din cap, răspunzând în numele droidului.

— Nucleul său de memorie a fost deteriorat. Chiar şi după ce l-am reparat, nu şi-a putut aminti nimic. De fapt, recunoscu ea, am sperat că ai putea să-mi spui tu ce s-a întâmplat cu el.

Bastila ridică din umeri.

— Când a aflat că Revan a plecat, HK a decis să se ducă după el. Dar am refuzat să-i spun unde se dusese soţul meu.

— O mişcare înţeleaptă, spuse Meetra. Ultimul lucru de care Revan avea nevoie în timp ce îi ajuta pe Canderous şi pe Mandalorieni era un droid criminal care să îl urmărească.

— HK a plecat furtunos, jurând că îl va găsi singur pe Revan, continuă Bastila. Asta a fost ultima dată când am auzit de el, până când a apărut din nou cu tine.

— Trebuie să existe o parte din programarea lui care îl determină să-l caute pe Revan, murmură Meetra. Dacă aş fi ştiut asta, aş fi fost mai atentă.

— Ce vrei să spui?

— Am lăsat droidul HK sub supravegherea noului Consiliu Jedi. Nu am crezut că este sigur să-l las să hoinărească prin galaxie şi am presupus că va fi mulţumit să rămână cu Cavalerii Jedi, aşteptând alte ordine. Dar a dispărut la scurt timp după ce am plecat. Acum îmi dau seama că probabil a plecat din nou în căutarea lui Revan.

Brusc îngrijorat, Bastila întrebă:

— Există vreo şansă să îl găsească? Îşi îndreptă întrebarea către T3. I-ai spus ceva despre ce s-a întâmplat cu Revan?

T3 îi răspunse cu un bâzâit negativ care părea aproape jignit. În mod clar, astromecul simţea aceleaşi rezerve în privinţa implicării droidului vânător-ucigaş ca şi partenerii săi umani.

Uşurată, Bastila murmură:

— Cineva ar trebui să încerce să dea de urma lui. Să îl găsim şi să îl dezactivăm înainte să mai rănească pe altcineva.

Nu era prea multă convingere în spatele cuvintelor ei; oricât de periculos ar fi fost HK, era doar un droid. Ea avea lucruri mai importante în minte. Soţul ei era încă dispărut şi, pentru prima dată după ani de zile, era pe punctul de a putea face ceva în această privinţă.

— Jedii îl caută deja pe HK, o asigură Meetra. Nu-ţi face griji pentru el.

Bastila aprobă din cap.

— T3, spuse ea. Spune-ne restul poveştii. Ce s-a întâmplat mai departe?

Astromecul îşi continuă povestea. După ce găsise bucăţile dezasamblate ale lui HK-47, se dusese la Meetra, alăturându-se ei aşa cum i se alăturase lui Revan cu mulţi ani în urmă. Până să afle că Bastila era în viaţă, fusese din nou prins într-o luptă pentru supravieţuirea Republicii. În ciuda instrucţiunilor sale, ştia că nu o putea abandona pe Meetra până când siguranţa Republicii nu era asigurată.

Mărturisirea aceasta îi provocă Bastilei un alt val de amărăciune. T3 alesese să o ajute pe Meetra în loc să urmeze instrucţiunile ei. Pusese misiunea *Exilatei* mai presus de

loialitatea sa faţă de Revan. Emoţia trecu repede, fiind înlocuită de vinovăţie şi ruşine. Dragostea Bastilei pentru Revan îi orbise din nou, pentru moment, logica şi raţiunea. Soţul ei era un simplu om; era o prostie să-i pună în balanţă viaţa cu soarta a milioane de fiinţe. Dacă Revan ar fi fost în cameră, l-ar fi felicitat pe droid pentru că a pus binele suprem mai presus de dorinţele personale.

— Revan ar fi fost mândru de tine, îi spuse ea micului droid. Şi eu sunt mândră de tine.

— Cred că drumul nostru este clar, declară Meetra. Mă voi duce pe Nathema şi voi vedea dacă pot afla ceva despre soarta lui Revan.

— Tu? spuse Bastila, vocea ei arătând mai multă furie şi surpriză decât intenţiona. Dar cum rămâne cu mine? Te aştepţi ca eu să stau aici şi să aştept, fără să ştiu dacă e viu sau mort?

— Ce s-a schimbat de când a plecat Revan? întrebă Meetra cu blândeţe. Ai rămas în urmă pentru a avea grijă de fiul tău. Eşti pregătită să-l părăseşti acum?

— Bineînţeles că nu! spuse Bastila indignată.

Era cât pe ce să adauge: *Îl voi lua cu mine*, dar în ultima secundă realiză cât de nesăbuit şi de ridicol ar fi fost asta. Revan plecase pentru că el credea că în Regiunile Necunoscute exista ceva care reprezenta o ameninţare mult mai mare decât oricare alta cu care se confruntase Republica vreodată. Ghidat de viziunile sale despre o lume acoperită de furtuni, credea că asta era singura cale de a proteja viitorul familiei sale.

Urmându-i paşii, fiul lor ar fi putut fi expus la ameninţarea pe care Revan încercase să o oprească; ar fi fost o trădare a principiilor care îl mânaseră în călătoria sa şi ar fi pus în pericol copilul.

— Îmi pare rău, şopti Bastila. Nu am vrut să... doar că... îmi lipseşte. Mă simt atât de neajutorată. Atât de inutilă. Tot ce fac este să aştept. Nu înţelegi cât de greu mi-a fost.

— Nu pot decât să-mi imaginez cât de mult ai suferit, răspunse Meetra cu blândeţe. Aş vrea să pot spune că va fi mai uşor. Dar mă tem că nu va fi aşa. Cu toţii avem poveri de purtat, iar aceasta este a ta.

Cuvintele nu ofereau prea multă mângâiere, dar Bastila îi aprecie onestitatea.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-l găsi pe

Revan, promise Meetra. Dacă mai este încă în viaţă, voi face tot ce este necesar pentru a-l aduce înapoi la tine.

T3 bipăi de două ori.

— Aş fi onorată dacă ai veni, spuse Meetra, atât timp cât Bastila nu se opune.

Bastila dorea ca T3 să rămână cu ea; holoînregistrările şi băncile de date ale acestuia erau tot ce-i mai rămăsese de la soţul ei. Dar acum gândea raţional.

— Vei avea nevoie de ajutorul lui, spuse ea. A petrecut luni întregi explorând Nathema în timp ce căuta piese pentru a repara nava.

— Atunci trebuie să plecăm cât mai curând posibil, declară Meetra, ridicându-se în picioare.

— Te rog, mai aşteptaţi doar o clipă, spuse Bastila.

Lăsându-i pe Meetra şi pe T3 în sufragerie, se grăbi să intre în camera de dormit şi deschise cufărul de lemn ascuns în spatele dulapului. Apoi luă două obiecte, după care se întoarse la oaspeţii care o aşteptau.

— Dă-i astea lui Revan, spuse ea, punând obiectele în mâinile Meetrei.

Primul era o holoregistrare pe care o făcuse cu ocazia ultimei aniversări a fiului lor. Al doilea era un obiect greu, înfăşurat într-o pânză neagră.

Meetra îi aruncă o privire, cerându-i în tăcere permisiunea de a-l despacheta. Bastila îi răspunse cu o mişcare subtilă a capului. Meetra desfăcu cu grijă pânza, dezvăluind o cască de metal uzată şi cicatrizată, cu o faţetă roşie cu gri.

— Masca lui Revan! icni Meetra. Credeam că s-a pierdut când a fost capturat de echipa Jedi de atac.

— Eu am condus acea echipă de atac, îi reaminti Bastila. Nu ştiu de ce, dar am luat-o când Revan a căzut. Poate că încă de atunci am simţit că destinele noastre se întrepătrund. Nu am spus niciodată nimănui. Nici Consiliului. Nici măcar lui.

— De ce nu?

Bastila ezită, apoi decise că Meetra merita să ştie adevărul.

— Revan a purtat Masca în timpul Războaielor Mandaloriene şi în perioada în care a fost Darth Revan. Pentru mine, simbolizează trecutul său întunecat – o relicvă din vremurile de dinainte ca el să devină omul pe care l-am iubit.

Mi-a fost teamă că, dacă i-o arăt, ar putea declanşa ceva în mintea lui. Ar fi putut trezi un rău latent, ar fi putut reaprinde scânteia părţii întunecate.

— Atunci, de ce mi-o dai acum?

— Am încercat să ţin la distanţă trecutul lui Revan, dar acum înţeleg că am greşit. Am fost o egoistă. Trecutul face parte din el, fie că îmi place sau nu. Îşi întoarse privirea de la mască. Când îl vei găsi, dă-i masca. S-ar putea să nu însemne nimic pentru el acum, dar există o şansă ca asta să aducă înapoi o parte din ceea ce a pierdut. Văzând-o, ar putea să-i redea amintiri cruciale care te vor ajuta să te întorci în siguranţă.

— Şi dacă temerile tale sunt adevărate? întrebă Meetra, cu o voce sumbră. Masca i-ar putea aduce înapoi amintirile. Dar dacă va face mai mult? Dacă va dezlănţui în el puterea părţii întunecate?

— Nu-mi pasă, spuse Bastila cu sfidare. Nu şi dacă acea putere îl ajută să se întoarcă la mine.

Ca Jedi, cuvintele ei însemnau o blasfemie. Se aştepta ca Meetra să arunce masca la pământ, dezgustată. În schimb, cealaltă femeie o reînfăşură în pânză şi o puse la loc sigur sub roba ei, fără să spună un cuvânt.

Capitolul 18

Meetra nu ştia la ce să se aştepte atunci când *Ebon Hawk* ieşi din hiperspaţiu şi începu să se apropie de Nathema. T3-M4 îi spusese că planeta era pustie, dar micul droid nu găsise nicio cauză aparentă a extincţiei în masă. În timp ce explorase suprafaţa planetei în timpul ultimei sale vizite, făcuse teste care confirmaseră că mediul înconjurător era lipsit de toxine şi radiaţii; dincolo de asta, totul era doar o speculaţie.

Pe măsură ce nava se apropia de lumea maronie murdară, avu un sentiment tot mai mare de nelinişte şi disconfort. Într-un fel, îi amintea de Malachor 5 – pierderea masivă şi instantanee de vieţi omeneşti pe acea lume condamnată crease o rană în Forţă. Activarea Generatorului de Umbre distrusese două armate, rupând astfel legăturile Forţei care conectau toate fiinţele vii.

Meetra fusese suficient de aproape pentru a simţi unda de şoc; pentru a supravieţui, se izolase de Forţă, protejându-şi psihicul împotriva ororilor pe care le dezlănţuise. Trecură mulţi ani până când îşi recăpătase legătura cu Forţa, dar, în cele din urmă, faptul că supravieţuise traumei de pe Malachor 5 îi dăduse puterea de a-i învinge pe Darth Traya şi pe adepţii ei.

La început, presupuse că o tragedie similară se petrecuse pe Nathema; o super-armă capabilă să distrugă o întreagă planetă ar fi lăsat un ecou de moarte şi întuneric. Totuşi, pe măsură ce *Ebon Hawk* cobora prin atmosferă, realiză că această senzaţie era mult diferită. I-au trebuit câteva secunde pentru a se convinge de acest lucru, mintea ei analizând problema chiar în timp ce mâinile ei efectuau automat ajustările necesare pentru a aduce nava la aterizare în apropierea coordonatelor pe care i le dăduse T3. Evenimentele de pe Malachor lăsaseră o rană în Forţă; o rană care nu se mai vindeca. Aici, însă, Forţa era pur şi simplu... absentă. Era ca şi cum cineva ar fi smuls-o, lăsând în urmă doar un gol. Disconfortul ei crescu pe măsură ce nava se apropiase de suprafaţă. Această lume era lipsită de normalitate, iar reacţia instinctivă a corpului ei fu una de boală şi repulsie. Se uită la T3 care stătea neliniştit lângă ea în cabina

de pilotaj, dar droidul nu părea afectat. Lipsa lui de reacţie nu făcea decât să întărească natura propriei ei suferinţe; ca droid, T3 nu putea simţi Forţa, deci nu ar fi observat dacă aceasta ar fi dispărut brusc.

Prin fereastra cabinei de pilotaj, Meetra văzu o urmă de distrugeri care îşi croia drum prin oraşul de dedesubt: rămăşiţele aterizării forţate a lui Revan. O bucată masivă de permacretă se desprinsese dintr-un zgârie-nori care trecu prin partea dreaptă a navei. Pavajul străzii şi trotuarul de dedesubt fuseseră sfâşiate când nava sărise şi derapase pe stradă. Rămăşiţele mutilate ale vehiculelor de tip aeroglisoare şi speedere trasau o linie neregulată de-a lungul străzii, vehiculele mai mici fiind strivite de trecerea navei mult mai masive.

Meetra îşi alese locul de aterizare şi aşeză cu grijă nava. Senzaţia apăsătoare a Vidului se revărsa asupra ei, dar făcu tot posibilul să o ignore.

— Haide, T3, spuse ea, desprinzându-se din scaunul pilotului. Să aruncăm o privire prin jur şi să vedem ce putem găsi.

Când coborî din navetă, se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în burtă; se îndoi, iar T3 emise un semnal sonor de îngrijorare.

— Sunt bine, oftă ea, îndreptându-se încet.

Vizitase Malachor 5 la mulţi ani după producerea cataclismului *Generatorului de Umbre*. Traversarea suprafeţei sale fusese o agonie. Mental, încă mai simţea chinul tuturor celor care îşi pierduseră viaţa acolo. Din punct de vedere fizic, gravitaţia intensă a planetei o ţinuse în strânsoarea ei zdrobitoare, lăsând-o fără suflare. Fusese cea mai îngrozitoare şi mai dură experienţă din viaţa ei... până acum.

Pe Malachor simţise ecourile unor dureri şi suferinţe inimaginabile – dar cel puţin simţise ceva. Aici, pe Nathema, era doar un vid rece. Era nefiresc; detestabil. Pe Malachor simţise ecoul unei mari distrugeri; aici era doar vidul insuportabil al anihilării. Corpul ei reacţionă cu o repulsie atât de puternică încât se simţi rău fizic. Mintea ei încercă pentru scurt timp să îşi imagineze ce anume se întâmplase pentru a provoca o asemenea abominaţie, apoi fugi de răspunsuri. Mintea i se goli şi corpul îi amorţi. Rămase nemişcată timp de câteva minute, sau poate că au fost câteva ore; timpul nu avea niciun sens aici.

Dar ciripitul neîncetat al lui T3 o trezi în cele din urmă din starea ei de stupoare.

Bazându-se pe tehnicile de concentrare mentală pe care le învăţase ca Padawan, se forţă să se concentreze asupra unui lucru – orice – în afară de lipsa inexplicabilă a Forţei.

Ai venit aici să-l găseşti pe Revan, gândi ea. *Trebuie să existe vreun indiciu cu privire la locul unde l-ar fi putut duce Sithul.*

— Trebuie să găsim un fel de arhivă, spuse ea cu voce tare. Ceva care ne poate spune mai multe despre această lume.

Vocea îi suna goală şi diminuată, dar era doar încă un detaliu neliniştitor despre Nathema, asupra căruia refuza să se gândească.

Luminile de pe T3 clipeau rapid, în timp ce astromecul îşi scana rapid circuitele de memorie. Câteva secunde mai târziu, scoase un semnal sonor entuziast şi porni la drum. Meetra îl urmă, picioarele ei lungi permiţându-i să îl ajungă rapid din urmă şi să ţină pasul cu droidul. Mersul vioi o făcu să se simtă mai în largul ei; activitatea fizică părea să o ajute să ţină la distanţă goliciunea opresivă a Nathemei.

Droidul o conduse la intrarea în ceea ce părea a fi un fel de clădire oficială guvernamentală. Pe exterior erau inscripţionate caractere pe care nu le putu descifra. În Republică, toate afacerile guvernamentale se desfăşurau în Bazică. Şi, deşi era probabil ca locuitorii de pe Nathema să fi fost familiarizaţi cu limba Bazică – limbajul de bază al comerţului interstelar era cunoscut de aproape toate speciile extraterestre din galaxie – era evident că îşi marcaseră clădirea într-o limbă autohtonă.

Clădirea era înaltă de trei etaje, cu doar câteva ferestre care dădeau spre stradă şi o pereche de uşi neprimitoare, care păreau să fie moda comună a bastioanelor birocratice din toate culturile din galaxie. Uşile erau încuiate, dar ea străpunse zăvoarele cu sabia, încercând să ignore aspectul slab şi spălăcit al lamei.

Concentrează-te pe sarcina pe care o ai de îndeplinit, îşi reaminti ei însăşi. *Găseşte informaţiile pe care le cauţi cât mai repede posibil şi vei putea pleca de pe această lume blestemată*.

Intră înăuntru, cu T3 urmând-o îndeaproape. Era întuneric;

orice sursă de energie care alimentase cândva clădirea se deteriorase demult. Meetra scoase o baghetă luminoasă dintr-unul dintre numeroasele buzunare cusute în cureaua largă de la talie şi o aprinse, luminând împrejurimile cu strălucirea ei verde sinistră.

Primele lucruri pe care le observă au fost grămezile de haine împrăştiate la întâmplare. Realiză că acestea trebuie să fi căzut pe jos atunci când purtătorii lor dispăruseră. Avu nevoie de toată disciplina ei mentală pentru a se abţine să nu speculeze ce fel de eveniment ar fi putut provoca acest fenomen bizar.

În urma explorării de la parter constată că era un fel de recepţie sau hol. Exista un birou mare aşezat în faţa uşii, perfect poziţionat pentru ca persoana din spatele lui să întâmpine vizitatorii. În afară de câteva scaune cu aspect inconfortabil dispuse în ceea ce fusese probabil o sală de aşteptare centrală, nu părea să existe prea multe alte lucruri interesante la nivelul inferior.

Exista un lift în colţ care ducea la etajele superioare, dar fără curent electric nu prea era de folos. Din fericire, după o scurtă cercetare, localiză o scară în spatele unei uşi nemarcate, aproape de partea din spate a clădirii.

— Hai să verificăm etajele superioare, spuse ea, iar T3 bipăi în semn de acord.

Pentru unii droizi astromec scările puteau fi o problemă, dar T3 era remarcabil de versatil. Blocându-şi roţile pentru a nu se rostogoli înapoi, îşi folosi picioarele din faţă pentru a urca treptele, una câte una. Îi luă ceva mai mult timp să ajungă în vârful scării decât companionului său uman, dar cel puţin Meetra nu trebuia să se chinuie să-l care în braţe.

Al doilea etaj era plin de terminale de date şi cabine – posturi de lucru pentru dronele guvernamentale care odinioară se plimbau prin birouri şi pe holuri.

Din nefericire, în lipsa energiei electrice, reţeaua de calculatoare încetase să mai funcţioneze, ceea ce făcuse terminalele inutile.

— Să vedem dacă putem găsi banca de date principală la etajul următor, sugeră Meetra.

Câteva minute mai târziu se aflau la etajul trei. La fel ca nivelul de jos, părea să fie format în principal din birouri, cabine

şi staţii de lucru. Aproape de partea din spate a clădirii găsiră o singură uşă din duroţel. Pe peretele de lângă ea se afla ceea ce părea a fi o consolă de securitate.

— Arată-mi ce ai, spuse Meetra, arătând spre consolă.

T3 se duse până la perete. Un panou de pe corpul său glisă pentru a dezvălui o sondă electrică lungă şi subţire, pe care el o întinse astfel încât să străpungă consola de securitate. Urmă o scurtă pauză, apoi zgomotul inconfundabil al unei descărcări electrice puternice. Tastatura porni şi uşa se deschise. Aşa cum sperase Meetra, camera de dincolo adăpostea principalele bănci de date ale computerului.

— Ia tot ce ţi se pare util ca să putem pleca de aici, spuse ea.

T3 se grăbi să o facă, introducându-şi sonda multifuncţională într-un port de interfaţă pentru a putea pătrunde în reţeaua dezafectată. Aşa cum făcuse cu consola uşii, T3 îi dădu băncii de date un impuls electric puternic pentru a o reactiva temporar, astfel încât să poată descărca fişierele importante.

Întregul proces nu durase mai mult de cinci minute, dar pentru Meetra ar fi putut fi, la fel de bine, o eternitate. Reuşise să se menţină ocupată până în acest moment, dar în timp ce aştepta degeaba lângă T3, să termine de copiat, începu să observe din nou absenţa Forţei. Simţea cum Vidul o presează din toate părţile. În acelaşi timp, trăgea de ea, încercând să-i smulgă esenţa vieţii. Natura detesta Vidul; Vidul încerca să se umple din energia ei. Pentru o clipă, simţi că se va descompune, cum corpul ei fizic se va dezmembra în trilioane de particule subatomice care se vor împrăştia pe întreaga suprafaţă a Nathemei.

Nu! ţipă ea în minte*. Vidul nu mă va lua! Sunt mai mult decât o totalitate de materie şi particule aleatorii! Sunt o fiinţă vie. Eu sunt Meetra Surik!*

Confirmarea propriei existenţe păru să respingă Vidul, cel puţin pe moment. Dar Meetra ştia că nu mai putea rezista mult timp. Oricât de mult ar fi încercat să ignore ceea ce simţea – sau, mai exact, ce nu simţea – în jurul ei, ştia că era doar o chestiune de timp până când urgia de pe Nathema îi va răpi raţiunea.

Era pe punctul de a-i spune lui T3 că era timpul să plece,

când acesta emise un semnal sonor triumfător şi retrase sonda.

— Trebuie să mă întorc pe navă, spuse ea. Poţi să-mi spui ce ai găsit după ce vom pleca de pe această lume.

Odată ce se puse în mişcare, se simţi mai bine, dar încă mai simţea Vidul plutind la marginea conştiinţei ei. Era ca şi cum ar fi fost urmărită de o creatură fără nume, fără chip, invizibilă. Îl simţea pândind la fiecare colţ, aşteptând să lase garda jos ca să o poată lua. Îşi acceleră pasul, având încredere că droidul ei însoţitor nu va rămâne în urmă, prea preocupată să se stăpânească pentru a răspunde la ciripiturile lui indignate. Până să ajungă la *Ebon Hawk*, alerga, deşi nici măcar nu era conştientă de asta. Un singur gând îi domina mintea conştientă: *Fugi!*

Se legă în scaunul pilotului şi porni motoarele chiar în momentul în care T3, care rămăsese în urmă, veni în fugă pe rampa de îmbarcare.

— Ţine-te bine, îl avertiză ea în timp ce închidea trapa şi pornea motoarele.

Ebon Hawk îşi luă zborul, înălţându-se spre cer şi dincolo de el. Ieşiră din atmosferă, dar Meetra nu încetini nava. Ţinu motoarele activate la maxim până când se apropiară de marginea sistemului solar. Abia atunci, cu câteva milioane de kilometri între ea şi Nathema, se simţi suficient de sigură pentru a decelera.

T3 veni lângă ea şi scoase un fluierat îngrijorat.

— Nu ai înţelege, îi spuse ea. Dar sunt bine acum. Lasă-mă câteva minute şi vom arunca o privire la ce ai extras din acele bănci de date.

* * *

Îi luă mai mult timp lui T3 decât se aşteptase Meetra, până când reuşi să descifreze şi să traducă fişierele de pe Nathema în câteva fragmente pe care ea să le poată scana cu ajutorul computerului navei. Trecură aproape două zile până când reuşi cu adevărat să înceapă să examineze fişierele. Cu toate astea, îşi amintea că, având în vedere că el prelucra milioane de terabiţi de date compilate iniţial pe computere care foloseau o tehnologie fundamental extraterestră, faptul că realizase ceva era un mic miracol.

În timpul investigaţiilor iniţiale, câteva lucruri deveniră imediat clare. Clădirea pe care o percheziţionaseră fusese un fel de birou de stocare a arhivelor, o parte obişnuită, dar vitală a oricărui guvern de tip complex. Aceasta conţinea documente guvernamentale, conturi şi transcrieri istorice şi, cel mai promiţător dintre toate, înregistrări detaliate ale recensămintelor colectate de pe numeroase lumi. Din datele recensămintelor reieşea faptul că Nathema făcuse cândva parte din Imperiul Sith. În mod ciudat, toate înregistrările păreau să fie anterioare Marelui Război Hiperspaţial. Orice eveniment de natură să fi secătuit Nathema de orice formă de viaţă şi să o fi lăsat lipsită de Forţă trebuie să se fi întâmplat cu aproape o mie de ani în urmă.

Din acest motiv, era imposibil de spus dacă Imperiul Sith, aşa cum era descris în înregistrări, mai exista încă. Dar, având în vedere holoînregistrarea lui T3 cu fiinţa cu pielea roşie care îl luase pe Revan, Meetra era dispusă să parieze că încă mai era în viaţă sub o formă sau alta.

Revan o lăsase în urmă pe Bastila pentru că se temuse că cea mai mare ameninţare la adresa supravieţuirii Republicii se ascundea în Regiunile Necunoscute. Reapariţia Imperiului Sith era cu siguranţă o ameninţare. Teoria se potrivea şi cu ceea ce îi spusese Canderous. Mandalorianul afirmase că Revan îi ceruse să restaureze gloria şi puterea poporului său, pentru ca acesta să poată face faţă Sithului în cazul în care ar fi încercat vreodată să invadeze din nou Republica.

Conform datelor recensămintelor, Imperiul Sith cuprindea câteva zeci de planete. Sithul care îl răpise pe Revan ar fi putut proveni de pe oricare dintre aceste lumi; dacă ar fi putut afla care era planeta lui de origine, ar fi putut să-şi restrângă căutarea. Cu toate astea, pe măsură ce verifica amănunţit numele şi coordonatele galactice ale lumilor listate, Meetra realiză imediat că toate erau planete deja cunoscute de către Republică. În ultimii o mie de ani, Jedii purificaseră sistematic de influenţa Sith fiecare planetă menţionată în recensăminte: aceste înregistrări erau ale unui Imperiu Sith care nu mai exista.

Refuzând să renunţe, cercetă mai în profunzime fişierele de date pe care le adunase, examinând înregistrările referitoare chiar la Nathema. Timp de câteva zile răsfoi arhivele, fără să se oprească nici ca să mănânce, nici ca să doarmă. La fiecare câteva

ore se revigora cu o scurtă pauză de meditaţie, apelând la Forţă pentru a-şi reface rezervele de energie şi concentrare mentală, astfel încât să-şi poată continua munca.

Existau zeci de mii de documente şi rapoarte guvernamentale colectate de la peste cincizeci de agenţii diferite, dar Meetra refuză să se lase intimidată de sarcina aceasta monumentală. Continuă să răsfoiască arhivele şi, încet-încet, începu să se contureze o imagine. Populaţia de pe Nathema îşi petrecuse ultimele zile într-o stare de teroare şi disperare. Ştiau că era doar o chestiune de timp până când Jedii îi vor găsi, iar conducătorul Nathemei – un Sith numit Lord Vitiate – profitase de frica poporului său. Transcrierile discursurilor publice ale lui Vitiate erau pline de avertismente detaliate cu privire la ceea ce vor face Jedii atunci când vor sosi. Înregistrările confirmară că discursurile sale fuseseră difuzate şi transmise în tot Imperiul, semănând teroarea în toate lumile Sith. Vitiate condusese conştient şi cu grijă lumea într-o stare de panică, ştiind că aceştia vor urma orbeşte pe oricine le-ar fi oferit speranţă. Lordul Vitiate se grăbi să îndeplinească acest rol şi lansase un apel către toţi ceilalţi Lorzi Întunecaţi supravieţuitori să i se alăture pe Nathema într-un ritual care, promitea el, îi va conduce pe Sith spre mântuire. În acelaşi timp, pusese istoricii şi savanţii de renume să încerce în secret să identifice locaţia unei planete numită Dromund Kaas – planeta de origine a speciei Sith originale, demult pierdută.

Meetra descoperi acest lucru doar datorită abilităţilor excepţionale de selectare ale lui T3. Astromecul nu doar copiase şi tradusese toate datele din arhive, ci decriptase şi codurile de acces pentru a debloca dosarele guvernamentale clasificate, pe care le marcase apoi ca având prioritate maximă pentru a ajuta la simplificarea investigaţiilor Meetrei.

Echipa desemnată de Vitiate să caute Dromund Kaas operase în cel mai mare secret, fiind sechestrată zi şi noapte într-un laborator de cercetare în timp ce studia hărţile stelare antice şi hărţile astronomice. Din fericire, conducătoarea echipei era o meticuloasă păstrătoare de înregistrări şi fiecare pas al procesului fusese documentat cu atenţie – inclusiv momentul de triumf când reuşiseră în sfârşit să teoretizeze o rută hiperspaţială care îi va duce în siguranţă înapoi la Dromund Kaas, unde nu mai puteau fi urmăriţi de Jedi. Ultima însemnare

din jurnalul de proiect al şefei de echipă detalia eforturile de a-şi întocmi raportul pentru a-l putea prezenta personal lui Vitiate. Lordul Vitiate proclamase public începerea marelui său ritual cu doar trei zile mai târziu.

Din punct de vedere cronologic, nu mai existau înregistrări după proclamare. Nimic de la echipa de cercetare; nimic de la oricare dintre celelalte departamente. Era ca şi cum fiecare membru al guvernului extins al Nathemei ar fi dispărut în mod simultan din existenţă. Totuşi, chiar şi fără nicio relatare oficială a ceea ce se întâmplase în continuare, Meetrei nu îi fu greu să pună cap la cap piesele lipsă.

Ritualul distrusese în mod evident Nathema, stingând orice formă de viaţă de pe planetă. Lordul Vitiate le promisese semenilor săi speranţă şi, în schimb, le adusese o soartă mai rea decât moartea – eradicarea completă a vieţii, a existenţei şi chiar a Forţei. Meetra nu era expertă în vrăjitoria părţii întunecate, dar era sigură că Vitiate nu numai că supravieţuise ritualului, dar ieşise mai puternic ca niciodată. Şi odată cu distrugerea tuturor celor de pe Nathema – inclusiv a echipei sale de cercetare – numai el ar fi ştiut locaţia lui Dromund Kaas. Planul era atât înfiorător, cât şi genial. Pe lângă faptul că devenise mai puternic decât îşi putea imagina Meetra, Vitiate putea da vina pe Jedi pentru dispariţia lumii sale natale, panicând şi mai mult lumile Sith rămase. Apoi le-ar fi putut oferi un licăr de speranţă, promiţând să-i conducă pe toţi cei care îi jurau loialitate într-un loc unde Jedii nu i-ar fi găsit niciodată. Dacă Vitiate fusese atât de viclean pe cât îşi imagina Meetra că este, nu şi-ar fi condus adepţii direct pe Dromund Kaas. În schimb, i-ar fi dus într-un exod lung şi dificil – în timpul căruia Sithul ar fi fost forţat să apeleze la el de nenumărate ori pentru susţinere şi îndrumare, dependenţa lor faţă de el crescând până când ar fi devenit din erou, salvator. Până când au ajuns, în cele din urmă, la Dromund Kaas, probabil că l-ar fi venerat pe Vitiate ca pe un zeu – atotputernic şi atotştiutor.

O istorie fascinantă, cu siguranţă, dar Meetra nu ştia cum ar putea să o ajute să-l găsească pe Revan. Marele plan al lui Vitiate avusese loc cu peste o mie de ani în urmă. Cu siguranţă că Vitiate însuşi era mort demult şi chiar dacă îi condusese pe cei din rasa Sith pe Dromund Kaas, nu exista nicio garanţie că încă mai erau acolo.

Existau şi alte posibilităţi de luat în considerare. Sith erau o specie agresivă şi războinică; era posibil ca Dromund Kaas să fi fost doar una dintre multele planete din Regiunile Necunoscute care căzuseră sub controlul lor în ultima mie de ani. Era posibil – şi chiar probabil – ca fiinţa cu pielea roşie care îl capturase pe Revan să-l fi dus pe o planetă complet diferită, una de care ea nici măcar nu auzise vreodată. Dar cel puţin avea o pistă. Şi indiferent cât de mici erau şansele de a-şi găsi mentorul, Meetra nu avea de gând să renunţe. Avea încredere în Forţă; în cele din urmă, aceasta o va conduce la el.

Din registrele de recensământ, era clar că lumea era – sau fusese – parte a Imperiului Sith. Dacă adepţii lui Vitiate se stabiliseră pe Dromund Kaas, ar fi trebuit să poată trece neobservată printre ei, dându-se drept mercenară, un rol pe care îl cunoştea bine din anii petrecuţi ca *Exilată* pe Inelul Exterior.

În timp ce introducea coordonatele hiperspaţiale din jurnalul şefei echipei de cercetare în computerul de navigaţie, T3 se apropie şi ciripi curios.

— Mergem spre o planetă numită Dromund Kaas, spuse Meetra în timp ce *Ebon Hawk* făcea saltul la viteza superluminică. Dacă Revan e acolo, îl vom găsi.

Capitolul 19

Scourge tastă codul de acces pentru a debloca uşa care ducea la celulele de detenţie subterane construite sub fortăreaţa lui Nyriss. Nu băgă în seamă gărzile care stăteau de pază în timp ce trecea pe lângă ele, iar acestea nu făcuseră nicio mişcare ca să-l oprească. Trecuse de sute de ori prin punctul de control, iar ei încetaseră de mult timp să se mai obosească cu protocoalele oficiale de securitate ale lui Murtog.

Coborî scările până la holul cu o singură ieşire şi slab luminat. Erau patru uşi, câte două pe fiecare parte. Lângă fiecare uşă se afla un monitor, care arăta holoimagini cu ceea ce se întâmpla în interiorul fiecărei celule. Trei dintre celule erau goale; cea de-a patra fusese ocupată de acelaşi prizonier în ultimii trei ani. Imaginea îl arăta pe Revan aşezat într-o poziţie familiară, cu picioarele încrucişate şi mâinile aşezate pe coapse, cu palmele în sus. Ochii îi erau închişi, faţa îi era calmă... Dar Scourge ştia că acest lucru avea la fel de mult de-a face cu medicamentele ca şi cu meditaţia. Prizonierul nu-şi părăsise celula nici măcar pentru o clipă de când fusese capturat. Exista un răcitor în colţ, o chiuvetă mică şi un pat lipit de un perete. La început aduseseră un scaun de care să-l lege pentru şedinţele de interogatoriu, dar după primele câteva luni Scourge o convinsese pe Nyriss că torturarea lui Revan era o pierdere neproductivă atât de timp, cât şi de resurse.

Până atunci, Revan le spusese deja totul – cel puţin atât cât îşi putea aminti. Le dezvăluise că Jedii şterseseră majoritatea amintirilor sale timpurii, inclusiv toate urmele a ceea ce i se întâmplase în temniţele Împăratului. Mărturisise că venise pe Nathema cu speranţa de a-şi recupera partea pierdută din trecut, urmând acelaşi traseu pe care îl parcursese cu ani în urmă. Nu-i putu spune nimic lui Nyriss despre ceea ce dorise ea cu adevărat. Şi, deşi ea încă bănuia că fusese dominat şi apoi eliberat de voinţa Împăratului, savanţii pe care îi adusese pentru a-l studia nu reuşiseră să găsească nimic de folos, cu toate testele şi cercetările lor.

După şase luni, Nyriss îşi pierduse interesul faţă de

prizonierul ei Jedi. Atenţia ei se îndreptă spre alte comploturi şi intrigi, deşi îl ţinea în viaţă pentru orice eventualitate. Dar în timp ce Nyriss îl ignora pe Revan, Scourge devenise obsedat de el. Stăpânirea şi conexiunea Jediului cu Forţa nu se asemăna cu nimic din ceea ce Scourge simţise la oricine altcineva. Chiar dacă Revan era în mod constant drogat, era imposibil să nu îi perceapă puterea. După ani de zile în care îl studiase, Scourge începuse să înţeleagă de ce Jedii aveau o reputaţie atât de înfricoşătoare printre Sith.

Cu bărbaţi şi femei ca Revan în rândurile lor, era uşor de înţeles cum reuşiseră să învingă invazia Sith cu o mie de ani în urmă. Şi confirma ceea ce bănuia deja: planul Împăratului de a lansa o altă invazie împotriva Republicii, echivala în acest moment cu o sinucidere. Cu toate astea, nu doar puterea brută a Cavalerilor Jedi îl interesa pe Scourge. Spre deosebire de toţi instructorii de la Academie, sau chiar de Nyriss însăşi, Revan experimentase atât partea luminoasă, cât şi pe cea întunecată a Forţei. Avea o perspectivă unică asupra punctelor tari şi a slăbiciunilor acestora, iar Scourge era nerăbdător să înveţe din experienţa sa.

Nu fusese uşor, bineînţeles. La început, Revan îl privise ca pe un duşman: Scourge era fiinţa care îl tortura pentru informaţii. Dar, în timp, acest lucru se schimbase încet-încet. Revan era ţinut în izolare aproape totală. Gărzilor le era interzis să vorbească cu el şi, odată ce Nyriss aproape că uitase de el, vizitele săptămânale ale lui Scourge erau singura lui sursă de conversaţie sau de contact.

Scourge înţelegea că perioadele lungi de izolare puteau fi chiar mai greu de suportat decât suferinţa fizică brutală a interogatoriilor. Singurătatea şi izolarea ar fi mâncat mintea şi spiritul; era inevitabil ca Revan să îşi creeze o relaţie cu singura persoană cu care avusese mereu vreo legătură. Fusese un proces lent şi subtil, şi chiar şi acum, încă se priveau unul pe celălalt cu suspiciune şi neîncredere. Dar, în cele din urmă, nevoia instinctivă de interacţiune îl făcuse pe Revan să se deschidă. Dădea răspunsuri atente la întrebările lui Scourge despre credinţele şi filozofiile sale, sau mai lăsa să-i scape frânturi din cunoştinţele sale despre Forţă.

Indiferent cât de mult vorbeau, Revan avea grijă să spună foarte puţin, dar, de-a lungul anilor, micile picături de

înţelepciune se acumulaseră într-un mare rezervor din care Scourge se putea inspira. Poate că Nyriss nu mai avea nevoie de Revan, dar Scourge avea de gând să exploateze din plin această resursă de nepreţuit.

Lordul Sith descuie uşa celulei lui Revan. În continuare, Cavalerul Jedi purta aceleaşi haine maro în care fusese capturat; hainele, ca şi prizonierul însuşi, nu fuseseră curăţate corespunzător de trei ani. Scourge tresări la mirosul înţepător şi stătut care emana din om, dar era un preţ mic de plătit, având în vedere cât de mult câştigase deja din vizitele lor regulate.

— Revan, spuse el, observând că ochii prizonierului erau încă închişi. Doresc să vorbesc cu tine.

* * *

Revan deschise ochii ca şi cum ar fi răspuns la vocea Sithului, deşi, în realitate, îi simţise apropierea din momentul în care începuse să coboare scările. Era dificil să apeleze la Forţă prin vălul de substanţe chimice din organism care îi alterau mintea, dar de-a lungul anilor învăţase câteva trucuri.

Deşi vorbiseră de sute de ori, Sithul nu-i spusese niciodată lui Revan numele său. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Pentru Revan, el nu era decât o unealtă – singura lui speranţă de a ieşi în viaţă din celulă. În primele câteva luni, sperase că va veni cineva după el: Canderous, sau T3-M4, sau poate chiar Bastila, atrasă de el prin intermediul Forţei. Dar, pe măsură ce timpul trecea, creierul său plin de droguri îşi dădu seama că era cu adevărat singur.

Încercase să ajungă la Bastila cu ajutorul Forţei, dar drogurile şi distanţa imensă a unei întregi galaxii trebuie să o fi împiedicat să-i simtă nevoile. Aproape că renunţase de îndată ce îşi dăduse seama că nu va fi salvat; situaţia lui părea fără speranţă. Şi atunci, mintea lui confuză se opri asupra anchetatorului Sith.

Era limpede că fiinţa cu pielea roşie era supusă vrăjitoarei ofilite care fusese prezentă pe parcursul primelor interogatorii. De asemenea, era evident că era mai mult decât un simplu asasin angajat să tortureze prizonierii pentru a scoate informaţii de la ei. Revan simţise Forţa din el; avea un potenţial incredibil. Din fericire pentru Revan, era, de asemenea, arogant, prea

încrezător şi ambiţios.

De-a lungul mai multor luni, Revan hrănise această ambiţie cu mici firimituri menite să îl atragă pe Lordul Sith. Îi vorbise despre trecutul său, ştiind că victoriile sale asupra lui Malak şi a altor indivizi puternici ar fi alimentat dorinţa tânărului Sith de a se ridica deasupra poziţiei sale actuale. Revan ţinea, de asemenea, să aducă în mod regulat în discuţie Forţa. Slujise cândva partea întunecată şi îi înţelegea pofta insaţiabilă după putere. Şansa de a învăţa ceva nou – orice – despre Forţă, era o tentaţie căreia Sithul nu îi putea rezista. Era dispus să îi ofere Sithului frânturi din înţelepciunea sa, pentru că la fiecare conversaţie învăţa un pic mai mult despre răpitorii săi. Cel care îl interoga era atent; încerca să dezvăluie cât mai puţin posibil din propria sa persoană şi despre lumea din afara celulei. Dar, de-a lungul multor luni şi a sute de conversaţii, era de aşteptat ca unele lucruri să-i mai scape.

Pentru a facilita procesul, Revan făurise cu grijă o relaţie cu Sithul anonim, stabilind o relaţie familiară care îi făcu pe Sith să se destăinuie fără să-şi dea seama că o face, chiar şi atunci când credea că se foloseşte de Revan. Eforturile sale fuseseră bine răsplătite. În ultimii trei ani, învăţase multe despre societatea Sith pe care Republica o credea dispărută. Ştia că erau conduşi de un Împărat; ştia că aveau sub control sute de lumi.

Cu aproximativ un an înainte, aflase numele femeii care supraveghease primele interogatorii. Numele ei era Nyriss şi era unul dintre Consilierii aleşi de Împărat.

La un moment dat, răpitorului său îi scăpase că Împăratul plănuia în secret o invazie împotriva Republicii. Mai important, dezvăluise că el şi Nyriss – împreună cu mulţi alţi Sith – erau hotărâţi să îl oprească.

Revan profitase de acest ţel comun şi, în ultimele câteva luni, se jucase cu el de fiecare dată când avea ocazia.

Era posibil ca totul să fie zadarnic. Toate eforturile sale puteau să nu însemne nimic mai mult decât un joc pe care îl juca doar pentru a ajuta la trecerea orelor nesfârşite ale încarcerării sale. Dar dacă exista o şansă, oricât de mică, de a folosi cumva aceste cunoştinţe pentru a scăpa din închisoare, intenţiona să profite de această posibilitate.

* * *

Jediul îşi deschisese ochii, dar părea încă pierdut în gânduri. Scourge se întrebă dacă nu cumva îi modificaseră recent administrarea medicamentelor. La fiecare câteva luni trebuiau să schimbe formula, deoarece corpul său devenea tot mai rezistent la doza zilnică de medicamente menite să-l menţină docil şi neajutorat. În primele câteva zile după fiecare schimbare, Revan părea să fie chiar şi mai dezorientat decât de obicei.

— Revan, repetă el, vorbind mai tare.

Bătu brusc din palme, sunetul răsunând de pereţii celulei.

— Îmi pare rău, my lord, răspunse Revan, articulând cuvintele cu o oarecare dificultate. Am probleme cu... concentrarea. Mă bucur să te revăd, adăugă el cu un zâmbet slab. Întotdeauna mă bucur de vizitele tale.

Scourge nu ar fi recunoscut-o niciodată, nimănui, bineînţeles, dar şi lui îi plăceau. Căpătase un mare respect şi chiar o admiraţie pentru Revan; ironic, având în vedere cât de mult se deteriorase părerea lui despre Nyriss în ultimele luni.

— Pari tulburat, my lord.

— Nyriss încă refuză să ia vreo măsură reală împotriva Împăratului, mormăi el.

Se simţea bine să spună cuvintele cu voce tare. Acesta era un beneficiu neaşteptat al faptului că era singura persoană care vorbea vreodată cu prizonierul. Tot ceea ce spunea în celulă nu ar fi părăsit niciodată aceşti pereţi; aici îşi putea descărca frustrările cu voce tare, fără să se teamă de represalii.

— Mi-a spus că trebuie să avem răbdare, dar energiile şi resursele ei sunt concentrate pe învingerea rivalilor ei din Consiliul Întunecat.

— Nyriss este condusă de frică, explică Revan, vorbind în ritmul lent şi monoton cu care Scourge nu prea se obişnuise până acum. Atacul deschis împotriva Împăratului i-ar pune viaţa în pericol. Propria ei şansă de supravieţuire imediată este mai importantă pentru ea decât soarta Imperiului vostru.

— Există aliaţi puternici care ar putea fi convinşi să o ajute, spuse Scourge. Tot ceea ce au nevoie este ca cineva să facă un pas înainte şi să preia conducerea. Tot ceea ce au nevoie este ca un lider să îi încurajeze să acţioneze.

— Am fost trădat de Malak, îi reaminti Revan. Nyriss se teme că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi ei. Dacă face un pas înainte ca lider, nu se mai poate ascunde în umbră alături de ceilalţi. Va fi expusă, şi ar fi nevoie doar de un singur rival ambiţios care să o trădeze Împăratului şi, astfel, totul ar cădea.

Scourge încuviinţă din cap, amintindu-şi cum Nyriss făcuse acelaşi lucru pentru a-l elimina pe Darth Xedrix. La vremea respectivă o crezuse când spusese că a făcut-o pentru binele cauzei, dar acum bănuia că fusese doar o scuză pentru a elimina un rival din Consiliul Întunecat.

— Dacă toţi conspiratorii se tem prea mult să facă un pas înainte, Împăratul nu va fi oprit niciodată, murmură Scourge. În cele din urmă ne va conduce într-un război pe care nu-l vom putea câştiga, iar Jedii ne vor nimici drept răspuns. În cele din urmă, a nu face nimic, este cea mai periculoasă alegere dintre toate.

— Nyriss se orbeşte singură în faţa acestui adevăr. Aceasta este calea părţii întunecate, spuse Revan. Cei care o urmează sunt conduşi de frică şi ambiţie. Sunt prea egoişti pentru a vedea că marile victorii necesită adesea sacrificii.

Scourge făcu o grimasă. Uneori se plictisea de predicile lui Revan împotriva părţii întunecate. În acest caz, însă, Jediul avea, cel puţin parţial, dreptate. Nyriss nu s-ar fi gândit de două ori înainte să sacrifice un aliat sau un adept, dar nu ar fi luat niciodată în considerare să se sacrifice pe ea însăşi. Revan, pe de altă parte, călătorise prin galaxie înfruntând pericole necunoscute, deoarece credea că ar putea exista ceva care să ameninţe preaiubita lui Republică. Se pusese în pericol pentru ceva în care credea.

Cu un an în urmă, Scourge ar fi râs de prostia lui; la urma urmei, ce realizase Revan în afară de a deveni prizonier? Acum, însă, înţelegea că, deşi Cavalerul Jedi eşuase, cel puţin făcuse un efort. Cel puţin avusese o şansă de a reuşi. Se părea că Nyriss nici măcar nu avea de gând să încerce.

Eşuase să îl oprească pe Împărat chiar înainte de a începe.

— Trebuie să-ţi găseşti un alt aliat pentru cauza ta, spuse Revan. Cineva puternic, dar care să nu fie prins în politica Consiliului Întunecat.

Scourge râse în hohote la ceea ce Revan insinua în mod clar.

— Trebuie să fii tot mai disperat dacă ai impresia că mă poţi convinge să te ajut să evadezi.

* * *

Mental, Revan tresări. Insistase prea mult, prea repede. În loc de o manipulare subtilă, se împotmolise în dezvăluirea unei stratageme stângace şi evidente. Nu ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală prostească dacă ar fi avut mintea limpede. Dar se gândi că ar mai fi fost posibil să salveze situaţia. Trebuia să-i dea Sithului ceva asupra căruia să se concentreze, ceva la care el ţinea mai presus de orice.

— Împărtăşim un scop comun, recunoscu Revan. Amândoi vrem să-l oprim pe Împărat să invadeze Republica. Dar nu îţi propun o alianţă. Făcu o pauză. Nu am nevoie de ajutorul tău pentru a scăpa. Forţa mi-a dezvăluit că libertatea mea se apropie.

— Forţa ţi-a arătat? Ce vrei să spui? Ai avut o viziune?

După cum bănuia Revan, temnicerul său nu avusese niciodată o viziune prin intermediul Forţei. Nu era ceva neobişnuit: fenomenul era mult mai rar la cei care urmau partea întunecată. Concentrarea lor era spre interior – foloseau Forţa ca pe o unealtă, mai degrabă, în loc să se vadă pe ei înşişi ca instrumente ale voinţei Forţei. Nu erau obişnuiţi să se deschidă către Forţă pentru a fi ghidaţi şi îndrumaţi.

— Forţa mi-a arătat că viitorul meu se află dincolo de aceste ziduri, minţi Revan.

— Nu prea am încredere în viziuni şi profeţii, spuse Sithul.

— Ai simţit vreodată o premoniţie a unui pericol prin intermediul Forţei? întrebă Revan, încercând să-l ajute să înţeleagă. Ai simţit o ameninţare înainte ca aceasta să fie dezvăluită?

— Bineînţeles.

— Viziunile nu sunt decât o extrapolare a acestui fenomen. Forţa curge atât în spaţiu, cât şi în timp; ea leagă trecutul, prezentul şi viitorul.

— Se spune că Naga Sadow a avut viziuni în care Sithul ar fi zdrobit Republica în timpul Marelui Război Hiperspaţial, replică Scourge. Amândoi ştim că asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Viitorul este întotdeauna în mişcare. Forţa ne conferă

viziuni care ne dezvăluie doar unul dintre multele rezultate posibile.

— Atunci la ce ne folosesc?

— Ne pot ghida acţiunile, ne pot da o direcţie. Ne pot arăta o cale pe care dorim să o urmăm sau una pe care putem încerca să o evităm.

— Cum ar fi viziunea care te-a adus aici, întrebă Scourge. Visul cu Dromund Kaas şi cu cerul ei acoperit de furtună?

— Aceea a fost o amintire, nu o viziune, îi reaminti Revan. Dar Forţa ne vorbeşte uneori prin visele noastre.

— Şi ce îţi arată viziunea? Cum îţi pregăteşti marea evadare din această temniţă?

Revan îşi alese următoarele cuvinte cu grijă, inteligenţa lui amorţită simţind o oportunitate. Ştia că cea mai bună şansă – poate singura lui şansă de scăpare – era cu ajutorul Sithului. Dar nu putea fi el cel care să sugereze alianţa; Lordul Sith trebuia să creadă că era ideea lui. De aceea născocise minciuna despre viziune: pentru a-i distrage atenţia de la eforturile sale neîndemânatice de a-l convinge pe Sith să îl ajute. Acum, însă, avea ocazia să planteze o sământă.

— Vei înţelege în timp, spuse el misterios, ştiind că celălalt va insista asupra înţelesului ascuns din spatele spuselor sale.

Sithul era deja obsedat de el. Tânjea cu ardoare să pătrundă la nivelul de înţelegere pe care Revan îl avea despre Forţă, în timp ce Cavalerul Jedi ştia că el domina gândurile conştiente şi inconştiente ale fiinţei cu pielea roşie. Ar fi fost normal ca Revan să devină uneori subiectul viselor Lordului Sith. Era de sperat că Sithul va ajunge să creadă că visele sale obişnuite erau de fapt viziuni oferite prin intermediul Forţei. Dacă totul avea să meargă bine, va ajunge să creadă că exista o putere mai mare care încearcă să îi unească. Ar fi putut decide de unul singur că Revan era cheia pentru a-l învinge pe Împărat, ceea ce l-ar stimula să îl ajute pe Jedi să scape.

Era o şansă prea mică, dar Revan nu mai avea nimic altceva la care să spere.

— Nu doresc să intru în jocurile tale, izbucni Sithul, iritat de răspunsul enigmatic.

Se întoarse pe călcâie fără să scoată un cuvânt şi ieşi din celulă, închizând uşa în urma lui. Revan ştia din experienţă că va trece cel puţin o săptămână până la revenirea sa. Sfârşitul

brusc al conversaţiei lor şi iminenta aşteptare îndelungată erau menite să fie o pedeapsă; interogatorul său înlocuise de mult tortura fizică cu presupusa agonie mentală a izolării. Pentru majoritatea prizonierilor, aceasta ar fi fost o unealtă eficientă, dar Revan reuşea să îndure perioadele lungi de singurătate meditând în Forţă. În astfel de momente, încerca să ia legătura cu Bastila, sperând măcar să o anunţe că încă mai este în viaţă.

Se deschise spre Forţă. În timp ce aceasta pătrundea prin el, imagini ale femeii pe care o iubea îi dansară prin minte. Şi apoi, brusc, acestea dispărură, fiind înlocuite de chipul amorf al altei persoane.

— Meetra, oftă Revan, când trăsăturile se clarificară brusc, devenind focalizate.

Imaginea a rămas cu el pentru o clipă, apoi a dispărut.

Revan ştia că era mai mult decât o simplă amintire a unui prieten pierdut. Fusese prea intensă şi puternică pentru a fi o amintire. Era aproape ca şi cum, descriindu-i Sithului natura viziunilor Forţei, ar fi declanşat una dintre ele.

Deşi nu durase decât o secundă, înţelesul era foarte clar. Meetra venea să îl salveze.

Capitolul 20

Meetra încerca cu greu să menţină stabilitatea navei în timpul coborârii prin furtunile violente care se dezlănţuiau pe cerul de deasupra portului spaţial Kaas City. Ştia că această lume devastată de furtuni trebuia să fie cea despre care vorbise Canderous; cea pe care Revan o văzuse în visele sale. Partea întunecată era puternică aici. Era suficient de puternică pentru a-i trimite un fior pe şira spinării, dar senzaţia era infinit mai bună decât neantul îngrozitor de pe Nathema.

În timp ce aducea nava la sol, ştiu cu o siguranţă imediată şi de nezdruncinat că Revan se afla undeva pe această lume.

— E aici, T3, îşi informă ea companionul, încercând să-şi stăpânească emoţia. Îl pot simţi.

Droidul bipăi nerăbdător.

— Nu va fi atât de uşor, răspunse ea. Va trebui să cercetez un pic, să mă familiarizez cu această lume.

Droidul fluieră cu îngrijorare.

— Stai aproape şi urmează-mi exemplul, îi spuse ea. Vom fi bine.

Câteva minute mai târziu, reuşi să aşeze cu succes nava pe una dintre numeroasele platforme de aterizare ale portului spaţial.

— Nimeni de-aici nu ştie că sunt Jedi, îi reaminti ea companionului astromec chiar înainte să coboare pe rampa de îmbarcare. Hai să încercăm să rămână aşa.

Sabia de lumină era ascunsă în siguranţă, iar ea îşi schimbase hainele maro cu pantaloni negri şi o bluză roşie fără mâneci. Era puţin probabil ca cineva de aici să recunoască ţinuta tradiţională a Ordinului Jedi, dar nu voia să rişte.

Un funcţionar vamal îi aştepta în afara navei – o femeie umană de vârstă mijlocie. Faptul că oamenii puteau ocupa poziţii guvernamentale oficiale era un semn bun: în mod evident, erau suficient de des întâlniţi pe Dromund Kaas pentru ca ea să nu atragă automat atenţia din cauza speciei sale.

— Nava dumneavoastră este neînregistrată, spuse femeia în Bazică, vocea ei fiind în acelaşi timp acuzatoare şi plictisită.

Va trebui să veniţi cu mine.

Meetra nu fu surprinsă să fie întâmpinată în limba ei familiară. Odinioară, cei din specia Sith fuseseră un Imperiu care controlase mai multe lumi, culturi şi societăţi; în mod firesc, ar fi recurs la o limbă comună, iar Bazica era de departe cea mai simplă şi mai răspândită alegere.

— Îmi place să îmi păstrez neoficiale venirile şi plecările, răspunse ea.

— Asta se poate aranja, spuse femeia aruncând o privire rapidă pentru a se asigura că nu era nimeni pe aproape. Bineînţeles că percepem o taxă pentru acest tip de serviciu premium.

Meetra nu avu nicio idee despre ce fel de monedă se folosea pe Dromund Kaas, dar se îndoia foarte tare că ar fi acceptat credite republicane.

— Mi-am convertit fondurile în ceva mai uşor de transportat, explică ea, ridicând un diamant mic, dar perfect tăiat.

Ochii funcţionarei vamale se aprinseră în timp ce privea piatra preţioasă.

— Dacă vei păstra secretă sosirea mea, mă voi asigura că vei fi răsplătită după ce le voi transforma în ceva mai uşor de cheltuit, promise Meetra.

Ochii femeii se îngustară de suspiciune.

— Am o politică strictă de plată în avans, spuse ea.

— Poate că ai putea face o excepţie de data asta, având în vedere că amândouă suntem oameni, sugeră Meetra, întinzându-se cu Forţa pentru a da un ghiont blând psihicului femeii.

— Cred că aş putea face o excepţie de data asta, spuse femeia cu o ridicare din umeri binevoitoare. Având în vedere că amândouă suntem oameni.

— Ştiam că putem găsi o soluţie, răspunse Meetra cu un zâmbet. Acum, presupun că nu ştii numele cuiva din oraş care mi-ar da un preţ corect pentru pietrele mele?

— Larvit este cea mai bună alegere, spuse cealaltă femeie. Negociază dur, dar nu va încerca să te înşele. Dă-mi voie să-ţi dau indicaţiile.

Meetra hotărî să meargă pe jos până la magazinul lui Larvit, în loc să închirieze un speeder. Cutreierând străzile

oraşului Kaas pe jos, i-ar fi oferit o mai bună imagine a planetei şi a populaţiei sale, ceea ce i-ar fi permis să se integreze mai uşor.

Populaţia părea să fie formată în principal din Sithi cu pielea roşie şi oameni, toţi îmbrăcaţi în uniforme standardizate sau în ţinute militare. Remarcă o mână de Zabraki şi Twi'leki; spre deosebire de Sith şi de oameni, aceştia nu purtau uniforme şi, fără excepţie, toţi erau prevăzuţi cu coliere de şoc. Cu o tresărire, Meetra realiză că nefericiţii sclavi descindeau probabil din prizonierii care fuseseră luaţi de Sith cu o mie de ani mai devreme, în timpul Marelui Război Hiperspaţial.

Indicaţiile pe care i le dăduse funcţionara vamală erau simple, iar ea găsi destinaţia fără probleme. Din exterior, magazinul lui Larvit nu părea genul de loc pe care l-ar alege cineva pentru a face afaceri ilegale. Era situat în mijlocul străzii, iar pe fereastra acestuia se afla acelaşi sigiliu oficial al guvernului pe care îl observase pe aproape toate clădirile pe lângă care trecuse de-a lungul drumului. Intră în magazin şi scană rapid împrejurimile. Arăta ca un amestec între o casă de amanet şi un post de aprovizionare. Bărbatul înalt, cu părul cărunt din spatele tejghelei purta o cămaşă roşie şi pantaloni negri, ambele proaspăt călcate. Pe umărul stâng avea mai multe barete care reprezentau probabil un fel de grad militar, iar buzunarul stâng de la piept era inscripţionat cu acelaşi simbol care îi împodobea vitrina.

Meetra se aşteptase să se trezească într-o operaţiune dubioasă de pe piaţa neagră, dar era clar că se afla într-un fel de afacere oficială controlată de guvern. Totuşi, nu avea unde să se ducă în altă parte, aşa că păşi direct spre bărbatul cu părul cărunt şi îi aruncă un pumn de pietre preţioase pe tejghea.

— Vă rog să prezentaţi cartea de identitate imperială..., începuse el să spună, dar salutul de rutină îi muri pe loc când văzu mica avere împrăştiată pe tejghea.

Ochii i se măriră, mai întâi de lăcomie şi apoi de teamă. Sărind din spatele tejghelei, se repezi spre faţa magazinului, apoi închise şi încuie rapid uşa.

— Ce crezi că faci? întrebă el cu voce joasă, aruncând o privire prin fereastră pentru a vedea dacă observase cineva fuga lui bruscă prin magazin.

Meetra îşi duse încet mâna dreaptă spre sabia de lumină

ascunsă la centură.

— Mi s-a spus că tu eşti omul cu care trebuie să mă întâlnesc în legătură cu afacerile pe care vreau să le ţin ascunse.

— Sunt, sunt, o asigură Larvit, recăpătându-şi o parte din calm. Dar nu poţi să-ţi arunci lucrurile pe tejghea ca să le vadă oricine. Dacă se întâmpla să umble pe aici vreun inspector imperial?

— Îmi pare rău, spuse Meetra. Nu mi-am dat seama că este o problemă importantă.

Larvit pufni în derâdere.

— Grozav. O *Subjugată*. Uite un sfat, străino. Data viitoare când mai vizitezi Dromund Kaas, învaţă mai întâi obiceiurile.

Meetra încuviinţă din cap şi îşi lăsă mâna să cadă, dar rămase vigilentă.

— Cum ai aflat despre mine? întrebă Larvit. Cine te-a trimis?

— Are vreo importanţă? răspunse Meetra.

Larvit clătină din cap şi veni înapoi spre a inspecta pietrele care încă se aflau pe tejghea.

— Asta este toată colecţia ta? întrebă el, ridicând una dintre pietrele preţioase şi ducând-o la ochiul său îmbătrânit, în vederea unei inspecţii mai atente.

— Este atât cât sunt dispusă să vând în acest moment.

— Înţeleg, spuse el cu un zâmbet. Ai nevoie de credite imediat sau poţi aştepta câteva săptămâni?

— Care este diferenţa?

— Pot să ofer un preţ mai bun dacă îmi dai timp să găsesc cumpărătorul potrivit, explică el.

Meetra clătină din cap.

— Nu am atâta timp la dispoziţie.

— Este regretabil, spuse el cu simpatie. Asta va trebui să se reflecte în preţ, desigur.

— Bineînţeles.

— Sunt dispus să ofer şapte mii de credite imperiale pentru tot lotul, spuse el, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele pentru a arăta că preţul nu era negociabil.

Meetra nu avea de gând să cadă în capcana unei stratageme atât de evidente. Chiar dacă nu avea nicio idee despre cât valora de fapt un credit imperial, făcuse destule

târguieli la viaţa ei ca să ştie că oferta lui iniţială era doar o bază de pornire.

— Douăzeci de mii, replică ea, ştiind că era o cifră ridicol de mare.

— Chiar dacă ai putea aştepta să găseşti un cumpărător, nu aş putea niciodată să ofer mai mult de optsprezece, răspunse el. Îţi dau zece.

— Pune cincisprezece şi îţi promit că voi veni mai întâi la tine data viitoare când voi dori să fac o afacere.

— Îţi dau douăsprezece, spuse el, fluturându-i un deget în faţă. Nu vei găsi pe nimeni altcineva care să dea mai mult de unsprezece!

— Le voi vinde pentru treisprezece şi câteva informaţii, răspunse ea.

— Ce fel de informaţii?

— Caut pe cineva. Un prieten. Am nevoie de numele unei persoane de contact care ştie cum să găsească anumite persoane.

— Persoane care nu vor să fie găsite?

— Aş prefera să nu spun.

Magazionerul îşi încrucişă din nou braţele şi îşi mângâie bărbia gânditor.

— Să fie douăprezece mii şi cinci sute şi avem o înţelegere. Voi aranja chiar şi întâlnirea.

Zece minute mai târziu, Meetra pleca din magazin cu douăsprezece mii cinci sute de credite imperiale şi cu o programare pentru a se întâlni cu cineva pe nume Sechel, peste două zile.

* * *

Meetra fu surprinsă de atmosfera de înaltă clasă a clubului *Salonul Nexus*.

În ultimele două zile învăţase că societatea imperială se baza pe statut, castă şi clasă. În mod clar, contactul ei era o fiinţă de rang înalt.

Fu primită la uşă de un bărbat uman tânăr care purta haine scumpe şi guler de sclav afişat la loc vizibil. Larvit trebuie să fi oferit o descriere a ei, pentru că părea să ştie cine era.

— Bine aţi venit la *Salonul Nexus*, spuse tânărul,

aruncându-şi respectuos privirea spre pământ. Stăpânul Sechel vă aşteaptă.

În ochii Meetrei, sclavia era una dintre cele mai josnice şi mai abjecte practici din galaxie. Republica condamnase în mod oficial sclavia, deşi se ştia că încă exista sub diferite eufemisme, cum ar fi *serviciul sub contract* sau *însoţitorul personal pe viaţă*. Iar pe planetele controlate de Hutti, care se aflau în afara jurisdicţiei Republicii, indivizii erau cumpăraţi şi vânduţi în mod deschis ca nişte bunuri de schimb. Dar, cumva, ceea ce întâlnise pe Dromund Kaas părea mult mai rău. În Imperiul Sith, sclavia era o instituţie socială, guvernată de legi şi regulamente şi aparent acceptată fără discuţie de către cetăţeni. Sclavii erau simboluri ale rangului; cei bogaţi şi puternici îi foloseau ca simboluri ale statutului, pentru a-i etala în faţa semenilor lor.

În ochii sclavilor se citea o deznădejde disperată; erau condamnaţi la o viaţă de servitute fără nicio şansă de eliberare. Chiar şi pe lumile Hutt, sclavii puteau măcar să viseze că într-o zi vor putea evada în Republică şi vor începe o viaţă nouă. Dar în Imperiul Sith, sclavii nu aveau unde să fugă. Fiecare planetă îi condamna; în cel mai bun caz, un sclav evadat se întorcea la proprietarul furios sau era revendicat de unul nou. Încercările multiple de evadare erau pedepsite prin execuţii publice – o moarte lentă şi agonizantă, după cum văzuse Meetra în registrele oficiale ale Nathemei.

— Iertaţi-mă, doamnă, zise tânărul, făcând o plecăciune joasă şi împreunându-şi mâinile într-un gest universal de implorare, dar droizii nu au voie în club.

— Aşteaptă aici, T3, spuse Meetra.

Vocea ei era tăioasă, căci încă se lupta să-şi stăpânească indignarea faţă de circumstanţele în care se afla tânărul. Din nefericire, sclavul crezu că furia ei abia stăpânită era îndreptată spre el şi începu să tremure. Putea să vadă teroarea din ochii lui şi nu putea decât să-şi imagineze la ce pedepse ar fi fost supus dacă ar fi jignit un oaspete al localului. Dar, fără îndoială, se confrunta cu consecinţe şi mai grave dacă ar fi încălcat regulile şi l-ar fi lăsat pe T3 să o însoţească înăuntru.

Nu îndrăzni să-i ofere niciun cuvânt de alinare. Nu putea face nimic care să atragă atenţia asupra ei. Aşa că, pur şi simplu, fu nevoită să-l lase pe tânăr să sufere, sperând în tăcere că suferinţa lui mentală va trece repede, odată ce ea intra

înăuntru.

— Vă rog să mă urmaţi, se bâlbâi el.

Încă tremurând, o conduse la o masă din spate, unde era deja aşezat un Sith în haine scump de curtean. Îşi dădu seama după înfăţişarea lui – şi chiar după felul în care stătea – că era mai mult diplomat decât războinic. Era ceva suav şi delicat în înfăţişarea lui; muşchii lui nu erau bine definiţi, iar el nu părea să posede conştiinţa fizică de sine comună printre cei care se bazau pe abilităţile lor marţiale pentru a supravieţui. Era clar că făcea parte din aristocraţie.

Meetra îşi făcu o remarcă mentală să nu-l subestimeze; ceea ce-i lipsea în materie de îndemânare fizică, compensa, fără îndoială, prin inteligenţă şi viclenie.

Sechel îl concedie pe tânărul sclav cu o mişcare dispreţuitoare a încheieturii mâinii, apoi îi făcu semn să se aşeze la masă, pe scaunul de vizavi de el.

Când ea o făcu, îi afişă un zâmbet bine exersat şi ea observă ceva ciudat la faţa lui. Pe lângă pielea lor roşie, cei din specia Sith erau marcaţi de nişte tentacule cărnoase care atârnau de obraji şi bărbie. La Sechel, două dintre tentacule erau nişte cioturi desfigurate, de parcă ar fi fost tăiate.

Îşi îndepărtă atenţia de la obrajii lui şi îşi îndreptă privirea spre ochii săi, ca nu cumva să o surprindă privindu-i deformările.

— Larvit mi-a spus că eşti în căutarea cuiva, spuse Sechel, trecând direct la subiectul în cauză.

— Mi-a spus că m-ai putea ajuta să-l găsesc, răspunse Meetra.

— Pentru un preţ corect, pot găsi aproape pe oricine, o asigură Sechel. Şi se întâmplă să ştiu că ai fonduri mai mult decât suficiente pentru a-mi acoperi costurile.

— Văd că Larvit cu siguranţă nu crede în discreţie atunci când vine vorba de discuţii de afaceri, rosti Meetra morocănos.

— Dacă nu voiai să discute termenii afacerii tale, ar fi trebuit să negociezi asta în preţ, răspunse Sechel. Să presupun că vrei ca discuţiile noastre să rămână private?

Meetra încuviinţă din cap, întrebându-se cât de mare ar fi fost preţul.

— Vorbeşte-mi despre persoana pe care o cauţi.

— Caut un Sith.

Meetra nu era atât de proastă încât să recunoască faptul că îl căuta pe Revan. Fără să ştie cine îl luase sau de ce, chiar şi aducerea lui în discuţie ar fi fost un risc prea mare. Cu toate astea, mulţumită holoînregistrării lui T3, ştia cum arăta Sithul care îl capturase. Să sperăm că, dacă ar putea să-l găsească pe răpitorul său, acesta ar putea să o conducă la Revan.

— Acest Sith are un nume?

— Probabil că are, dar nu ştiu care ar putea fi numele lui.

— Ah, un progres, spuse Sechel, bătând din palme şi frecându-le în aşteptare. Acum ştim că este bărbat. Poţi să-mi dai o descriere?

— Pot face mai mult de atât, răspunse ea, scoţând un holoproiector personal dintr-un buzunar.

Apăsă un comutator şi acesta afişă o imagine fixă pe care o copiase din holoînregistrarea lui T3. Imaginea fusese decupată cu grijă pentru a elimina orice urmă de Revan sau din *Ebon Hawk*, lăsând doar un prim-plan al Sithului care îl luase. Reacţia lui Sechel la imagine fu atât de subtilă, încât Meetra aproape că nu o observă. Ochii i se deschiseră uşor în semn de recunoaştere; o reacţie instinctivă, inconştientă. Dură doar o fracţiune de secundă, iar Meetra fu impresionată de cât de bine reuşise să-şi ascundă surpriza.

— Interesant, spuse Sithul, prefăcându-se că studiază imaginea. Pare să fie un Lord Sith. Asta înseamnă că va trebui să cer un cost suplimentar.

Nu exista nicio îndoială în mintea Meetrei că Sechel ştia exact cine era Lordul Sith, dar se gândi că era mai avantajos să îi facă jocul decât să îl contrazică pentru minciuna lui.

— Trebuie să vorbesc cu el despre o problemă urgentă.

— Poate că dacă îmi spui natura afacerii tale, mă va ajuta să îi dau de urmă. Este un prieten? Un duşman?

— Nu chiar un prieten, spuse Meetra evaziv. Dar cu siguranţă nici duşman. Are informaţii despre o problemă personală pe care doresc să o discut.

— Dacă îmi ascundeţi informaţii, îmi veţi face munca mai dificilă, o avertiză Sechel. Asta va creşte substanţial preţul.

— Ştii deja că pot plăti, îi reaminti ea. Afacerea mea rămâne confidenţială.

— Dacă voi localiza persoana respectivă, ce ar trebui să-i spun?

Meetra ezită. Nu cunoştea natura exactă a relaţiei dintre Sechel şi misteriosul Sith. Dacă erau prieteni, nu i-ar fi spus, pur şi simplu, unde să-l găsească. Nu fără să-l avertizeze mai întâi.

— Aş vrea să stabileşti o întâlnire între noi, spuse ea în cele din urmă, sperând că răspunsul era suficient de vag pentru ca Sechel să poată totuşi bănui că nu-i voia răul celuilalt Sith.

— O întâlnire privată, da? întreabă el cu un zâmbet.

Meetra dădu din cap.

— Foarte bine, spuse el. Voi încerca să-l localizez şi să-i cer să stabilească o întâlnire. Bineînţeles, nu pot promite că va fi de acord să vă întâlniţi.

— Este în interesul lui, spuse Meetra. Sunt sigură că poţi fi foarte convingător.

— Cu siguranţă. Dar şi asta costă în plus.

Meetra suspină obosită.

— Cât de mult?

— Cinci mii de credite.

Sechel se dovedi a fi un negociator mult mai isteţ decât Larvit; ştia că avea toate pârghiile. În cele din urmă, conveniră asupra a patru mii de credite, mult mai aproape de oferta sa iniţială decât intenţionase Meetra.

Se ridică pentru a părăsi masa, apoi fu izbită de o inspiraţie neaşteptată.

— Cât costă cumpărarea sclavului de la uşă? întrebă ea.

Dacă îl putea cumpăra pe tânăr, îi putea oferi libertatea.

— Dacă eşti interesată să cumperi sclavi, vei găsi o selecţie mult mai bună în piaţa centrală a oraşului, o asigură el.

— Mă interesează el, în mod special, spuse ea.

— De ce?

Sechel nu îşi putu ascunde suspiciunea bruscă din voce, iar Meetra ştiu că îşi jucase greşit cartea.

— Îmi place aspectul lui, spuse ea cu un zâmbet timid.

— Îi puteţi solicita serviciile vorbind cu recepţionerul clubului, spuse el.

— Va trebui să mă interesez asupra acestui aspect, spuse ea, inima ei oprindu-se când îşi dădu seama că nu mai putea face nimic pentru tânăr acum.

Sechel nu ar fi uitat, pur şi simplu, preocuparea ei neobişnuită pentru un sclav altminteri anonim. Dacă făcea ceva pentru a-l ajuta să îşi câştige libertatea, cu siguranţă că

informaţia va ajunge la Sechel, iar ea nu putea risca să îşi distrugă acoperirea.

— Vrei să îl pun să te însoţească la ieşire? se oferi Sechel.

— Mulţumesc, spuse ea, rânjind lasciv.

Tânărul fu chemat la masă, iar ea putea să-i simtă teama de a fi ales de femeia pe care credea că o jignise ceva mai devreme. Nu vorbi în timp ce o conducea spre uşă, unde îi aştepta T3.

— A fost plăcerea noastră să vă servim, stăpână, spuse el cu voce tremurândă.

— Totul a fost satisfăcător, zise ea, cu vocea debordând de reţinere şi dezamăgire.

Sclavul se înclină şi se dădu înapoi, evident uşurat de ceea ce el percepea ca fiind o reacţie mai normală din partea unei cliente a clubului.

Odată ce dispăru înăuntru, Meetra se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă rapid, nerăbdătoare să lase clubul în urmă.

T3 se grăbi să ţină pasul cu ea, emiţând o întrebare.

— Suntem din ce în ce mai aproape, îi promisese ea. Apoi adăugă: Cu cât plecăm mai repede de pe această lume blestemată, cu atât mai bine.

Capitolul 21

Vei înţelege în timp.

Întors în camera sa privată, Scourge încercă să îşi alunge din minte ultimele cuvinte din cea mai recentă conversaţie cu Revan, dar acestea reveneau mereu.

Trecuse aproape o săptămână de când îl părăsise pe Revan, lăsându-l să sufere în chinurile izolării sale. Vorbiseră despre viziuni: cum îţi putea vorbi Forţa dacă o ascultai; cum îţi putea arăta viziuni despre viitorul tău posibil. Cavalerul Jedi sugerase că fusese martor la ceva ce avea legătură cu eventuala sa eliberare din închisoarea lui Nyriss, dar Scourge ştia că nu trebuia să ia nimic din ceea ce spunea prizonierul la justa sa valoare. Revan era deştept. Chiar în timp ce Scourge se folosea de el pentru a învăţa despre Forţă, acest Jedi încercase să îl manipuleze pentru a-l ajuta să evadeze. Era posibil ca tot ce-i spusese să nu fi fost decât minciuni. Era de asemenea posibil să fi spus adevărul. Poate că, într-adevăr, văzuse ceva care îi dădea speranţa de a evada.

Scourge ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Nyriss despre acea ultimă descoperire, dar până acum păstrase tăcerea în această privinţă. Dacă ar fi ştiut, exista o şansă mare ca ea să decidă pur şi simplu să-l execute pe Revan, în loc să-i dea vreo şansă să evadeze. Şi asta era adevărata problemă. Dacă Revan murea, orice şansă reală de a-l opri pe Împărat ar fi murit odată cu el? Când Jediul spusese că Nyriss nu va face niciodată un pas înainte pentru a-i conduce pe ceilalţi împotriva Împăratului, cuvintele lui păruseră adevărate. Revan, pe de altă parte, dovedise deja că era atât dornic, cât şi dispus să oprească invadarea Republicii de către Sith. Făcuse aluzie la o alianţă între ei şi, oricât de ridicol ar fi părut la început, Scourge nu putea să nu vadă un oarecare interes în această idee. Împărtăşeau un puternic devotament faţă de un scop comun; se făcuseră alianţe pe mult mai puţin. Dar acceptarea colaborării cu un Jedi nu ar fi însemnat doar eliberarea lui din celulă. Ar fi însemnat să o trădeze pe Nyriss, iar Scourge nu era încă pregătit să se confrunte nici cu ea, nici cu Împăratul. Mai ales

când toate astea se bazau pe o presupusă viziune a lui Revan prin intermediul Forţei, care s-ar fi putut, de fapt, să nu fi existat.

Bătaia ascuţită în uşă veni ca o uşurare. Mintea lui se învârtea de colo-colo; ar fi fost bine să aibă ceva care să-i distragă atenţia. Când deschise uşa, fu surprins să îl vadă pe Sechel stând de cealaltă parte. În cea mai mare parte, Sithul linguşitor îl evitase în ultimii trei ani, în parte de frică şi în parte pentru că Nyriss îi interzisese să caute răzbunare pentru interogatoriul brutal care îl lăsase marcat pe viaţă.

Avuseseră ocazii în care fuseseră forţaţi să lucreze împreună la vreo sarcină sau vreo misiune pentru Nyriss, dar neîncrederea înnăscută pe care toţi cei din specia Sith o aveau unul faţă de altul, se intensificase până în punctul în care le afecta de fapt capacitatea de a lucra eficient împreună. Nu dură mult până când Nyriss îşi dăduse seama că talentele lor erau mai bine folosite independent.

— De ce eşti aici? întrebă Scourge.

— Am veşti care te vor interesa, răspunse Sechel, zâmbind într-un mod care îl făcu pe Scourge să vrea să-l stranguleze.

— Te-a trimis Nyriss?

— Sunt aici din proprie iniţiativă.

— Despre ce este vorba? întrebă Scourge.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Nu.

Sechel ridică din umeri.

— Încercam doar să dau dovadă de puţină discreţie. Pentru binele tău.

— Treci la subiect, spuse Scourge printre dinţi strânşi.

— A venit o femeie la mine astăzi. Umană. Te caută.

— Un om? De ce?

— Nu a spus. Nu mi-a spus cum o cheamă şi, dată fiind reticenţa ei de a discuta despre asta, nu am întrebat.

— Dacă te-a găsit pe tine, atunci ştie deja unde să mă găsească, zise Scourge.

Sechel dădu din cap.

— Ne-am intersectat destul de întâmplător. Ea nu are nicio idee că noi doi ne cunoaştem. Pur şi simplu m-a angajat să te găsesc.

— Poate ar fi mai bine să intri şi să-mi spui toată povestea, spuse Scourge, cedând şi dându-se la o parte.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că voi rămâne afară, răspunse celălalt Sith. Am impresia că nu-ţi plac răspunsurile pe care ţi le dau.

— Crezi că este nevoie să te prind singur pentru a-ţi provoca durere? întrebă Scourge, întinzându-se lejer cu Forţa pentru a-i da o strângere rapidă de trahee lui Sechel.

Sechel icni şi îşi duse mâinile la gât, cu ochii mari de frică.

— Nyriss îţi va lua capul dacă îmi mai faci rău! bombăni el.

— Asta nu te va readuce la viaţă dacă eşti mort, remarcă Scourge. Acum nu te mai juca şi spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Femeia asta mi-a fost recomandată de un asociat de afaceri, explică Sechel. Mi-a oferit o sumă substanţială pentru a da de urma bărbatului din holoimaginea ei.

— O holoimagine?

— Se pare că nici măcar nu-ţi ştie numele. Dar are o imagine excelentă a chipului tău şi este dispusă să plătească o sumă substanţială pentru a se întâlni cu tine.

— Şi habar n-ai de ce?

— Pot să speculez.

— Te rog să o faci, spuse Scourge sumbru.

— Gândeşte-te la câte vieţi ai curmat. Câte asasinate ai executat. Nu este posibil ca într-una dintre aceste misiuni, faţa ta să fi fost surprinsă de vreo cameră de supraveghere?

Scourge era întotdeauna atent în misiunile sale, dar nimeni nu era perfect.

— Este posibil, recunoscu el cu părere de rău.

— Acum imaginează-ţi că cineva care cunoştea victima găseşte filmarea. Poate o soţie, sau o fiică. Condusă de dorinţa de răzbunare, l-ar putea căuta prin tot Imperiul pe cel care i-a provocat durere.

— Crezi că vrea să mă omoare?

— Probabil că da. Majoritatea oamenilor vor. Dar a insistat să te întâlnească personal.

— De ce îmi spui asta? întrebă Scourge brusc.

— Am o reputaţie de protejat. M-a plătit să fac o treabă; nu vreau să se răspândească zvonuri că am înşelat un client. Este rău pentru afaceri.

— Nyriss ştie despre aşa-zisa ta afacere?

— Ea îmi permite să lucrez pe cont propriu atâta timp cât nu interferează cu munca mea în numele ei. Iar în acest caz, ar putea fi chiar în beneficiul ei. Şi pentru tine, adăugă el. Dacă această femeie îţi vrea răul, trebuie să te ocupi de ea în mod corespunzător. De aceea, cred că ar trebui să te întâlneşti cu ea.

— Şi există întotdeauna o şansă ca ea să reuşească, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc, spuse Sechel. Totuşi, pentru a fi în siguranţă, nu ţi-aş sugera să te duci singur la întâlnirea cu ea.

— Vrei să vii cu mine?

— Nicidecum, îl asigură Sechel. Asta pare mai degrabă o treabă pentru Murtog şi echipa sa.

Scourge nu vorbi imediat. Trecu în revistă tot ce îi spusese Sechel, încercând să depisteze dacă i se întinsese o cursă. Simplul fapt că Sechel nu o respinsese pur şi simplu pe femeie era suficient pentru a-l face pe Scourge să se ferească de întâlnire.

Dacă cineva chiar căuta să-i facă rău, se îndoia că Sechel l-ar fi avertizat doar pentru că amândoi o serveau pe Nyriss. Iar dacă bănuia că femeia putea fi legată de ceva din trecutul lui Scourge – vreun secret întunecat sau vreun adevăr incomod – scoaterea la lumină era o modalitate eficientă de a-l face pe Scourge să aibă o imagine proastă. Dacă se dovedea a fi cineva care căuta răzbunare, ar fi dovedit că Scourge fusese neglijent în trecut, semănând în mintea lui Nyriss nişte seminţe de îndoială în privinţa lui. Şi chiar dacă nu dorea răzbunare, situaţia tot era posibil să creeze un fel de probleme pe care Scourge trebuia să le rezolve. Doar asta ar fi putut fi îndeajuns pentru a-l convinge pe Sechel să o ajute.

Totuşi, simplul refuz al întâlnirii nu era o opţiune. Acum, că ştia că îl căuta, Scourge trebuia să acţioneze. Oricare ar fi fost motivul din spatele căutării ei, trebuia să o înfrunte. Era singura cale de a desluşi misterul.

Sechel ştia toate astea, bineînţeles. De aceea sugerase să-l trimită pe Murtog cu el. La suprafaţă părea cea mai bună cale de a trata cu un posibil inamic, dar Scourge ştia că ceea ce voia cu adevărat era să aibă pe altcineva acolo care să raporteze despre întâlnire dacă adevărul se dovedea a fi stânjenitor.

Pe de altă parte, dacă se hotăra să se întâlnească singur

cu ea, se expunea unui risc mai mare. De asemenea, ar fi putut părea că are ceva de ascuns, şi nu avea nicio îndoială că Sechel ar fi răstălmăcit acest fapt pentru a-şi satisface propriile nevoi, undeva pe parcurs.

— Felicitări, îi spuse el micului Sith. M-ai pus la colţ. Aranjează întâlnirea şi spune-i lui Murtog şi gealaţilor lui să fie acolo.

— Desigur, Lord Scourge, spuse Sechel cu o plecăciune batjocoritoare. Sunt întotdeauna bucuros să fiu de folos.

* * *

Meetra se temuse de capcană chiar înainte să simtă premoniţiile de avertizare transmise prin Forţă.

Sechel îi dăduse o oră şi o locaţie pentru întâlnire; îi spusese chiar şi numele bărbatului din holoimagine – Lordul Scourge. Dar tot nu avea încredere în el.

Sosirea la locaţia respectivă nu făcuse decât să-i confirme suspiciunile. Instrucţiunile lui Sechel o conduseseră la o peşteră izolată de la marginea oraşului – locul perfect pentru o ambuscadă. Un singur speeder era parcat într-un luminiş la aproximativ cincizeci de metri de intrare, ca dovadă că cineva se afla deja acolo. Era posibil ca Sithul să fi venit singur, dar Meetra estima că în vehicul puteau încăpea până la şase umanoizi adulţi. Exista, de asemenea, posibilitatea ca şi alte speedere să fi fost ascunse prin apropiere, ceea ce însemna că nu avea nicio idee despre câte persoane ar putea să o aştepte în interiorul peşterii.

Evident, T3-M4 îi împărtăşea îngrijorarea. Droidul turuia nervos în timp ce ateriza speederul pe un petic gol de pământ, lângă celălalt speeder.

— Ştiu, ştiu, murmură ea. Dar este singura pistă pe care o avem.

Coborî din speeder şi extinse o mică rampă de marfă pentru ca T3 să poată ieşi şi el. Gura peşterii se zărea în faţa lor, întunecată şi ameninţătoare.

Mai devreme, discutase cu T3 câteva zeci de strategii, stabilind planuri de urgenţă pentru cele mai obişnuite scenarii imaginabile. Din fericire, planificarea lor includea şi o potenţială ambuscadă a duşmanilor ascunşi la adăpostul întunericului.

— Operaţiunea Supernova este în desfăşurare, şopti ea.
T3 emise un semnal sonor nesigur.
— Le vom da toate şansele să se predea, îl asigură ea. Dar să fii pregătit ca situaţia să devină urâtă. Să sperăm că nu se va ajunge la asta, adăugă ea. Poate că Lordul Scourge este suficient de curios să afle motivul pentru care mă aflu aici şi să mă asculte înainte să încerce ceva.
T3 nu răspunse; ea consideră că era un semn rău faptul că el rămăsese brusc fără cuvinte.
Păşind încet, intră în peşteră. Era prea întuneric ca să vadă la mai mult de un metru în faţa ei, dar putea simţi înăuntru alte câteva fiinţe, care o urmăreau cum se apropie. Bănuia că foloseau ochelari de vedere pe timp de noapte; era singura modalitate prin care vederea cuiva putea străpunge întunericul peşterii.
Încearcă să pară timidă şi nesigură, o victimă neştiutoare care păşea fără grijă în capcana care o aştepta. Cu cât părea mai vulnerabilă, cu atât o lăsau să avanseze mai aproape, înainte să acţioneze.
— Rămâi aproape, T3, şopti ea, păstrându-şi vocea joasă, astfel încât numai el să o poată auzi. E cineva aici? strigă ea, făcându-şi vocea să tremure uşor. Mai făcu un pas înainte, aparent precaută. Alo? Este cineva aici?
— Nu mişca! strigă o voce din întuneric. Te-am înconjurat.
— Lord Scourge, strigă ea. Tu eşti? Vreau doar să vorbim.
— Întinde-te la pământ şi pune-ţi mâinile la ceafă, ordonă vocea. Dacă nu, deschidem focul.
— Acum, T3!
Micul droid îşi porni lanterna frontală la putere maximă. În spaţiul strâmt avea intensitatea unui mic soare, luminând cu uşurinţă întreaga peşteră. Străfulgerarea bruscă a strălucirii supraîncărcase de asemenea şi ochelarii de vedere pe timp de noapte a adversarilor ei, orbindu-i temporar. Meetrei îi luă mai puţin de o secundă să vadă şi să proceseze şansele pe care le avea. Patru soldaţi – doi bărbaţi şi două femei, fiecare purtând o armură grea şi o carabină blaster – luaseră poziţii în jurul peşterii, formând un semicerc lejer în jurul victimei vizate. Un Sith înalt stătea într-o nişă din apropierea colţului din spate al peşterii.
Cei patru soldaţi deschiseră focul. Chiar şi orbiţi de

strălucirea lămpii lui T3, erau suficient de disciplinaţi pentru a reacţiona, declanşând o salvă de rafale de blastere spre ultima locaţie cunoscută a ţintei lor. Din nefericire pentru ei, reacţiile Meetrei erau mai rapide decât ale lor. În momentul în care proiectilele erau pe cale să atingă ţinta, Meetra era deja în mişcare. Efectuă o săritură rapidă în mâini, pe spate, pentru a se feri de focurile de armă, apoi îşi schimbă direcţia cu un salt în zbor către cel mai apropiat atacator. Sabia de lumină era deja în mână când ateriză şi îşi înfipse lama în articulaţia vulnerabilă dintre platoşa toracică şi protecţia umărului drept a costumului de luptă. Spre deosebire de armura de cortoză, carnea şi oasele nu îi opuseră aproape nicio rezistenţă sabiei de lumină, care îi străpunse direct inima.

În timp ce el cădea la pământ, Meetra îşi întinse mâna liberă spre următorul soldat, cel mai apropiat, cu palma deschisă. Femeia zbură înapoi, ridicată de pe picioare şi împinsă de Forţă prin peşteră până când se izbi de peretele de stâncă din depărtare. Se prăbuşi la pământ, moartă. Ceilalţi doi soldaţi îşi smulseră ochelarii de vedere pe timp de noapte şi deschiseră din nou focul. Meetra devie proiectilele cu sabia de lumină. Concentrându-şi atenţia asupra Jediului care făcea ravagii în rândurile lor, soldaţii uitară de T3. Droidul profită din plin de situaţie, avansând până când fu suficient de aproape pentru a dezlănţui un jet de flăcări din duza scurtă care ieşea din centrul trunchiului său. Flăcările îl înghiţiră pe cel mai apropiat soldat; în timp ce ţipetele sale de moarte îi distraseră momentan atenţia tovarăşei sale, Meetra avansă cu o explozie de viteză pentru a aplica o tăietură brutală cu două mâini, care despică plăcile armurii femeii şi muşcă adânc în pieptul ei.

În cele din urmă, Meetra se întoarse cu faţa spre Sith. Acum că avusese ocazia să-şi concentreze mai bine atenţia, îl recunoscu din holoimaginea lui T3. Se pare că Lordul Scourge se hotărâse să apară până la urmă.

În mod curios, nu făcuse nimic pentru a-i ajuta pe soldaţi în timpul întâlnirii scurte şi violente. Nici nu încercase să fugă. De fapt, nu părea să se fi mişcat deloc, în afară de a scoate şi aprinde lama purpurie a propriei săbii de lumină.

Îşi ţinea arma în faţa lui, într-o poziţie defensivă standard, privind-o pe Meetra cu o expresie de neîncredere totală pe faţă.

Atentă la o eventuală capcană, Meetra făcu un singur pas

spre el.

— Eşti Jedi, spuse el, cuvintele făcând-o să îngheţe pe loc. Ceea ce mi-a spus a fost adevărat. Chiar te-a văzut. Ştia.

Meetra nu avea de gând să atace pe cineva care nu părea să vrea să-i facă vreun rău; asta era împotriva a tot ceea fusese învăţată. Dar nici nu avea de gând să lase garda jos.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea.

— Eşti aici din cauza lui Revan, spuse el, cu vocea plină de mirare. Ai venit să-l salvezi.

— Sunt impresionată că ţi-ai dat seama atât de repede, recunoscu ea.

— Nu mi-am dat seama, zise el. Revan mi-a spus.

* * *

În clipa în care sabia cu lama albastră se materializase în mâna femeii umane, Scourge realiză că era Jedi. Şi nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care un Jedi ar fi venit pe Dromund Kaas căutându-l pe el – ea se afla aici pentru a-l salva pe Revan. Fu impresionat de uşurinţa cu care îi doborâse pe Murtog şi echipa lui. Simţea cum îşi direcţiona Forţa, dar era cumva diferit de ceea ce simţise când se luptase cu alţi Sith. Nu-i era frică să ucidă, dar percepea că nu-i făcea nicio plăcere să o facă. În loc să se înfrupte din furia şi ura ei, era ca şi cum şi-ar fi ţinut emoţiile la distanţă pentru ca Forţa să poată curge nestingherită prin ea.

O parte din el voia să se arunce în luptă: lupta cu acest Jedi ar fi fost un adevărat test al abilităţilor sale. Nu ştia care dintre ei se va dovedi mai puternic, dar era intrigat de provocare. Totuşi, o altă parte din el ştia că ea reprezenta ceva mult mai important decât un duşman demn de luat în seamă.

— Cum adică Revan ţi-a spus? întrebă ea.

— Când am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus un lucru pe care nu l-am crezut. Am bănuit că minte ca să mă manipuleze. Nu am înţeles ce încerca să-mi spună.

De fapt, Scourge încă nu era sigur că înţelegea. Nu pe deplin. Prezenţa femeii Jedi era o dovadă că Revan spunea adevărul despre viziunea sa în Forţă. Îi dăduse de înţeles lui Scourge că libertatea lui era aproape; trebuie să fi avut o premoniţie a venirii ei. Această revelaţie fu ceea care oprise

lama lui Scourge. Nu era dispus să lupte cu ea până când nu analiza cu atenţie toate implicaţiile şi alternativele.

— Dacă ai vorbit cu Revan, atunci ştii unde se află, spuse femeia.

Era încă în poziţie de luptă, la fel ca Scourge – niciunul dintre ei nu era dispus să facă prima mişcare, dar fiecare era gata să răspundă la un atac al celuilalt.

— Revan este prizonier, îi spuse Scourge.

— Atunci îţi ordon să îl eliberezi! ceru ea.

— Nu este atât de simplu.

Nimic din această situaţie nu era simplu. În timp ce vorbea cu femeia Jedi, Scourge încă încerca să înţeleagă de ce îi vorbise Revan despre viziunea sa. La momentul respectiv, crezuse că prizonierul încercase pur şi simplu să-l manipuleze, să-l păcălească pentru a-l ajuta să evadeze. Acum, însă, se părea că vorbele lui Revan fuseseră un avertisment – aproape ca şi cum ar fi ştiut că Scourge se va afla în această situaţie. Nu avea niciun sens să dai un avertisment unui duşman. Cu toate astea, dacă Revan credea că el şi Scourge erau destinaţi să devină aliaţi, atunci cuvintele sale aveau sens. Era posibil să fi avut o viziune în care Scourge lucra cu el?

Părea să fie singurul răspuns care se potrivea. Simţise uneori că Revan încerca să-l recruteze de partea lui; sentimentul fusese şi mai puternic la ultima lor conversaţie. Îl respinsese ca pe o încercare disperată pentru a evada, dar dacă Revan ştia că evenimentele pe care le prevăzuse se apropiau? Dacă fusese martor la această confruntare din peşteră şi încercase să-l facă pe Scourge să înţeleagă că trebuiau să devină aliaţi pentru a-l opri pe Împărat?

— Spune-mi unde este Revan, spuse femeia. Spune-mi unde este ţinut şi te voi lăsa să pleci.

Îşi dădu seama că adversara lui interpreta greşit reticenţa lui de a lupta drept teamă. Era la fel de confuză ca şi el în privinţa asta. Cu toate astea, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai clar i se părea lui Scourge.

Nyriss nu ar fi făcut niciodată o mişcare împotriva Împăratului; acum ştia asta. Ajunsese să accepte că nici ea şi nici ceilalţi membri ai Consiliului Întunecat care complotaseră alături de ea nu vor îndrăzni vreodată să lovească.

Dacă cineva avea de gând să-l oprească pe Împărat din

invazia sa nebună asupra Republicii, acela trebuia să fie Scourge. Dar nu o putea face singur.

— Vino cu mine şi te voi duce pe tine şi pe droidul tău să-l vedeţi pe Revan, spuse el, dezactivându-şi lama. El îţi va spune adevărul.

Jediul nu se grăbi să-şi lase arma jos la fel de repede.

Droidul ei astromec se rostogoli să stea alături de ea, ciripind puternic.

— T3 are dreptate. Am căzut deja într-o capcană astăzi, răspunse Jediul. Cred că mi-am atins limita.

Scourge îi înţelegea reticenţa. În condiţii normale, ar fi fost o proastă să-l însoţească. Dar situaţia asta era cât se poate de departe de normalitate îşi putea el imagina.

— Revan mi-a spus că vei veni, încercă el să-i explice. Cred că Forţa i-a arătat o viziune despre noi doi, colaborând.

— Atunci de ce ai pregătit o ambuscadă?

— Nu ştiam cine eşti, preciză Scourge. Nu i-ai spus lui Sechel niciun detaliu despre cine eşti sau de ce mă căutai.

— Minţi, spuse ea cu o mişcare neîncrezătoare a capului. Ţi-e frică să mă înfrunţi. Ai spune orice ca să eviţi o luptă.

— Ţi se pare că mi-e frică?

— Nu, recunoscu ea. Pari ciudat de calm.

— Asta pentru că am înţeles în sfârşit ce a vrut să spună Revan. Vrea să ne unim împotriva unui duşman comun.

— Ce duşman comun?

— Împăratul nostru plănuieşte o invazie a Republicii. Revan vrea să-l oprească. La fel şi eu.

— De ce ai vrea să opreşti o invazie a Republicii?

— Împăratul este nebun. Vrea să repete greşelile Marelui Război Hiperspaţial; vrea să ne arunce într-un conflict care se va solda cu dispariţia noastră.

Cavalerul Jedi îşi coborî sabia, dar nu o dezactivă.

— Atunci de ce l-ai luat prizonier pe Revan pe Nathema?

— Asta a fost înainte să ştiu care este scopul lui aici.

Îşi dădea seama că încă era suspicioasă, şi pe bună dreptate. Dar se gândi la ceva care ar putea să o convingă.

— Ai vorbit despre Nathema. Ai fost pe acea lume? Ai păşit pe suprafaţa ei?

— Am făcut-o, spuse ea liniştită, iar el îşi dădea seama, după expresia bântuită de pe faţa ei, că spunea adevărul.

— A fost lumea natală a Împăratului. Pentru a-şi conferi o putere mai mare, a declanşat un ritual care a devorat totul. Când am văzut ce s-a întâmplat acolo, am înţeles adevărata profunzime a nebuniei sale. Mi-am dat seama că mintea lui este atât de întortocheată şi de tulburată încât nu mai este în măsură să conducă şi am jurat să găsesc o cale să-l opresc.

Făcu o pauză şi se uită fix la Meetra.

— Tu mergi pe calea luminii; eu am ales să urmez partea întunecată. Dar amândoi ştim că ororile de pe Nathema sunt o plagă pentru galaxie. Revan ştie şi el acest lucru. De aceea vrea ca noi să lucrăm împreună.

Femeia Jedi îi cântări cuvintele cu atenţie, apoi îşi dezactivă lama. Dar Scourge îşi putea da seama că încă nu era pe deplin convinsă.

— Înainte să merg cu tine, voi avea nevoie de mai mult decât cuvântul tău, spuse ea.

Scourge aprobă din cap. Prudenţa ei era un lucru bun; dacă l-ar fi crezut prea uşor, ar fi trebuit să se îndoiască de judecata ei.

— Îţi pot aduce dovezi, spuse el. Aşteaptă aici şi mă voi întoarce mâine.

— De unde ştiu că nu te vei întoarce cu mai multe întăriri?

— Mă vei simţi prin intermediul Forţei înainte să sosesc efectiv. Dacă nu sunt singur, vei avea destul timp să reuşeşti să scapi.

— Cum rămâne cu Revan? întrebă Jedi.

— El este în siguranţă pentru moment, o asigură Scourge. Dar nu-l pot elibera fără ajutor.

— Ai timp până mâine, îi spuse femeia Jedi. Întoarce-te cu dovezi şi, împreună, vom putea coopera pentru a-l elibera pe Revan.

Scourge îşi puse mânerul sabiei la loc în centură şi trecu încet pe lângă Jedi şi droidul ei spre intrarea în peşteră. Aceştia se dădură la o parte la apropierea lui, păstrând o distanţă sigură între ei şi el.

Chiar înainte să iasă din peşteră, femeia Jedi strigă un ultim avertisment.

— Dacă mă trădezi în vreun fel, dacă te întorci cu întăriri, sau chiar dacă nu te întorci deloc, te voi vâna.

— Păstrează-ţi furia pentru Împărat, îi spuse Scourge

peste umăr. El este adevăratul duşman.

Capitolul 22

Scourge ştia că trebuie să acţioneze rapid. Cu paşi lungi şi rapizi, mărşăluise din peşteră până la speederul care îl aştepta şi se înălţă în aer, îndreptându-se spre oraşul Kaas. Îi promisese Cavalerului Jedi că se va întoarce la peşteră într-o zi, dar nu asta era cea mai mare grijă a sa. Sechel aranjase întâlnirea şi îl manevrase pe Scourge să-l ia pe Murtog cu el; fără îndoială că aştepta cu nerăbdare raportul şefului securităţii despre cele întâmplate. Trebuia să-l găsească pe Sechel şi să se ocupe de el înainte să devină suspicios.

Cel mai probabil, Sechel se afla în *Salonul Nexus*, savurând o selecţie de vinuri fine în timp ce aştepta ca Murtog să-l sune. În calitate de Lord Sith, Scourge avea acces în incintă, dar nu voia să se confrunte cu Sechel într-un cadru public.

Ateriză speederul la o stradă distanţă de club, sări din el şi se îndreptă către clădire. Sclavul de serviciu îl întâmpină când intră în hol.

— Bine aţi venit, my lord, spuse tânărul om, făcând o plecăciune joasă.

— Am un mesaj pentru Sechel, spuse Scourge.

— Bineînţeles, my lord. Urmaţi-mă.

În timp ce sclavul se întorcea să intre în club, Scourge întinse o mână şi îl apucă de umăr.

— Nu am spus că vreau să vorbesc cu el, şuieră el, am spus că am un mesaj.

— Iertaţi-mă, stăpâne, bâigui sclavul, evident îngrozit. Vă rog, spuneţi-mi ce doriţi să fac.

— Aşteaptă până când plec, îi explică Scourge încet, ca şi cum ar fi vorbit cu un prostănac. Apoi spune-i lui Sechel că Murtog trebuie să se întâlnească cu el. El va şti unde. Se uită fix la sclav. Ai înţeles?

Sclavul dădu din cap, cu ochii mari de frică.

— Să nu-i spui că am fost aici, îl instrui Scourge. Să nu mă menţionezi deloc. Pur şi simplu transmite-i mesajul. Dacă dai greş, o să-i pun să-ţi jupoaie carnea de pe oase.

Amândoi ştiau că nu era o ameninţare în zadar; de drept,

Scourge putea să aplice orice pedeapsă dorea unui sclav neascultător. Desigur, tânărul ar fi fost pedepsit şi dacă cineva ar fi descoperit că minţise un membru al clubului, dar Scourge avea lucruri mult mai importante de care să se preocupe decât soarta unui sclav insignifiant.

Tânărul stătea în picioare, nemişcat şi tăcut, ştiind că orice ar fi spus nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Scourge se întoarse şi părăsi clubul. Odată ieşit afară, se ascunse după un colţ din apropiere, de unde putea supraveghea uşa. Sechel ieşi câteva minute mai târziu şi se îndepărtă rapid pe stradă. Nu părea a fi deosebit de îngrijorat sau precaut; se aştepta să primească veşti de la Murtog, aşa că nu avea niciun motiv să fie suspicios.

Scourge îl urmărea de la o distanţă sigură, atent să nu atragă atenţia asupra sa. Sechel nu se întoarse la fortăreaţa lui Nyriss; aşa cum se aşteptase Scourge, avea o locaţie privată unde putea să-şi desfăşoare afacerile despre care nu dorea să ştie alţii. Îşi continuă drumul cale de câteva străzi, apoi se opri la un bloc mic de apartamente, cu două etaje, dintr-unul dintre cartierele rezidenţiale ale oraşului Kaas. Introduse codul de securitate pentru a deschide uşa şi se strecură înăuntru. Scourge aşteptă câteva secunde, apoi se apropie de clădire.

Aruncând o privire în jur pentru a se asigura că nu există martori, îşi scoase sabia şi aprinse lama, înfigând-o în panoul de securitate. Încuietoarea scoase o scânteie şi sfârâi, circuitele prăjindu-se într-o clipă. O secundă mai târziu, uşa se deschise; aşa cum bănuia, panoul fusese programat să deschidă uşa în caz de defecţiune, astfel încât rezidenţii să nu fie blocaţi înăuntru sau afară.

Interiorul era puţin mai mult decât un hol care dădea acces la diferitele apartamente. Existau patru uşi la nivelul inferior, dar Scourge le ignoră – Sechel nu s-ar fi înjosit niciodată să închirieze un apartament la parter. Nu exista niciun turbolift, dar în partea din spate a clădirii se afla o scară care ducea la al doilea nivel.

Scourge se îndreptă spre ea. Apartamentele de la ultimul etaj erau în mod evident mai mari: în loc de patru uşi erau doar două. Scourge alese una dintre uşi la întâmplare şi apăsă pe sonerie. Asteptă aproape un minut, dar nu primi niciun răspuns. Fie că unitatea nu era ocupată, fie că rezidentul nu era acasă.

Încercă soneria de la cealaltă uşă. Câteva secunde mai târziu, auzi paşi care se apropiau, apoi uşa se deschise. Din expresia lui Sechel era clar că fusese prins cu garda jos când se trezi cu Scourge, în locul lui Murtog, aşteptându-l de partea cealaltă.

Înainte să poată reacţiona, Scourge întinse mâna, înfingându-şi degetele în gâtul lui Sechel. Celălalt Sith căzu în genunchi, gâfâind după aer. Scourge păşi în interiorul apartamentului şi închise uşa în urma lui.

Sechel se chinuia să vorbească, dar tot ce reuşea să scoată era o tuse răguşită.

— Scoate un sunet mai tare decât o şoaptă şi viaţa ta se va sfârşi într-o agonie insuportabilă, îl avertiză Scourge.

Consilierul ridică mâna şi dădu din cap pentru a arăta că a înţeles. Scourge îl aşteptă cu răbdare să-şi tragă sufletul. După câteva minute, Sechel avu puterea să se ridice în picioare. Îşi scutură hainele de pe el, încercând să se liniştească.

— Unde este Murtog? întrebă el în cele din urmă, păstrându-şi vocea joasă.

— Mort, răspunse Scourge.

Ochii lui Sechel străfulgerară pentru o clipă, dar în rest nu schiţă nicio reacţie.

— Se pare că am subestimat-o pe acea femeie, spuse el, pe un ton deloc dispreţuitor. Presupun că, din moment ce ai supravieţuit, ea împărtăşeşte acum soarta lui Murtog?

— Cât de multe ştia Nyriss despre întâlnire? întrebă Scourge, ignorând întrebarea lui Sechel.

— Nimic.

— Nu i-ai spus nimic?

Sechel strâmbă din nas indignat.

— Ai o părere prea bună despre tine dacă tu crezi că lui Nyriss îi pasă de o femeie anonimă din trecutul tău. Acest lucru nu merită atenţia ei.

Scourge dădu din cap. Sechel îşi păzea cu grijă atuurile; nu-i va menţiona nimic lui Nyriss până când nu se va hotărî cum să întoarcă cel mai bine situaţia în avantajul său.

— Cum rămâne cu Murtog? întrebă Scourge. Ar fi spus el ceva? I-ar fi spus lui Nyriss unde urma să se ducă?

— Ea nu ne supraveghează ca pe nişte copii, rânji Sechel.

— Cât va dura până când va începe să-i simtă lipsa? întrebă Scourge.

— Vrei să spui cât timp va trece până când va afla că tu l-ai trimis la moarte? îşi bătu Sechel joc de el. Aş spune că mai ai încă trei zile până când va începe să se întrebe de absenţa lui.

— Trei zile, murmură Scourge. Va trebui să ne mişcăm repede.

— Despre ce vorbeşti?

Sechel sesizase în mod evident urgenţa din vocea lui Scourge; trebuie să fi presupus că ceva mersese foarte, foarte prost la întâlnire. Se gândea că Scourge avea probleme. Credea în mod greşit că Lordul Sith venise aici în căutare de ajutor, iar asta îl făcu să devină arogant. Scourge decise că era timpul să clarifice situaţia.

— Vreau fişierele tale.

— Ce fişiere?

— Cele care îi implică pe Nyriss şi pe ceilalţi membri ai Consiliului Întunecat. Vreau tot ce ai adunat care ar putea fi folosit pentru a-i demasca drept trădători.

Spre cinstea lui, Sechel nu negă existenţa fişierelor. Ar fi fost un demers inutil; Scourge îl cunoştea prea bine. Consilierul îi era loial lui Nyriss, dar preocuparea lui principală ar fi fost întotdeauna pentru el însuşi. Dacă lucrurile ar fi mers vreodată prost, ar fi avut nevoie de ceva cu care să negocieze, şi ce monedă de schimb ar fi avut, mai bună, decât înregistrările detaliate a activităţilor în care Nyriss şi co-conspiratorii ei fuseseră implicaţi încă de când începuseră să comploteze împotriva Împăratului?

— Depăşeşti o linie periculoasă, îl avertiză Sechel. Nyriss a închis ochii la colecţia mea; sunt prea valoros pentru ca să mă dea la o parte. Tu, însă, eşti dispensabil. Dacă află despre asta, îţi va lua capul.

— Nu Nyriss este preocuparea ta. Eu sunt. Dă-mi dosarele. Nu voi mai cere din nou.

Sechel ştia până unde era dispus să meargă Scourge în căutarea unor informaţii; cicatricile de pe obrazul lui i-o aminteau de fiecare dată când se uita în oglindă. Şi, de data asta, nu se putea aştepta ca o eventuală întrerupere la momentul potrivit să pună capăt torturii.

— Aşteaptă aici, spuse el, întorcându-se şi îndreptându-se spre apartament.

Scourge, care nu avea nicio intenţie să-l scape din ochi, îl

urmă imediat.

Sechel aruncă o privire înapoi şi oftă resemnat. Se îndreptă spre un dulap mic din spatele apartamentului şi glisă uşa pentru a-l deschide. La prima vedere, dulapul părea gol. Sechel se lăsă într-un genunchi şi glisă înapoi un mic panou ascuns pe podea, dezvăluind o tastatură de securitate. Cu Scourge privindu-l atent peste umăr, introduse codul de acces. Un panou din peretele din spate al dulapului se glisă la o parte, dezvăluind un seif ascuns. Sechel introduse un alt cod în tastatură, iar uşa se deschise cu un clic sonor.

— Încet, îl avertiză Scourge.

— Înăuntru este un blaster, mărturisi Sechel. Dar nu intenţionez să încerc să îl folosesc împotriva ta.

— O decizie înţeleaptă.

Sechel trase uşor de colţul uşii seifului, permiţându-i să se deschidă şi să dezvăluie conţinutul. Aşa cum spusese, înăuntru se afla un mic blaster de rezervă. Existau, de asemenea, mai multe discuri de date, fiecare etichetat cu o dată şi aranjate în ordine cronologică.

— Asta e tot? întrebă Scourge.

— Totul este aici, îl asigură Sechel. Dar este criptat. Dacă mi se întâmplă ceva, datele sunt inutile. Eu sunt singurul care le poate decoda.

Scourge nu putu să îşi dea seama dacă Sechel blufa. Dar era dispus să-şi asume riscul.

— Sunt sigur că pot găsi pe undeva un spărgător de coduri care să fie în stare să facă faţă provocării, spuse el, venind aproape în spatele lui.

Îşi duse braţul stâng pe sub bărbia lui Sechel, antebraţul apăsând puternic pe traheea acestuia. În acelaşi timp, mâna lui dreaptă se întinse în jurul lui Sechel şi îl apucă de vârful capului. Sechel devenise o povară, iar Scourge nu-l mai putea lăsa în urmă, iar să-l ia cu el, însemna mult mai mult deranj decât merita. Sithul mai mic se zbătu să scape din strânsoare, în timp ce Scourge începea să exercite presiune asupra vertebrelor gâtului său. Existau literalmente sute de moduri în care l-ar fi putut ucide pe Sechel, dar, având în vedere istoria lor, voia ca ultimele lor clipe să fie apropiate şi personale. Sechel încercă să-l lovească cu piciorul, dar Scourge se poziţionase astfel încât piciorul celuilalt Sith să lovească slab doar coapsa sa. Respiră

adânc, îşi sprijini braţul stâng şi trase puternic cu mâna dreaptă. Se auzi o pocnitură surprinzător de puternică, iar corpul lui Sechel avu un spasm înainte să devină complet flasc.

Eliberându-şi strânsoarea pentru a lăsa trupul să se prăbuşească pe podea, Scourge strânse discurile de date şi părăsi apartamentul, uşa închizându-se automat în urma lui.

* * *

Meetra stătea nemişcată şi tăcută pe podeaua peşterii, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile ţinute la înălţimea pieptului, cu palmele îndreptate una spre cealaltă. Se deschisese către Forţă, căutând îndrumare şi înţelepciune, dar aici, pe Dromund Kaas, unde predomina partea întunecată, îi era greu să găsească liniştea interioară necesară pentru iluminare. Faptul că T3 se învârtea în cercuri lungi şi nervoase în jurul ei cu siguranţă nu o ajuta, dar se temea că dacă îi spunea să stea nemişcat, ar fi putut avea o criză de nervi. Şi înţelegea anxietatea droidului.

Încă nu era sigură ce să facă cu Lordul Scourge. Simţise că oferta lui de a lucra împreună era sinceră, deşi se întreba cât de mult din toate astea era opera lui Revan. Era uşor de înţeles cum de fusese Scourge atras de el; Revan stăpânea Forţa mai bine decât oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată. Şi ştia cât de carismatic putea fi. Chiar dacă era prizonier, nu era greu de imaginat că deţinea controlul total al situaţiei. Dar faptul că îl recrutase pe Scourge ca aliat, fusese mai degrabă o necesitate decât o alegere. Sithul era în întregime consumat de partea întunecată. Nu avea niciun respect pentru viaţă, nicio dorinţă de a servi alte nevoi în afară de ale sale. Chiar dacă ceea ce spusese despre dorinţa de a-l opri pe Împărat era adevărat, motivaţiile sale erau supravieţuirea şi autoconservarea. Nu avea încredere în el, dar dacă putea dovedi că el şi Revan erau de aceeaşi parte, ar fi lucrat cu el. Riscul trădării era unul pe care era dispusă să şi-l asume dacă îi oferea şansa de a-şi salva prietenul.

Micul droid tocmai trecea pe lângă ea într-una din multele, foarte multele lui ture, când auzi sunetul unui speeder apropiindu-se. T3 se opri şi îşi micşoră lumina, aruncând din nou peştera în umbră.

— Ţi-am spus că se va întoarce, spuse Meetra. Este singur,

adăugă ea înainte ca T3 să poată pune întrebarea evidentă.

Se ridică în picioare în timp ce Lordul Scourge intra încrezător în peşteră, gata să răspundă la primul lui semn de agresiune.

— Am ceea ce vă trebuie, spuse el, ţinând în mână mai multe discuri de date. Astea vor dovedi ceea ce am spus despre încercarea de a-l opri pe Împărat. Vei vedea că suntem de aceeaşi parte.

Scourge făcu un pas înainte şi întinse mâna, oferindu-i discurile. Ea ezită doar o clipă înainte să se apropie suficient de mult pentru a le lua din mâna lui. Se întoarse către T3, retrăgându-se cu grijă, pentru a nu-i întoarce spatele Sithului cu pielea roşie.

— Vom avea nevoie de timp pentru a le examina, spuse ea.

— S-ar putea să fie criptate, îi spuse Scourge.

— Nu am dat niciodată peste vreun cod pe care prietenul meu, aici de faţă, să nu-l poată sparge, spuse ea, iar T3 îşi dădu acordul prin bip.

— Bănuiam şi eu asta. Cât timp crezi că va dura?

— De ce? Te grăbeşti?

— Evenimentele au fost puse în mişcare, explică el. Mai avem două, poate trei zile înainte ca fereastra de oportunitate să se închidă.

— Lucrează repede, T3, spuse ea. Îşi ridică privirea spre Scourge. Ne-am simţi mai bine dacă nu ai veghea asupra noastră.

— Mă voi întoarce în trei ore, spuse el. Singur, bineînţeles.

T3 nu avu nevoie decât de jumătate din acest timp pentru a decripta şi verifica autenticitatea datelor. Aşa cum promisese, confirma ceea ce spusese Sithul – el chiar complota pentru a-l răsturna pe Împărat. Totuşi, nu era vorba doar de Scourge. Mai mulţi membri ai Consiliului Întunecat, cercul de consilieri aleşi de Împărat, se uniseră într-o conspiraţie pentru a-l înlătura de pe tron. Cu toate astea, după mai bine de un deceniu, nu făcuseră niciun progres real. În schimb, dischetele catalogau o întreagă listă de jocuri de putere şi de manevre necinstite între diverşii lideri ai conspiraţiei. Petreceau atât de mult timp complotând unul împotriva celuilalt, încât ideea ca ei să lucreze împreună pentru a-l învinge pe Împărat părea ridicolă.

— Nu e de mirare că e dispus să lucreze cu Revan, murmură Meetra. S-a săturat să tot aştepte.

În momentul în care Scourge se întoarse, ea luase deja o decizie.

— Te cred, spuse ea. Sunt gata să lucrăm împreună.

— Asta înseamnă că îmi vei spune numele tău? întrebă Sithul.

— Eu sunt Meetra. Iar acesta este T3-M4.

Droidul scoase un ciripit strident.

— Ce spune? întrebă Scourge.

— Spune că e timpul să ne duci să-l vedem pe Revan.

— Situaţia s-a schimbat. Asta nu mai este o opţiune.

— De ce nu?

— Este deţinut de un Lord Sith pe nume Nyriss.

— Face parte din Consiliul Întunecat, spuse Meetra, amintindu-şi numele de pe discurile de date. Ea este cea care te-a implicat în conspiraţie.

Scourge încuviinţă din cap.

— Dacă ea îl deţine pe Revan, de ce nu ne poţi duce la el?

— Când am făcut oferta pentru prima dată, speram ca Revan să te convingă că ar trebui să lucrăm împreună, explică Scourge. Să mergem să-l vedem acum nu ar fi decât un risc inutil.

— Nu înţeleg.

— Probabil că aş putea să te duc să-l vezi, dar asta nu te va ajuta să-l scoţi din celulă. Şi ar putea ridica suspiciuni.

— Tu doar du-mă la el, insistă Meetra. Lasă evadarea în seama mea.

— Nu te poţi lupta cu întreaga armată de adepţi ai lui Nyriss, spuse Scourge. Chiar şi cu ajutorul meu. Ea are sute de gărzi şi zeci de acoliţi antrenaţi în partea întunecată. Dacă vrem să-l eliberăm pe Revan, avem nevoie de o diversiune. Ceva care să atragă atenţia gărzilor în timp ce noi ne strecurăm înăuntru.

— Presupun că ai un plan?

— Am, spuse Scourge, zâmbind. Îl voi convinge pe Împărat să ne ajute.

Capitolul 23

Deşi aparent părea să fie calm, inima lui Scourge bătea cu putere în timp ce urca treptele spre citadela Împăratului. Juca un joc periculos, dar nu existau alte opţiuni. Timpul era duşmanul său; dacă aveau vreo speranţă de a-l scoate pe Revan în viaţă din temniţă, trebuiau să acţioneze înainte ca Nyriss să-şi dea seama că Scourge o trădase. În curând – mâine, poate chiar astăzi – Nyriss avea să înceapă să se întrebe despre absenţa lui Sechel şi Murtog. Nu avea să-i ia mult timp să afle că aceştia colaboraseră cu Scourge, iar de acolo avea să poată desluşi cu uşurinţă lucrurile.

Se gândise pentru scurt timp să se apropie de unul dintre ceilalţi membri ai Consiliului Întunecat, sperând să îl convingă pe el sau pe ea să îl ajute să se debaraseze de Nyriss în acelaşi mod în care ea îl folosise pe el pentru a-l elimina pe Darth Xedrix. Dar chiar dacă ar fi fost de acord să-l ajute, ar fi trecut săptămâni întregi până să pună în aplicare un plan. Ca şi Nyriss, erau prea prudenţi – prea speriaţi – pentru a întreprinde orice acţiune care i-ar fi putut pune în pericol.

Împăratul era singurul Sith de pe tot Dromund Kaas care avea voinţa de a întreprinde genul de acţiune rapidă şi fermă necesară. Să-l convingă că Nyriss era o trădătoare ar fi fost destul de simplu, cu ajutorul fişierelor pe care le obţinuse de la Sechel. Trucul era să-l facă pe Împărat să creadă că Scourge fusese un pion neştiutor în planurile ei. T3 falsificase discurile de date, eliminând toate dovezile privind rolul lui Scourge în conspiraţie. Scourge avea să pretindă că se prezentase imediat ce aflase despre complot... dar nu exista nicio garanţie că Împăratul îl va crede. Avea de gând să prezinte personal dovezile. Dacă Împăratul bănuia că minte – sau dacă pur şi simplu era suficient de puternic pentru a vedea adevărul – scăparea lui ar fi fost imposibilă. Se expunea unui mare risc de dragul acestei cauze – un lucru la care nu s-ar fi gândit niciodată înainte să-l întâlnească pe Revan.

La capătul scărilor, fu oprit de doi soldaţi Sith îmbrăcaţi în armură roşie – din faimoasa Gardă Imperială. Fiind o armată de

războinici de elită, Garda Imperială era supusă timp de luni de zile unor antrenamente brutale pentru a se transforma în cele mai disciplinate şi mai letale trupe din Imperiu. Mulţi nu supravieţuiau, dar cei care supravieţuiau deveneau fanatici loiali, dispuşi să-şi sacrifice viaţa pentru a-l apăra pe Împărat.

— Spuneţi ce treabă aveţi, spuse unul dintre gardieni, barându-i calea cu o lance masivă cu electroşocuri.

— Trebuie să-l văd imediat pe Împărat.

Nu ştia ce fel de reacţie avea să producă declaraţia sa îndrăzneaţă – râsete batjocoritoare sau refuz categoric erau cele mai probabile opţiuni.

— Numai cei din Consiliul Întunecat pot vorbi cu Împăratul, spuse al doilea soldat, tonul ei fiind sec şi oficial.

— Numele meu este Lord Scourge; sunt în slujba lui Darth Nyriss. Mă aflu aici în numele ei. Soldaţii se priviră între ei, iar el le simţi nesiguranţa. Împăratul este în pericol, insistă Scourge. Trebuie să vorbesc cu el.

— Aşteptaţi aici, spuse gardianul bărbat.

Acesta dispăru în interiorul Citadelei şi nu se întoarse timp de câteva minute. Întregul timp se scursese în tăcere; gardianul rămas nu avu niciun motiv să vorbească cu Scourge, iar el ştia bine că nu trebuia să-i mai spună nimic. Minciunile simple erau cele mai eficiente, iar Scourge nu avea intenţia de a spune mai mult decât era absolut necesar.

Când primul soldat apăru, era însoţit de încă patru dintre camarazii săi. Toţi erau Sith, iar trei dintre ei purtau uniforme identice cu cele ale gărzilor staţionate la uşă. Al patrulea era de asemenea îmbrăcat în armură roşie, dar ţinuta sa era mai elaborată.

— Sunt Căpitanul Yarri, îi spuse ea. Vino cu mine.

Lăsară în urmă primele două gărzi în timp ce îl conducea în interiorul cetăţii. Ea mergea în faţa lui, în timp ce doi dintre noii veniţi îl flancau. Al patrulea se aliniase direct în spatele lui, astfel încât era complet înconjurat.

Designul citadelei îi amintea lui Scourge de fortăreaţa lui Nyriss; nu era surprinzător, având în vedere că îşi construise edificiul în acelaşi stil, pentru a-l onora pe Împărat. Interiorul era un labirint virtual de coridoare cu ziduri de piatră gri şi impunătoare, punctate de uşi grele din lemn care dădeau spre anticamere şi încăperi laterale. Cu toate astea, în timp ce Nyriss

umpluse holurile cu statui, busturi şi tapiserii care îi glorificau reputaţia şi realizările, decorul cetăţii era mult mai practic. Statuile erau puţine şi la distanţe mari, iar cele câteva pete de culoare din tapiseriile de pe perete erau estompate de lumina slabă care umbrea totul.

— Mă duci la Împărat? întrebă Scourge.

— Vei vorbi cu unul dintre consilierii Împăratului.

— Inacceptabil. Nu am venit să mă întâlnesc cu un servitor.

— Alegerea nu îţi aparţine, răspunse brusc Căpitanul Yarri.

Scourge se opri în loc, făcându-l pe soldatul care mergea în spate să se împiedice de el. Lordul Sith îl împinse furios înapoi. Ca răspuns, cele două gărzi care erau alături îşi scoaseră bastoanele.

— Opriţi-vă! strigă Căpitanul Yarri, iar aceştia îngheţară pe loc.

— Sunt un Lord Sith, îi reaminti Scourge. Şi un agent al lui Darth Nyriss. Îţi ordon să mă duci la Împărat.

— Asta nu este permis.

— Acestea sunt circumstanţe excepţionale.

— Cum aşa?

— Asta e doar pentru urechile Împăratului. Trebuie să vorbesc cu el, personal.

— Împăratului nu-i place să fie deranjat.

— Va dori să audă ce am de spus.

— Dacă va considera că i-ai irosit timpul, vei fi pedepsit, îl avertiză Căpitanul.

Modul calm, aproape dezinvolt în care rostise simpla ameninţare era mult mai eficient decât furnizarea de detalii macabre. Dar Scourge nu avea de gând să mai dea înapoi.

— Nu va fi o pierdere de timp pentru el.

Căpitanul analiză cererea, apoi dădu din cap.

— Cum doreşti.

În timp ce îl conducea pe coridoarele întortocheate ale citadelei, Scourge îşi notă mental traseul. Când el şi Revan îl vor lovi în cele din urmă pe Împărat, vor avea nevoie să cunoască cât mai mult posibil din dispunerea cetăţii.

În cele din urmă, cotiră pe un hol care se termina cu o pereche de uşi mari din duroţel.

— Dincolo de uşi se află sala tronului, spuse Căpitanul

Yarri. Acolo îl veţi găsi pe Împărat. Se întoarse cu faţa la el. Îţi voi da o ultimă şansă să te răzgândeşti.

— Am luat deja decizia.

— Atunci trebuie să continui singur. Eu nu voi încălca sfinţenia sălii tronului.

Făcu un semn cu mâna şi doi dintre soldaţi făcură un pas înainte, câte unul lângă fiecare dintre uşile masive. Icnind din cauza efortului, împinseră uşile în interior, apoi făcură un pas în lateral, stând în gardă, cu spatele lipit de perete, chiar în afara intrării acum deschise a sălii tronului.

Scourge se aştepta să-l percheziţioneze, sau cel puţin să-i ordoneze să-şi predea armele. Dar Yarri şi ceilalţi stăteau pur şi simplu în gardă, aşteptându-l să intre. Faptul că nu arătau nicio îngrijorare în a lăsa un Lord Sith înarmat să vorbească faţă în faţă cu Împăratul, fără niciun fel de pregătire, era o dovadă a puterii nemărginite a Împăratului. Gândul la acea putere îl făcu pe Scourge să ezite. Ca şi Revan, Împăratul înţelegea Forţa într-un mod în care Scourge nu ar fi înţeles-o niciodată. Era posibil ca El să fi experimentat aceleaşi tipuri de viziuni ca şi Jediul; era de asemenea posibil să poată să se uite în mintea lui Scourge şi să ştie instantaneu adevărul din tot ceea ce spunea. Întâlnirea cu el, faţă în faţă, ar fi echivalat cu sinuciderea.

Nu, gândi Scourge. Dacă ar fi fost aşa, ar fi simţit trădarea lui Nyriss cu mult timp în urmă.

Oricât de puternic ar fi fost Împăratul, nu era omniscient. Cu toate astea, era suficient de inteligent şi de viclean pentru a se fi menţinut pe tron timp de peste o mie de ani – o domnie fără precedent în cadrul politicii de conspiraţii şi trădări a rasei Sith. Ceea ce însemna că Scourge trebuia să fie foarte atent să nu spună nimic care l-ar fi putut da de gol.

Căpitanul Yarri şi celelalte gărzi încă aşteptau cu răbdare. Fără îndoială că erau obişnuiţi să vadă acest tip de ezitare la cei care urmau să se întâlnească cu Împăratul.

Făcându-şi curaj Scourge intră în încăpere. Sala tronului era enormă: douăzeci de metri lăţime şi cel puţin patruzeci de metri lungime, cu un tavan arcuit care se ridica la cincisprezece metri deasupra. În afară de tronul din capătul cel mai îndepărtat, era practic goală. Tronul era aşezat pe un piedestal circular înălţat, cu un diametru de câţiva metri. În timp ce Scourge înainta, observă că tronul era orientat cu spatele la el,

spătarul său înalt blocând efectiv orice vedere a ocupantului său. După alţi câţiva paşi, piedestalul se roti în jurul său, întorcând tronul astfel încât să fie cu faţa spre el.

Şi, pentru prima dată în viaţa lui, Scourge îl văzu pe Împărat.

Silueta din faţa lui părea nesemnificativă. Împăratul era îmbrăcat în veşminte negre fără ornamente, iar gluga ridicată îi ascundea efectiv faţa. Cu toate astea, Scourge putea simţi puterea părţii întunecate emanând din el cu o asemenea intensitate încât provoca o uşoară ondulare a aerului. Împăratul se ridică în picioare, iar uşile din duroţel se închiseră în spatele lui Scourge cu un zgomot puternic. Pasul lui Scourge şovăi pentru scurt timp la auzul sunetului, dar îşi continuă drumul.

Când ajunse la piciorul piedestalului, se lăsă într-un genunchi, înclinându-se încet, cu ochii concentraţi asupra unui punct de pe podeaua din faţa lui.

— Ridică-te, Lord Scourge, spuse Împăratul, şi spune ce ai de spus.

Scourge se ridică în picioare pentru a se adresa Sithului care se înălţa deasupra lui. Împăratul îşi dăduse gluga la spate pentru a-şi dezvălui chipul; ochii îi erau la fel de negri ca însuşi Vidul. Privind în întunericul gol al privirii Împăratului, mintea lui Scourge se întoarse la Nathema, iar amintirea îl făcu să tremure.

Încercă să vorbească, dar cuvintele i se blocară în gât. Gura îi era brusc atât de uscată încât simţea că se va sufoca. Înghiţi cu greu şi tuşi, adunând în cele din urmă suficientă salivă pentru a putea vorbi.

— Cu trei ani în urmă am început să o slujesc pe Darth Nyriss la cererea Ta, începu Scourge. Am descoperit că Darth Xedrix era un trădător. Se aliase cu separatiştii pentru a o ucide pe Nyriss, iar eu l-am executat pentru crimele sale.

— Serviciul tău a fost notat, îl asigură Împăratul.

Era ceva ciudat în vocea Împăratului. Nu părea a fi vocea unei singure fiinţe. Avea un ecou şi o rezonanţă neobişnuită, aproape ca şi cum o mare mulţime îi rostea cuvintele într-o simfonie perfectă.

O teorie sumbră trecu nestingherită prin mintea lui Scourge: era posibil ca toţi cei care fuseseră mistuiţi de ritualul de pe Nathema să mai existe sub o formă sau alta în Împăratul

însuşi? Nyriss spunea că îi devorase, dar dacă avea dreptate doar parţial? Dacă le întemniţase spiritele în interiorul propriei sale forme corporale, hrănindu-se încet cu energia lor vitală de-a lungul a o mie de ani pentru a se menţine tânăr şi puternic? Scourge alungă astfel de gânduri; trebuia să se concentreze. Un singur cuvânt greşit şi Împăratul ar fi putut să-şi dea seama de minciunile lui.

— Am continuat să o slujesc pe Darth Nyriss după moartea lui Xedrix, explică Scourge. Şi am continuat să investighez separatiştii.

Făcu o pauză, aşteptând ca Împăratul să întrebe ce a găsit. După câteva secunde, îşi dădu seama că întrebarea nu avea să vină.

— Am devenit suspicios în privinţa unuia dintre consilierii lui Nyriss, cineva numit Sechel. Mi-am îndreptat atenţia asupra lui, în cadrul anchetei mele. Dar Sechel a fost atent; şi-a acoperit bine urmele. A fost nevoie să aştept până ieri pentru a fi sigur de vinovăţia lui. Şi el lucra în secret cu separatiştii şi a avut aceeaşi soartă ca şi Xedrix.

— Ar trebui să vorbeşti cu Darth Nyriss dacă vrei să fii răsplătit pentru acţiunile tale, spuse Împăratul.

Nu exista nicio schimbare în tonul său, dar ameninţarea insinuată era clară: *Acest lucru nu mă interesează şi îmi iroseşti timpul*.

Scourge înghiţi în sec, cu gura uscată.

— Nu de asta am venit în faţa Ta. Printre efectele lui Sechel am găsit aceste fişiere de date. Ridică dischetele. Arată că Darth Xedrix nu a fost singurul membru al Consiliului Întunecat care v-a trădat. El a fost sacrificat doar pentru a păstra secretă implicarea celorlalţi. Darth Nyriss a fost de asemenea implicată în complot, împreună cu alţi câţiva.

Împăratul nu avu nicio reacţie fizică la această dezvăluire; rămase nemişcat şi calm ca moartea însăşi. Dar aerul din jurul lui Scourge păru să devină mai rece.

— Eşti sigur de aceste acuzaţii?

— Mi-aş pune viaţa în joc pe ele, My Lord Împărat.

— Deja ai făcut-o.

Scourge simţi cum un fior îşi croia drum pe şira spinării şi ştiu că era în pericol mult mai mult decât viaţa lui. Împăratul nu mai era un membru al speciei Sith; puterea şi nemurirea îl

transformaseră într-o fiinţă unică în galaxie. Când vorbea despre viaţă şi moarte, aveau o semnificaţie mult mai profundă decât simpla existenţă fizică a fiinţelor inferioare care îl serveau.

— Nyriss ştie că eşti aici?

— Nu. Am venit aici imediat ce am descifrat datele de pe discurile lui Sechel.

Se aşternu o tăcere lungă, iar Scourge avu impresia clară că Împăratul comunica cumva cu cineva din afara camerei. Câteva secunde mai târziu, uşile sălii tronului se deschiseră şi Căpitanul Yarri intră, însoţit de un Sith care purta aceleaşi haine întunecate ca şi Împăratul. Se apropiară de Scourge, iar Sithul îmbrăcat în robă îi întinse mâna cu nerăbdare. Scourge îi întinse discurile.

— Ţineţi-l pe Lordul Scourge în custodie până când această problemă va fi rezolvată, spuse Împăratul.

— Iertaţi-mă, My Lord Împărat, spuse Scourge, vorbind repede, dar încercând să-şi păstreze tonul umil. Dar Nyriss mă aşteaptă să mă întorc. Dacă voi lipsi, va deveni suspicioasă.

Ochii negri ai Împăratului părură să pâlpâie de supărare, iar Scourge se temu că mersese prea departe. Cel mai bun lucru la care putea spera ca pedeapsă pentru insolenţa sa ar fi fost o moarte rapidă şi relativ nedureroasă.

Cu toate astea, când Împăratul vorbi din nou, nu fu pentru a-l judeca.

— Eşti îndrăzneţ să-mi vorbeşti în felul acesta, declară el. Şi pentru că ai dreptate, îţi voi răsplăti iniţiativa... de data asta. Când Nyriss va cădea, tu vei fi primul la rând pentru locul ei în Consiliul Întunecat.

— Mulţumesc, My Lord Împărat, spuse Scourge cu o plecăciune.

— Totuşi, dacă informaţiile tale se dovedesc a fi false, adaugă Împăratul, vei avea o soartă mai teribilă decât orice îţi poţi imagina.

În timp ce vorbea, cercurile întunecate ale ochilor săi părură să se umple cu o ceaţă roşie învolburată şi, pentru o scurtă clipă, Împăratul îi oferi lui Scourge o imagine a adevăratei sale persoane.

Scourge strigă de durere când mintea Împăratului o atinse pe a sa, apoi se prăbuşi pe podea, tremurând ca un copil. Atingerea durase mai puţin de o secundă, dar în acel timp,

fusese martor la orori de nedescris, care eclipsau orice ar fi putut conjura partea întunecată chiar şi în cele mai rele coşmaruri ale sale. Iar sub terorile fără formă, se ascundea insuportabilul Vid, golul pur al anihilării totale. Totul se terminase la fel de repede cum începuse, viziunea îngrozitoare retrăgându-se în subconştientul său ca o amintire reprimată, în timp ce Scourge se ridica de pe podea. Nici Căpitanul Yarri, nici Sithul în robă nu făcură vreo mişcare pentru a-l ajuta.

— Vino cu mine, îi spuse Căpitanul imediat ce se ridică în picioare.

Abia atunci observă Scourge că Împăratul îşi reluase locul pe tron şi că piedestalul se răsucise pentru a nu mai fi cu faţa la el.

Sithul cu haină întunecată rămase în urmă în timp ce Yarri îl conducea pe Scourge afară din sala tronului şi în sala de dincolo.

— Înţeleg de ce ai încercat să mă convingi să nu fac asta, murmură Scourge în timp ce se îndreptau înapoi spre intrarea principală a cetăţii.

— Ţi-ai asumat un mare risc, spuse Yarri, deşi era greu de spus dacă îl considera de admirat sau nebun. Dar dacă informaţiile tale sunt bune, se pare că vei face parte din Consiliul Întunecat data viitoare când ne vom întâlni.

— Cum rămâne cu Nyriss? întrebă Scourge. Ce îi va face Împăratul?

— Va fi eliminată de Garda Imperială, spuse Yarri. Împreună cu întregul ei personal de adepţi.

— Aş prefera să nu fiu acolo când se va întâmpla, spuse Scourge. Când veţi face mişcarea?

— În curând, spuse Căpitanul. Deocamdată, întoarce-te la Nyriss, ca să nu devină suspicioasă. Ajunseră în vârful treptelor care coborau de la intrarea în citadelă spre strada de jos. Le voi spune soldaţilor mei să nu îţi facă rău, promise Căpitanul Yarri înainte să se întoarcă.

Chiar înainte să dispară în citadelă, adăugă:

— Dar când va începe bătălia, încearcă să nu le stai în cale, pentru orice eventualitate.

Capitolul 24

Meetrei nu-i plăcea ideea de a se preface că este sclava proaspăt cumpărată de Scourge, dar Sithul o asigurase că era cea mai bună cale de a se infiltra în fortăreaţa lui Nyriss fără să atragă atenţia nedorită. Pentru a completa şiretlicul, îşi schimbase pantalonii şi bluza cu o ţinută purpurie foarte sumară, mai potrivită pentru o dansatoare într-unul dintre cluburile de joasă speţă pe care le frecventa în timpul zilelor ei ca mercenar. Hainele mulate îi lăsau braţele şi mijlocul corpului dezgolite, dar excesul de piele expusă nu era cea mai rea parte a deghizării. Scourge insistase, de asemenea, să poarte la gât colierul cu electroşocuri al sclavilor. Era nefuncţional, bineînţeles – îl pusese pe T3 să-l inspecteze cu atenţie pentru a se asigura – dar tot o enerva ideea de a se împodobi cu un simbol atât de strâns legat de cea mai josnică practică din galaxie. Cu toate astea, oricât de dezgustător ar fi fost, ştia că Scourge avea dreptate. Fiecare sclav de pe Dromund Kaas era obligat să poarte colierul; fără el, nimeni nu le-ar fi crezut povestea. T3 îi însoţea, de asemenea, echipat în mod similar cu un dispozitiv de imobilizare nefuncţional.

— Bine ai revenit, Lord Scourge, spuse paznicul staţionat chiar în interiorul intrării principale când trecură toţi trei pe lângă el. Darth Nyriss tocmai întreba de dumneavoastră.

— În ce privinţă? întrebă Sithul, în timp ce Meetra se străduia să îşi ascundă interesul.

— Sechel şi Murtog au plecat amândoi acum două zile; se întreba dacă ştiaţi unde s-au dus.

— Nu m-au inclus în planurile lor, spuse Scourge cu o ridicare din umeri. Am cercetat pieţele de sclavi în ultimele zile, căutând o achiziţie demnă.

— Desigur, my lord, spuse gardianul cu o uşoară plecăciune.

Îi aruncă o privire rapidă Meetrei, cu o sclipire complice în ochi şi un zâmbet slab pe buze, înainte să-şi întoarcă atenţia către Lordul Scourge.

— Am s-o informez pe Darth Nyriss că nu i-aţi văzut pe cei

doi, spuse el.

— Bine. După ce mă instalez, voi merge eu însumi să vorbesc cu ea pentru a vedea dacă vrea să mă interesez în legătură cu ei.

Se întoarse pe călcâie, îndepărtându-l pe subaltern în timp ce îşi continua drumul pe hol cu paşi lungi şi rapizi. Meetra şi T3 se străduiau să ţină pasul cu el, rămânând la doi paşi respectuoşi în urma presupusului lor proprietar.

Odată ce ieşiseră din raza vizuală şi auditivă a gărzilor, Scourge se opri şi se întoarse să li se adreseze.

— Acest lucru ar putea complica lucrurile, spuse el. Nyriss nu ar fi întrebat de ceilalţi dacă nu ar fi fost din ce în ce mai îngrijorată. Am sperat să o evit până când Împăratul se va pune în mişcare, dar dacă amân să o văd acum, va părea suspect.

Scourge vorbise cu Împăratul chiar în acea dimineaţă; Meetra îşi închipuise că va mai dura cel puţin o zi sau două până când îşi va aduna forţele pentru a o lovi pe Nyriss.

— Nu te scap din ochi, îl avertizase ea. Dacă te întâlneşti cu ea, ar fi bine ca T3 şi cu mine să mergem cu tine.

— Ridicol! scuipă Scourge. Niciodată nu aş fi atât de insultător încât să iau unul dintre sclavii mei personali la o întâlnire cu cineva de rangul lui Nyriss.

— Atunci ar fi bine să te gândeşti repede la ceva, spuse Meetra. Pentru că, dacă se strică treaba, o să-mi scot sabia şi o să încep să tai capete.

— Te-aş putea aduce dacă te-aş prezenta lui Nyriss ca pe un cadou, spuse Scourge. Dar atunci n-aş mai avea niciun motiv să te ţin aproape.

— Las-o baltă, mârâi Meetra.

T3 îşi împărtăşi sentimentul cu un ciripit strident.

— Atunci ce sugerezi? întrebă Scourge.

— Du-mă la Revan acum, spuse Meetra. Îmi voi asuma riscul de a ne lupta pentru a scăpa.

— Nu te-am adus aici ca să-ţi iroseşti viaţa. Şi nu intenţionez să devin martir.

Meetra era pe punctul să lanseze o altă replică furioasă când fortăreaţa se cutremură din temelii în urma unei explozii foarte puternice venită de undeva din est.

— Garda Imperială, oftă Scourge. Sunt deja aici!

Alarmele începură să sune pe coridor, amestecându-se cu

sunetele strigătelor şi zgomot de paşi grăbiţi, în timp ce garda lui Nyriss răspundea atacului neaşteptat.

Meetra întinse mâna şi îşi smulse colierul de sclav de la gât, aruncându-l pe podea. T3 o imită, smulgându-şi dispozitivul de imobilizare.

— Temniţa este pe aici, spuse Scourge, lăsând repede în urmă cearta lor, care acum era fără rost. Urmaţi-mă.

Exploziile continuară în timp ce-i conducea prin pasajele întortocheate. Veneau din toate părţile; era evident că Garda Imperială încercuise întreaga fortăreaţă. Bazându-se pe frecvenţa şi magnitudinea exploziilor îndepărtate, Meetra bănui că foloseau un asalt de artilerie pentru a încerca să spargă zidurile în mai multe locuri. Bărbaţii şi femeile treceau în fugă pe lângă ei în ambele direcţii, unii grăbindu-se să se alăture luptei, iar alţii grăbindu-se să se pună la adăpost. Atacul neaşteptat prinsese garda lui Nyriss complet nepregătită. Erau derutaţi, eforturile lor de a apăra fortăreaţa fiind necoordonate şi dezorganizate.

— M-aş fi aşteptat ca cineva din Consiliul Întunecat să opună o rezistenţă mai bună, spuse Meetra în timp ce treceau de un colţ şi se grăbeau pe un alt hol.

— Şeful securităţii şi trei dintre cei mai buni locotenenţi ai săi nu sunt aici pentru a-i mobiliza, mulţumită ţie, îi reaminti el.

După ce trecură de un alt colţ, se confruntară cu primul indiciu real al unui contraatac. Opt soldaţi conduşi de un acolit Sith care mânuia o sabie de lumină îşi ocupaseră poziţiile pe coridor, la aproximativ zece metri de o breşă mare şi fumegândă din perete. Când fumul se risipi, zeci de soldaţi în uniformă roşie se revărsară prin spărtură, înarmaţi cu pistoale blaster şi lănci cu electroşocuri.

Garda lui Nyriss deschise focul, secerând primul val. Cei aflaţi în rândurile din spate nici măcar nu încetiniră. Împinşi înainte de devotamentul lor furibund faţă de Împărat, atacau linia inamică cu o inconştienţă nesăbuită faţă de propria siguranţă.

Dacă apărătorii şi-ar fi menţinut poziţia şi ar fi continuat să tragă, ar fi putut supravieţui mai multor valuri. Dar moralul lor fu zdruncinat de mentalitatea de agresori feroce a inamicilor, aşa că, în schimb, rupseră rândurile şi încercară să fugă. Niciunul dintre ei nu reuşi, însă. Trei dintre ei fură doborâţi de focuri de

blaster, împuşcaţi în spate în timp ce se întorceau să fugă. Ceilalţi cinci, inclusiv acolitul cu sabia, fuseseră înghiţiţi de o mulţime de gărzi în uniformă roşie şi zdrobiţi cu electroşocuri. Întregul episod dură mai puţin de zece secunde; timp suficient pentru ca Scourge să îi conducă pe Meetra şi T3 în altă direcţie. Dar, în loc să încerce să evite încăierarea, Sithul îşi păstrase pur şi simplu poziţia şi privea.

Când ultimul apărător căzuse, invadatorii se despărţiră în două echipe şi porniră în direcţii opuse pe hol. Şansa de a se ascunde până la trecerea lor era pierdută; în timp ce măcelarii cu robe roşii se apropiau, Meetra începu să întindă mâna după sabia ascunsă în interiorul cizmei sale negre de piele, până la genunchi.

Scourge o prinse de încheietura mâinii şi clătină din cap. Se dădu înapoi la perete, trăgând-o după el. Recunoscându-l pe Scourge ca pe o ţintă prietenoasă, Gărzile Imperiale trecură în fugă pe lângă ei fără să-i arunce măcar o altă privire.

— Temniţele sunt aproape, spuse Scourge odată ce rămaseră din nou singuri.

Fură suficient de norocoşi să nu mai întâlnească alte confruntări pe tot restul drumului, deşi au dat peste consecinţele mai multor încăierări violente. Unele dintre cadavre purtau uniformele roşii ale invadatorilor, dar pentru fiecare dintre ele căzuseră cel puţin cinci dintre gărzile lui Nyriss.

Gărzi de securitate, acoliţi şi chiar personalul civil zăceau împrăştiaţi pe holuri şi coridoare; Garda Împăratului nu cruţase pe nimeni. Meetra înţelegea că nu existase altă cale de a-l elibera pe Revan, dar tot simţea repulsie faţă de măcelul în masă. Când remarcă trupul unei tinere sclave Twi'lek care zăcea pe podea, cu gâtul tăiat, se forţă să nu îşi întoarcă privirea.

— Însoţitoarea personală a lui Nyriss, observă Scourge. Dar nu o văd pe Nyriss printre cei morţi.

T3 emise un semnal sonor şi Meetra clătină din cap.

— Nu cred că a scăpat, spuse ea, amintindu-şi de eficienţa şi organizarea nemiloasă a trupelor atacatoare.

— Soarta ei este irelevantă, declară Scourge.

— Corect. Du-ne la Revan.

Trecură de un ultim colţ, ajungând faţă în faţă cu o uşă masivă din duroţel. Scourge se apropie şi introduse un cod de securitate, dar uşa nu se deschise. Încearcă din nou, iar

tastatura răspunse cu un bâzâit ascuţit.

— Întregul loc este în procedură de izolare de urgenţă, spuse el. Codurile mele de securitate nu vor funcţiona.

— Nu-ţi face griji, spuse Meetra cu încredere. T3 poate să treacă prin orice sistem de securitate.

— Ar fi bine să se grăbească, spuse Scourge. Nu simt gărzi de cealaltă parte a uşii.

— Crezi că au fugit?

El clătină din cap.

— Cred că atunci când s-au declanşat alarmele, Nyriss le-a spus să execute prizonierul.

* * *

La început, Revan crezu că exploziile îndepărtate erau un efect secundar neobişnuit al unei noi combinaţii de droguri pe care răpitorii săi o experimentau pe el. Dar când începuseră să bubuie alarmele, mintea lui ameţită realiză că fortăreaţa era atacată.

— Meetra, murmură el.

Se zbătu să se ridice în picioare, luptându-se cu efectele ameţelii cauzate de substanţele chimice care îi curgeau prin vene. Dacă mintea lui ar fi fost capabilă să se concentreze, le-ar fi putut elimina din organism. Dar, desigur, scopul drogurilor era să-l împiedice să apeleze la Forţă. Câteva secunde mai târziu, auzi pe cineva la uşa celulei sale. Când uşa se deschise, se aşteptase să-l vadă pe Scourge, dar în schimb se trezi în faţa unui paznic necunoscut.

Tânărul era un om cu pielea închisă la culoare. Ţinea un blaster la o distanţă de un braţ, îndreptându-l spre Revan. Mâna îi tremura vizibil.

De afară, o altă voce strigă:

— Grăbeşte-te. Fă-o!

Chiar şi în starea tulbure a lui Revan, situaţia era evidentă. În urma atacului, cineva le ordonase să-l ucidă pe prizonier.

— Apasă pe trăgaci şi va fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată, îl avertiză Revan.

— Haide, spuse cealaltă voce. Fă-o şi gata! Care este problema?

— Taci din gură! strigă tânărul către tovarăşul său ascuns.

Ai fost prea speriat ca să deschizi celula!

Frica lor era complet de înţeles. De când fusese încarcerat, Revan fusese ţinut sub o carantină strictă. Nimeni nu avusese acces în celula lui fără ca Scourge să fie prezent, şi chiar şi atunci, Sithul venise de cele mai multe ori să-l vadă singur. Fără îndoială că gardienilor li se băgase în cap de nenumărate ori cât de puternic şi periculos era prizonierul. Fuseseră avertizaţi să nu aibă niciun fel de relaţii cu el; reputaţia lui misterioasă se construise de-a lungul anilor de speculaţii şi zvonuri printre temnicerii săi.

— Lasă arma jos dacă vrei să trăieşti, i se adresă Revan tânărului.

Prin vălul de droguri, se strădui să ajungă la el cu Forţa, amplificând frica şi confuzia celuilalt.

— Nu! strigă prietenul său peste alarmele pătrunzătoare, rămânând ascuns după colţ. O să ne omoare!

— Promit să te cruţ, spuse Revan. Îţi dau cuvântul meu de Jedi.

— Vezi? Vezi? chiţăi bărbatul cu arma. Ţi-am spus că e un Jedi!

— Nyriss v-a trimis într-o misiune sinucigaşă, le spuse Revan.

— De unde ştii pentru cine lucrăm? lătră bărbatul, înălţându-şi tonul vocii.

— Forţa îmi arată multe lucruri.

O altă explozie de sus, mult mai apropiată, îl făcu pe gardian aproape să-şi scape arma. Se precipită puţin înainte să o apuce cu ambele mâini şi să o ridice din nou, rapid, pentru a o îndrepta spre Revan. Acesta se gândise pentru un moment să apuce blasterul, dar drogurile îl încetiniseră atât fizic, cât şi mental. În schimb, rămase nemişcat şi calm.

— E de rău, spuse tânărul, strângând mânerul blasterului atât de tare încât încheieturile degetelor deveniseră decolorate. E rău.

— Plecaţi, pur şi simplu, le spuse Revan. Este singura voastră şansă reală de supravieţuire.

— Nu putem pleca, gemu gardianul. Uşa de la etaj nu se va deschide. Suntem blocaţi înăuntru!

— Împuşcă-l! strigă prietenul său. Nu îţi poate face rău. Dacă ar fi vrut să te oprească, ar fi făcut-o până acum.

Au urmat câteva secunde de tăcere, punctate de alarme şi de o altă serie de explozii în succesiune rapidă.

— Nyriss ne va omorî dacă ne găseşte aici, cu tine încă în viaţă, spuse bărbatul cu blasterul, cu o voce care aproape că se disculpa.

— Nyriss este deja moartă, spuse Revan, încercând o tactică diferită, în timp ce încerca să exercite şi mai multă presiune prin intermediul Forţei. Auziţi exploziile? Alarmele? Prietenii mei vin să mă elibereze. Spui că eşti blocat aici. Ce crezi că vor face prietenii mei dacă te vor găsi stând deasupra cadavrului meu?

— Are dreptate, spuse cu reticenţă interlocutorul nevăzut. Ascultă zgomotul acelor bombe care tot explodează. Nu este doar un atac rapid de tip *loveşte şi fugi*.

— Predaţi-vă mie şi vă voi garanta siguranţa, spuse Revan. Vă dau cuvântul meu de Jedi.

Capul tânărului se întoarse rapid înainte şi înapoi, de la Revan la prietenul său din afara celulei şi apoi din nou la Revan. Apoi aruncă blasterul ca şi cum ar fi luat foc. Revan ieşi calm din celulă şi îl văzu pentru prima dată pe celălalt gardian: un alt bărbat uman, poate cu câţiva ani mai în vârstă decât primul. Amândoi gardienii erau îngheţaţi de frică, urmărindu-i cu atenţie fiecare mişcare. De fiecare dată când alarma răsuna deasupra capului, tresăreau.

— Nu vă voi face rău, îi asigură Revan.

Amândoi bărbaţii părură să se relaxeze puţin, iar Revan încercă să proiecteze prin Forţă valuri de calm, liniştitoare, pentru a le alina şi mai mult minţile.

— Staţi jos acolo, lângă perete, până la sosirea prietenilor mei, sugeră el. Nu vreţi ca ei să vă confunde cu o ameninţare.

Văzând înţelepciunea cuvintelor sale, ambii bărbaţi se grăbiră să îi urmeze instrucţiunile.

Câteva minute mai târziu, auziseră o bubuitură puternică de sus, urmată de zgomotul unor paşi care coborau în fugă pe scările abrupte. Apoi Meetra apăru brusc la vedere, îmbrăcată într-un fel de costum de dansatoare. Văzându-l pe Revan, faţa ei se rupse într-un zâmbet larg.

— Ştiam că te voi găsi, spuse ea, grăbindu-se să-l îmbrăţişeze cu înfocare.

— A trecut mult timp, şopti Revan, înfăşurându-şi braţele

în jurul ei.

După o clipă, Meetra întrerupse îmbrăţişarea, iar Revan observă că nasul ei se încreţise din cauza mirosului puternic care emana din el.

— Foarte mult timp, spuse el cu o ridicare din umeri scuze, stârnind un râset uşor din partea Meetrei.

— O reîntâlnire emoţionantă, spuse o voce familiară.

— Lord Scourge! strigă îngrozit unul dintre gardieni.

Revan o roti pe Meetra într-o parte şi păşi în faţa ei, într-o mişcare instinctivă, dar prostească. Meetra era Jedi; ştia cum să se descurce. Şi neînarmat, el nu s-ar fi putut măsura cu Sithul.

— E în regulă, spuse Meetra, punând o mână pe umărul lui Revan. Scourge este aici ca să ne ajute.

Fură necesare câteva momente pentru ca mintea înceţoşată a lui Revan să proceseze ceea ce spusese ea. Odată ce înţelese, nu se putu abţine să nu râdă în hohote.

— Aşa că, în sfârşit, am ajuns să-ţi aflu numele, spuse el. Scourge. Nu e de mirare că nu ai vrut să mi-l spui.

— Fă glume odată ce vom fi în siguranţă departe de aici, spuse Scourge.

— Are dreptate, spuse Meetra. T3 stă de pază în vârful scărilor. Haideţi.

— Mergeţi înainte, le spuse Sithul, scoţându-şi sabia şi apropiindu-se de gărzile care se ghemuiseră pe podea. Mă ocup eu de martori.

— Nu, spuse Revan. Am promis să-i protejez.

Scourge îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Va fi destul de greu să ieşim de aici fără să mai escortăm şi aceste jalnice pretexte de soldaţi.

— Le-am dat cuvântul meu, spuse Revan.

Îl cuprinse un val de ameţeală, iar el se clătină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Meetra, întinzându-se să îl prindă înainte să cadă.

— Mă ţin drogat, spuse Revan. Am nevoie doar de un minut.

Cu ajutorul Meetrei, se lăsă pe podea. Inima îi bătea cu putere şi capul i se învârtea. În timpul confruntării cu gardianul, trebuie să se fi folosit instinctiv de Forţă pentru a ţine la distanţă cele mai grave efecte ale drogului. Dar nu mai era suficient de puternic pentru a rezista, iar acum corpul său răspundea printr-

o reacţie exagerată şi acută.

Scourge se apropie de o trusă medicală de pe perete şi o deschise. Luă o seringă hipodermică plină cu un lichid verde luminescent.

— Asta va ajuta, spuse el, injectându-l în braţul lui Revan. Dar va dura câteva minute.

— Mai am ceva, spuse Meetra. Bastila m-a rugat să ţi-o dau.

Îi făcu un semn din cap lui Scourge, care scoase un pachet mare din centura de la şold. I-l aruncă lui Revan, care nici măcar nu încercă să îl prindă, ci doar îl luă de pe podea. Obiectul era înfăşurat într-o pânză. Era în mod clar metalic şi avea ceva ciudat de familiar.

— Ai vorbit cu Bastila? întrebă el. Ai văzut-o?

Meetra încuviinţă din cap.

— Şi pe fiul tău. Amândoi sunt bine.

Revan zâmbi. Mintea lui simţi că pluteşte fericită, dar nu era sigur dacă euforia era declanşată de gândurile la familia lui sau de drogurile care încă îşi făceau de cap prin organismul lui. Desfăcu pânza pentru a dezvălui masca pe care îl purtase în timpul campaniilor sale împotriva Mandalorienilor şi a Republicii. Într-o clipă, îi reveniră în minte toate amintirile sale pierdute. Un milion de imagini – ani şi ani de oameni, locuri şi evenimente uitate – îi inundară simultan mintea. În starea sa de slăbiciune, era prea mult de suportat. În timp ce creierul său intră în stare de surmenaj senzorial, corpul său deveni lipsit de vlagă.

* * *

— Ce se întâmplă? întrebă Scourge în timp ce Revan se prăbuşea pe podea.

— Eu… nu ştiu, spuse Meetra, mâinile ei bâjbâind pentru a verifica pulsul lui Revan în timp ce acesta zăcea nemişcat la pământ.

Ochii îi erau închişi, dar pleoapele îi fluturau nebuneşte. În rest, era complet nemişcat. De pe scări, T3 scoase un fluierat pătrunzător, cu câteva octave mai înalt decât alarmele neîncetate.

— Vine cineva! spuse Meetra.

Scourge se întoarse spre gărzile care încă stăteau pe

podea.

— Pregătiţi-vă blasterele, proştilor! strigă el.

În timp ce se repezeau să se ridice în picioare, T3 scoase ceea ce putea fi descris doar ca un ţipăt de groază. O clipă mai târziu, micul astromec coborî scările şi ţopăi pe podea de parcă ar fi fost împuşcat de un tun. Ajunsese într-un colţ, pe spate, cu roţile încă învârtindu-se.

— Dă-l pe Revan la o parte, îi spuse Scourge Meetrei.

În timp ce ea târa trupul inconştient al Jediului în celula din apropiere, unul dintre gardieni îşi scoase arma, în timp ce celălalt se grăbi şi îşi ridice blasterul abandonat din locul în care Revan îl aruncase deoparte.

Scourge dădu din cap către gărzi. Ca răspuns la comanda lui tăcută, aceştia se furişară până la piciorul scărilor şi se uitară spre uşa de sus. O rafală de fulgere purpurii coborî pe scări, lovindu-i pe ambii bărbaţi în piept. Abia apucară să ţipe înainte să fie transformaţi în corpuri carbonizate şi fumegânde.

Scourge făcu un pas înapoi, ştiind exact cine fusese responsabil pentru dezlănţuirea furiei părţii întunecate împotriva nefericitelor gărzi.

Nyriss coborî încet pe scări, degetele întinse ale mâinii stângi încă scânteind de electricitate. În mâna dreaptă îşi ţinea sabia de lumină, iar lama zumzăia încet. Când ajunse jos, Meetra apăru din celula din apropiere.

Îşi aprinse sabia de lumină şi veni să stea lângă Scourge.

— Ce-i asta? întrebă Nyriss, cu vocea batjocoritoare. Un alt Jedi?

Când niciunul dintre ei nu răspunse, îşi întoarse capul într-o parte şi râse cu amărăciune.

— Garda Imperială se va asigura că nu voi părăsi niciodată fortăreaţa în viaţă, le spuse ea. Dar, de asemenea, nu veţi reuşi nici voi să o faceţi.

Îşi ridică mâna liberă deasupra capului şi lansă o altă rafală de fulgere. Atât Scourge, cât şi Meetra se aruncară la adăpost de fulgerul electric mortal, dar, făcând asta, îi dădură lui Nyriss avantajul de a începe. Înainte ca ei să-şi revină, ea sări la atac. În ciuda înfăţişării sale ofilite, se mişca cu toată viteza şi ferocitatea unui războinic al părţii întunecate în floarea vârstei. Ajunsese chiar între cei doi adversari, lama ei fulgerând înainte şi înapoi într-o serie de lovituri şi tăieturi care îi puseră imediat

în defensivă pe cei doi adversari. Scourge abia reuşise să pareze primul val al asaltului ei, neputându-se gândi nici măcar să răspundă cu un atac propriu. O altă lovitură rapidă îl dezechilibrase şi se clătină pe spate.

Nyriss profită de ocazie, concentrându-şi toate eforturile pentru a străpunge apărarea Meetrei. Femeia Jedi era în mod clar depăşită; deşi reuşise să rămână pe loc, fusese forţată să cadă într-un genunchi. În această poziţie ciudată, flancul ei drept era expus, iar Nyriss îşi aduse lama pentru a-i aplica o lovitură nimicitoare. În acelaşi timp, Scourge atacă cu Forţa, lovind-o pe Nyriss chiar în centrul pieptului.

Un duşman obişnuit ar fi fost aruncat în cealaltă parte a camerei, dar Nyriss ridicase instinctiv o barieră de Forţă pentru a se proteja, absorbind şi redirecţionând cea mai mare parte a impactului. Chiar şi aşa, atacul lui Scourge o dezechilibrase îndeajuns de mult pentru a-i devia sabia de la ţintă, oferindu-i Meetrei ocazia de care avea nevoie pentru a scăpa în siguranţă.

Scourge se năpusti în faţă, sperând să o împingă pe Nyriss înapoi într-un colţ, dar ea îi răspunse atacului său cu un val invizibil de energie. Acesta îl ridică pe Scourge şi îl aruncă peste cap, trimiţându-l să se izbească de un perete.

Ameţit, îşi ridică privirea exact la timp pentru a vedea cum un alt fulger violet o lovea pe Meetra în piept. Ca şi Nyriss, aceasta ridică o barieră pentru a se salva de ce era mai rău, dar tot fusese doborâtă din picioare.

— Credeai că voi fi la fel de uşor de învins ca Xedrix? strigă Nyriss, ridicându-şi triumfătoare sabia de lumină deasupra capului.

Aerul din jurul ei începu să trosnească şi să se încingă în timp ce se pregătea pentru lovitura de graţie. Scourge simţea cum energia se acumula în interiorul ei şi ştia că nu va putea să o oprească. Nyriss era prea puternică; stăpânirea ei asupra părţii întunecate era prea puternică.

— Priveşte-mă şi vezi-ţi sfârşitul! declară ea. Eu sunt Darth Nyriss, Lord Sith. Am cucerit Drezzi, am distrus Melldia şi sunt un membru al Consiliului Întunecat!

Scourge se pregăti pentru sfârşit.

Chiar atunci, Revan ieşi din celulă. Îşi ridicase gluga robei de Jedi pentru a-şi acoperi capul şi purta masca roşie cu gri, ascunzându-şi faţa. O duzină de fulgere izbucniră din mâna lui

Nyriss, arcuindu-se prin cameră pentru a-şi incinera duşmanii. În loc să sară înapoi în celulă pentru a evita atacul mortal, Revan făcu un pas înainte pentru a-l intercepta. Ambele mâini erau ţinute în faţa lui, cu braţele complet întinse, la înălţimea umerilor, cu degetele mari atingându-se şi cu restul degetele deschise larg. Atrase fulgerele în strânsoarea lui, canalizându-le departe de ţintele lor şi absorbindu-le puterea.

— Eu sunt Revan renăscut, îi spuse el lui Nyriss. Şi în faţa mea, nu reprezinţi nimic.

Ochii lui Nyriss se măriră când Revan dezlănţui puterea propriului ei atac împotrivă-i. Încercă să ridice un alt scut de Forţă, dar fulgerele îl sfâşiară şi continuară nestingherite. O învăluiră, căldura lor intensă consumând-o instantaneu, lăsând doar o grămadă de cenuşă carbonizată.

Scourge se ridică încet în picioare în timp ce Revan o ajuta pe Meetra să se ridice. În colţ, astromecul răsturnat scoase un fluierat plângăcios şi reuşi cu greu să se balanseze înapoi în poziţie verticală.

Revan se apropie şi se aşeză în genunchi lângă cel mai apropiat dintre cei doi soldaţi morţi. Pusese o mână pe pieptul bărbatului, dar nu vorbi.

— Trebuie să plecăm, spuse Meetra încet, apropiindu-se şi atingându-l uşor pe Revan pe umăr pentru a-i întrerupe gândurile. Nu vrem ca Garda Imperială să ştie că ai fost aici.

El se ridică în picioare şi se întoarse încet spre Scourge. Era ceva neliniştitor în a privi fix în masca fără chip; îl făcea pe Revan să pară mai intimidant, mai puternic. Sau poate că Scourge simţea asta doar pentru că îl privise cum o distrusese pe Nyriss. Oricare ar fi fost motivul, era mai încrezător ca niciodată că făcuse alegerea corectă. Dacă cineva avea puterea de a-l opri pe Împărat, acela era acest om.

— Asta este a ta, spuse Sithul, scoţând mânerul sabiei lui Revan de la centură.

Revan acceptă cadoul cu o scurtă mişcare din cap, apoi spuse pur şi simplu:

— Scoate-ne de aici.

Capitolul 25

Scourge îi conduse pe scări şi înapoi la spărtura din zid, acolo unde Garda Împăratului dăduse buzna prima dată. Deşi puteau auzi sunetele îndepărtate ale bătăliei răsunând slab pe holuri, nu întâlniră combatanţi ai niciuneia dintre părţi.

Odată ajunşi afară, Meetra îşi permise să răsufle uşurată.

Se lăsase noaptea, dar mai multe focuri care ardeau în interiorul fortăreţei lui Nyriss luminau terenul, oferindu-le o privelişte clară a distrugerilor. Zidul gros de piatră care înconjura curtea şi clădirea fusese redus la moloz şi, judecând după numărul de cadavre împrăştiate prin curte, acesta fusese locul în care avuseseră loc cele mai crâncene lupte. Şi-au croit drum prin carnagiu până la locul în care speederul lui Scourge se afla nevătămat lângă pista de aterizare. Toate vehiculele din jurul său fuseseră distruse de focul de artilerie.

— E un miracol că e încă întreg, remarcă Revan.

— Garda trebuie să ne fi urmărit sosirea, spuse Scourge. Ştiau care speeder e al meu.

Cei patru urcară în el, Revan şi Meetra ajutându-l pe T3, apoi se îndreptară spre peştera în care Meetra şi Scourge se întâlniseră pentru prima dată. În timpul călătoriei, Meetra încercă să-l studieze pe Revan fără să fie prea evident. Încă purta masca roşie cu gri; pentru ea, asta era adevărata lui faţă. Ştia cum arăta pe sub mască, dar el nu o scosese aproape niciodată în timpul campaniei lor împotriva Mandalorienilor. Să-l vadă în celulă fără ea i se păruse ciudat. Trecerea anilor şi suferinţa îndurată ca prizonier erau clar gravate pe trăsăturile lui. Când purta masca, însă, toate astea erau ascunse. Îl făcea să pară neîmblânzit, invincibil – o legendă devenită realitate. Meetra îşi amintea ce îi spusese Bastila când îi dăduse masca. Spusese că o ascunsese de Revan în toţi acei ani pentru că se temea de ceea ce reprezenta. Se temea că îl va schimba. Acum, Meetra înţelegea ce voise să spună.

Fără mască arăta mai uman. Era mai uşor să-şi amintească că era doar un om, cu toate slăbiciunile şi vulnerabilităţile pe care le implica asta. Cu mască, însă, Revan

era o icoană, un simbol. Era un modelator al istoriei, un individ definit mai degrabă de acţiunile sale decât de gândurile, sentimentele şi credinţele sale.

Poate că Bastila avea dreptate; poate că, pentru a supravieţui, Revan trebuia să redevină ceea ce fusese odată. O învinsese cu uşurinţă pe Darth Nyriss, dar Împăratul era un adversar mult mai puternic. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu simtă o mică urmă de regret ştiind că omul pe care Bastila îl iubea ar fi putut fi înghiţit de greutatea propriului trecut al lui Revan.

Scourge aduse speederul la sol, iar cei trei pasageri coborâră.

— Nu vii? întrebă Meetra când Sithul nu făcu nicio mişcare să li se alăture.

— Mă întorc în Kaas City, spuse el. Voi vedea dacă pot afla mai multe detalii despre atac. Dacă avem noroc, Împăratul şi-a împrăştiat îndeajuns de mult resursele, lăsându-se vulnerabil. Acum ar putea fi momentul să atacăm.

— Adu nişte provizii, spuse Revan. Mâncare. Apă. Săpun, ca să mă pot spăla de mizeria acelei închisori.

Scourge aprobă din cap.

— Mă voi întoarce în câteva ore.

Cei trei intrară în peşteră, T3 folosindu-şi lampa pentru a ilumina interiorul întunecat. Peştera era acum goală. În timp ce aşteptau ca Scourge să se întoarcă de la întâlnirea sa cu Împăratul, Meetra şi T3 îngropaseră trupurile şefului de securitate doborât şi pe ale soldaţilor săi într-un petic de pământ descoperit, la mică distanţă de intrarea în peşteră.

— Sunt sigură că eşti nerăbdătoare să te schimbi de hainele astea, zise Revan.

Dar tu? gândi Meetra*. De ce nu ţi-ai dat încă jos masca aia?*

— Mai întâi trebuie să-ţi arătăm ceva, spuse ea. T3, dă drumul la holoproiecţie.

Droidul se rostogoli lângă ei, proiectând o imagine de treizeci de centimetri înălţime a Bastilei, gângurind deasupra fiului de trei ani al lui Revan.

— Nu ştiu dacă vei vedea vreodată asta, spuse Bastila, ajustând o şuviţă de păr de pe capul băiatului în timp ce vorbea spre holorecorder. Dar vreau să cred că te vei întoarce într-o

bună zi. Şi când o vei face, m-am gândit că vei dori să împărtăşeşti ziua de naştere a fiului tău.

Revan nu spuse nimic. Ca şi cum ar fi fost ameţit, se aşeză încet pe podea, astfel încât proiecţia să fie la nivelul ochilor.

— Fă-i cu mâna lui tati, spuse Bastila, arătând în direcţia recorderului. Spune: *Ne e dor de tine!*

Băiatul făcu aşa cum i se spusese, fluturându-şi viguros braţul micuţ în timp ce repeta cuvintele Bastilei. Spre uşurarea Meetrei, Revan întinse mâna şi-şi scoase masca în timp ce holoproiectorul continua să ruleze, aşezând-o pe jos, lângă el.

— Ştiu că nu am discutat despre nume înainte să pleci, spuse Bastila. Dar i-am pus numele Vaner.

Revan zâmbi, realizând că era o anagramă a propriului său nume.

— Vreau ca el să ştie cine este tatăl său, continuă holoimaginea. Vreau să înţeleagă că eşti o parte din el.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Revan în timp ce privea înregistrarea, iar Meetra se retrase în linişte într-un colţ întunecat al peşterii pentru a-l lăsa să se uite în intimitate. Îşi ascunsese hainele aici înainte ca ea şi Scourge să plece spre fortăreaţa lui Nyriss, iar umbrele îi ofereau intimitatea de care avea nevoie pentru a se schimba de ţinuta de sclavă. Totuşi, în locul pantalonilor negri şi a cămăşii roşii fără mâneci pe care le purtase la sosire, îmbrăcă din nou roba de Jedi. Nu se gândise în mod conştient la alegerea ei şi abia când îşi prinse sabia la centură îşi dădu seama ce anume făcuse.

Urmezi exemplul lui Revan, gândi ea*. Dacă el poartă haine Jedi, atunci şi tu faci la fel. Exact ca pe vremuri.*

În timp ce holoproiectorul continua să ruleze, zăbovi lângă capătul peşterii. Nu putuse să nu o audă pe Bastila spunând: *Te iubesc, Revan*, atunci când înregistrarea se încheiase.

— Şi eu te iubesc, răspunse Revan, acustica peşterii făcând ca vocea lui să fie nefiresc de puternică.

Meetra se foi inconfortabil la acest schimb de replici. Nu era geloasă pe Bastila; Meetra îl iubea pe Revan, dar nu în felul acela. Nu avusese niciodată sentimente romantice pentru mentorul ei. Mai degrabă, îl privea cu o admiraţie profundă şi un devotament intens. În acel moment, însă, era perfect conştientă că Bastila şi Revan aveau o relaţie mult mai profundă decât cea pe care Meetra o împărtăşise cu el. Ştia că nu trebuia să le

reproşeze asta, dar o mică parte din ea nu se putu abţine să nu simtă că reîntâlnirea ei cu Revan fusese anticipată de un holofilm.

T3 emise un semnal sonor, curios, atunci când videoclipul se încheiase.

— Bineînţeles, zise Revan. O să mă uit la el de sute de ori dacă pot. Dar lăsă-mă un minut. Se ridică în picioare şi se duse să se alăture Meetrei în fundul peşterii. Îţi mulţumesc pentru asta, spuse el. Şi pentru că m-ai salvat.

— Nu a fost nimic...

— Nu, spuse Revan, clătinând din cap. Nu subestima tot ceea ce ai realizat. Nimeni altcineva nu m-ar fi putut găsi într-o galaxie întreagă. Nimeni altcineva nu m-ar fi putut salva din închisoare. O studie pentru o clipă. Mi s-a spus că ai fost izolată de Forţă, dar pot simţi puterea în tine. Întotdeauna am ştiut că ai un mare potenţial, dar ai devenit cu mult mai puternică decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

— Eu doar îţi calc pe urme.

— Nu mai e cazul, răspunse Revan. Ţi-ai creat propria ta cale. Simt că ai parcurs o cale pe care nici măcar eu nu aş îndrăzni să o urmez. Îţi datorez totul, Meetra. Este o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată.

— Nu, spuse Meetra cu un zâmbet slab. Fără învăţătura ta, nu aş fi putut deveni niciodată ceea ce sunt astăzi. Eu sunt cea care are o datorie pe care nu o va putea plăti niciodată.

— Atunci de ce să nu spunem că suntem chit? spuse Revan.

— O soluţie înţeleaptă şi dreaptă, răspunse ea. Ca întotdeauna.

— Vrei să vezi holofilmul cu Bastila şi fiul meu? întrebă el, oferindu-i mâna. Ar însemna mai mult să o privesc cu un prieten alături de mine.

— Desigur, zise ea, formându-i-se un nod în gât. Ar fi o onoare pentru mine.

* * *

Când Scourge ajunse înapoi la peşteră, îi găsi pe Meetra şi pe Revan ghemuiţi unul lângă altul pe podea, uitându-se la un holofilm proiectat de T3. Distingea o tânără femeie umană şi

ceea ce Scourge presupunea a fi copilul ei, dar când se apropie, droidul întrerupse rapid înregistrarea.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— Soţia şi fiul meu, răspunse Revan.

Se ridică ţeapăn şi se întinse, iar Scourge se întrebă cât timp stătuse pe podeaua peşterii privind acel holofilm. De asemenea, observă că Revan îşi scosese masca; era aşezată pe jos, lângă el, aparent uitată.

— Nu ştiam că eşti căsătorit, spuse el.

Când Revan nu răspunse, fu clar că nu avea nicio intenţie să discute despre viaţa lui personală cu un Sith. Poate că erau aliaţi, îşi dădu seama Scourge, dar erau departe de a fi prieteni. Ceea ce era aşa cum ar fi trebuit să fie – pentru un Lord Sith, prietenii erau o povară.

— Ce ai aflat? întrebă Meetra în timp ce Revan îi întindea o mână pentru a o ajuta să se ridice.

— Nu doar Nyriss a fost atacată. Împăratul i-a ucis pe toţi.

— Fişierele pe care mi le-ai arătat aveau cinci membri actuali ai Consiliului Întunecat care complotaseră împotriva lui, spuse Meetra, căutând să clarifice. Vrei să spui că Garda Împăratului i-a eliminat pe toţi cinci în decurs de o singură zi?

— Am spus că i-a ucis pe toţi, răspunse Scourge. Pe toţi cei doisprezece membri ai Consiliului Întunecat, chiar şi pe cei care nu făceau parte din conspiraţie. A vrut să trimită un mesaj pe care să nu-l uite nimeni vreodată.

— Cum este posibil aşa ceva? întrebă Revan. A atacat simultan o duzină dintre cei mai puternici Lorzi Sith în scaunele lor de putere? Câte trupe are?

— Garda Imperială a fost dezlănţuită doar asupra lui Nyriss şi a altor doi. Împăratul trebuie să fi presupus că ei erau cei mai puţin susceptibili de a răspunde chemării sale. Ceilalţi nouă au fost chemaţi laolaltă în orele dinaintea atacului pentru a se întâlni cu Împăratul în cetatea sa. Niciunul dintre ei nu a plecat în viaţă.

— Deci, ce se întâmplă acum? întrebă Meetra.

— Vestea masacrului s-a răspândit rapid, spuse Scourge. După cum te-ai putea aştepta, rezultatul a fost haosul. Mii de cetăţeni fug pentru a-şi salva vieţile, temându-se că suntem în pragul unui război civil. Alţii văd o oportunitate pentru a lovi rivalii slăbiţi de pierderea bruscă a aliaţilor politici, iar plutoane

înarmate cutreieră străzile.

— Cum a reacţionat Împăratul? întrebă Revan.

— A declarat legea marţială şi a impus starea de asediu asupra întregului oraş. Garda pune în aplicare ordinele sale cu eficienţa ei tipică şi nemiloasă. De asemenea, înainte să lanseze atacul, a interzis oricărei nave sau navete să aterizeze sau să plece şi a închis toate comunicaţiile exterioare.

— A pus în carantină întreaga planetă, zise Revan. Vrea ca totul să fie din nou sub control înainte ca alte lumi să afle că a măcelărit întregul Consiliu Întunecat.

— Mi-ai spus că e nebun, murmură Meetra, dar asta e revoltător. Trebuia să existe o modalitate mai bună pentru el de a rezolva asta. Mii de soldaţi de-ai lui vor muri înainte ca ordinea să fie restabilită.

— Ultima dată când am fost aici, pe Dromund Kaas, am privit în adâncurile minţii Împăratului, le spuse Revan. O mie de vieţi nu înseamnă nimic pentru el.

— Ultima dată când ai fost aici? spuse Scourge, reluând fraza. Ţi-au revenit unele dintre amintiri?

— Faptul că mi-am văzut vechea mască a declanşat ceva. Acum îmi amintesc totul, recunoscu Revan. Malak şi cu mine am aflat că Sithul supravieţuise. Am venit aici, pe Dromund Kaas, pentru a investiga. Prefăcându-ne că eram mercenari, am petrecut luni întregi învăţând tot ce am putut despre Împărat şi poporul său. Chiar de pe atunci îşi plănuia invazia asupra Republicii. Când Malak şi cu mine am aflat de pregătirile sale, am încercat să-l oprim. Am găsit un membru al Gărzii Imperiale care a fost dispus să ne strecoare în interiorul cetăţii.

— Imposibil, declară Scourge. Garda este legată de voinţa Împăratului, printr-un ritual puternic, la sfârşitul antrenamentului lor. Ei nu l-ar trăda niciodată!

— Adevărat, dar noi nu ştiam asta la momentul respectiv, explică Revan. Am fost conduşi într-o capcană; Împăratul voia să venim la el. Când am ajuns în sala tronului său, era pregătit şi ne aştepta. Vocea lui coborî încet. I-am subestimat puterea. Când l-am înfruntat, nici măcar nu a trebuit să se lupte cu noi. În schimb, ne-a frânt voinţa. Ne-a dominat minţile, transformându-ne în marionete care să-i execute ordinele. Ne-a trimis înapoi în Republică ca avangardă a invaziei sale, cu instrucţiuni de a raporta când rezistenţa va fi zdrobită. Dar, deşi am subestimat

puterea Împăratului, şi el ne-a subestimat pe noi. Voinţa noastră a fost mai puternică decât credea el; minţile noastre i-au răstălmăcit şi deturnat instrucţiunile până când am crezut că acţionăm din proprie iniţiativă. Malak şi cu mine am fost atraşi spre partea întunecată, dar, făcând asta, am găsit puterea de a bloca orice amintire legată de Sith şi de Împărat, eliberându-ne parţial de sub controlul său.

— Dar tot v-aţi autointitulat Sith, spuse Meetra, nedumerită. Tot aţi atacat Republica şi aţi adus-o în pragul colapsului înainte ca Jedii să te captureze. Chiar şi după ce l-ai oprit pe Malak, Republica a rămas la fel de vulnerabilă ca întotdeauna. De ce nu ne-a invadat Împăratul atunci?

— Nu ştia ce s-a întâmplat, explică Revan. Aştepta ca noi să îi raportăm. Când nu a auzit nimic, a presupus că am eşuat. S-a întors la planurile sale iniţiale, acumulându-şi încet şi cu grijă forţele pentru ca atunci când va invada, în cele din urmă, să nu mai existe nicio şansă de a fi înfrânt.

Meetra aruncă o privire spre Scourge, iar Sithul putu ghici la ce anume se gândea. Iniţial se aliase cu ei pentru că se temea că invadarea Republicii ar fi fost un dezastru. Cu Revan insinuând că Împăratul ar putea reuşi cu adevărat, se temea că se va întoarce împotriva lor. Cu două zile în urmă, ar fi avut dreptate. Dar totul se schimbase de când Scourge îl întâlnise personal pe Împărat.

— Nu vă voi trăda, o asigură el. Când am vorbit cu Împăratul, i-am atins pentru scurt timp mintea. Ceea ce a făcut pe Nathema este nimic pe lângă ororile pe care e capabil să le dezlănţuie asupra galaxiei. Înţeleg cu adevărat ce a devenit şi ştiu că, dacă nu este controlat, ne va duce pe toţi la anihilare. Este inevitabil.

— E un discurs bun, spuse Meetra. Dar de ce ar trebui să te credem?

— Este adevărat, o asigură Revan. Când Împăratul mi-a frânt voinţa, s-a uitat în mintea mea şi am putut să văd reflecţia propriului său rău. Invadarea Republicii ar fi doar primul pas al planului său. A devenit obsedat de putere şi nemurire. Partea întunecată este ca un cancer în interiorul lui; creşte mai repede decât o poate hrăni. A mistuit o întreagă lume, dar încă îi este foame. Şi odată cu foamea lui vine şi o teamă care îl consumă. A trăit o mie de ani; ştie că ar putea trăi încă multe mii de ani.

Este îngrozit de moarte.

— Tuturor le este frică de moarte, spuse Meetra.

— Nu aşa. Pentru el, moartea nu este doar sfârşitul existenţei sale fizice. Împăratul şi-a petrecut un mileniu adunându-şi forţele; dacă moare, va pierde totul. Gândul că o putere aproape infinită îi poate scăpa din mână l-a înnebunit. În mintea lui întortocheată, singurul mod de a păstra ceea ce a realizat, este să anihileze orice potenţială ameninţare din galaxie.

— Nathema a fost doar începutul, fu de acord Scourge. Va distruge lume după lume, puterea şi nebunia lui sporind concomitent, până când va rămâne doar el, Împărat peste o galaxie goală şi fără viaţă.

Meetra se holbă la cei doi cu groază.

— Ai fost pe Nathema, zise Scourge. Ai simţit Vidul. Ştii de ce este capabil Împăratul.

— Te înţelege, spuse Revan, citindu-i expresia cu mai multă claritate decât Scourge. Nu despre asta e vorba.

— A pus în carantină Dromund Kaas, spuse Meetra, încercând să-i conducă la aceeaşi concluzie. Dacă se pregăteşte să facă şi aici acelaşi lucru pe care l-a făcut pe Nathema?

Scourge nu luase în considerare această posibilitate, iar acest lucru îl înfioră până în măduva oaselor.

— Este posibil? întrebă el. Nyriss mi-a spus că ritualul de pe Nathema a durat zile, dacă nu săptămâni. Iar Împăratul a trebuit să păcălească sute de alţi Sith puternici să lucreze cu el pentru a se putea folosi de puterea lor.

— E mai puternic acum, spuse Revan. Dar chiar dacă este posibil, nu cred că va merge atât de departe. Cel puţin nu încă. Este prea răbdător, prea atent. Dromund Kaas este inima Imperiului său şi sediul puterii sale. Are prea multe resurse valoroase aici ca să le epuizeze pe toate. Dar, odată ce va fi pregătit, nu va mai fi nimic care să-l oprească să lanseze invazia asupra Republicii.

— Ce vrei să spui? întrebă Meetra.

Scourge răspunse în numele lui Revan.

— Împăratul a trebuit să-şi ţină planurile secrete pentru că ştia că membrii Consiliului Întunecat i se vor opune. Acum ei au fost nimiciţi. Şi pe oricine va alege să-i înlocuiască îşi vor aminti ce s-a întâmplat cu predecesorii lor şi vor fi prea îngroziţi ca să

ridice glasul împotriva lui.

— Se poate folosi de asta şi pentru a aduna voinţa poporului, adăugă Revan. Poate pretinde că cei din Consiliul Întunecat lucrau cu agenţi ai Republicii şi de aceea i-a distrus. Va pretinde că Imperiul Sith a fost descoperit de vechiul său duşman. Îşi va convinge supuşii că singura speranţă de supravieţuire este să lovească primii.

— Nu-şi va face proclamaţia până când ordinea nu va fi restabilită pe Dromund Kaas, remarcă Scourge.

— Asta nu ne dă prea mult timp, remarcă Meetra, amintindu-şi cât de eficient invadase Garda fortăreaţa lui Nyriss.

— Garda patrulează pe străzi, impunând starea de asediu, spuse Scourge. Doar o mână de soldaţi au rămas în Citadelă. Acum este cea mai bună şansă a noastră de a-l lovi pe Împărat.

— De data asta îi cunosc trucurile şi tacticile, îi asigură Revan. Îmi pot proteja mintea pentru a nu fi dominat de voinţa lui şi vă pot arăta cum să faceţi la fel.

— Ar trebui să aşteptăm până în zori, spuse Scourge. Va fi mai puţină lume afară la lumina zilei. Iar majoritatea Gărzilor se vor recupera la cazarmă după ce au patrulat pe străzi toată noaptea.

— Bine, spuse Revan. Asta ne dă câteva ore pentru a încerca să ne odihnim.

Atât Meetra, cât şi Scourge aprobară din cap, deşi Sithul se îndoia că vreunul dintre ei va dormi prea mult.

Capitolul 26

Scourge oscila la limita somnului. Trupul îi era epuizat, dar mintea i se frământa. Incapabil să-şi liniştească gândurile şi să lase somnul să se abată asupra lui, se zvârcolea şi se răsucea. Spre deosebire de tovarăşii săi, nu învăţase niciodată să stea şi să mediteze pentru a se hrăni din Forţă. Partea întunecată însemna acţiune şi activitate, nu contemplare liniştită. Dar ştia că, dacă nu încerca ceva, va trebui să îndure o noapte lungă şi agitată. Se ridică în poziţie de şezut şi închise ochii, încercând să se deschidă către Forţă. Respirând încet şi adânc, se concentră să îşi lase mintea să se deschidă la posibilităţile infinite care se învârteau prin timp şi spaţiu. După câteva minute, reuşi să alunece într-o stare de semiconştienţă.

Revan zăcea nemişcat pe podeaua sălii tronului din Citadelă. Meetra şi Scourge zăceau lângă el, cu trupurile contorsionate şi frânte, agăţându-se de ultimele clipe ale vieţii. Împăratul se apropie de cei trei, privindu-i cu un dispreţ rece şi dezinvolt, în timp ce stătea deasupra adversarilor săi căzuţi. Scourge încercă să se ridice în picioare şi să fugă, dar membrele sale schilodite nu-i mai suportau greutatea. Tot ce putea face era să se târască pe burtă ca un vierme.

Eforturile sale atraseră atenţia Împăratului, care nu vorbi, dar se apropie şi se lăsă în genunchi. Îl apucă pe Scourge de umăr şi îl răsuci astfel încât acesta să privească în golurile gemene ale ochilor Împăratului.

Când întinse o mână şi o plasă pe fruntea lui Scourge, Sithul începu să ţipe.

Ochii lui Scourge se deschiseră brusc, în timp ce mintea lui reveni la o stare de conştienţă complet vigilentă. Inima îi bătea cu putere şi încă mai auzea sunetul propriului său ţipăt răsunându-i în urechi. Aruncând o privire în jurul peşterii, realiză că ţipătul trebuie să se fi limitat la mintea lui; nici Meetra şi nici Revan nu reacţionaseră în vreun fel.

Ea stătea în aceeaşi poziţie, cu picioarele încrucişate, pe

care Revan o adoptase adesea în timpul petrecut în închisoarea lui Nyriss. Revan era îngenuncheat în faţa lui T3-M4, aplecat în faţă în timp ce revedea holofilmul cu soţia şi fiul său.

Scourge îşi scutură capul, încercând să îndepărteze rămăşiţele visului său. Dar amintirea rămăsese cu el şi începu să realizeze că ceea ce văzuse era mai mult decât un simplu coşmar. Experienţa nu mai avea senzaţia înceţoşată şi suprarealistă a unui vis. Fusese prea vie, detaliile fiind prea clare şi precise pentru a fi o născocire manifestată de subconştientul său. Exista o singură explicaţie posibilă pentru ceea ce se întâmplase: Forţa îi oferise lui Scourge o viziune. Mâinile lui Scourge începură să tremure uşor când îşi dădu seama că fusese martorul propriei sale distrugeri de mâna Împăratului. Chiar mai rău, viziunea îi arătase clar că atât Meetra cât şi Revan vor avea aceeaşi soartă. Se deschisese în faţa Forţei, iar aceasta îi arătase că misiunea lor viitoare se va sfârşi cu un eşec. Se uită la cei doi Jedi, întrebându-se dacă ar trebui să-i avertizeze. Chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi crezut ce le-ar fi spus? Ar putea el să creadă? Pregătirea de la Academie îl învăţase prea puţin despre abilităţile profetice ale Forţei. Ceea ce văzuse era inevitabil, sau era o soartă pe care o putea evita cumva?

Poate că legătura sa puternică cu partea întunecată îi colorase cumva viziunile, distorsionându-le astfel încât să arate cel mai rău dintre toate variantele posibile ale viitorului. Cel mai simplu ar fi să-i spună lui Revan ce văzuse şi să-i asculte părerea. Dar Scourge ştia că încrederea aliaţilor săi în el era deja fragilă. Dacă recunoştea că el credea că misiunea lor era sortită eşecului, asta i-ar putea convinge că nu mai poate fi de încredere. Ar putea chiar să decidă că prezenţa lui era cea care le provocase eşecul; la urma urmei, el fusese cel care avusese viziunea.

Scourge continuă să se lupte cu ceea ce văzuse, încercând să înţeleagă ce însemna şi ce trebuia să facă în legătură cu asta. Dar, după alte câteva minute în care vorbi în tăcere cu el însuşi, făcând încontinuu planuri neclare, realiză că pur şi simplu nu va găsi singur răspunsurile. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre locul unde stătea Revan. T3 opri redarea holofilmului când se apropie el, dar lăsă imaginea nemişcată a soţiei şi a fiului lui Revan plutind în aer.

— Pot să vorbesc cu tine? întrebă Scourge, luând loc lângă Jedi fără să aştepte un răspuns.

— Poţi, spuse Revan, fără să se obosească să-şi desprindă privirea de la proiecţia familiei sale.

— Vreau să aflu mai multe despre Forţă, spuse Scourge. Vreau să o înţeleg aşa cum o înţelegi şi tu.

Revan se întoarse pentru a-i arunca o privire întrebătoare.

— Asta vrei să ştii acum?

— Asta ar putea fi ultima noastră şansă, spuse Scourge. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus ultima dată când am vorbit în celula ta.

— Ce anume?

— Ştiai că Meetra urma să te salveze pentru că Forţa ţi-a transmis o viziune.

Revan zâmbi.

— De fapt, am jucat la cacialma. Am încercat să te păcălesc. Speram să mă visezi evadând şi să crezi că Forţa te ghida să mă ajuţi.

— Aşa se întâmplă? întrebă Scourge, uşor iritat de mărturisirea lui Revan. Viziunile îţi vin în vise?

— Nu. O viziune prin intermediul Forţei este mai puternică decât orice vis. Există o intensitate aparte care sare în evidenţă, iar detaliile nu se estompează. Dar m-am gândit că nu vei vedea diferenţa.

Acum o văd, gândi Scourge.

— Nu-mi voi cere scuze că te-am minţit, spuse Revan, confundând motivul tăcerii companionului său. Şi dacă te face să te simţi mai bine, chiar am avut o viziune cu Meetra, dar după ce am vorbit.

— Pare o coincidenţă foarte neobişnuită, remarcă Scourge.

— Aşa e cu Forţa, spuse Revan. Cauza şi efectul nu au o relaţie liniară simplă. Forţa transcende spaţiul şi timpul; curge prin noi şi în jurul nostru; ne influenţează trecutul, prezentul şi viitorul. Poate că ţi-am vorbit despre viziuni pentru că ştiam că Forţa încerca să se întindă spre mine. Sau poate că Meetra a venit pe Dromund Kaas tocmai pentru că ţi-am spus că cineva va veni să mă salveze.

— Dar ea a început să te caute cu mult înainte de conversaţia noastră, protestă Scourge.

— Este complicat, răspunse Revan cu un zâmbet

enigmatic. Eruditţii Jedi au dedicat secole pentru înţelegerea căilor Forţei, iar noi abia am zgâriat suprafaţa.

Scourge încercă în tăcere să digere ceea ce i se spunea. În acelaşi timp, încercă să-şi contureze întrebările care să-i ofere răspunsurile pe care le dorea, fără a dezvălui ceea ce văzuse.

— Odată ce ai avut viziunea cu Meetra, erai sigur că ea va veni? Ai ştiut cu siguranţă că ea te va ajuta să te eliberezi?

Revan clătină din cap.

— Nu putem fi niciodată siguri de nimic. Viitorul este mereu în mişcare, iar o viziune îţi arată doar unul dintre multele rezultate posibile.

— Atunci ce scop au viziunile?

— Ele ne ghidează, explică Revan. Ne oferă orientare. Ne arată un obiectiv spre care să ne îndreptăm sau ceva ce putem încerca să prevenim.

— Deci viziunile nu sunt absolute?

— Aşa cum am spus, viitorul este mereu în mişcare.

Urmă o perioadă lungă de tăcere înainte ca Scourge să pună o altă întrebare.

— Ai avut viziuni despre ce se va întâmpla când îl vom înfrunta pe Împărat?

— Nu, zise Revan. Partea întunecată îmi întunecă vederea. Păşim într-un timp şi loc al umbrelor şi nu pot să-ţi garantez că vom reuşi să ieşim de acolo vreodată.

— Nu te îngrozeşte asta?

— Frica este doar o emoţie; un truc pe care ni-l joacă mintea. Trebuie să înveţi să-ţi laşi frica deoparte.

— Noi, cei din Sith, suntem învăţaţi să ne îmbrăţişăm frica, îi spuse Scourge. O transformăm în furie şi o folosim pentru a alimenta puterea părţii întunecate.

— Dar atunci, acţiunile tale vor fi întotdeauna conduse de frică, spuse Revan.

— Şi acţiunile tale de ce sunt motivate? întrebă Scourge. De logică? Raţiune?

— Nu, recunoscu Revan. Dacă aş fi fost rezonabil, nu mi-aş fi lăsat niciodată familia în urmă pentru a-l înfrunta pe Împărat.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Revan dădu din cap în direcţia holoproiecţiei.

— Pentru ei. Vreau ca fiul meu să aibă o viaţă lungă şi sănătoasă. Vreau ca el să cunoască pacea, nu războiul. Pentru

el am venit să îl opresc pe Împărat.

— Şi dacă nu-l oprim? spuse Scourge, păşind periculos de aproape de esenţa a ceea ce voia cu adevărat să spună. Şi dacă e prea puternic?

— Este o posibilitate, recunoscu Revan. Dar chiar dacă nu reuşim să îl învingem pe Împărat, mai există încă speranţă. Întoarcerea mea îi va da de gândit. Se va întreba cum am reuşit să scap din lanţurile voinţei sale. Se va întreba de ce m-am întors şi cât de multe ştie acum Republica despre planul său. Se va întreba chiar şi despre Malak. Din câte ştie Împăratul, Malak ar putea fi încă acolo, plănuind să-l doboare pe Împărat dacă eu eşuez.

— Încerci doar să câştigi timp, oftă Scourge. Nu-ţi pasă dacă Împăratul ne va ucide pe toţi – vrei doar să îl întârzii!

— Nu, spuse Revan. Eu vreau să trăiesc. Chiar mai mult, vreau să curăţ galaxia de răul lui, odată pentru totdeauna. Dar înţeleg că poate exista o victorie chiar şi în înfrângere. Chiar dacă vom cădea, vom câştiga timp. Poate câţiva ani. Mai degrabă, câteva decenii.

— Timp pentru ca fiul tău să devină bărbat, remarcă cu amărăciune Scourge. Speri că el va termina ceea ce tu nu ai reuşit?

— El sau altcineva, recunoscu Revan. Forţa caută întotdeauna echilibrul. Împăratul este un agent al întunericului şi al distrugerii. Este inevitabil ca un campion al luminii să se ridice într-o zi pentru a i se opune. Eu pot fi acel campion. Vorbise fără nicio urmă de orgoliu. Am mai jucat acest rol înainte. Cel puţin, îl voi face pe Împărat să facă un pas înapoi şi să-şi reconsidere planul. Dacă asta este soarta mea, dacă rolul meu este să mă sacrific pentru cel care va urma – atunci o accept.

Scourge clătină din cap.

— Încep să cred că eşti la fel de nebun ca şi Împăratul. Eu nu am nicio intenţie să mor mâine.

— Nici eu nu am. Dar dacă moartea vine, o voi înfrunta fără teamă. Sarcina noastră îţi va părea mai uşoară dacă te vei convinge să faci la fel, spuse el, înainte să-şi întoarcă atenţia la holoproiecţie. Începe din nou, îi spuse Revan lui T3, iar astromecul reporni ascultător înregistrarea.

Scourge se ridică în picioare şi se întoarse spre secţiunea peşterii în care stătuse mai devreme. Se gândi pentru scurt timp

să vorbească cu Meetra, apoi realiză că ar fi fost o pierdere de timp. Ea nu ar fi făcut decât să confirme ceea ce afirmase Revan.

Sithul se aşeză şi îşi încrucişă din nou picioarele, închizând ochii. Dar de data asta nu reuşi să-şi limpezească mintea. În schimb, continuă să rumege cele spuse de Revan, comparându-le cu imaginile de neuitat ale viziunii sale, încercând să înţeleagă ce însemnau toate astea.

Capitolul 27

Aşa cum era planificat, Revan, Meetra, Scourge şi T3-M4 părăsiră peştera în zori, deşi zorii pe Dromund Kaas erau un termen cu o semnificaţie relativă. Norii negri de furtună blocau complet soarele, iar cerul era doar cu puţin mai luminos decât fusese în timpul nopţii.

O ploaie continuă se aşternu peste ei în timp ce urcau în speeder. Conduceau în tăcere, fiecare pregătindu-se în felul său pentru ceea ce ştiau că îi aşteaptă. Meetra intrase în ceea ce Revan numea *transa războinicului*; stătea nemişcată şi dreaptă, cu ochii concentraţi pe nimic în timp ce privea drept înainte. O văzuse de multe ori în timpul războiului împotriva Mandalorienilor. Înaintea fiecărei bătălii majore, ea încerca să-şi concentreze emoţiile, curăţându-se de orice teamă şi ură, ca nu cumva violenţa iminentă să o atragă spre partea întunecată. Credea că se poate transforma într-un vector perfect al Forţei, o armă incoruptibilă de lumină.

Revan nu mai era sigur că un astfel de lucru era posibil, dar nu îi spuse nimic de teamă să nu-i întrerupă rutina. Cu memoria restabilită, îşi aminti că şi el se agăţase cândva de un set de ritualuri înainte de fiecare bătălie. Îşi privea reflexia în oglindă, cu faţa acoperită de mască, în timp ce recita Codul Jedi la nesfârşit, până când cuvintele păreau să se amestece între ele, sensul lor pierzându-se în repetiţia ritmică a mantrei. În acele zile, crezuse că asta îl va proteja de partea întunecată, dar nu mai avea astfel de iluzii. Era mai în vârstă şi mai înţelept. Înţelegea că cele două părţi ale Forţei erau mai strâns legate una de cealaltă decât ar fi recunoscut vreodată vreun Jedi sau Sith. Învăţase să se balanseze între cele două, folosindu-se atât de partea luminoasă, cât şi de cea întunecată pentru a-şi găsi puterea. Oricât de mult se schimbaseră lucrurile, totuşi, încă mai simţea vechile tresăriri de glorie în momentul în care se declanşau – un ecou slab al impulsivităţii tinereţii care îl făcuse să sfideze Consiliul şi să-şi călăuzească colegii Jedi în război, cu atâţia ani în urmă.

Chiar şi T3 era ciudat de stăpânit, gravitatea situaţiei lor

cântărind la fel de greu asupra astromecului ca şi asupra companionilor săi organici.

Revan ştia că nu trebuia să-şi facă griji pentru Meetra sau pentru credinciosul droid. Cu toate astea, Scourge era o altă problemă. Conversaţia pe care o avuseseră în timpul nopţii nu lăsa loc de îndoială că Sithul era tulburat. Spre deosebire de Jedi, el nu-şi petrecuse o viaţă întreagă pregătindu-se pentru asta. Conceptul de sacrificiu de sine le venea uşor celor care mergeau pe calea luminii. Chiar dacă ocazional se abătea spre partea întunecată, Revan încă mai îmbrăţişa nobleţea acestei idei.

Pentru Sith, însă, nu exista o moarte nobilă. Scourge înţelegea conceptul de sacrificiu, dar numai atunci când era vorba de sacrificarea altora. Fusese învăţat să preţuiască supravieţuirea mai presus de orice. Chiar şi dorinţa sa de a se alătura lui Revan şi Meetra fusese determinată de dorinţa sa de autoconservare; în cele din urmă îşi dorea victoria doar de dragul lui, nu şi al altora.

Poate că nu exista o ilustrare mai bună a diferenţei dintre partea luminii şi cea a întunericului, iar Revan ştia că asta va face ca misiunea lor să fie mai grea pentru Scourge. Încercase să-l facă să înţeleagă în timpul scurtei lor conversaţii, dar era greu să anulezi ani de învăţătură într-o singură noapte.

Totuşi, Sithul părea să se ţină destul de tare în această dimineaţă.

— Nu pot să aduc speederul prea aproape, spuse Scourge, îndreptându-i spre o destinaţie de aterizare de la marginea cea mai îndepărtată a oraşului Kaas. S-ar putea să fi montat tunuri ionice pentru a doborî orice vehicul neautorizat.

Continuară să meargă pe jos, croindu-şi drum pe străzile pustii care duceau spre citadelă. Nu întâlniră niciun suflet viu în drumul lor; în afară de Garda Împăratului, nimeni nu îndrăznea să încalce starea de asediu. Iar trei indivizi sensibili la Forţă şi un astromec echipat cu senzori optici şi audio de ultimă generaţie nu întâmpinară nicio problemă în a evita cele câteva patrule care încă se mai plimbau pe străzi. Pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului, semnele haosului din noaptea precedentă deveneau tot mai frecvente şi mai izbitoare. Majoritatea ferestrelor erau sparte, iar multe dintre clădiri erau înnegrite de fum sau complet distruse de foc. Strada era

brăzdată de cratere şi acoperită de resturile arse ale unor speedere care zăceau culcate pe o parte. Cei mai mulţi dintre morţi fuseseră luaţi cu cărucioarele, fie de prieteni, fie de echipele imperiale de curăţenie, dar încă mai exista câte un cadavru contorsionat zăcând prăbuşit în pragul unei uşi sau pe jumătate ascuns sub o grămadă de gunoaie, pe o alee laterală.

Când ajunseră în cele din urmă la citadelă, nu mai văzură santinele care să stea la intrarea din capul scărilor.

— Dacă dăm peste cineva, lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, şopti Scourge în timp ce urcau treptele.

Se aflau la doar câţiva metri de intrare când uşa se deschise în grabă şi o jumătate de duzină de soldaţi în uniformă roşie se revărsară afară, înarmaţi cu blastere şi lăncii cu electroşocuri.

— Aţi încălcat interdicţia Imperială de stingere, îi informă unul dintre soldaţi. Predaţi-va armele şi veţi fi escortaţi la o închisoare din apropiere.

— Prostule! Lordul Scourge se răsti pe gardian, vocea lui ridicându-se cu o indignare arogantă. Ştii cine sunt eu?

— Doar cei autorizaţi în mod explicit de Împărat au voie pe străzi, răspunse soldatul, cu vocea tremurând doar puţin.

— Eu nu am nevoie de nicio autorizaţie! Numele meu este Lordul Scourge şi cer o întâlnire cu Împăratul.

După reacţia soldaţilor era clar că îi recunoşteau numele. Fără îndoială că fiecare membru al Gărzii Împăratului ştia deja că Scourge fusese catalizatorul epurării bruşte de către Împărat a întregului Consiliu Întunecat.

— Vă vom escorta până la el, răspunse liderul, coborând arma. Dar ceilalţi trebuie să aştepte aici.

— Nu, spuse Scourge. Vor veni cu mine să discutăm cu Împăratul în persoană.

Soldatul părea pe punctul de a refuza cererea, iar Revan se pregătea mental să îşi dezlănţuie furia, dar în ultimul moment omul cedă... cel puţin parţial.

— Urmaţi-mă, spuse el. O voi ruga pe doamna Căpitan să ne întâlnim în faţa sălii tronului. Ea va decide dacă va permite sau nu acest lucru.

Revan fu impresionat de performanţa lui Scourge, ca să nu mai menţioneze că era uşurat. La ultima sa vizită pe Dromund Kaas, el şi Malak aflaseră tot ce puteau despre Garda Imperială.

Deşi nu erau conectaţi la Forţă în sensul clasic al cuvântului, soldaţii de elită aveau o legătură cu Împăratul, care le permitea să îşi extragă puterea din partea întunecată. Erau adversari formidabili, chiar şi pentru un Jedi. Se temuse că vor trebui să lupte cu zeci de membri ai Gărzii înainte să ajungă în sala tronului, dându-i Împăratului timp suficient pentru a-şi pregăti contraatacul. Acum, însă, aveau şansa de a-şi lua adversarul prin surprindere.

Fură condusi printr-un labirint de coridoare întortocheate, o călătorie lungă şi sinuoasă pe care Revan şi-o amintea de la ultima sa vizită în cetate. El şi Malak urmaseră acelaşi traseu, conduşi de un gardian pe care îl mituiseră pentru acces, complet ignoranţi că erau conduşi într-o capcană. Era posibil să li se fi făcut acelaşi lucru şi de data asta, dar Revan nu credea că era cazul. Gardianul care îi trădase pe el şi pe Malak se întâlnise cu ei de numeroase ori înainte să-i conducă în citadelă, raportându-i, fără îndoială, Împăratului după fiecare vizită. De data asta, însă, evenimentele se desfăşuraseră prea repede şi prea spontan pentru ca mâna răbdătoare a Împăratului să fie în spatele lor.

Pe măsură ce se apropiau de sala tronului, gândurile lui Revan se întoarseră la ultima sa confruntare cu Împăratul. În toate bătăliile sale, nu înfruntase niciodată un inamic cu o asemenea putere. Partea întunecată iradiase din el în valuri palpabile, învelişul său fizic abia reuşind să reţină acea energie explozivă.

În ultima lor întâlnire, îl copleşise complet pe Revan; nici măcar nu era corect să o numească bătălie. Revan evoluase de atunci. Era mult mai puternic acum, dar oare se putea compara cu Împăratul? Singur, probabil că nu. Cu forţa combinată a Meetrei, Scourge şi chiar T3, însă, credea că aveau o şansă reală de victorie. În ciuda acestui fapt, tot simţi un fior în stomac când revăzu uşile enorme din duroţel ale sălii tronului. Erau închise, desigur, dar ştia prea bine ce se afla dincolo.

— Unde este Căpitanul? întrebă Scourge, iar Revan îşi dădu seama că nu era nimeni acolo să le vină în întâmpinare.

— Vine, îl asigură gardianul.

— Nu voi fi lăsat să aştept, mârâi Scourge, continuând să-şi joace rolul. Vă cer să deschideţi imediat aceste uşi!

Soldatul ezită, apoi le făcu semn celorlalţi doi să facă ceea

ce poruncise Scourge. Revan se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Discutaseră acea parte a planului lor înainte să părăsească peştera. În clipa în care uşile ar fi fost împinse şi deschise, toţi patru ar fi atacat instantaneu. În timp ce Revan se năpustea asupra Împăratului, Meetra şi Scourge ar fi stat în spate şi ar fi ţinut gărzile la distanţă, suficient de mult timp pentru ca T3 să închidă şi să sigileze uşile.

Sincronizarea lor trebuia să fie aproape perfectă; Revan ştia că nu putea să lupte singur cu Împăratul prea mult timp. O simţi pe Meetra încordându-se lângă el, iar propria mână se duse spre mânerul sabiei de sub centură, în aşteptare.

— Ce se întâmplă aici? strigă o voce feminină din spatele lui.

Cei doi soldaţi care tocmai împingeau uşile grele din duroţel încremeniră pe loc.

— Căpitane Yarri, spuse bărbatul care îi escortase înăuntru, executând un salut brusc. Lordul Scourge cere o altă întâlnire cu Împăratul.

Revan stătea cu spatele la Căpitan, dar nu avu nevoie să-i vadă faţa pentru a-i recunoaşte numele: Yarri era gardianul care îi condusese pe el şi pe Malak în capcana Împăratului.

— Acest lucru nu este acceptabil, Lord Scourge, spuse ea, tocurile cizmelor ei pocnind în timp ce se apropia. Dacă doreşti să vorbeşti cu Împăratul, trebuie să o faci singur.

— Nu primesc ordine de la tine, Căpitane, spuse Scourge.

— În citadelă da, răspunse ea. Ceilalţi doi şi droidul, îndepărtaţi-vă de acolo.

Revan se orientase atent cu faţa întoarsă dinspre cea care vorbea, pe tot parcursul conversaţiei, cu ochii fixaţi pe uşile masive. Dintr-o dată, simţi o mână pe umărul lui, în timp ce unul dintre soldaţi încerca să-l tragă la distanţă de intrare.

Îi îndepărtă mâna printr-o palmă şi se întoarse cu faţa spre ei. Yarri stătea lângă Scourge, la câţiva metri de restul grupului. Venise singură să se întâlnească cu ei, mărind escorta lor la un total de şapte. Căpitanul făcu ochii mari de şoc când îi văzu inconfundabila mască roşie cu gri.

Icnind, strigă:

— Asasini! Omorâţi-i pe toţi!

Revan atacă cu piciorul, aplicând o lovitură laterală în pieptul paznicului care îl apucase de umăr, trimiţându-l

împleticindu-se înapoi. T3-M4, procesând instantaneu situaţia cu circuitele sale, reacţionă trăgând cu blasterul său încorporat; fasciculului îl lovi pe soldat drept în piept. În acelaşi timp, Meetra se aruncă asupra celor doi gardieni care stăteau în faţa uşilor de la sala tronului, sabia ei de lumină materializându-i-se în mână. Soldaţii obişnuiţi ar fi fost tăiaţi înainte să poată măcar să-şi scoată armele, dar Garda Imperială nu era atât de uşor de doborât.

Primul soldat îi întâmpină atacul şi pară prima lovitură cu lancea sa, metalul rezistent al armei deviind într-o parte lama de energie a Jediului, astfel încât aceasta crestă o cicatrice adâncă în perete.

Cel de-al doilea soldat sări în luptă, forţând-o pe Meetra să se retragă un pas pentru a întâmpina atacul lor coordonat. Puţin mai departe, Scourge şi Căpitanul Yarri erau şi ei deja angajaţi într-o luptă corp la corp, sabia lui izbindu-se de lancea ei în timp ce luptau în spaţiul îngust al holului de intrare.

O alarmă începu să sune în hol, declanşată de unul dintre ceilalţi trei soldaţi. Înainte ca aceştia să se poată alătura luptei, Revan îşi împinse mâna, cu palma în sus, în direcţia uşilor sigilate din duroţel, deschizându-le cu puterea Forţei.

— În sala tronului! strigă el, grăbindu-se înainte.

Unul dintre gardienii care se luptau cu Meetra se desprinse şi încercă să-i taie calea lui Revan. Jediul se adună şi sări în sus, strângându-şi bine genunchii pentru a face o săritură peste adversarul său. Gardianul reacţionă la mişcarea neaşteptată o fracţiune prea încet, lancea lovind aerul de deasupra capului său şi ratându-l cu doar câţiva centimetri. Revan ateriză pe pământ şi se întoarse pentru a-l înfrunta pe celălalt bărbat. Împinse cu Forţa, impactul lovindu-l pe soldat direct în piept. În loc să-l trimită în aer, îl făcu doar să se clatine înapoi cu o jumătate de pas – atât de aproape de Împăratul pe care juraseră să-l protejeze, gărzile puteau să se folosească de puterea lui pentru a se proteja. Totuşi, uşoara poticnire îi dădu lui Revan suficient timp pentru a-şi scoate sabia şi a trece la ofensivă. Atacă cu o lovitură înaltă, de deasupra – o fentă evidentă menită să atragă sus apărarea adversarului său, lăsându-i picioarele expuse la o lovitură rapidă de contraatac.

Gardianul recunoscu tactica familiară, contracarând-o prin pararea loviturii frontale, apoi coborându-şi rapid lama pentru a

intercepta inevitabila lovitură către picioare. Numai că Revan nu încercă să-i atace picioarele. Anticipând că apărarea adversarului său va coborî, el îşi menţinu sabia la înălţime, permiţându-i să curme lupta cu o lovitură frontală peste gâtul brusc expus al bărbatului.

T3 îl urmase în sala tronului, dar Meetra şi Scourge încă erau prinşi în luptă cu gărzile din holul de afară. Se retrăgeau luptând; se organizaseră în aşa fel încât să poată intra în sala tronului în timp ce păstrau gărzile la distanţă.

La capătul celălalt al holului, apăruseră de după colţ încă o jumătate de duzină de membri ai Gărzii. Revan se întinse cu Forţa şi smuci bolta de piatră din tavanul de deasupra lor, smulgând-o de pe suportul ei. O ploaie de praf şi resturi se abătu asupra ajutoarelor, făcându-le să se retragă temporar. Nu fu suficient pentru a bloca pasajul, dar le dădu lui Scourge şi Meetra câteva secunde preţioase pentru a-şi finaliza retragerea în încăpere. Traversară pragul, încă luptând cu Căpitanul Yarri şi cu cei trei gardieni Imperiali supravieţuitori care îi escortaseră până în sala tronului. Revan se întinse cu Forţa şi trânti uşile din duroţel, zăvorul răsunând puternic în sala tronului.

— Închide uşile! îi strigă el lui T3.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre celălalt capăt al sălii tronului.

Împăratul stătea aşezat pe tronul său, urmărind evenimentele cu o detaşare rece. Revan simţi acelaşi fior pe care îl simţise ultima dată când ajunsese în prezenţa lui, manifestare fizică a puterii malefice a duşmanului său.

— Nu mă aşteptam să te întorci, spuse Împăratul, ridicându-se în picioare.

Revan nu se obosi să răspundă în timp ce înainta.

* * *

Scourge era un spadasin expert; la Academie, chiar şi instructorii fuseseră reticenţi să-l înfrunte în ringul de antrenament. Când partea întunecată curgea prin el, lama sabiei era mai mult decât o armă. Devenea o extensie a voinţei sale.

Îndemânarea Căpitanului Yarri cu lancea era impresionantă, dar, în cele din urmă, nu se putea compara cu un Lord Sith. Ştiind acest lucru, adoptase cu înţelepciune un stil

defensiv pentru a rezista primelor rafale ale atacului lui Scourge, concentrându-se pe a-l întârzia suficient de mult timp, astfel ca unul dintre însoţitorii ei să se alăture luptei, înainte să treacă la o formă de luptă mai agresivă.

Acum, Scourge era forţat să se apere pe două fronturi în timp ce se retrăgea în sala tronului. Cu vederea periferică, notă că Meetra se afla într-o situaţie similară, retrăgându-se în timp ce lupta cu doi inamici. Faptul că Revan nu le venise în ajutor îi spuse lui Scourge că Jediul se dusese să-l înfrunte pe Împărat, evocându-i imaginile din viziune, cu el zăcând la picioarele Împăratului, zdrobit şi învins.

Lancea lui Yarri se strecură prin apărare şi îl lovi în umărul drept. Armura lui Scourge absorbi cea mai mare parte a loviturii, deşi simţi o zvâcnire dureroasă din cauza încărcăturii electrice care îi provocă furnicături la mână şi la braţ. Chiar în timp ce se blestema pentru că lăsase gândurile legate de viziune să îl distragă, Scourge îşi trecu cu abilitate sabia din mâna dreaptă, temporar amorţită, în mâna stângă. Mişcarea era periculoasă; îl lăsa momentan vulnerabil în timp ce făcea schimbul. Din fericire, adversarii săi nu erau pregătiţi pentru tactica ciudată şi nu reuşiră să profite.

În timp ce el şi Meetra luptau cu cele patru gărzi, T3-M4 era ocupat să sigileze uşile. Droidul împrăştia cu spumă neagră de-a lungul marginii unde se întâlneau uşile duble. Scourge recunoscu spuma ca fiind un puternic adeziv de contact, folosit de obicei la repararea navelor stelare; la câteva secunde după ce era expus la aer, se întărea într-o substanţă care putea fi tăiată doar cu o lampă cu plasmă.

Lancea lui Yarri aproape că reuşi să-l prindă din nou, ratându-i de puţin obrazul, iar Scourge înjură cu voce tare. Dacă nu rămânea concentrat asupra luptei, viziunea cu Împăratul care îl omora, avea toate şansele să se împlinească.

— Du-te şi ajută-l pe Revan! strigă Meetra spre T3, când astromecul îşi termină sarcina.

Scourge îşi continuă atacul, invocând partea întunecată pentru a-şi transforma incertitudinea şi frica într-o furie extrem de puternică. Simţea puterea curgând prin el, scânteia de furie în adâncul lui aprinzându-se într-o furtună arzătoare de moarte şi distrugere. Cu mâna stângă, Scourge declanşă o pereche de lovituri sălbatice asupra partenerului lui Yarri, folosindu-se de

forţa brută pentru a-şi învinge adversarul mai slab din punct de vedere fizic. Paznicul parase loviturile, dar prima îl dezechilibrase, iar următoarea îl făcu să se împleticească în spate. În timp ce gardianul se chinuia să-şi revină, Scourge îşi concentră asaltul asupra Căpitanului.

Yarri simţi schimbarea adversarului ei prea târziu pentru a reveni la o formă defensivă, iar Lordul Sith profită rapid de acea eroare tactică. O succesiune de patru mişcări o copleşi pe Yarri, făcând-o să-şi lase flancul drept neprotejat. Scourge profită de ocazie, lama lui muşcând adânc din şoldul ei. Yarri ţipă, scăpând lancea şi căzând la pământ. Celălalt gardian sări în apărarea ei, aruncându-se nesăbuit între Căpitanul căzut şi Scourge. Singura răsplată pentru efortul său fu o moarte rapidă, provocată de o tăietură în diagonală peste pieptul său.

La picioarele lui Scourge, Yarri se chinui să-şi recupereze arma. Agonia rănii o făcuse să fie disperată şi neîndemânatică, dându-i timp lui Scourge să se bucure de suferinţa ei. În timp ce degetele ei se înfăşurau în jurul mânerului lăncii, el îşi coborî bocancul peste mâna ei, zdrobindu-i oasele. Se uită pentru ultima oară în ochii ei, savurându-i teroarea înainte să o decapiteze dintr-o singură lovitură.

— Trebuie să-l ajutăm pe Revan! strigă Meetra, iar Scourge se întoarse pentru a vedea că şi ea tocmai îşi terminase adversarii. Are nevoie de noi!

Capitolul 28

În timp ce Meetra şi Scourge se luptau cu Garda, Revan se îndreptase spre Împărat. Adversarul său stătea perfect nemişcat, concentrându-se şi canalizându-şi puterea. În ultima clipă, Împăratul declanşă un val de energie care îl mătură pe Revan de pe picioare şi îl trimise zburând înapoi. Revan se răsuci prin aer, astfel încât să se poată rostogoli în urma impactului, atunci când ateriza. Se ridică repede în picioare şi avansă din nou, mişcându-se mai încet de data asta.

Împăratul stătea exact în aceeaşi poziţie ca mai înainte; era ca şi cum nici măcar nu s-ar fi mişcat. Revan începu să simtă prezenţa opresivă a părţii întunecate care îl copleşea. Împăratul încerca să-i zdrobească voinţa, să-i înrobească şi să-i domine mintea aşa cum mai făcuse odată. De data asta, însă, Revan fu pregătit.

În loc să atace, se deschise spre Forţă, lăsând atât partea luminoasă, cât şi cea întunecată să curgă prin el ca două râuri gemene şi învolburate. Dar, în loc să se concentreze sau să canalizeze Forţa, o eliberă în forma ei cea mai pură.

Apăru o străfulgerare strălucitoare în timp ce aerul dintre cei doi combatanţi se aprinse. Energia dezlănţuită fu îndeajuns de puternică pentru a-l face pe Revan să se clatine. Împăratul, prins nepregătit şi cu o mare parte din forţele sale îndreptate spre efortul de a domina mintea lui Revan, fu aruncat în aer înapoi. Ateriză zdrobit pe podea, iar Revan alergă spre el. Împăratul se rostogoli, se ridică într-un genunchi, iar mâinile îi ieşiră înainte şi lansă spre duşmanul său o fulgerare a părţii întunecate.

Revan interceptă fulgerul cu lama sabiei sale, deşi impactul îi opri complet atacul. Împăratul mai lansă încă trei fulgere succesive. Revan le respinse, pe primul cu sabia, se feri de al doilea, apoi îl deviase pe al treilea în direcţia sursei. Fulgerul lovi pieptul Împăratului, făcându-l să alunece câţiva metri înapoi pe podea. Pentru prima dată, aparenta lipsă de emoţii a Sithului cedă atunci când acesta scoase un şuierat primitiv de ură. Sunetul îi dădu lui Revan fiori pe şira spinării.

Împăratul se ridică în picioare, cu hainele fumegând şi arzând acolo unde îl lovise fulgerul. Ochii lui negri străluceau roşii şi ridică ambele mâini deasupra capului.

Revan ştia că îşi aduna puterea pentru a dezlănţui o furtună de energie pură a părţii întunecate, aşa cum făcuse Nyriss. Jediul îşi calculă rapid opţiunile. Dându-şi seama că nu putea reduce distanţa dintre ei suficient de repede pentru a opri acest atac, îşi strânse propria energie şi îşi deschise mâinile în faţa lui, gata să capteze şi să absoarbă atacul Împăratului. O duzină de fulgere purpurii porniră de la Împărat spre el. Revan încercă să le atragă şi să le stăpânească, dar Împăratul era infinit mai puternic decât fusese vreodată Darth Nyriss. Trupul lui Revan fu cuprins de agonie în timp ce electricitatea îi străbătea corpul. Pielea lui începu să fiarbă şi să facă băşici, carnea feţei sale se topi şi se lipi de metalul supraîncălzit al măştii sale, în timp ce Împăratul revărsa din ce în ce mai multă electricitate în el.

Prin ceaţa durerii de nedescris, îl zări pe T3-M4 care se grăbea să-l ajute. Droidul folosi aruncătorul său de flăcări, scăldându-l pe Împărat în foc. În ultima clipă, Împăratul făcu un cocon de Forţă pentru a se salva de la incinerare, întrerupându-şi concentrarea asupra lui Revan.

Jediul se prăbuşi la pământ, ars, dar încă în viaţă, mânerul sabiei sale de lumină stinse zăcând pe podea la mai puţin de un metru de el. Aproape prea slăbit pentru a se mai mişca, Revan reuşi să ridice capul exact la timp pentru a-l vedea pe Împărat pornindu-se asupra micului şi curajosului astromec. Un cutremur străbătu aerul în timp ce Împăratul dezlănţuia întreaga putere a Forţei împotriva droidului lipsit de apărare. T3 nu avu nicio şansă. Micul droid explodă într-un milion de bucăţi, circuitele interne şi carcasa exterioară fiind distruse într-o singură clipă.

— Nu! strigă Revan de la pământ, în timp ce bucăţi din prietenul său plouau peste el sub forme neidentificabile de şrapnel.

Încercă să se ridice, dar corpul său rănit refuza să răspundă. Instinctiv, invocă Forţa pentru a-i da putere şi a-i vindeca rănile.

Împăratul se apropie de el cu paşi calmi şi hotărâţi. Odată ajuns lângă Revan, se aplecă calm şi ridică arma căzută a Jediului, aprinzând lama.

Proprietăţile vindecătoare ale Forţei erau puternice, dar rănile erau grave şi avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi reface puterile. Neputincios, nu putu decât să se holbeze la Împărat în timp ce ridica sabia pentru a-i da lovitura de graţie.

* * *

Chiar în timp ce îl chema pe Scourge să o ajute, Meetra sprinta deja spre capătul îndepărtat al sălii tronului. Scourge ezită înainte să i se alăture, luându-şi o clipă pentru a examina situaţia, cu amintirea viziunii despre eşecul lor încă vie în minte. Ceea ce văzu nu arăta deloc bine. Revan era electrocutat, corpul său având spasme necontrolate în timp ce Împăratul îl izbea cu fulgere purpurii ale părţii întunecate.

Astromecul lui Revan lansase un jet de flăcări asupra Împăratului, eliberându-l pe Revan, care se prăbuşi la pământ. Drept răspuns, Împăratul dezintegră droidul îndrăzneţ, apoi se apropie de locul unde zăcea Revan şi ridică de pe podea sabia Jediului învins.

Totul se întâmplase în doar câteva secunde. Meetra se mişca repede, dar era prea departe pentru a-l împiedica pe Împărat să-l taie pe Jediul întins la picioarele sale. În disperare, ea îşi aruncă sabia cu o mişcare sălbatică, din lateral, ghidând-o cu ajutorul Forţei astfel încât să se învârtă în spirală pentru a intercepta lama care cobora, smulgând-o din mâna Împăratului şi trimiţând-o să se rostogolească pe podea. Dintr-o dată cu mâinile goale, Împăratul făcu un pas rapid înapoi. Atenţia sa fusese concentrată doar asupra lui Revan; trucul Meetrei îl luase prin surprindere.

Scourge realiză că, dacă l-ar fi ţintit pe Împărat în loc de sabie, ar fi putut să-i curme viaţa chiar în timp ce el o curma pe a lui Revan. Dar instinctele ei de a-şi salva prietenul prevalaseră asupra dorinţei de a-şi ucide duşmanul, iar Scourge nu putu decât să deplângă ocazia pierdută. Meetra încă se grăbea să înainteze, folosindu-se de Forţă pentru a-şi readuce sabia în mâna care o aştepta. Simţind ezitarea şi nesiguranţa Împăratului în timp ce încerca să evalueze puterea şi slăbiciunile noului său duşman, Scourge se repezi înainte pentru a se alătura lui Revan şi Meetrei.

Meetra se interpusese între Împărat şi Revan, protejându-

şi cu curaj prietenul rănit. Când Scourge ajunsese la ei, Revan reuşi să se ridice din nou în picioare. Întinse palma deschisă, iar sabia de lumină ţâşni de pe podea şi ajunse în mâna lui. Cei trei stăteau unul lângă altul, doi Jedi şi un Lord Sith împotriva Împăratului.

— Mă aşteptam la mai mult de la tine, Lord Scourge, spuse Împăratul.

Scourge se întrebă dacă nu cumva trăgea de timp pentru ca Garda să poată străpunge uşa sigilată. Totuşi, nu existau prea multe şanse să se întâmple asta; în momentul în care ar fi pătruns în sala tronului, bătălia ar fi fost deja decisă, într-un fel sau altul.

— A văzut adâncimile răului tău, declară Revan. Acum este alături de noi.

— Atunci va muri şi el împreună cu voi.

— Nu ne poţi învinge pe toţi trei, spuse Revan. Uniţi, suntem mai puternici chiar şi decât tine.

— Asta rămâne de văzut, răspunse Împăratul.

Pentru Scourge, universul parcă încremenise brusc în loc, ca şi cum timpul însuşi s-ar fi oprit. Realiză că se afla într-un punct crucial al istoriei; soarta şi destinul urmau să fie modelate pentru totdeauna în următoarele câteva momente. Un val de Forţă se revărsă asupra lui, iar un milion de variante posibile ale viitorului îi trecură simultan prin minte. În unele, Împăratul nu mai era; în altele, transformase întreaga galaxie într-un pustiu vast. Văzu atât triumful, cât şi înfrângerea lui Revan în sala tronului; văzu variante ale propriei sale vieţi şi ale propriei morţi derulate la nesfârşit, în toate modurile, formele şi împrejurările imaginabile. Trebuia să aleagă, dar nu avea cum să ştie care era cel mai potrivit rezultat sau ce acţiuni ale sale ar fi determinat aceste rezultate. Revan spusese că viziunile îi puteau ghida pe Jedi, dar lui Scourge nu-i ofereau nimic altceva decât confuzie. Momentul trecu şi universul începu să se mişte din nou, deşi totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Revan şi Meetra făcură un pas înainte, gata să pornească confruntarea finală. Scourge ştia că trebuia să acţioneze acum; trebuia să facă o alegere. Într-un moment brusc de luciditate, îl văzu pe Împărat zăcând înfrânt la picioarele unui Jedi puternic... *dar acel Jedi nu era nici Revan, nici Mee*tra. Astfel, Lordul Sith ştiu ce trebuia să facă. În loc să avanseze împreună cu cei doi companioni ai săi,

Scourge făcu un pas în lateral, astfel încât să se afle direct în spatele Meetrei. Avu o sclipire în conştiinţa lui, în timp ce universul revenea la viteza maximă, iar el îşi strecura lama sabiei între umerii ei.

Meetra tresări şi se prăbuşi în faţă, moartă înainte să atingă podeaua. Capul lui Revan ţâşni într-o parte, şocul şi groaza emanând din el, chiar dacă masca îi ascundea expresia. Distragerea atenţiei îi dădu Împăratului oportunitatea de care avea nevoie şi declanşă o altă explozie de fulgere spre pieptul Jediului.

Scourge putu simţi mirosul cărnii arse în timp ce Revan ţipă o singură dată, apoi se prăbuşi la pământ, inconştient. Împăratul se întoarse cu faţa la Scourge, iar Lordul Sith se lăsă într-un genunchi, cu capul plecat în semn de implorare.

— Explică-te, spuse Împăratul, iar Scourge ştiu că, dacă îşi alegea prost cuvintele, acelea vor fi ultimele pe care le va rosti vreodată.

— Cavalerul Jedi lucra cu Nyriss, vorbi el repede. Pretindea că fusese cândva servitorul tău, dar că se întorsese pentru a te distruge. Ştiam că nu sunt suficient de puternic pentru a-l învinge eu însumi, aşa că l-am ademenit aici ca să te înfrunte.

— De ce nu ai menţionat asta când mi-ai spus despre trădarea lui Nyriss?

— Nu am ştiut, minţi Scourge. Am aflat abia după ce Garda i-au distrus fortăreaţa. Cavalerii Jedi m-au căutat. Ştiau că lucram pentru Nyriss; nu au bănuit niciodată că eu eram cel care o trădase.

— Deci tu i-ai condus la mine.

— Ştiam că nu te vor putea învinge niciodată, spuse Scourge. Aşa că m-am prefăcut, aşteptând ocazia să mă întorc împotriva lor şi să-mi dovedesc încă o dată loialitatea faţă de tine.

— Dacă e adevărat, spuse Împăratul, atunci tu ar trebui să-l termini.

Scourge încuviinţă şi se ridică în picioare. Se îndreptă spre Revan, se aplecă şi îi smulse casca. Faţa Jediului era arsă grav, conturul măştii sale fiind o urmă de neşters pe obraji şi pe frunte. Era încă inconştient, corpul său fiind în stare de şoc din cauza rănilor; fără îngrijiri medicale, ar fi murit oricum în curând.

Lordul Sith îşi ridică sabia pentru a da lovitura de graţie.

Îşi coborî braţul, dar se opri brusc, ca şi cum o mână invizibilă şi imposibil de puternică i-ar fi prins încheietura mâinii. Se uită înapoi la Împărat cu surprindere.

— Pune-ţi sabia deoparte. Ai trecut testul, spuse Împăratul. Revan încă îmi poate fi de folos.

În ciuda curiozităţii sale, Scourge ştia bine că nu trebuia să întrebe în ce mod. Nu putea risca nimic care ar fi putut face să pară că era îngrijorat de soarta Jediului. Pentru a-şi masca minciuna, trebuia să facă să pară că tot ce făcuse se datorase celui mai evident şi mai egoist dintre motive.

— De două ori i-am oprit pe cei care căutau să te înfrângă, spuse el, stingându-şi sabia şi înclinându-se în faţa Împăratului. Am încredere că îţi vei aminti acest lucru atunci când vei alege membrii noului Consiliu Întunecat.

Împăratul zâmbi, iar întregul corp al lui Scourge se înfioră.

— Îţi promit că vei primi răsplata cea meritată.

Capitolul 29

— Ritualul este pe cale să înceapă, zise Împăratul.

Scourge aprobă din cap, deşi, chiar şi dacă ar fi vrut să refuze, era mult prea târziu acum. Stătea în centrul unei platforme metalice cilindrice cu un diametru de aproximativ doi metri. Zeci de fire şi tuburi intravenoase îi fuseseră agăţate de corp. Firele erau conectate la mai multe generatoare dispuse în cerc în jurul platformei, iar tuburile intravenoase mergeau spre nişte cuve transparente umplute cu un lichid ciudat, verde şi clocotitor. Se aflau încă în interiorul citadelei, dar acea cameră privată era mult mai mică decât sala tronului. Era nemobilată şi, în afară de Împărat, de Scourge şi de maşinăria infernală la care era conectat, era complet goală.

În urma înfrângerii lui Revan, Împăratul nu-l făcuse membru al Consiliului Întunecat, până la urmă. În schimb, crease o nouă funcţie pentru Scourge: Mânia Împăratului. Împăratul crezuse explicaţiile sale despre Revan. Drept răsplată, Scourge urma să devină executorul şi călăul său personal, primind ordine direct de la Împărat şi nu răspundea decât în faţa lui. Totuşi, asta nu era întreaga răsplată. Pentru rolul său în demascarea lui Xedrix, Nyriss şi Revan, Împăratul promisese să îi acorde lui Scourge darul vieţii veşnice. Va sluji pentru totdeauna alături de Împărat, o onoare mult mai mare chiar şi decât cea de a fi ales în Consiliul Întunecat.

Scourge acceptase cu nerăbdare, ştiind că noua sa poziţie îi va oferi atât timp, cât şi posibilitatea de a găsi o altă cale de a-l opri pe Împărat înainte ca nebunia şi foamea lui să mistuie galaxia.

— Deschide-te către partea întunecată, spuse Împăratul, iar Scourge simţi cum aerul din jurul său începu să se învolbureze de putere.

Trădarea aliaţilor săi nu modificase rezultatul inevitabil; Împăratul ar fi câştigat oricum. Cel puţin, în acest fel Scourge încă era în viaţă pentru a le duce mai departe cauza.

Revan era în viaţă, de asemenea, dar era ca şi mort pentru Scourge. Împăratul îl ţinea prizonier într-o instalaţie

secretă, iar Scourge ştia că nu putea risca niciodată să încerce să-i afle locaţia. Nu putea face nimic care să sugereze o legătură continuă între el şi Revan. Făcând asta, ar fi expus adevărul Împăratului, făcând inutil sacrificiul Jedilor.

— Lasă scânteia vieţii veşnice să se aprindă în tine! strigă Împăratul.

Scourge simţi o explozie puternică de căldură în piept. Strânse din dinţi de durere în timp ce căldura devenea tot mai intensă. Nu mai simţea nicio vină sau remuşcare pentru ceea ce făcuse. Ştia că Jedii nu ar fi ales niciodată această cale, bineînţeles. Ar fi considerat că preţul trădării era prea mare. Scourge înţelegea că ei greşiseră. Nu avea niciun rost să îşi distrugă viaţa alături de a lor. Trădarea fusese preţul pentru a-l opri pe Împărat şi doar el fusese dispus să îl plătească.

Revan avusese totuşi dreptate în privinţa unui lucru: atacul îl făcuse pe Împărat să-şi regândească planurile de a invada Republica. În loc să privească dincolo de graniţele Imperiului, îşi îndreptase atenţia spre interior, concentrându-se asupra restabilirii ordinii şi controlului asupra Dromund Kaas şi a celorlalte lumi pe care le conducea.

Consiliul Întunecat va trebui să fie reconstruit. Era inevitabil să existe lupte interne şi o mare fluctuaţie de personal în primii câţiva ani, pe măsură ce noii membri se luptau între ei pentru a atrage favorurile Împăratului. Iar el, la rândul lui, va supraveghea îndeaproape acţiunile Consiliului până când comploturile şi intrigile lor vor reveni la un nivel ceva mai normal şi mai de dorit.

Vor trece câteva decenii, poate chiar mai mult, până când Împăratul va reveni la ideea de a invada Republica. În tot acest interval de timp, se puteau întâmpla multe.

Revan vorbise despre un alt erou care se va ridica; Scourge îl văzuse în ultima sa viziune. Binecuvântat cu viaţa veşnică, Scourge va sluji cu devotament alături de Împărat, aşteptând ca acel campion să iasă din ceaţa timpului. În timp ce slujea, îl va studia pe Împărat. Va învăţa totul despre el. Va ajunge să-i înţeleagă punctele forte şi cele slabe, astfel încât, atunci când va veni vremea, să-l poată ajuta pe eroul profeţit de Revan să-l distrugă pe Împărat odată pentru totdeauna.

— Simte cum mortalitatea îţi este înlăturată.

Scourge ţipă în timp ce gheare invizibile îi sfâşiau

măruntaiele, părând să-i destrame organele vitale. Căldura din piept se răspândise în tot restul corpului; se simţea ca şi cum sângele său ar fi fost făcut din foc. Agonia deveni insuportabilă, iar el ţipă şi se prăbuşi pe podea.

— Ritualul nu este reversibil, spuse Împăratul, în timp ce Scourge se răsucea şi plângea la picioarele sale.

Prin chinurile sale, Scourge realiză cu groază ce anume spunea Împăratul. Ritualul se încheiase, dar căldura arzătoare şi sfâşierea măruntaielor sale continuau nestingherite. Concentrându-şi voinţa, reuşi să oprească convulsiile care-i zguduiau trupul. Se forţă să îngenuncheze, deşi fiecare mişcare părea să amplifice durerea.

Tremurând, se ridică în picioare şi i se adresă Împăratului.

— Cât timp va dura acest chin? întrebă el, cu maxilarul încleştat.

— Pe măsură ce timpul va trece, vei învăţa să accepţi şi să înduri suferinţa, îi răspunse Împăratul. Mintea şi trupul tău vor găsi modalităţi de a face faţă durerii. După mai multe luni, te vei obişnui suficient de mult cu ea pentru a funcţiona în rolul tău de Mânia Împăratului. În cele din urmă, vei deveni pur şi simplu amorţit, incapabil să mai simţi ceva.

— De ce? întrebă Scourge, vocea lui fiind un amestec între plânset şi geamăt.

— Totul are un cost, îi explică Împăratul. Acesta este preţul nemuririi.

* * *

Celula lui Revan era atât un laborator cât şi o închisoare. Prins într-o cuşcă suspendată de energie strălucitoare, plutea undeva între viaţă şi moarte. Corpul său paralizat se afla într-un fel de stază, conservat şi protejat astfel încât nici măcar timpul însuşi nu-l mai putea atinge. Dar conştiinţa lui era pe deplin trează.

Meetra putea să-i simtă suferinţa. Când murise, ea nu devenise una cu Forţa. Loială până la sfârşit, spiritul ei rămăsese alături de Revan, o prezenţă nevăzută care plutea chiar în afara celulei lui. Nu putea să vorbească cu el; vrăjitoria Sith arhaică pe care o folosise Împăratul pentru a-l lega pe Revan în celula lui făcea să fie imposibil acest lucru. Se îndoia

că Revan ştia măcar că ea era acolo. Cu toate astea, chiar dacă nu putea comunica cu el, era capabilă să-i ofere ajutor şi sprijin, puterea ei strecurându-se prin bariera de energie care îl înconjura, un colac de salvare de care el se putea agăţa în adâncurile întunecate ale întemniţării sale.

Aşa cum Împăratul se hrănea din el, Meetra îi îngăduia lui Revan să se hrănească din ea. Suportul ei îi întărea hotărârea ori de câte ori slăbea, redându-i forţa şi împrospătându-l pentru a-şi putea continua războiul mental fără sfârşit.

Datorită ei, Revan reuşi să facă mai mult decât să lupte pentru a-l ţine pe Împărat la distanţă.

* * *

Revan simţea cum Împăratul se hrănea din el, folosindu-se de puterea lui pentru a-şi potoli foamea fără sfârşit. Deşi cei doi erau despărţiţi fizic de cel puţin zece parseci, exista totuşi o legătură mentală de nezdruncinat, creată de Împărat şi susţinută de maşinăriile infernale care alimentau celula.

Cu toate astea, Împăratul dorea mai mult decât să se hrănească din puterea adversarului său înfrânt pentru a-şi susţine propria existenţă perversă. Revan simţea duşmanul în capul lui. Simţea negura inconfundabilă a Împăratului care îi cerceta gândurile şi amintirile, căutând, sondând, scormonind după răspunsuri.

Voia informaţii despre Republică şi Jedi. Cât de puternici erau? Unde erau vulnerabili? Cât de multe ştiau despre Sith şi despre Împăratul însuşi? Voia informaţii despre Revan. Ce se întâmplase pe durata invaziei sale în Republică? De ce eşuase? Cum se eliberase de sub controlul lui? Toate răspunsurile erau acolo, dar Revan nu avea să le ofere cu uşurinţă. Deşi era neajutorat din punct de vedere fizic, din punct de vedere mental era suficient de puternic pentru a purta un război împotriva Împăratului, păzindu-şi şi protejându-şi secretele oricât de mult timp ar fi fost nevoie.

Şi Revan ştia ceva ce Împăratul nu ştia. Legătura dintre ei era reciprocă. Existau scurte momente în care Împăratul era concentrat asupra altui lucru, când putea să submineze relaţia lor, sădind seminţe în gândurile Împăratului. Trebuia să fie atent, ca nu cumva duşmanul său să descopere ce anume

făcea.

Dar era capabil să forţeze şi să influenţeze propriile gânduri şi convingeri ale Împăratului, manipulându-le subtil în moduri care puteau avea efecte profunde. Revan se juca cu precauţia şi răbdarea Împăratului, împingându-le constant în prim-planul minţii duşmanului său. Îi sporea frica iraţională de moarte. Cu fiecare ocazie, întărea ideea că invadarea Republicii era nesăbuită şi periculoasă.

Era imposibil de ştiut ce s-ar fi întâmplat dacă Scourge nu i-ar fi trădat în sala tronului. Poate că ar fi pierdut oricum, dar ar fi putut, de asemenea, să-l învingă pe Împărat, eliberând pentru totdeauna galaxia de ameninţarea anihilării de mâinile unui nebun. Nu era nicio posibilitate de a fi siguri şi nici nu avea rost să rămână cu gândul la trecut. Revan era totuşi sigur de un lucru: oricâte secole ar fi supravieţuit corpul său în stare de stază, va lupta pentru a-l împiedica pe Împărat să invadeze Republica. Se agăţă de această certitudine; îi dădea speranţă. Ştia că nu exista nicio şansă de evadare din închisoarea sa. Ştia că era inevitabil ca într-o zi, Împăratul să învingă în bătălia lor nesfârşită de voinţe. Dar dacă reuşea să îl întârzie cu cincizeci de ani, Bastila nu va trebui să experimenteze niciodată ororile unui alt război galactic. O sută şi fiul său ar putea să-şi trăiască întreaga viaţă într-o eră de pace, fără să cunoască niciodată teama de a se confrunta cu anihilarea totală.

Ori de câte ori gândurile sale se îndreptau spre soţia şi fiul său, încerca să ajungă la ei prin intermediul Forţei, oferindu-le mângâiere şi putere din cealaltă parte a galaxiei. Nu ştia dacă îl simţeau vreodată, dar îi plăcea să-şi imagineze că da.

Chiar dacă nu puteau, doar faptul că se gândea la ei îi dădea putere.

Revan lupta pentru viitorul soţiei şi al copilului său şi era o luptă pe care nu intenţiona să o piardă.

Epilog

— De ce ai părul cărunt? întrebă Reesa, cea mai mică dintre nepoatele Bastilei.

— Pentru că sunt o femeie bătrână, foarte bătrână, răspunse Bastila.

— De aceea eşti şi plină de riduri? întrebă fratele ei, Bress.

— Haideţi, voi doi, spuse mama lor, luându-i în braţe. Cred că e timpul să mergem la culcare.

Îi scoase pe copii din sufragerie, lăsând-o pe Bastila singură cu fiul ei.

— Mă bucur că ai venit astăzi, spuse Bastila. Înseamnă mult pentru mine.

Vaner se întinse apucând degetele mamei lui şi îi strânse mâna pentru a o linişti.

— Ştiu că este un moment greu pentru tine, spuse el. Întotdeauna te simţi deprimată când se apropie aniversarea ta. Te gândeşti la el?

— Mă gândesc tot timpul la el, îi răspunse ea.

— Şi eu la fel, recunoscu fiul ei. Mă întreb ce mi-ar spune dacă ne-am întâlni vreodată.

— Ţi-ar spune că este mândru de tine, îl asigură Bastila.

— Nu crezi că ar fi dezamăgit că nu m-am alăturat niciodată Ordinului Jedi?

Bastila clătină din cap.

— Ai făcut prea multe în viaţa ta pentru a avea astfel de regrete, spuse ea. Jedii sunt gardieni şi protectori ai galaxiei, dar în ultimii cincizeci de ani am avut nevoie de mult mai mult. Republica a trebuit să se reconstruiască. Aveam nevoie de lideri care să ne unească, să ne ajute să lucrăm împreună. Tu ai văzut această necesitate şi ai îndeplinit-o.

Fiul ei râse.

— Vorbeşti ca un şef de campanie. Votaţi-l pe Vaner Shan pentru postul de Cancelar Suprem!

Bastila clătină din cap.

— Glumeşti, dar dacă ai fi vrut acel post, l-ai fi putut avea.

— O să revenim altă dată la acest subiect.

— În plus, adăugă ea după o clipă de gândire, dacă ai fi fost Jedi, nu te-ai fi putut căsători niciodată cu Emess.

— Când ne-am întâlnit prima dată, ai spus că era prea tânără pentru mine, îi reaminti el.

— Acum sunt mai în vârstă şi mai înţeleaptă, spuse ea.

— Nu suntem cu toţii aşa?

Au mai rămas tăcuţi câteva minute înainte ca Vaner să pună o altă întrebare.

— Crezi că mai este în viaţă?

— Nu ştiu, recunoscu Bastila. Dacă este, de ce nu s-a întors? Pe de altă parte, sunt momente în care cred că încă îi mai simt prezenţa, ca şi cum m-ar căuta de undeva de departe.

Vaner zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Crezi că bătrâna ta mamă devine senilă, nu-i aşa?

— Uneori, Forţa este puţin cam greu de înţeles.

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, spuse ea. E în sângele tău. O simt deja în copiii tăi.

— Cred cã a sărit peste o generaţie, spuse Vaner cu un râset uşor.

După alte câteva minute de tăcere, vorbi din nou; era o întrebare pe care Bastila aştepta să o audă de mulţi ani.

— Ţi-ai dorit vreodată să fi rămas cu tine în loc să plece?

— Mi-e dor de tatăl tău în fiecare zi din viaţa mea, spuse ea, dar nu m-am gândit niciodată la asta.

— De ce nu?

— Revan ştia că exista ceva acolo – ceva care ameninţa Republica. Poate chiar ceva care ameninţa întreaga galaxie. S-a dus să oprească acel ceva şi ştiu că a reuşit.

— De unde ştii asta?

— Pentru că noi doi suntem aici şi vorbim despre asta, spuse ea. Nu am fost nimiciţi de război, sau transformaţi în refugiaţi. Galaxia nu a cunoscut un sfârşit înfricoşător. Orice a făcut Revan, a făcut posibil ca tu şi cu mine să ne trăim vieţile fără teamă şi fără greutăţi. Şi pentru asta, îi voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Se întinse şi puse câte o mână ridată pe fiecare dintre obrajii fiului ei, trăgându-l mai aproape şi sărutându-l uşor pe cap.

— Mai bine mă duc să văd ce fac Emess şi copiii, spuse el, ridicându-se.

— Bineînţeles, spuse ea, făcându-i semn cu mâna. Du-te, du-te. Eu o să stau aici, pe canapea, şi o să trag un pui de somn.

Fiul ei se îndreptă spre camera de oaspeţi din spate, iar Bastila închise ochii, alunecând uşor în somn. Ca întotdeauna, îl visă pe Revan.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

